

Giới thiệu Bức Thư Bị Lãng Quên

Truyện Bức Thư Bị Lãng Quên, một cô gái rất tò trước một chữ ký đẹp được ký trên một tờ giấy trong lúc mình đang đi hiến máu. Cô liền lấy một tờ giấy nháp để mô phỏng lại chữ ký đẹp đó, trong lúc đang mô phỏng chợt có một anh thanh niên dáng người cao ráo đẹp trai bước tới bàn để lấy điện thoại của anh bỏ quên trong lúc làm việc.

Trong lúc đó anh dừng lại và suy nghĩ một phút trong đầu mình rằng cô gái đó có phải là đang mô phỏng lại chữ ký của mình đúng không. Lại một lần nữa anh gặp lại cô trong một buổi gặp gỡ học sinh cũ của trường trung học. Trong những năm cô học trung học, lúc đó có một anh chàng viết một lá thư gửi cho cô, không biết là cô đã vứt lá thư đó ở đâu. Sau bao nhiêu năm, gặp lại cô, anh bước tới hỏi cô một câu là cô còn nhớ bức thư năm xưa hay không. An Ninh trong đầu như hiện ra một mớ hỗn độn rồi chợt nhớ ra là mình đã từ chối Từ Mạc Đình.

Trong chúng ta, ai cũng bỏ qua một thời thanh xuân khi còn trẻ. Hy vọng trong mỗi chúng ta sẽ không có ai phải hối tiếc khi quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xương sườn số ba

Lý An Ninh đang giao dịch tên miền trên mạng trong phòng sách, muốn chuyển nó từ Godaddy sang name.com, nhưng đứng sau Godaddy là một kẻ cực kỳ biến thái, khiến An Ninh vô cùng bối rối. Lúc này, trên MSN, Mao Mao gọi tới, hỏi cô khi nào thì về trường, sẵn tiện gửi gấp một bản đề cương thí nghiệm tuần ba năm hai. An Ninh vừa thấy đã sợ, quả nhiên công việc thực sự của nghiên cứu sinh chính là làm ô sin cho giáo viên hướng dẫn, đến cả việc giúp chuyển nhà cũng có trong đề cương... *[MSN: đồng nghĩa với “MSN Messenger”, là dịch vụ nhắn tin nhanh theo cách nói lóng trên Internet.]*

An Ninh: “Có thể gọi công ty chuyển nhà không?”

Mao Mao: “Bà chi tiền, tôi đồng ý.”

An Ninh: “...”

Mao Mao: “Phải rồi, Meo Meo, hôm nay là ngày Mười một tháng Chín.”

An Ninh: “Ồ.”

Mao Mao: “Bà nói coi, ngày trọng đại như vậy, bọn mình có nên gọi điện thoại hỏi thăm tổng thống Mỹ không nhỉ?”

An Ninh: “Điện thoại đường dài đắt lắm, nói bớt vài câu đi.”

Mao Mao: “Bà định nói gì?”

An Ninh: “À... Năm nào chẳng có ngày này...”

Ngày tháng làm nghiên cứu sinh năm hai của Lý An Ninh là thế này đây, mỗi sáng bảy giờ thức dậy, YY nửa tiếng, quay về hiện thực, sau đó làm ô sin tạp dịch, làm thí nghiệm, SPSS, lại làm thí nghiệm, lại làm ô sin, rồi power point... *[YY: Một game thay trang phục cho nhân vật ảo trên mạng, được dân mạng dùng để chỉ việc thay quần áo; SPSS (Statistical Package for the Social Sciences): một chương trình máy tính phục vụ công tác thống kê.]*

Hôm nay An Ninh vừa ra khỏi cửa thì chạm mặt Tường Vy ở phòng kế bên: “Meo Meo à!”

An Ninh: “Chào buổi sáng.”

Sắc mặt Tường Vy đột nhiên hung dữ: “Tại sao tôi phải dậy sớm như vậy chứ? Tại sao ngày nào tôi cũng phải thức thâu đêm để viết báo cáo chứ? Tại sao tôi không có người yêu? Bà nói xem là tại sao hở?”

An Ninh: “Việc đó... Thật ra tôi cũng đâu có bạn trai...”

Tường Vy: “Không được, hôm nay tôi nhất định phải xin nghỉ học, tôi muốn đi tìm bạn trai! Meo, bà nghĩ cách giúp tôi xin phép lão thái bà đi!”

An Ninh: “Nếu vậy thì... bịa một lý do nào đi!”

Tường Vy bỗng nhiên im lặng nhìn thẳng Lý An Ninh: “Kỳ lạ, con gái như bà, từ khuôn mặt đáng người đến đầu óc chả chệ vào đâu được, sao lại không có bạn trai nhỉ?”

An Ninh cũng nổi giận: “Đúng vậy đó! Có lẽ yêu cầu của con trai thời nay thấp quá...”

Tường Vy: “... Tôi rút cuộc cũng biết tại sao rồi...”

Cuối tuần, An Ninh cười con xe mới của cô về nhà, trước đây cô đã từng mua hai chiếc xe đạp, một chiếc bị trộm, một chiếc bị Mao Mao trấn mất đến giờ vẫn chưa trả, lần này cô bạo tay không chỉ mua một chiếc xe “cừ non”, còn mua thêm hai cái khóa nữa. An Ninh đi trên đường, đón những cơn gió thổi đến, cô cảm thấy đạp xe là một cảm giác thật thoải mái.

Sau đó, đúng lúc cô đang cảm thấy dễ chịu nhất thì đâm sầm phải một chiếc xe hơi, sự tình là thế này: cô vào cua, và đâm cái rầm.

Lý An Ninh đứng lên, “cừ non” của cô “xi xi” một lúc, rồi tắt lịm...

“Cô gái trẻ, cháu không sao chứ?”

“Cừ của tôi... Em ơi mau sống lại đi...”

Bác tài xế xem ra nghe mà chẳng hiểu gì, vì thế, hỏi lại một lần nữa: “Cháu có bị thương không? Có muốn chú đưa đến bệnh viện kiểm tra không?”

An Ninh thở dài, phui phui bụi bám trên người: “Cháu không sao. Chú cho cháu xin cái danh thiếp đi, nếu cừ nhà cháu thật sự có mệnh hệ gì...” Quay đầu lại, cô thấy nguyên vết trầy dài trên cửa xe ô tô sáng bóng: “Ách... Thôi bỏ qua đi, tự cháu nhặt xác nó về vậy.”

Bác tài: “...”

Đúng lúc này có một người đi ngang qua, anh ta không nhìn cô, nhưng An Ninh lại rất tinh mắt nhìn thấy anh ta nở một nụ cười.

Lý An Ninh sau này mới nhớ ra, người đó chính là sư huynh ở khoa cô học, rất nổi tiếng... Tuy nhiên cô không biết vì sao anh ta lại nổi tiếng.

Một tuần sau sự kiện của “bé cừ”, tâm trí An Ninh vẫn còn đề trên mây đến nỗi vào nhầm lớp bồi dưỡng âm nhạc, và rồi cô bị gọi lên trả lời, thật hết sức đau thương.

Thầy giáo: “Điểm đặc sắc của *Vltava* là ở chỗ nội dung cùng tiết tấu không ngừng lặp đi lặp lại... Vậy tiết tấu được lặp lại này biểu đạt cái gì?” [*Vltava: chương thứ hai của liên khúc thơ giao hưởng Má vlast (Tổ quốc tôi)*, tác giả: Bedrich Smetana (Séc).]

An Ninh: “Lặp lại... Lặp lại... Ừ... Chính là... Dây số thập phân tuần hoàn vô hạn...”

Cả hai bên đều không hiểu gì.

Thầy giáo nghiêm mặt: “Vậy, em thấy giai điệu này thích hợp vận dụng vào chỗ nào? Biểu hiện cảm xúc gì?”

An Ninh nhỏ giọng nói: “Thích hợp làm đồng hồ báo thức...”

Thầy giáo: “Cuối giờ em ở lại gặp tôi một chút.”

Đây là lần đầu tiên trong đời Lý An Ninh bị bắt ở lại sau giờ học.

Tất cả học viên vừa ra về vừa nhìn cô cười trộm, sau khi người cuối cùng liếc mắt rồi đi, An Ninh bị thầy giáo gọi vào, úp mặt vào bảng đen mà suy nghĩ lổm lổm.

Vltava (La Moldau) được trích từ liên khúc thơ giao hưởng *Tổ quốc tôi* của Smetana. Với nhạc điệu tình tứ uyển chuyển, nhạc sĩ đã khắc họa phong cảnh tươi đẹp ven bờ sông Vltava, miêu tả phong tục tập quán của người dân Séc, bằng những nốt nhạc mang phong cách riêng thổ lộ tình yêu tha thiết với tổ quốc... Tình yêu...

An Ninh bắt đầu hoa mắt, con ngươi đảo một vòng, liếc nhìn về phía danh sách học viên được khen thưởng viết ở góc bảng đen.

Tiền Lâm Lâm, Lý Ba, Từ Mạc Đình... Từ Mạc Đình... Mạc Đình... An Ninh bỗng nhiên mỉm cười, Mạc Đình, có phải cha mẹ anh ta hy vọng anh ta vĩnh viễn đừng bao giờ dừng lại hay không?

Bộ dạng hết sức chăm chú học hỏi của An Ninh khiến thầy giáo nghiêm khắc rút cuộc cũng mỉm cười hài lòng, liền nói: “Hôm nay đến đây thôi, em có thể về rồi, lần sau nhớ chú ý hơn.”

An Ninh: “Dạ.” Lần sau chắc chắn em sẽ không đến nhầm phòng học nữa đâu.

Buổi sáng sau khi làm thí nghiệm xong, An Ninh tới thư viện chỉnh lý tài liệu, nhân tiện trả hai quyển sách lần trước mượn. Hôm nay trong thư viện rất vắng, chỉ có bốn, năm người đang xếp hàng, theo thói quen lúc đứng chờ cô lơ đãng nhìn về phía trước... Lần này cô thấy một bóng dáng cao gầy, chà, đầu cô chỉ tới chỗ xương sườn số ba của anh ta.

Sau đó cô nghe được cô thủ thư mặt đen hay cần nhân cô thường xuyên nợ hạn trả sách nói: “Bạn học viên, thẻ của cậu hết hạn rồi.”

An Ninh giật mình, nhìn bóng người phía trước, chỉ nghe thấy anh ta nói: “Thế để em viết hóa đơn vậy.”

Bái phục, bình thường cô chỉ dám gật gật đầu xin lỗi cô “mặt đen” mà thôi.

Cô “mặt đen” nói: “Cậu nghĩ đây là cửa hàng sao? Mau đi đổi thẻ rồi đến mượn sách.”

Đối phương trầm ngâm, An Ninh không biết tại sao lại dừng cảm thò đầu vào: “Vậy, dùng thẻ của em đi.”

Kết quả là cô “mặt đen” nghiêm mặt quẹt thẻ.

Anh ta nhận sách, liếc nhìn cô: “984932, số của tôi.”

An Ninh xua tay: “Chỉ cần bạn trả sách là được rồi.”

Đối phương chần chờ một lúc, nói tiếng cảm ơn rồi gật đầu rồi đi.

An Ninh làm xong tổng kết rồi về ký túc xá, lúc ấy đã gần bảy giờ, vừa vào cửa cô liền giật mình khi nhìn thấy Mao Mao đang cọ móng vào tường.

“Chẳng lẽ... có khi xổng chuồng ư?”

Mao Mao khinh khinh: “Tại tôi ngồi lâu quá, móng xem chừng là lên sồi rồi.”

Cô nàng Mao Mao này ngày nào cũng có thể ngồi trước máy tính đọc tiểu thuyết, cảnh giới có thể đạt đến mức mười hai tiếng không động móng, chỉ đến khi cô nàng bỗng dưng nhảy dựng lên, “Mốt chết tôi rồi, mốt chết tôi rồi!”, sau đó vọt vào toilet, một phút sau tươi cười bước ra, trở lại vị trí, trên status viết: “U, ư... A...” “Đừng...” “Người ta, người ta đã...” rồi chậm rãi chải lông. (Mao Mao có nghĩa là lông.)

Là một nghiên cứu sinh năm hai mà cô nàng có thể sống thành thoi như sinh viên đại học năm hai, có lẽ đây cũng là một loại năng lực, An Ninh vô cùng bái phục, đâu có giống cô, cuộc sống ngày nào cũng như dây số thập phân tuần hoàn vô hạn.

Tường Vy vừa cài quần vừa bước tới cửa phòng cô: “A Mao, bà bắt tội tôi chờ tới khi nào đây? Nhà ăn sắp hết cơm rồi.”

Lệ Lệ, bạn cùng phòng của Tường Vy, đi phía sau: “Này Vy Vy, bà không thể cài xong quần mới ra khỏi toilet hả?”

Tường Vy xoay người nhìn Lệ Lệ, thân nhiên cười: “Người ta thích cài quần ở trước đám đông đấy.” Sau đó ngoái đầu: “Mao Mao!”

“Chờ chút, chờ chút, sắp tới đoạn cao trào rồi!”

Mọi người mặt mũi sa sầm.

Chờ mọi người đi rồi, An Ninh mở máy tính, vừa lên mạng thì avatar của bà chị họ liền hiện ra, “Buzz” một tiếng.

An Ninh: “Meo.”

Chị họ: “Chị gửi cho em một tấm ảnh hot boy nè.”

An Ninh: “= = ! Không cần đâu.”

Chị họ: “Chỉ là để em YY một chút, không kêu em “tấn công” anh ta đâu, em căng thẳng nỗi gì chứ?”

An Ninh: “... Em đâu có căng thẳng.”

Chị họ: “Là sư huynh trước đây của bọn chị, năm nhất đã làm hội trưởng hội “đả kích”.”

An Ninh: “Hội đả kích á?” (An Ninh hiểu lầm thành hội đả kích người khác.)

Chị họ: “Ừ, ừ, hội đả kích! Đẹp trai lắm, mau lên, trăm ngàn lần không nên bỏ lỡ!”

Một phút sau, chị họ: “... Nha đầu này, phiên bản của em cũ quá rồi.”

Thế là sau khi An Ninh bị bắt cập nhật phiên bản MSN mới nhất, cô đã được chiêm ngưỡng hội trưởng hội “đả kích”... Nhìn quen quen, có vẻ như trước đây cô đã thấy qua hình trong máy tính của chị họ. Sau đó, cô rảnh rồi không có gì làm... Ừ thì... chơi một chút vậy, nụ cười duyên này, đôi mắt mong mỏi này, đôi môi xinh xắn thêm một phân thì dài, bớt một phân thì ngắn, nhạt bớt thì trắng, mà đậm chút thì đỏ này.

An Ninh vỗ tay: “Tốt!”

Chị họ: “Hình như PS hơi quá một chút, chị nhìn kiểu gì cũng giống nữ cả... Nha đầu, ai PS vậy hả?!” *[PS: Photoshop]*

An Ninh ăn luôn.

Buổi tối ngày hôm sau, một người bạn cùng phòng khác của An Ninh là Thẩm Triều Dương từ Quảng Đông trở về, trước đó cô nàng bị ngã gãy chân, xin nghỉ nửa tháng, cũng là An Ninh bịa lý do giúp, nhưng lúc này người nào đó đang dùng tốc độ “thảo thượng phi” chạy tới chỗ bọn cô, An Ninh cảm thấy sao cô lại ngốc như vậy...

Thẩm Triều Dương nhiệt tình lôi kéo An Ninh, còn có Mao Mao và Tường Vy nữa, tới quán mỳ đất nhất thành phố: “Cho một tô mì.”

Triều Dương: “Tôi cảm thấy tôi béo ra.” Những lời này nói ra thông thường là để người ta phản bác lại.

Vì thế Tường Vy, Mao Mao đồng thanh: “Làm gì có!”

An Ninh: “Ừ, hơi béo một chút.”

Sau khi mì được dọn lên, Triều Dương nói: “Tôi có nên giảm béo không? Nhưng tôi chỉ thích nằm trên giường, không thích vận động.”

An Ninh suy nghĩ một giây: “Vậy thì... vận động trên giường đi!”

Mọi người: “Meo Meo, bà thiệt hạ lưu!”

An Ninh không nói nhưng trong đầu nghĩ: “Là mấy bà đầu óc đen tối thì có.”

Tường Vy “xì” một tiếng: “Người ta rất chi là ngây thơ! Phải rồi, chỉ có tôi coi AV sau khi ăn xong cơm chiều thôi.” *[AV (Adult Video): phim người lớn.]*

An Ninh sa sầm mặt: “Xem thứ đó bảo sao máy tính không bị virus chứ?”

Tường Vy cười nói: “Đúng rồi. Vậy tôi sẽ đưa cho ký túc trường của chúng ta xem, để cô ta bị virus luôn.”

An Ninh chuyển chủ đề: “Đã có kết quả tổng tuyển cử nước Anh, tôi thắng rồi.”

Tường Vy: “Vốn biết tôi chọn loại đó là không có tiền đồ! Aiz, mấy thứ như AV đó thường là có thể gặp nhưng không thể cầu được ước thấy đâu nha.”

An Ninh: “Thật ra Nick Clegg không đủ tài lực, nhưng lại có chút thực lực.” *[Nick Clegg: chính trị gia người Anh, tham gia tranh cử thủ tướng Anh năm 2010]*

Tường Vy “Ừ” một tiếng: “Nếu tôi có tài lực, tôi tự mình đi tìm người quay AV, bà nói xem tốt biết bao nhiêu?”

An Ninh lắc đầu: “Cameron cũng không khá hơn bao nhiêu, chỉ tại bây giờ đang khủng hoảng tài chính, có tiền làm việc luôn dễ dàng hơn.” *[David Cameron: chính trị gia người Anh, đắc cử thủ tướng Anh năm 2010]*

Mọi người: “...”

Tường Vy, An Ninh đồng thanh: “Thôi, để sau đi.”

Sau đó, An Ninh nghe được bàn bên cạnh có người bật cười, nghiêng đầu nhìn qua, là một cô gái tóc dài, đang nhìn cô đầy thích thú, An Ninh có chút ngượng ngùng, ngay sau đó An Ninh nhìn người ngồi đối diện cô ta, sao lại thấy quen như vậy nhỉ? À... xương sườn số ba. Anh ta đang mỉm cười, An Ninh chỉ nhìn thấy một bên mặt nhưng trông rất tuần tú.

Sau đó An Ninh ngẫm lại, may mắn cô là An Ninh, không phải là Tường Vy... nếu không, mắt mặt chết mất.

Buổi chiều thứ Sáu, nhóm An Ninh từ phòng thí nghiệm trở về, trên đường nhìn thấy một chiếc xe hiến máu đậu trước cửa nhà thể chất, đám đông đang chen lấn xếp hàng.

Tường Vy dụ dăng: “Nhớ lại cách đây một năm, tôi cũng đi hiến máu, kết quả là bị cho ra de. Aiz, hôm đó có quá nhiều người nhóm máu B, nên họ nói nhóm B không cần nữa... nhóm B thì sao chứ?! Có các người mới là nhóm B ấy! Cả nhà các người đều nhóm B!!”

An Ninh nói: “Thật ra cha mẹ nhóm máu B, thì bảy mươi lăm phần trăm con cái sinh ra là nhóm B, cho nên, tỷ lệ cả nhà đều nhóm B là khá cao.”

Tường Vy lập tức nổi giận, Mao Mao và Thẩm Triều Dương phải cố nhịn cười.

Cuối cùng chỉ có Mao Mao và An Ninh đi hiến máu, còn Triều Dương đi dỗ dành Tường Vy.

Kết quả hôm đó, Mao Mao nhóm B nên được chọn, An Ninh nhóm O bị loại, nguyên nhân là không đủ bốn mươi lăm kilogram.

Nguyên văn lời đối phương nói là: “Cô à, thể trọng của cô không đủ tiêu chuẩn, không đủ tiêu chuẩn mà đi hiến máu dễ xảy ra chuyện lắm, cô nghĩ xem,

cô hiến máu xong, chúng tôi không khéo còn phải truyền lại máu cho cô đấy...”

An Ninh: “...”

Lúc An Ninh ký vào danh sách hiến máu ba chữ Mao Hiểu Húc, cô chợt nhìn thấy cái tên cách đấy một dòng có vẻ quen quen, Từ Mạc Đình, nét chữ rất đẹp, An Ninh nghĩ, trước kia anh ta nhất định đã luyện qua thư pháp.

Nhàm chán quá nên An Ninh vơ lấy tờ giấy nháp bên cạnh, viết lại cái tên theo lối hành thư xen lẫn thảo thư này. Sau đó cô nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Mao Mao, thật ra lúc đầu An Ninh muốn đi hiến máu, nên mới kéo Mao Mao đi chung... An Ninh ngoái đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Lúc này có người đang lên xe, An Ninh “ý” một tiếng, là xương sườn số ba... Anh ta gật đầu với hai người y tá lấy máu, nhìn thấy cô đang ngồi đó, dường như anh ta hơi sững lại một chút, lập tức bước tới nhìn lướt qua mặt bàn, sau đó tìm được chiếc di động màu xám bị đóng giấy che phủ một nửa. Lúc đi ra, anh ta dường như thấy điều gì đó, nghi ngờ liếc nhìn cái tên mà cô đã viết.

Lúc ấy An Ninh nghĩ: Có khi nào cái tên mà cô viết là tên anh ta?

Buổi tối An Ninh thường cùng chị họ chat chit.

An Ninh: “Hôm nay, lúc đi hiến máu em gặp một anh chàng đẹp trai, mà thực ra em gặp anh ta lần này là lần thứ ba rồi.”

Chị họ: “Ồ. Nói ra mới nhớ, hôm nay chị đã quyết định không ăn cơm trưa, vậy mà chị lại ăn đấy.”

An Ninh: “Bình thường chị cũng không ăn hả?”

Chị họ: “Cái gì mà bình thường cũng không ăn chứ?! Hôm nay là ngày đầu tiên chị quyết định không ăn, kết quả là vẫn ăn!”

An Ninh: “...”

Lại một ngày bình yên trôi qua.

Cuối tuần này An Ninh không về nhà, theo lệ thường cô tới thư viện để giết thời gian, chủ yếu là vì ở đó có máy điều hòa.

Vừa mới bước vào, cô “mặt đen” liền gọi: “Này, bạn học viên kia, lại đây một chút!”

An Ninh ngó trước ngó sau, không có người, chẳng biết làm thế nào đành phải qua đó: “Thưa cô, có việc gì không ạ?”

Chỉ thấy đối phương rút ra một quyển sách từ giá sách phía sau vút lên quảy: “Sau này đừng để lại đồ cá nhân trong thư viện, làm chúng tôi mất công dọn.”

“Đây không phải là sách của em...” Mặc dù cô xem sách cũng rất tạp nham, nhưng mà *Giới thiệu về ngoại giao Trung Quốc đương đại* chắc hẳn là cô chưa từng xem qua.

“Em tên là Lý An Ninh, tôi không nhớ nhầm chứ?”

“Vâng...” Không phải chứ? Đã nhớ tên cô rồi sao?

“Vây chính là em rồi. Hôm kia em đến trả sách, cuốn này được kẹp bên trong. Được rồi, nhanh chóng mang về đi.” “Mặt đen” không để ý đến cô nữa, bận rộn cúi nhìn máy tính, An Ninh nhìn hình ảnh phản chiếu trong tấm kính phía sau, cô “mặt đen” đang... *thu hoạch trộm*, chắc, quả nhiên là bận rộn. [*Game nông trại online, thu hoạch trộm của người chơi khác.*]

Cuối cùng An Ninh đành cầm cuốn *Giới thiệu về ngoại giao Trung Quốc đương đại*, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi gặm nhấm.

Có hai nữ sinh ngồi đối diện cô, ngồi chừng mười phút, họ bắt đầu nói chuyện phiếm.

Cô A nói: “Nghỉ hè vừa rồi tầng dưới nhà tôi bị cháy, lúc chạy ra được thì bạn trai tôi đã ở bên ngoài, khi ấy tôi liền hỏi hắn là sao anh không đợi em? Cha ấy mới nói là đương nhiên phải chạy ra trước rồi, anh không chạy ra trước làm sao mà cứu em được? Lập tức tôi nghẹt thở luôn.”

Cô B: “Đấy là nguyên nhân bà chia tay với hắn đó hả?”

“Thật ra...” Cô A cười: “Từ lâu tôi đã muốn chia tay hắn rồi, bà có biết là trước giờ tôi vẫn thích Giang sư huynh không?”

Cô B: “Giang sư huynh à... Chẳng phải Phó Tường Vy bên khoa Vật lý vẫn thường đến khoa Văn học bên ta tìm anh ấy sao? Thật không biết có ý đồ gì?”

Cô A cười: “Lòng dạ Tư Mã Chiêu mà.” [*Nguyên văn là “Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân giai tri”: lòng dạ Tư Mã Chiêu, ngay cả người qua đường cũng biết. Ý chỉ âm mưu không che giấu được ai*]

An Ninh nói: “Thật ra, trước kia Tường Vy họ Tư Mã.”

“...”

Một phút sau, hai người đối diện rời khỏi hiện trường. An Ninh vẫn tiếp tục đọc sách. Đến trưa về ký túc xá, trên đường đi, theo thói quen cô gọi hỏi hai người bạn cùng phòng “chân không buồn bước ra khỏi cửa” đó có muốn cô mang cơm trưa về không, hay là đang giảm béo. Lúc cô sắp đến cửa quán ăn thì bắt gặp Tường Vy, cô nàng đang nói chuyện với một người... An Ninh nhớ lại, người đó là vị sư huynh nổi tiếng lần trước cô gặp trong vụ đụng xe.

“Meo Meo!”

An Ninh vốn định lạng lẹ chuẩn qua cửa khác, thế nhưng cô đã bị tiếng kêu meo meo kia tóm sống, chỉ có thể đi tới mà thôi.

Tường Vy nhiệt tình hô hỏi: “Đến đây, đến đây! Tôi giới thiệu hai người với nhau, đây là bạn cùng phòng thời đại học của em, Lý An Ninh.”

Lần này anh ta rút cuộc cũng mỉm cười rạng rỡ với An Ninh: “Là em hả?”

An Ninh: “Không phải.”

Tường Vy: “An Ninh, đây là sư huynh ở trường cũ của tôi, tất nhiên cũng là sư huynh hiện giờ luôn! Bà chắc chắn đã nghe qua tên anh ấy, tập san, báo chí của khoa Văn học dân gian Trung Quốc, cũng như của trường chúng ta, đều do anh ấy phụ trách.”

An Ninh thấy hai người đều nhìn mình, có lẽ cô nên nói cái gì đó: “Sư huynh, anh... tên là gì ạ?”

Giang Húc về sau nhớ lại: “Cô bé Lý An Ninh này tuyệt đối có thể dịu dàng đến mức khiến người khác tức ói máu mà chết!”

Hôm đó, An Ninh và Tường Vy dùng bữa với vị sư huynh nổi tiếng, chính xác là ăn cơm, An Ninh từ đầu chỉ cuối lưỡi nhai nuốt, bởi vì bụng cô đã đói mềm. Lúc cô đang ăn thì nhận được tín hiệu của bà chị họ: “Giai đoạn giảm béo tốt nhất là trước hai mươi lăm tuổi, chị cũng cảm thấy trước hai mươi lăm tuổi giảm béo dễ dàng hơn.” Cù chuối để sợ!

An Ninh cảm thán, giảm béo quả nhiên là trào lưu của cả thế giới.

Hôm sau An Ninh vừa ăn bữa sáng vừa đi học, cô luôn luôn vào lớp đúng lúc chuông reo, Tường Vy vẫy vẫy cô, nhìn An Ninh ung dung thong thả đi lên, quay qua Triều Dương đang ngồi bên cạnh, nói: “Bà nói xem, Meo Meo đang đi học hay là đang đi dạo phố vậy? Lão Trương đang trừng mắt với cô nàng kia.”

Triều Dương thở dài: “Bà đã từng thấy nàng ấy cuống lên vì chuyện gì chưa hả... Bà nói xem báo cáo thí nghiệm của tôi làm thế nào đây? Bây giờ phải nộp rồi!”

Tường Vy cười: “Huynh đệ, chết sớm đầu thai sớm đi.”

Triều Dương: “Chôn bà theo nhé?”

Tường Vy: “Tôi sẽ đốt tiền vàng cho bà.”

“Có bản lĩnh bà đốt tiền thật cho tôi đi!” Triều Dương bỏ túi xách ra để An Ninh ngồi xuống, “A Mao đâu?”

An Ninh: “Bà ấy đang vận mình.”

Tường Vy kinh ngạc: “Eo của Mao Mao... đã thô như vậy, sao còn có thể vận nổi nhỉ?”

Lúc này bạn C bên cạnh xáp vào nói với An Ninh: “Meo à, thật đáng tiếc, nếu bà đến sớm năm phút thì có thể nhìn thấy hot boy rồi.”

Triều Dương tắc lưỡi: “Cũng chẳng có gì sất, chỉ được cái dáng chuẩn.”

Bạn D phía sau cười nói: “Bạn Dương gì đó à, chắc chắn là bạn đang ghen tỵ.”

C nói: “Anh ấy hình như là đến nói chuyện gì đó với lão Trương? Chẳng lẽ anh ấy muốn đến học cùng tụi mình?”

D nói: “Vừa nãy tôi đi lên nộp báo cáo, cố ý dừng lại một lúc, hình như anh ấy muốn lấy danh sách lớp gì gì đó.”

An Ninh mở ba lô ra, tiện miệng nói một câu: “Có lẽ anh ta là người của hội học sinh?”

Mọi người cùng ngậy ra, nhớ lại điệu bộ đó, cảm thấy khá là giống.

Tường Vy nở nụ cười đen tối: “Hay là hội học sinh đang làm một danh sách đen thật lớn?”

C, D, Triều Dương chỉ vào Tường Vy: “Vậy bà chắc chắn là người đầu tiên!”

Hôm đó, sau khi học xong lớp Thống kê lượng tử của lão Trương, vốn dĩ An Ninh định đến lớp Kỹ thuật sinh học dự thính một buổi về y khoa, kết quả

khi đi ra phát hiện bên ngoài trời đang mưa, trong ba người chỉ có Triều Dương đem theo một cây dù nhỏ, viền ren, ở giữa còn thêu mấy bông hoa.

Tường Vy: “Bà nói coi, cây dù này của bà dùng để làm gì hả? Nó che nắng còn bị lụt nữa kia!”

Triều Dương: “Tôi thấy nó đẹp nên mua thôi.”

Tường Vy: “Được. Đi, đi ra ngoài mưa dạo một vòng, để chị đây xem đẹp cỡ nào, Meo Meo! Bà...”

An Ninh cau mày: “Này... Vy Vy à, xin bà đừng đánh đồng tôi với đầu óc đen tối của bà, cảm ơn.”

Tường Vy lại một phen bốc hỏa.

Cuối cùng vẫn phải gọi điện thoại báo cái người đang vận mình kia đem dù tới.

Mao Mao mè nheo: “Tôi đang vận mình mà.”

Tường Vy nổi đóa: “Vậy thì bà lết vòng eo của bà lại đây ngay cho tôi!” Cuối cùng chốt một câu: “Làm nhảm thêm câu nào thì sau này đừng mong nhờ tôi điếm danh giùm bà.”

Lúc Mao Mao chạy như bay tới nơi, Triều Dương vỗ vỗ vai cô cười: “Vất vả rồi huynh đệ.”

An Ninh an ủi: “Eo của bà không sao thì tốt rồi...”

Mọi người đều im lặng.

Thứ Tư giúp giáo viên hướng dẫn chuyển nhà. Đó thật ra là một việc đáng phiền muộn, làm tốt là chuyện đương nhiên, làm không tốt thì là do vấn đề năng lực, nói không chừng còn ảnh hưởng tới “thành tích thường ngày” nữa, An Ninh cùng Mao Mao bước vào trong văn phòng đã có hai người khác ở đó.

Giáo sư giới thiệu với hai cô: “Hai bạn này ở bên khoa Ngoại giao, sau này họ sẽ cùng một tổ với hai em, không cùng khoa lại không cùng đề tài nghiên cứu, nhưng tôi hy vọng mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau cùng tiến bộ.”

“Nhất định, nhất định! Bọn em nhất định sẽ giúp đỡ lẫn nhau, thầy cứ yên tâm” Đây là câu đầu tiên cô nói sau khi dập điện thoại của giáo sư dậm qua, sau khi nguyên rửa tổ tông mười tám đời nhà ông ta mồ mả không yên, cô còn thề với trời nếu phải trả lời ông ta thêm một câu cô sẽ mang họ của ông ấy... An Ninh ngước nhìn cảnh vật cuối hạ đầu thu tuyệt đẹp bên ngoài cửa sổ.

Có điều, An Ninh nghĩ thầm, khoa Vật lý hoàn toàn không liên quan gì với khoa Ngoại giao, làm sao mà giúp đỡ lẫn nhau đây? Sau đó An Ninh cảm thấy mình thật là ngốc, lúc cô và bạn học khoa Ngoại giao cùng nhau khiêng cái bàn lên lầu hai, cô mới cảm nhận thấm thía được hàm nghĩa sâu xa của câu nói “giúp đỡ lẫn nhau cùng tiến bộ.”

Lúc nghỉ ngơi, An Ninh ngồi ở bệ hoa nhỏ hóng mát, một người đi tới ngồi bên cạnh cô: “Bạn tên là... Lý An Ninh?”

“Ừ.” An Ninh chậm rãi uống nước.

“Bạn còn nhớ mình chứ?”

An Ninh nghiêng đầu nhìn: “Bạn là...”, chính xác là không nhớ nữa.

Đối phương cũng không để bụng, cười nói: “Lần trước ở trong quán mỳ mình nghe được bạn với bạn bè nói chuyện, ấn tượng rất sâu sắc, chỉ là không biết bạn tên là... Lý An Ninh. Mình vẫn chưa tự giới thiệu, mình là Trình Vũ.”

Cô ấy mỗi lần nói luôn dừng một giây trước chữ “Lý An Ninh”, làm cho An Ninh cảm thấy như cô ấy ngầm có ý gì đó, vì thế An Ninh trả lời: “Ừ, tôi tên là Lý An Ninh.”

Lúc này di động vang lên, là tin nhắn của chị họ: ““Thân thể” [Nguyên văn là chữ “胴”, phiên âm là [dong]], chị tra rồi, chữ này đọc là “dong”, vậy mà chị vẫn thường đọc là “tong”! Em đọc thử xem, lúc đầu làm chị cười run cả người! Chị đang ở trên lớp!”

An Ninh đọc rồi cắn môi... Ấc, đúng là phát âm có chút biến thái thật.

Trình Vũ hơi nhướn mày: “Có chuyện gì buồn cười sao?”

An Ninh ho một tiếng, nghĩ giây lát rồi nói: “Thượng đế nếu muốn con người diệt vong, trước đó sẽ làm cho con người phát điên, tôi cảm thấy những lời này rất có lý.”

Tề nhạt. Nam sinh khoa Ngoại giao ngồi bên kia cũng nghe thấy, cười thành tiếng: “Lời nói của Thượng đế hóa ra lại thú vị như vậy, ngài ấy còn nói chuyện gì nữa không?”

An Ninh nói: “Cả cuốn *Kinh thánh* đều là ông ấy nói.”

Hai người khoa Ngoại giao: “...”

Sau sự việc đó, họ tự mình kiểm điểm, làm sao có thể bị một người của khoa Vật lý làm mình cứng họng như vậy chứ? Kết luận đưa ra là: cách nghĩ của cô gái này không hợp lý.

Sau sự kiện chuyển nhà, An Ninh nghỉ ngơi trọn một ngày, ngày hôm sau cô về nhà để mẫu thân đại nhân dán cao lên lưng. Bà sống trong thành phố, đi lại cũng tiện. Từ cổng sau của trường chỉ cần ngồi xe bus năm mươi phút mười bảy giây là có thể về đến nhà, cô đã đo độ lệch trung bình, số trung vị và số mode, đáp án này rất chuẩn.

Buổi tối ở nhà cùng mẫu thân đại nhân xem ti vi, xem đến một căn nhà cổ, Lý phu nhân nói: “Ninh Ninh, căn nhà này thật là đẹp.”

An Ninh: “Dạ, đúng vậy... Sàn nhà hình như là lát gỗ bóng...”

Lý phu nhân: “Đúng vậy, đúng vậy.”

An Ninh: “Gỗ bóng hình như rất dễ cháy.”

Lý phu nhân: “...”

Ừm... An Ninh thừa nhận bản thân mình thực sự rất tệ nhạt.

Lần này An Ninh về nhà liền hai ngày, nên cô nhận được vô số sự quan tâm, chủ yếu là dặn cô khi quay lại nhớ mang theo thứ gì ăn được. Chỉ có Mao Mao kiên quyết phản đối, nói đồ ăn sẽ mang đến cho cô rất nhiều sự tra tấn về tinh thần! An Ninh nhìn đám người vây lại dần Mao Mao một trận, cô chỉ mỉm cười, chứng minh rằng mình chỉ là kẻ ngoài cuộc.

Tường Vy tìm cô: “Đang làm gì đó?”

An Ninh: “Xem một cuốn sách dịch từ tiếng Nga.”

Tường Vy: “Nói về cái gì vậy?”

An Ninh: “Biện pháp tốt nhất để xử lý thi thê” và “Báo cáo tính khả thi của nước “hóa thi”.”

Tường Vy: “Loại sách này thật sự rất buồn nôn đó!”

An Ninh: “Tôi xem thấy rất hay mà.”

Tường Vy: “Bà đúng là khác người. Phải rồi, hôm qua tôi ăn cơm với Giang Húc, anh ấy có nhắc tới bà.”

An Ninh: “Ồ.”

Tường Vy: “Không còn gì nữa à?!”

An Ninh: “À... Cảm ơn đã nhớ tới tôi.”

Tường Vy: “...”

Tường Vy: “Chừng nào về đem gà quay cho tôi.”

An Ninh: “Được.”

Tường Vy: “Meo Meo, tôi mà là con trai, tôi sẽ cưới bà.”

An Ninh: “Chỉ vì món gà quay?”

Tường Vy: “Ha ha, đúng vậy!”

Hôm sau, An Ninh quay lại trường học, mang cho mấy cô bạn cùng phòng món gà quay cùng niềm hy vọng và sự tra tấn về tinh thần, quần áo mùa đông đóng đầy một túi, nếu là tra tấn tinh thần thì đây mới thật là tàn nhẫn.

Lúc đi qua sân bóng rổ phía sau nhà ăn, An Ninh chợt thấy một bóng dáng quen thuộc... Xương sườn số ba... hình như sau khi cô tỉnh còn gặp anh ta ở thư viện thì thường xuyên bắt gặp anh ta nhiều hơn thì phải.

Ngoài sân có rất nhiều người đang xem trận đấu, An Ninh đứng ngoài nhìn vào, khi ném bóng cho đồng đội anh ta bỗng nhiên chú ý tới điều gì đó, dừng lại liếc về hướng này... An Ninh ngó trái ngó phải, ở đó có rất nhiều người đẹp.

“Lý An Ninh?” Phía sau có người kêu tên cô, An Ninh quay đầu lại, thì ra là vị sư huynh nổi tiếng.

Giang Húc đi tới: “Sao mang nhiều đồ như vậy? Mới từ nhà quay lại sao?”

“Vâng.”

Anh ta cười nói: “Anh giúp em xách nha?”

An Ninh: “Không cần đâu.”

Giang Húc: “Đừng khách sáo.”

An Ninh: “Không phải, em với anh không đi cùng đường.”

Từ trước tới giờ hiếm có người con gái nào từ chối Giang Húc, hơn nữa lại còn lấy lý do thế này để từ chối nữa chứ, lần đầu tiên Giang Húc cảm thấy dờ khóc dở cười. Khi anh ta lấy lại được tinh thần thì đối phương đã ung dung bỏ đi.

Hôm đó trong phòng ký túc có tọa đàm, mỗi người cầm một miếng gà quay, riêng Mao Mao cầm hai miếng do được An Ninh nhường phần cho, vậy là có những hai lần tra tấn tinh thần.

Tường Vy theo thường lệ bắt đầu nói từ AV Nhật Bản cho đến Thủ tướng Nhật ra đĩa nhạc: “Tôi cảm thấy vị thủ tướng này đúng là không làm việc gì đáng hoàng, tôi nhớ lần trước có ai đó còn nói là ông ta thích xem truyện tranh ấy nhỉ?”

An Ninh: “Đã đổi người khác rồi. Thích xem truyện tranh là Taro Aso.”

Tường Vy kinh ngạc: “Á, mất ghế rồi sao?! Sao nhanh vậy?”

An Ninh: “Thủ tướng Nhật bây giờ là Hatoyama, mấy tin đồn về ông ta có thể bà còn thích hơn ấy.”

Lập tức tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên: “Như thế nào, như thế nào?!”

An Ninh: “Chính là cướp vợ của người khác, cụ thể là vợ của em trai người bạn thân của cha mẹ mình.”

Triều Dương cảm thán: “Nhật Bản thật sự là một quốc gia tràn ngập hành vi nghệ thuật.”

Tường Vy tặc lưỡi: “Nơi đó không phải nơi loài người sinh sống.”

Mao Mao đập bàn: “Cầm thú.”

Triều Dương: “Nói vậy là oan ức cho loài cầm thú rồi.”

Tường Vy giận dữ: “Thế mà người Nhật Bản lại lên án người Trung Quốc lạnh lùng, không có trái tim.”

Mao Mao xua tay: “Dù sao cái ngữ ấy không khác gì Hàn Quốc mà.”

An Ninh trầm ngâm “Nói như thế nào nhỉ? Smecta cũng bị ảnh hưởng một chút lịch sử của nước ta, thực ra chẳng có gì đáng ngại. Còn điều Nhật Bản muốn nhất, chính là nuốt tươi Trung Quốc, đây xem chừng mới là phiên toái.”[*Smecta: thuốc chống tiêu chảy, ở đây chỉ Hàn Quốc*]

Triều Dương cười lớn: “Smecta à, buồn cười chết mất, Meo Meo, sao bà lại đáng yêu như thế chứ!”

An Ninh mỉm cười: “Bởi vì tôi là Lý An Ninh.”

Cả đám: “Meo Meo, bà kiêu ngạo quá.”

Thứ Hai, tiết thứ nhất là Thống kê lượng tử của lão Trương, lần này An Ninh khó khăn lắm mới vào tới cửa trước khi tiếng chuông vang lên, sau đó, cô không nhìn đến đám Triều Dương vẫy gọi, nhưng lại nhìn thấy anh ta ngồi ngay hàng đầu tiên, chẳng phải là quá thường xuyên rồi sao? Anh ta nhìn thấy cô, khe khẽ nói một câu: “Em qua đây.”

Đang lúc An Ninh chưa rõ thế nào, anh ta lại nói: “Ngồi đây đi.” Giọng nói vừa thông dong tự nhiên vừa nho nhã lễ độ, lại cũng không dễ gì cự tuyệt, lúc An Ninh ngồi xuống mới phát hiện... cô đang ngồi bên cạnh anh ta.

An Ninh nghiêng đầu liếc nhìn anh ta, đối phương đã trịnh trọng trang nghiêm lật xem sách vở.

Anh ta bảo cô tới làm gì chứ?

Nguyên cả tiết học anh ta đều chăm chú nghe giảng. Trên bàn, chiếc điện thoại di động của anh ta thi thoảng rung lên, anh ta lại trả lời tin nhắn. An Ninh không dám nhìn thẳng anh ta, vì thế chỉ nhìn chiếc di động màu xám, cùng với những ngón tay thon dài đang lướt trên nó...

An Ninh thề, thật ra cô không muốn nhìn anh ta, cô muốn hỏi anh ta vì sao lại gọi cô đến đây...

“Này...”

“Nghe giảng đi.” Giọng nói hào hoa phong nhã không thay đổi.

Ở trong tình cảnh này rất khó có ai nghe giảng được!

Tựa như cảm giác được cô đang nhìn mình rất “chăm chú”, anh ta ngẩng đầu lên, khẽ hỏi một câu: “Có mang theo cuốn *Giới thiệu ngoại giao* không?”

“À... Có mang.” Tuy rằng An Ninh mơ mơ màng màng, nhưng cô vẫn lấy ra cuốn *Giới thiệu về ngoại giao Trung Quốc đương đại*, cuốn sách mà gần đây ngày ngày cô vẫn mang theo, đưa cho anh ta, anh ta cầm một tay, mở trang lời nói đầu, viết viết gì đó, sau đó đưa lại cho cô.

An Ninh theo bản năng lật ra xem, thấy ba chữ Từ Mạc Đình viết theo thể thư pháp tuyệt đẹp, nét mực vẫn chưa khô.

Thì ra “Xương sườn số ba” chính là Từ Mạc Đình!

An Ninh nằm trên giường suy nghĩ... Thế giới này thật đúng là có nhiều chuyện trùng hợp. Rốt cuộc tại sao người đó lại là anh ta chứ? Nhưng mà, hình như cô lại không cảm thấy bất ngờ. Nhớ lại biểu hiện của anh ta lúc xin số điện thoại của cô, hai năm rưỡi như vậy, mà sao cô lại có thể rã rập cho số như lẽ đương nhiên thế chứ?

Lúc Triều Dương vào phòng thấy An Ninh ôm gối, đeo tai nghe điện thoại, cuộn tròn trên giường, liền ngạc nhiên: “Meo Meo, bà không đi học sao?”

An Ninh ngẩng đầu lên: “Đi rồi, cũng về rồi.”

Triều Dương xem đồng hồ: “Đã mười giờ rồi kia à! Tôi làm thí nghiệm đến nỗi chóng hết cả mặt. Đúng rồi, hôm nay Tường Vy với Mao Mao sang trường đại học bên cạnh xem đấu bóng rổ rồi...”

An Ninh tháo tai nghe, bước xuống giường mò dép: “Tôi học xong mới thấy tin nhắn, may là hôm nay thầy không điểm danh.”

“Chắc, mỗi lần tôi không đi học thầy đều điểm danh, là thái độ gì chứ?” Triều Dương nói xong đưa cho An Ninh một tấm áp phích: “Người ta phát trên đường đấy, rất thú vị.”

“Đại sứ hình tượng Đại học X” đang trong giai đoạn đăng ký. “À há.”

“Hãy hãy, tụi mình kêu Mao Mao tham gia đi?” Triều Dương cười, tiện tay cầm lấy một quyển sách trên bàn An Ninh: “Sao bà lại đọc loại sách này?”

“Ừ...” An Ninh đã đi tới máy lọc nước, rót nước uống.

Triều Dương lật vài trang, lúc sắp đặt trở lại thì dường như nhìn trúng cái gì, cầm lên lần nữa, mở ra: “Từ... Mạc Đình? Meo Meo, sách này không phải của bà sao?”

“Không phải.”

“Từ Mạc Đình, cái tên này sao quen tai vậy nhỉ?”

“Người họ Từ rất nhiều mà.”

Triều Dương bỗng nhiên cười gian ác: “Meo Meo à, như vậy là không được, khai thật thì tha, chống đối sẽ bị trừng phạt!”

An Ninh: “Ồ... Tôi muốn bị phạt.”

Bên này, sau khi học xong một lớp học nhàm chán, Từ Mạc Đình trở lại ký túc xá cất đồ, Trương Tề thấy anh thì không khỏi ngạc nhiên: “Hôm nay không phải cậu ở Viện kiểm sát sao?”

“Qua đây có chút việc.”

Trước nay, Từ Mạc Đình làm việc luôn rất khiêm tốn, từ lúc học nghiên cứu sinh năm nhất đã làm việc ở viện kiểm sát, thỉnh thoảng có việc ở trường thì anh mới ghé qua: “Có chút việc ư? Ở trường xảy ra đại sự gì mà tôi không biết sao?”

Từ Mạc Đình vỗ vỗ vai Trương Tề nói: “Việc riêng, không liên quan đến cậu.”

“Ha, phải nói là gần đây cậu rất thường xuyên đến trường, lão đại, như vậy không giống cậu nha... Chẳng lẽ đúng như Trình Vũ nói, cậu đã để ý cô nữ sinh nào trong trường sao?”

Từ Mạc Đình cười: “Tôi không phù nhận.”

Ba ngày sau, An Ninh gặp lại Từ Mạc Đình, chính là ở nơi ghi danh thi “Đại sứ hình tượng”, Triều Dương với cô là bị Tường Vy ép buộc phải tới, còn người cùng đi bên cạnh Mạc Đình là cô nữ sinh lần trước chuyển nhà giúp giáo viên hướng dẫn với An Ninh.

Tối hôm qua, An Ninh bị chị họ rủ rê chơi game đến nửa đêm, mệt muốn chết, thấy người đến báo danh rất đông, tối phiên bọn cô ít nhất phải nửa tiếng, lúc này An Ninh chỉ muốn tìm chỗ ngồi chợp mắt một lát.

“Triều Dương, tôi ra ngoài ngồi một lát, bà đứng đây với Vy Vy nha.”

Đêm qua Triều Dương chính mắt thấy Meo Meo chống lại con buồn ngủ để chơi “Warcraft”, vì thế xua tay nói: “Đi đi!”

An Ninh mới vừa ra khỏi cửa bên của nhà thể chất, chị họ đã gọi điện thoại đến: “Chị bị đánh thức!”

“Pharaoh nói, quấy rầy người khác đang ngủ sẽ phải xuống địa ngục.”

“Em làm đi, làm cho cô quản lý ký túc xá của chị xuống địa ngục đi.”

“Nếu có thể thì sáng hôm nay em đã không phải thức dậy, với lại, đêm qua...”

“Cái gì?”

“À... Hôm nay thời tiết rất đẹp, em muốn ngủ một giấc.”

“Em đang ám chỉ chị nên xuống địa ngục đó hả?”

“Sự thực là em nói rõ ràng rồi mà.”

Chị họ cười to: “Em thật là, được rồi, lần sau không rủ rê em chơi game đó nữa.”

An Ninh cười nói: “Cảm ơn.”

“Aiz, ai bảo chị lại yêu em chứ!”

“Em cũng yêu chị”, haizz... Chỉ cần chị đừng rủ rê người ta chơi game lúc nửa đêm thôi.

Cuối cùng, An Ninh cũng chọn được một băng ghế gỗ dưới bóng cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mơ mơ màng màng cảm thấy như có người ngồi bên cạnh, lại mơ mơ màng màng tựa đầu vào vai người đó.

An Ninh bị Tường Vy đánh thức: “Sao bà có thể ngủ ngon lành ở nơi đông người như vậy? Không sợ bị người ta giật tiền cướp sắc sao?”

An Ninh: “Mọi người đều là người văn minh mà.”

Tường Vy: “...”

“Triều Dương đâu?”

“Đi toilet rồi.”

Lúc Triều Dương chạy đến, có một chiếc xe hơi hạng sang chạy ngang qua bên người cô, khiến cô không khỏi cảm khái: “Tôi luôn hình dung cảnh tượng một lần được ngồi xe thể thao bẻ lái một trăm tám mươi độ, dừng lại, vurun gót ngọc ra... Vy Vy, bà thực hiện nguyện vọng này của tôi đi!”

Tường Vy khinh khinh: “Tôi chưa từng ngồi ghế lái một lần, tôi mà lái, hai người có mà thăng thiên luôn!”

Triều Dương cười ha hả: “Tôi vừa nhìn thấy một hot boy, chính là người lần trước đến lấy danh sách đen trên lớp của lão Trương.”

Tường Vy nghi hoặc: “Lần trước không phải bà nói chỉ thường thôi sao?”

“Lần trước xa quá không thấy rõ, chặc chặc, nhìn gần mới biết thế nào là đường đường một đấng anh hào, vai năm tấc rộng thân mười thước cao... An Ninh, bà lại bỏ lỡ cơ hội, thật là đáng tiếc.”

“Ồ.”

Tường Vy ôm An Ninh: “An Ninh nhà chúng ta đâu phải là người nông cạn, hề thấy trai đẹp là hau háu lên đâu, có phải thế không Meo Meo?”

An Ninh suy nghĩ: “Đúng vậy... Thật là đáng tiếc.”

Tường Vy: “...”

Triều Dương bám vào người An Ninh, cười ngặt nghẽo.

Sau sự kiện báo danh thi đầu tài năng, có một thời gian mọi nơi mọi chỗ trong ký túc xá nữ đều truyền ra những tiếng luyến thanh quý khóc sói gào, theo như lời của Triều Dương là “Thực lực đấy”, theo như lời An Ninh nói thì là “Pharaoh nên xuống địa ngục.”

Tường Vy còn nhớ rõ lần đầu có ấn tượng sâu sắc với bạn học Meo Meo là vào cuối tuần sau đợt giáo dục quốc phòng của năm nhất, sáu cô gái cùng phòng đi ra ngoài ca hát, trong khi tất cả mọi người đều hưng phấn trào dâng, hát hò thân thiết, cô bạn nhỏ An Ninh vẫn ngồi nghiêm chỉnh tựa như cung nữ thời cổ đại mang dáng vẻ xấu hổ sợ hãi đến động lòng người. Vì thế cô đi tới định nói một câu đại loại như: “Mọi người đều là bạn học, không phải ngại đâu”, đúng lúc ấy, mỹ nhân An Ninh ngẩng mặt lên, dùng giọng nói chính trực trang nghiêm mà lay động lòng người của một nhân viên công vụ nói với cô một câu: “Đến đây, cười với chị một tiếng nào.”

Tường Vy đi vào phòng An Ninh liền thấy Mao Mao cùng Triều Dương vây quanh cô hỏi về lịch sử.

Mao Mao đặc biệt to tiếng: “Tôi muốn viết một câu chuyện về tình yêu thần thoại thời cổ đại, phải thật đặc sắc mới được.”

Tường Vy: “Bản mới của *Truyền thuyết Hằng Nga*?”

An Ninh: “Chuyện về Hằng Nga, Hậu Nghệ xảy ra ở thời nhà Hạ, triều đại đó có cảm giác như xã hội nguyên thủy.”

“Xã hội nguyên thủy? Không muốn, không muốn, không muốn! Ngay cả giấy vệ sinh cũng không có?!” Mao Mao kéo dài thanh âm “Kể tiếp!”

Triều Dương đề nghị: “Đòi nhà Thương.”

Mao Mao: “Triều đại này đại khái có bao nhiêu năm?”

Hai người liếc nhau rồi nhìn về phía An Ninh chờ đợi, cô thờ dãi: “Tôi đâu phải chuyện gì cũng biết chứ, để tôi đi tra niên biểu.” Kết quả là An Ninh google cả nửa ngày vẫn không tìm được một cái niên biểu rõ ràng về giai đoạn Hạ Thương Chu. Thật ra có một nhân vật có thể dùng: Thương Trụ Vương, cũng chính là Đế Tân, tên gọi là Ân Thụ.”

Mao Mao sợ hãi đến thất sắc: “Thụ?!!” [*Giải thích cái tên này*]

Tường Vy nói: “Tên rất hay nha!”

An Ninh cũng cười: “Trước kia tôi luôn nghĩ, năm đó Đế Ất làm sao có thể đặt loại tên bi kịch này cho con, ôi, đứa trẻ đáng thương. Lại nói tiếp, Đát Kỷ là vương phi của hắn.”

Triều Dương: “Tôi đột nhiên nghĩ đến một màn, Đát Kỷ vô cùng thảm thiết kêu: Đại vương, Thụ Thụ...”

Mao Mao tắc lưỡi: “Hai người này ai là “thụ” nhỉ!?”

An Ninh: “Ông nội Ân Thụ tên là Tử Thác, cha của Tử Thác cũng là một người rất thú vị. Ông ta dùng cung của mình bắn trời, sau đó bị sét đánh chết.”

Tường Vy hớn hờ: “E là lúc trời mưa to đi bắn tên lên trời, kết quả thành dây thu lôi.”

Mao Mao: “Meo à, bà kể chuyện về Hậu Nghệ đi, tôi có chút hứng thú với ông ta, cùng lắm thì cho ông ta vượt thời gian về thời có giấy vệ sinh vậy.”

An Ninh trầm ngâm: “Bà muốn nghe chính sử hay dã sử?”

Ba người đồng thời nhìn cô: “Cái nào thú vị hơn?”

An Ninh suy nghĩ: “Chính sử là Hậu Nghệ bị Hàn Trác giết, thật ra thì cuộc đời của ông ta không có gì thú vị hết, thứ duy nhất thú vị được chứng thực là... vợ ông ta đích thị là Hằng Nga nguyên mẫu. Ồ, nàng ta là điển hình của câu vợ sang vì có chồng là ông nọ bà kia. Dã sử thì là ông ta bắn mặt trời, xúc phạm thiên quy nên bị nấu trong vạc dầu, không làm thì là như thế.”

Mao Mao: “Tôi cảm thấy mình nên viết hiện đại một chút thì hơn. Các bà nói thử xem Hàn Quốc trước kia gọi là gì?”

“Smecta?”

“Kim chi?”

An Ninh từ từ nói: “À, cổ đại gọi là Cao Ly, tôi vẫn cảm thấy tổ tông bọn họ trước đây đều là người ngoại Mông Cổ đi cư qua cả... Năm đó gia tộc hoàng kim Mông Cổ bị Chu Nguyên Chương tiêu diệt, cái gọi là người ngoại Mông Cổ là những nô lệ người Mông Cổ thuần chủng. Nói tóm lại chính là...”

Triều Dương ngạc nhiên mừng rỡ: “Người Hàn Quốc là nô lệ người Mông Cổ ư?! Tốt, khoái quá.”

Tường Vy đồng tình: “Thật đúng là bi kịch, quá ba đời đều là gia nô.”

An Ninh: “Thật ra là gia tộc hoàng kim không hoàn toàn bị tiêu diệt, có một số chạy đến châu Âu. Chuyện này cũng chỉ là nghe nói, năm đó gia tộc này chia làm hai nhánh, nhánh chính bị diệt, nhánh kia chạy trốn đến Đông Âu, thúc đẩy sự phát triển của lịch sử châu Âu. Mao Mao, bà có hứng thú thì có

thể viết về đề tài này, nội dung cũng được đó.”

Mao Mao “xì” một tiếng: “Tôi cảm thấy tôi nên tiếp tục xem thể loại tình cảm ước át của mình thì hơn.”

Cả bọn: “...”

Di động An Ninh vang lên một hồi, là tin nhắn: “Đang làm gì thế?”

“Thảo luận truyền thuyết Hằng Nga với huyết thống của người Hàn Quốc.”

“Tôi nay anh đến trường, nếu em không bận gì, đi ăn với anh được chứ?”

“Được.”

Sau khi gửi xong tin, An Ninh mới chú ý tới dãy số xa lạ đó... Ặc ... 984932? Ai vậy nhỉ?

Tường Vy hỏi: “Meo Meo, ai thế?”

“Không biết.”

Cả bọn sa sầm: “Không biết mà bà trả lời hăng thế?”

“Người ta rất thân thiện đấy thôi.”

Tường Vy trầm ngâm: “Bình thường tôi cảm thấy bà rất tà ác, sao lại có lúc ngây thơ như vậy chứ?!”

An Ninh mỉm cười: “Như vậy mới hấp dẫn người khác chứ.”

Triều Dương “xì” một tiếng: “Tôi chưa thấy có người nào mà không bon chen với đời như bà.”

Tối hôm đó, An Ninh vẫn theo tin nhắn của đối phương gửi đến “Bây giờ gặp dưới lầu”, đi xuống dưới lầu, An Ninh nghĩ có hai khả năng, một là trò đùa, hai là thật sự có người rất tốt bụng mời cô đi ăn cơm.

Vì thế, lúc bảy giờ, nhìn thấy bóng dáng cao gầy đang bước về phía cô, An Ninh kinh ngạc tại sao mình lại không nghĩ tới chứ, sớm biết thế này đã không xuống lầu rồi, không đứng, không đứng, nên xuống chứ... Cũng không đứng, ai kêu cô trả lời “Được” kia chứ... Nhưng mà, cô không quen anh ta mà! Thật sự không quen?

Khi đối phương khẽ cười nói với cô: “Đợi lâu không?”, theo bản năng cô đáp lại: “Không, không lâu.” Ặc, cô nhất định là bị mê hoặc rồi.

Hôm đó, An Ninh bước đi thật cẩn thận phía sau Từ Mặc Đình, nhưng cũng chỉ đi được một đoạn, anh nghiêng người nói với cô: “Nếu em muốn nhìn bóng lưng anh, anh không để ý, nhưng mà, anh thích em đi bên cạnh anh hơn.” An Ninh nghĩ, thì ra thật sự có người có thể cười rạng rỡ như ánh nắng thế này ư?

Cuối cùng ai đó do dự bước đến bên cạnh anh, Từ Mặc Đình bước chậm lại, lúc anh khẽ nhấc tay, tìm An Ninh không khỏi nhảy dựng lên, sau đó, anh dứt tay trái vào túi quần, xin tha thứ cho suy nghĩ không thuần khiết của cô, cô nghĩ rằng anh ấy sẽ cầm tay mình, ai đó vô cùng hồ thẹn cúi đầu xuống.

Đi được một lúc, An Ninh lại cảm thấy không được tự nhiên, cô có thói quen đi bên phải người khác, nhưng mà, nếu bây giờ đi vòng qua có phải sẽ trông như con cóc không?

“...”

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Độ tinh ý của anh có cần cao như vậy không: “Tôi tên là Lý An Ninh.” Hình như cô còn chưa nói với anh tên của mình.

“Anh biết.”

Biết? Được rồi, tên của cô có thể đã bị liệt vào sổ đen.

“À này, tôi tùy tiện hỏi thôi, lúc anh cùng cô gái khác ra ngoài ăn cơm..”

“Anh không ra ngoài ăn cơm với con gái.”

“Ý? Lần trước tôi còn thấy anh...” Điều cô muốn hỏi không phải chuyện này mà! Cô muốn hỏi, lúc anh cùng con gái ra ngoài ăn cơm, theo thói quen thường đi bên nào? Sau đó cô có thể ngấm ngầm nói ra bản thân thích đi bên phải.

“Từ Trình Vũ là em họ của anh.” Anh ngừng một chút, sau đó mơ hồ nở nụ cười: “Cho nên, em không cần phải lo lắng.”

Tôi đâu có lo lắng chứ, An Ninh tuyệt vọng nghĩ, xong rồi, hiểu lầm lớn rồi.

“Em muốn ăn gì?”

“Mỳ cái xanh.” Sau khi nói ra miệng mới phát hiện hình như có chút gượng gạo, chẳng qua, cô thực sự muốn ăn mỳ.

Anh lại cười, hình như anh đã rút ra được kết luận: “Em thật dễ nuôi.”

Câu này coi như là lời khen đi!

Người trong tiệm không nhiều lắm, nhưng An Ninh vừa bước vào liền gặp ngay người quen, Giang Húc thấy cô liền tiến lại chào hỏi: “Thật là trùng hợp, em cũng đến đây ăn sao?”

An Ninh: “Dạ, em đến ăn mỳ.”

“...”

Lúc này Giang Húc cũng thấy Từ Mạc Đình đang đứng phía sau cô, không khỏi sửng sốt, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, cuối cùng quay đầu nói với An Ninh: “Vậy không quấy rầy hai người dùng bữa, bạn bè anh còn ở bên trong, hẹn gặp lại.” Trước khi đi còn nói thêm một câu: “Hồi thăm Vy Vy giùm anh nhé.”

“Được.”

Từ Mạc Đình: “Em tìm chỗ ngồi đi, anh đi gọi món.”

An Ninh vừa ngồi xuống, tin nhắn của chị họ liền đến: “A... Thật là một ngày hết hồn!”

Chị họ: “Chín bản vẽ, toàn bộ phải vẽ lại, tai họa càng thêm nghiêm trọng rồi!!”

An Ninh: “Tuân Tử nói lòng dạ phải rộng lớn.” [*Tuân Tử (313 tr.CN – 238 tr.CN): nhà Nho, nhà tư tưởng của Trung Hoa vào cuối thời Chiến Quốc*]

Chị họ: “Cỡ bừa rồi, còn chưa đủ lớn sao?! Nói một câu an ủi đi.”

An Ninh: “... lớn.”

Chị họ: “...”

Mạc Đình đi đến, đưa ly nước trên tay cho cô, trong khi chờ mỳ, An Ninh nghe mấy người ngồi bàn kế bên nói chuyện, không phải là nghe lén, bởi vì họ nói khá to.

F: “Ngày hôm qua chơi game mới, phát hiện có nhiều vũ khí chuyên để đánh lén.”

G: “Đánh người không nên đánh lén!”

F: “Vũ khí của bạn trai tôi là một cái đĩa tròn bằng vàng, thuộc dạng ném.”

G: “Chắc rất mạnh?”

F: “Cái này phải xem anh ấy ném một cái hay là một đồng.”

G: “Một đồng vàng rỗng? Bạn trai bà thật là lém lẩn. Nói là đĩa hẳn là có thể thu về đúng không?”

Một cô bạn bên cạnh này giờ vẫn im lặng, cười nói: “Thu về? Chẳng lẽ văng ra, mặc kệ trúng hay không trúng, chạy tới lượm trở về, lại ném, lại lượm...”

F nhún vai: “Dù sao anh ấy có tiền mà, không lượm cũng không sao.”

An Ninh im lặng quay đầu lại, vừa vặn gặp phải ánh mắt của Từ Mạc Đình, hình như anh cũng nghe được, vì thế cười nhẹ, nói: “Thế nào?”

Xét thấy bọn họ cách bàn bên cạnh quá gần, An Ninh đành phải nghiêng người qua nói với anh: “Theo logic của Kim Dung, những người dùng binh khí kỳ quái không phải nhân vật chính.”

Dường như anh sống lại trong chớp mắt, cũng không biết là bởi vì lời của cô hay là vì sự gần gũi của cô.

Trong khi An Ninh đang nghĩ đến thanh Huyền Thiết Trọng Kiếm của Dương Quá, cây kiếm nặng một trăm hai mươi cân, lực bạt thiên quân, thật ra cũng rất quái dị mà!

Khi An Ninh đang cúi đầu ăn mỳ, có người bước tới gọi Từ Mạc Đình: “Hôm nay cậu ở trường à?!”

Mạc Đình cũng đứng dậy: “Qua đây đưa tài liệu. Còn cậu?”

“Hội học sinh có chút việc phải xử lý. Cả đám sinh viên vậy mà chuyện gì cũng làm không xong.” Đối phương nhìn thấy An Ninh ngồi đối diện Từ Mạc Đình, liếc mắt nhìn vài lần, cũng không nói thêm gì: “Đúng rồi, tôi vẫn muốn hỏi cậu, sắp tới trường có cuộc thi “Đại sứ hình tượng”, cậu có thể dành thời gian làm giám khảo vòng sơ khảo không?”

An Ninh dỏng tai lên nghe, bởi vì Tường Vy cũng tham gia cuộc thi này.

“Có lẽ tôi không có thời gian.”

Hả? An Ninh ngẩng đầu nhìn anh, đồng ý đi, như vậy cô có thể đi cửa sau một chút, ách, không đúng, đi cửa sau phải cần quan hệ tốt lắm mới được, hay là biểu quà cáp gì đó nhỉ?

Từ Mạc Đình lúc này lại cười nhẹ, hỏi cô một câu: “Sao vậy?”

Người này thật ra là thần phải không? “Chi bằng, anh làm giám khảo thử đi!”

An Ninh kiên định bỏ qua ánh mắt cùng với nụ cười đầy ẩn ý của người xa lạ kia, dù sao... đương sự đại khái cũng đã hiểu lầm từ sớm rồi.

Sau đó đương sự cười trả lời người xa lạ: “Được thôi.”

An Ninh trầm ngâm, có lẽ ít nhiều cô đã hiểu lầm rằng anh đang thích cô?

Sau bữa tối, An Ninh được người ta lịch sự đưa về tận cửa, cô nhìn quanh rồi nói “Tạm biệt”, đối phương cũng rất quân tử đáp lại “Chúc ngủ ngon”. An Ninh bước vào cửa ký túc xá, nghe thấy Mao Mao đang nói: “Không muốn thân thiết, tôi muốn gặp gỡ tình cờ, thật là tự nhiên thôi, như ở ngoài đường, tiệm cà phê, hay trên máy bay.”

Triều Dương: “Nếu gặp được người phù hợp với yêu cầu ở tiệm cà phê hay trên máy bay thì bà sẽ làm thế nào? Kiểu bèo nước gặp nhau hả?”

Mao Mao hưng phấn: “Tình huống này tôi hình dung không biết bao nhiêu lần rồi, đương nhiên là căn chuẩn góc độ, hướng gió và tốc độ di chuyển rồi làm cú va chạm hoàn mỹ!”

An Ninh: “Thì ra là thế.”

Mao Mao: “Đương nhiên bên cạnh nhất định phải có bà rồi.” Nói xong ôm chặt lấy người vừa bước vào cửa.

Triều Dương nghi ngờ: “Nếu bà làm hỏng quần áo người ta khiến người ta tức giận mà chán ghét thì sao?”

Mao Mao: “Cho nên tôi mới nói bên cạnh nhất định phải có Meo Meo đẩy thôi.”

An Ninh: “Cho bà tiền giặt đồ à?”

“Vi bà tới cản mũi nên mới tức giận chán ghét, dĩ nhiên người được thích là tôi đây sẽ tới giặt đồ cho người ấy rồi, ha ha ha ha, cuộc đời thật đẹp!”

Triều Dương chớp mắt khinh thị: “Hình dung thật đẹp quá nhỉ?”

“Nói tóm lại, chính Meo Meo bị xa lánh, còn tôi thì được coi trọng, đương nhiên nếu An Ninh cũng bị rơi vào tầm ngắm, muốn chấp nhận thì cũng được, còn tôi sau đó sẽ tiếp tục tìm con mồi mới, đàn ông mà, đầy cả chiếc máy bay ấy chứ.”

Hai người còn lại không còn nói gì được nữa.

Triều Dương hỏi: “Đúng rồi, Meo Meo, bà vừa đi ăn cơm với ai thế?”

“À... Tường Vy đâu?”

Triều Dương lườm nguyệt: “Rõ ràng là lảng sang chuyện khác nhé!”

An Ninh mỉm cười: “Bị nhìn ra rồi sao?”

Mao Mao ở một bên nói: “Ngày mai ai cùng tôi đi Âm Sơn không? Trên đó có chùa, chúng ta có thể bái Phật, cầu bạn trai.”

Triều Dương khinh bỉ: “Mao Hiểu Húc, bà thật sự rất bi ối.”

“Ngày mai tôi phải về nhà rồi.” An Ninh có nên nói cho Mao Mao biết rằng vào chùa bái Phật, kết quả nhất định sẽ không lạc quan hay không?”

“Triều Dương, còn bà?”

“Không đi, tôi mà vào chùa sẽ cười sống cười chết mất.” Sau đó cô nhớ lại năm ấy: “Mùa xuân ba năm trước, tôi dù đang cảm cũng cùng với mấy bạn học đi Bạch Vân chơi, vào sảnh chính, nhìn bàn thờ bày đồ cúng là hoa cúc... Ngay lập tức tôi nản luôn, sau đó lên lầu hai, thấp hương Vương Mẫu Ngọc Đế, kết quả trên bàn thờ bày toàn bách hợp... rồi tới hai đèn nhỏ là Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công, cũng cúng hoa cúc với bách hợp, vẫn đề là, bên cạnh Tây Vương Mẫu là nữ đồng, ứng với bách hợp; bên cạnh Đông Vương Công là đạo đồng, ứng với hoa cúc. Cuối cùng tôi cười sảng sặc: “Ôi, thật là giống!” Hôm đó tôi cảm nặng hơn, khản giọng... Từ sau vụ đó, cứ đến chùa là tôi ôm bụng cười.” [*Bách hợp: chỉ Les; Hoa cúc: chỉ Gay*]

Mao Mao cũng cười rộ lên: “Thế giới đại đồng.”

An Ninh thở dài: “Không Từ không nói gì về quái dị, dũng lực, phản loạn, quỷ thần”, nên bỏ qua đi.”

Hôm đó lúc An Ninh đang tắm, Mao Mao đến gõ cửa: “Meo Meo, điện thoại của bà reo lâu lắm rồi kìa, có muốn tôi đưa cho không?”

“Bà nghe giúp tôi đi.”

Thế là, một phút sau, Mao Mao gõ mạnh cửa: “Là con trai! Tôi nói với anh ta là bà coi hết đồ rồi và đang tắm, anh ta nói lát nữa sẽ gọi lại, tôi nói hay là nói chuyện với tôi đi, anh ta khéo léo từ chối... Nhân tiện, anh ta nói anh ta họ Từ.”

Giây tiếp theo An Ninh mở cửa ra, mặt đỏ bừng: “Bà... nói cái gì với anh ấy vậy hả?”

“Hay là nói chuyện với tôi đi.”

“Câu phía trên ấy.”

“Bà coi hết đồ rồi và đang tắm.”

An Ninh rên rỉ: “Mao Mao, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với bà nữa.”

Kết quả là hôm đó trước khi ngủ, di động vẫn không kêu, An Ninh không biết vì sao nhưng cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Mới sáng sớm hôm sau, An Ninh ra cổng sau trường học để đón xe bus về nhà, liền gặp phải... Từ Mạc Đình.

Đối phương tựa vào biển chờ xe, mặc trang phục thường ngày, dáng người chuẩn nên nhìn rất anh tuấn. An Ninh nhìn dáng người nghiêng một bên đó, cảm thấy có đôi chút khó xử, cô có nên đến gần sau đó nói tiếng chào buổi sáng hay gì không? Nhưng mà, cô với anh dường như là không có “quan hệ” gì đặc biệt... An Ninh bối rối, nhưng cô chẳng bối rối được lâu, bởi Từ Mạc Đình đã nhìn thấy cô.

Vì thế ai đó cố gắng làm bộ như ngẫu nhiên gặp nhau, sự thực là ngẫu nhiên mà! Cô bước tới ngại ngùng cười: “Anh cũng đến đây chờ xe à?”

Từ Mạc Đình đứng thẳng người lại: “Không phải, anh đang đợi em.”

“...”

“Bạn cùng phòng của em nói hôm nay em về nhà.”

Anh không phải là đến để tiễn cô chứ?

Sự thật chứng minh anh đích thị là đến để tiễn cô.

Sau đó, lần đầu tiên trên xe bus An Ninh không nghiệm chứng sai số năm mươi phút mười bảy giây, mà dọc đường cô luôn nghĩ tới... Từ Mạc Đình.

Buổi trưa ở nhà, lúc đang ăn cơm với mẫu thân đại nhân, không hiểu sao lại nói đến đề tài “Đối tượng”, ý của bà Lý là: “Con gái à, con cũng không còn bé nữa, có phải là nên tìm một bạn trai rồi không?”

“Con mới có hai mươi tư tuổi thôi.” An Ninh cười thật ngoan ngoãn.

“Ngày trước, khi mẹ hai mươi tư tuổi, con đã có thể bị bỏ gọi ‘mẹ’ rồi.”

“Ồ... Thế mẹ hy vọng lúc mình bốn mươi lăm tuổi có cháu kêu mẹ là bà hả?”

“... Con còn nhỏ, chậm vài năm cũng không sao.”

Khi giúp mẹ rửa bát, An Ninh nghĩ rằng, nếu cô cả đời không kết hôn liệu có phải rất bất hiếu không? Có lẽ chuyện ba mẹ cô ly hôn không mang đến cho cô nhiều tổn thương, nhưng vẫn có những buồn rầu và chán chường.

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đội cổ vũ

Buổi tối, An Ninh đang cùng mẫu thân đại nhân trò chuyện thì Tường Vy online tìm cô, bà Lý cũng thấy hơi mệt, vừa ngáp vừa khuyên con gái nên đi nghỉ sớm rồi trở về phòng.

Tường Vy: “Lại đang xem bảng môn tả đạo gì đó?”

An Ninh: “Đang ăn vặt.”

Tường Vy: “Bà phải béo lên, cổ găng béo lên nha!”

An Ninh: “Tôi đang ăn phần hoa, hình như nó có tác dụng giảm béo.”

Tường Vy: “Sao lại ăn thứ đó?! Ngoan, nhanh đi ăn thịt đi, mau, mau lên!”

An Ninh: “Hồi chiều tôi thấy một bà lão mang một túi lớn mật ong với phần hoa trong khu nhà tôi, trời mưa to mà bà lão còn mang đồ nặng như vậy, tôi liền mua một lọ mật ong với một lọ phần hoa, mua rồi đương nhiên phải ăn, lãng phí không tốt.”

Tường Vy: “Chắc. Nói chuyện chính đi, hôm nay Giang Húc kể với tôi một chuyện, anh ấy nói tối hôm qua nhìn thấy bà cùng với một nam sinh đi ra ngoài ăn cơm.”

An Ninh: “^ _ ^ Nhân lực của sư huynh thật là tốt.”

Tường Vy: “Anh ấy còn nói người đó ở khoa Ngoại giao, một nhân vật rồng thần thấy đầu không thấy đuôi. Tôi muốn hỏi bà dính dáng đến một nhân vật như vậy từ khi nào thế?”

An Ninh: “Ừ, Tôi cũng đang nghĩ, từ khi nào nhỉ?”

Tường Vy: “... Thôi bỏ đi. Bà cảm thấy tôi nên hát bài gì trong cuộc thi vào thứ Ba tuần sau?”

An Ninh: “*Hai con bướm?*”

Tường Vy: “Quanh đi quẩn lại vẫn là dân ca sao? Bà có đề nghị nào hay hơn một chút không hả?!”

An Ninh mỉm cười nhìn trong khung đối thoại nhảy ra icon hung ác, thoáng nhìn chiếc di động trên bàn, cô do dự cầm lấy...

“Anh thích nghe bài hát nào?”

Sau khi nhấn tin rồi An Ninh mới cảm thấy, cô như vậy có tính là mua chuộc giám khảo không nhỉ?

Đang định quên đi hành động lúc trước, kết quả đối phương trực tiếp gọi điện đến, An Ninh do dự ấn nút nghe: “... A lô.”

“Chưa ngủ sao?” Giọng của anh nghe qua điện thoại có chút trầm thấp, lại mang theo một chút cảm giác êm dịu nhẹ nhàng.

“Ừm, sắp ngủ rồi.”

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ thấp, anh nói “Chờ một chút”, An Ninh nghĩ thật ra “Tạm biệt” cũng được mà. Đang lúc “chờ một chút”, cô thấy trên màn hình Tường Vy đang chat với Mao Mao.

Tường Vy: “Spice girls hot, spice girls hot, spice girls spice girls hot hot hot!!”

Mao Mao: “= =!”

Tường Vy: “Ồ? Bà hiểu rồi à, Tôi còn tưởng rằng phải phiên dịch cho bà nữa chứ.”

Mao Mao: “= =! Ký hiệu này là thể hiện tôi không hiểu.”

Tường Vy: “Không hiểu à?”

Tường Vy: “Cô gái ớt cay, cô gái ớt cay, cô gái ớt cô gái ớt cay cay cay!!”

Mao Mao: “= =!”

Tường Vy: “Gi chứ, tiếng Trung cũng không hiểu hả!”

An Ninh cười thành tiếng, đầu dây bên kia lúc này truyền tới tiếng nói: “Có phải em đã xin trường nghiên cứu học thuật chuyên ngành không?”

An Ninh kinh ngạc, làm sao anh ta biết được? Hôm qua cô mới đến chỗ giáo sư điền vào đơn xin mà, mục đích là để lấy thêm hai cái học phần, học thêm một phần kiến thức, nắm thêm một ít kinh nghiệm... Nói tóm lại vì cô đã học thiếu một tín chỉ.

An Ninh chột dạ, sau đó thẳng thắn trả lời: “Đúng, vì tôi muốn học thêm chút gì đó...”

“Em tìm được người hợp tác chưa?” Đối phương ngắt lời cô.

An Ninh: “Có hai bạn học sẽ học cùng với tôi...”

Mạc Đình trầm ngâm: “Anh biết rồi.”

Biết cái gì? An Ninh không hiểu...

Sau đó khi chat với chị họ, An Ninh hỏi: “Có khả năng có một người rất đẹp trai, lại rất thông minh... thích em không?”

Chị họ: “Khả năng này không lớn lắm.”

An Ninh: “...”

Chị họ: “Trừ phi thông minh lại bị thông minh lừa.”

An Ninh: “...”

Chiều Chủ nhật về trường học, vừa vào đến cửa phòng An Ninh đã bị Tường Vy kéo ra ngoài mua quần áo.

Trong các cô gái của chúng ta, người không nên đi dạo phố cùng chính là An Ninh, mới đi nửa tiếng đã kêu mệt, không biết mặc cả, còn thường xuyên cho ăn xin tiền lẻ làm cả hai không còn tiền lẻ mà ngồi xe bus về trường, có điều, Tường Vy không hiểu tại sao, cô vẫn thích đưa An Ninh đi cùng nhất... Bởi vì cô ấy đáng yêu.

Tường Vy hỏi: “Bà cảm thấy tôi mặc bộ này đẹp hay là bộ kia đẹp?”

“Đều...”

“Đều đẹp hả?” Thật là cô bé đáng yêu, Tường Vy nghĩ.

Đều như nhau... An Ninh nghĩ.

An Ninh: “Vy Vy, chân tôi mỏi quá, có thể cho tôi ngồi nghỉ một lát được không?”

Hôm nay tâm trạng Tường Vy rất tốt, vì thế hào phóng khai ân: “Ngồi nghỉ đi.”

An Ninh tìm được một chiếc sofa nhỏ trong tiệm, vừa ngồi xuống thì thấy có người đẩy cửa bước vào, thật là trùng hợp cũng là sinh viên Đại học X, An Ninh sợ dĩ nhận ra được là vì lần trước ở thư viện cô có nói chuyện với họ...

Hai người mới vào đã trông thấy Tường Vy đang đứng trước gương xoay qua xoay lại, “Đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Tường Vy quay đầu lại: “Ai da, thì ra là sư muội của Giang Húc à!”

Sau khi hai bên trừng mắt nhìn nhau một phen, đều tự đi chọn quần áo, A nói với B: “Thực ra mua quần áo thì cần phải thử cẩn thận đó.”

B nói với A: “Người không đẹp thì mặc cái gì cũng giống như khoác bao bố lên mình.”

A: “Aiz, giả như vậy mà còn tham gia đại sứ hình tượng cái gì, sinh viên năm hai, năm ba như chúng ta thử tham gia còn đỡ.”

B: “Có một số người không biết gọi là “Biết người biết ta”.”

Tường Vy quay ngoắt người lại: “Hai người nói ai đó?”

A: “Tôi có chỉ tên gọi họ sao? Chẳng qua là, chính chị muốn thừa nhận thôi, bọn tôi cũng chẳng ngại đâu.”

An Ninh đứng dậy đi đến bên cạnh Tường Vy, nghi hoặc hỏi một câu: “Vy Vy, họ không phải bằng tuổi bọn mình sao? Tôi còn tưởng là sư tỷ chứ?”

Tường Vy ngậy ra, rồi cười ngặt nghẽo!

Sắc mặt A, B chợt trắng chợt đỏ, lập tức nhận ra An Ninh: “Chị không phải là...”

A nói cho hết câu chính là: “Chị không phải là cô gái lần trước xen vào chuyện của bọn tôi sao?”

B nói cho hết câu chính là: “Chị không phải là cô gái lần trước lúc tôi đi ghi danh nhìn thấy đang dựa vào vai lão đại của khoa Ngoại giao sao?!”

An Ninh cùng với Tường Vy bước vào một quán ăn Trung Quốc nằm trong nội ô, Tường Vy nhìn không chớp mắt rồi vọt tới ngồi xuống chiếc bàn sát cửa sổ, nơi có tầm nhìn vô cùng tốt, vẫy tay: “Taxi!”, chợt cô sững lại: “Nhầm rồi, waiter!”

An Ninh tập tễnh bước tới ngồi xuống: “Bữa này để tôi mời!?”

“Tại sao? Bữa này phải là tôi khao bà mới đúng chứ.”

An Ninh cười nói: “Đội lắt nữa ăn no bà công tôi về.”

Tường Vy trừng mắt: “Bà đi ra ngoài kêu lên một tiếng, sẽ có rất nhiều người tình nguyện cống tiểu thư như bà đấy.”

“Nhưng mà tôi sợ người lạ.”

“Này, người quen sắp đến đấy.” Tường Vy cúi đầu xem tin nhắn, “Mao Mao nói muốn mời chúng ta ăn điểm tâm ngọt, tuy nhiên tôi luôn cảm thấy bà ấy béo như vậy thì không nên ăn ngọt chứ nhỉ?” Tường Vy vừa đặt di động xuống lại có người gọi tới, cô nàng vừa nhìn thấy tên thì như mở cờ trong bụng.

“Giang sư huynh à, đúng, đúng, đang ăn cơm, anh nhìn thấy tụi em hả? Anh ở gần đây à?! Thế thì đến đây cùng ăn đi, càng đông càng vui mà...”

Thế là mười phút sau, An Ninh lại một lần nữa dùng bữa với Giang Húc.

Nhân dịp này Giang sư huynh quan tâm hỏi cô hai vấn đề, một là: “Em không ngại khi anh gọi em là An Ninh giống như Vy Vy chứ?”

An Ninh: “À... Vy Vy không gọi em là An Ninh.”

Hai là: “Em quen biết Từ Mạc Đình à?”

An Ninh: “Có quen.”

Sư huynh nổi danh chỉ còn biết im lặng, chuyển qua nói chuyện với Vy Vy... Sau đó có người đến chào hỏi Giang Húc: “Anh là Giang Húc, Giang sư huynh... Em không nhận lầm người chứ ạ?”

Giang Húc đã gặp trường hợp này rất nhiều lần, khẽ gật đầu nói: “Vâng, bạn là?”

“Em cũng học ở Đại học Y, chỉ là vô danh tiểu tốt thôi ạ.” Đối phương khiêm tốn xua tay, “Anh là người sáng lập hội Đà kích của Đại học Y chúng ta, em ngưỡng mộ anh đã lâu! Hiện nay em là tay keyboard ở hội.” [*Keyboard: Organ*]

Bạn học Meo Meo đang tập trung tinh thần cúi đầu ăn uống bỗng “ý” một tiếng, cái tên hội nghe rất quen.

“Ảnh của anh vẫn còn được đăng trên sách truyền thống của trường chúng ta.”

“Đó là do trường cũ ưu ái thôi.”

“Sư huynh vì sao lại chuyển sang Đại học X học thạc sĩ vậy?”

Giang Húc cười nhẹ: “Muốn thay đổi môi trường, trải nghiệm nhiều thứ hơn.”

An Ninh càng nghe càng cảm thấy giống một buổi phỏng vấn danh nhân, cuối cùng sau khi xin được chữ ký, quân tiểu tốt cũng hài lòng rồi đi... Vụ việc khiến cho ánh mắt Tường Vy càng thêm khuyh đảo, hơn nữa trên đường về cô còn luôn miệng “Romeo của tôi à, ôi, Romeo của tôi...”, đến nỗi An Ninh “Ai da” một tiếng, “Thì ra là anh ta.”

Tường Vy: “Ai?”

An Ninh: “À, không, chỉ là đột nhiên nhớ tới một... mỹ nữ.”

Tường Vy lắc đầu thờ dãi: “Bà nói bà không muốn quan tâm, sao giờ lại nghĩ tới mỹ nữ chứ.” Tường Vy quay lại thấy An Ninh đã dừng bước: “Sao vậy?”

“Mao Mao...”

Cửa nhà ăn số hai, lúc này Mao Hiểu Húc đang giờ tắm bìa các tông lên, trên đó viết: Tổng kết tinh thần Đại hội Đảng lần thứ XVII... Cô đang bị đám đông ra vào nhà ăn vây quanh.

“Các bạn sinh viên, hôm nay Mao mỗ tôi muốn xuất phát từ báo cáo của Đại hội Đảng lần thứ XVII để nói về một vài điểm cần được cải thiện trong công tác ẩm thực của trường chúng ta.”

“Tại đại hội lần thứ XVII, anh Đào đã chỉ ra, chủ đề của đại hội lần này là giương cao ngọn cờ vĩ đại “chủ nghĩa xã hội mang màu sắc Trung Quốc”, lấy lý luận của Đặng Tiểu Bình và tư tưởng cốt lõi của “Ba đại diện” làm chỉ đạo, quán triệt sâu sắc thực thi quan điểm phát triển khoa học, tiếp tục giải phóng tư tưởng, kiên trì cải cách mở cửa, đẩy mạnh khoa học phát triển, thúc đẩy xã hội hài hòa.”

“Công tác nhà ăn trường ta, từ trước tới nay luôn lấy tôn chỉ “Vì nhân dân phục vụ”, tích cực làm ra các món ăn mới, lấy chất lượng ổn định phục vụ giáo viên, học sinh, cung cấp cơ sở hậu cần vững chắc cho công tác giảng dạy, nghiên cứu khoa học của Đại học X. Để xây dựng tốt hơn một xã hội hài hòa, quán triệt tinh thần Đại hội XVII của Đảng, tôi xin đưa ra những kiến nghị sau tới ban ẩm thực của trường:

Một, diện tích của nhà ăn quá nhỏ! Có thể tăng thêm một chút được không?

Hai, có thể tiếp tục cung cấp món thịt gà và thịt bò không? Lấy thịt gà thay thế thịt bò không phải là biện pháp lâu dài.”

“Tôi hy vọng nhà trường có thể thực hiện quyết tâm quán triệt sâu sắc thực thi quan điểm phát triển khoa học, tăng diện tích mặt bằng, khôi phục cung ứng món thịt gà và thịt bò, định giá hợp lý, tiếp tục đi trên con đường phát triển bền vững!”

Tường Vy lẩm bẩm: “Tôi không quen cô ta, tôi không quen cô ta... Không liên quan tới chúng tôi, không liên quan tới chúng tôi...”

Mao Mao càng nói càng hăng: “Nhân dịp này tôi xin giới thiệu một chút, thứ Ba này bạn tôi, Phó Tường Vy sẽ tham gia cuộc thi đại sứ hình tượng của trường chúng ta, Phó Tường Vy, lớp Mười khoa Vật lý, đó là bạn của tôi! Hy vọng mọi người ủng hộ nhiều hơn, bỏ phiếu nhiều hơn!”

Tường Vy ngửa mặt kêu trời: “A a, chết tôi rồi!”

An Ninh cười nói: “Ồ... Vy Vy, bon chen với đời, luôn phải biết trả giá.”

“Khụ khụ.” Phía sau có người hình như rất lịch sự nhin cười chỉ ho nhẹ một tiếng, An Ninh quay lại, liền đứng ngậy ra.

Anh nhìn người tròn tròn đứng ở trung tâm đám đông cách đây năm mét: “Bạn học của em à?”

Cũng không thể nói là không phải... “Ồ, bạn cùng phòng.”

“Em mới ở ngoài về à?”

“Vâng.”

“Anh vừa đến đây, đi dạo với anh một chút nhé!”

Lịch sự như thế, phong độ như thế, nhưng mà, cô có thể nói không được không nhỉ?

Lúc này Tường Vy đang khiếp sợ nhìn tất cả mọi thứ đang xảy ra trước mắt!

An Ninh: “...”

Từ Mạc Đình: “Sao vậy?”

An Ninh: “Đi thôi.”

Tường Vy: “...”

Hôm đó anh cùng An Ninh ra ngoài đi dạo, thật ra lại chẳng đi dạo gì cả, anh thấy cô đi đứng không tiện, liền vào một quán ăn.

Đây là quán cà phê kiểu Trung Quốc ở khu giải trí gần trường, nói nó kiểu Trung Quốc là vì bên trong có bán các loại đồ ăn Trung Quốc, bao gồm cơm rang trứng, mỳ bò nổi đất... Trước kia cô với Mao Mao đã tới đây một lần, sau khi về bạn Mao nào đó đã đăng một bài trên diễn đàn trường “Cảnh báo về mỳ thịt bò ở khu giải trí và tiệm cà phê: một, nên tự mang thịt bò theo! Hai, bát lớn là chỉ đường kính của bát, không liên quan tới số lượng mỳ!”

An Ninh nghĩ, Mao Mao hò hét muốn giảm béo thật ra là nói giỡn thôi, cho đến nay...

“Cười gì thế?” Từ Mạc Đình nhìn thấy cô đang cười.

Hà... Mình có cười sao? Phải nghiêm túc trở lại.

Đối phương ho một tiếng, bàn tay đặt ở môi, trong lòng trầm ngâm: Làm sao thế này, sao lại căng thẳng như vậy?

Từ Mạc Đình: “Em gọi đồ uống đi?”

“Ách, tôi có thể uống nước lọc không?”

Mạc Đình kêu một phần cà phê cùng nước lọc, sau đó An Ninh bắt chợt nghĩ đến một vấn đề then chốt, cô đến đây làm gì?

An Ninh đang định nói gì đó, thì di động của đối phương reo lên, anh nhấc máy nghe vài câu, sau khi cúp máy thì nói với cô: “Có hai người bạn muốn đến đây...”

Í? “Vậy tôi đi trước...”

“Em gặp họ một chút đi.”

“...”

Người tới là bạn cùng phòng của Từ Mạc Đình và bạn gái anh ta.

Trương Tề vừa đến liền nhìn ngó đánh giá An Ninh một lượt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, cuối cùng cười nói với Mạc Đình: “Rất xinh!” khiến cho bạn gái ngồi bên cạnh tặc lưỡi, lắc đầu.

“Ngồi đi.” Từ Mạc Đình chỉ ghế đối diện.

Bạn gái của Trương Tề gật đầu với An Ninh, sau khi tự giới thiệu, cô gái không khỏi thốt lên: “Tên sao người vậy à.”

Trương Tề cười cười, cùng Mạc Đình nói chuyện chính: “Bên giáo sư Lâm cậu tính trả lời như thế nào? Thầy kêu tôi tới làm thuyết khách đó.”

Từ Mạc Đình: “Tôi sẽ suy nghĩ, nhưng căn bản là sẽ không đồng ý.”

“Hừm, muốn cậu nhận lời, chẳng khác gì leo lên đỉnh Himalaya, sau đó khắc lên bốn chữ “Đã từng đến đây?””

Bên này bạn gái Trương Tề quan sát An Ninh một hồi, hỏi: “Bạn không phải là người của khoa chúng tôi đúng không?”

“Ừ.”

Bạn gái của Trương Tề rất thích cô gái này, thanh thanh tú tú, đáng vẻ có chút yếu đuối... đại khái cô có xu hướng cần được bảo vệ.

“Bạn cũng ở viện nghiên cứu, chuyên ngành gì vậy?”

“Vật lý ứng dụng.” An Ninh suy nghĩ, rốt cuộc vẫn nói: “Thực ra, đỉnh Himalaya quanh năm tuyết phủ, không thể khắc chữ được.”

Trương Tề đang cùng Từ Mạc Đình nói chuyện liền dừng lại: “...”

Bạn gái của Trương Tề cười thành tiếng: “Cô ấy thật là đáng yêu.”

Cô có cần nói tiếng cảm ơn không nhỉ?

Bạn gái của Trương Tề nói với cô: “Hai chúng ta đôi bàn khác nói chuyện nha? Để bọn họ bàn công việc.”

An Ninh không quan trọng, vừa muốn đứng dậy, Từ Mạc Đình khê kéo tay cô: “Không cần, cứ ngồi ở đây được rồi.”

Trong mắt hai người đối diện không biết là kinh dị hay là kính nể, An Ninh bỗng nhiên đỏ bừng mặt.

Hôm nay anh đưa cô về ký túc xá, trước sau như một, bình tĩnh như không, An Ninh có chút mơ hồ, bởi vì anh vẫn nắm tay cô, cho đến khi bước vào cửa phòng cô mới hoàn hồn, nói chính xác là bị dọa đến hoàn hồn.

Triều Dương: “A, Meo Meo!”

Tường Vy: “Meo!!”

Mao Mao: “Meo Meo!!!”

Một loạt tiếng mèo kêu...

“Aiz... Mùa xuân đến rồi sao?”

Tường Vy rên rí: “Trái tim tôi gửi vàng trắng sáng, ai ngờ trắng sáng chiếu xuống lòng... Khai thật sẽ được khoan hồng, nói!”

Triều Dương: “Nói hết chân tướng sự thật!”

Mao Mao: “Bạn trai!”

An Ninh nét mặt sa sầm: “Đề tôi nghĩ coi.” Cô đi đến bên giường ngồi xuống, hôm nay chân cô mới muốn chết: “Có lẽ là Đát Kỷ thăm yêu Bá Ấp Khảo, nhưng mà Bá Ấp Khảo thân là con cả của Văn Vương, nên không quan tâm đến chuyện tình cảm...”

Triều Dương: “Cái gì thế?”

Tường Vy: “Đừng có mà chuyển chủ đề!”

Mao Mao: “Bạn trai!”

An Ninh tỏ vẻ vô tội: “Trái tim tôi gửi vầng trăng sáng, ai ngờ trăng sáng chiếu xuống máng. Những lời này là Đát Kỷ nói với Bá Ấp Khảo.”

“...”

Sau đó An Ninh chat với chị họ, nói đến đề tài thần thoại và lịch sử.

An Ninh: “Lịch sử là thứ thật kỳ diệu, nó không nhất thiết chân thật, nhưng về phương diện khác, bất luận mình che giấu như thế nào, đều có một chút gì đó như ẩn như hiện. Nó không phải không thể xóa đi, chỉ là không thể xóa sạch, đương nhiên, không thể sạch được.”

Chị họ: “Nguy biện! Ngày Hai mươi chín chị đến thành phố em ở, chúng ta cùng đi shopping!”

An Ninh: “...”

Chị họ: “Mấy ngày nay chị đang học lái xe, ngày mai thi, đến lúc đó em lái xe đến đây đi!”

An Ninh: “Xe gì?”

Chị họ: “Hai bánh!”

An Ninh: “Hai cửa?” [*Có nghĩa là xe bus*]

Chị họ: “...”

An Ninh sa sầm: ““Cừ non” mà lên đường cao tốc sẽ bị người ta bắt lại đó! Còn nữa, chị thực sự nghĩ là vừa lấy bằng lái đã chạy trên đường cao tốc luôn sao?”

Chị họ: “Cao tốc có gì đáng sợ chứ! Phiền toái là bên trong nội thành.”

An Ninh: “Mà hơn nữa toàn là đường một chiều, chị đi làm đường quay lại không được thì phải làm sao?”

Chị họ: “Đó là một vấn đề.”

An Ninh: “À... hôm nay em tay trong tay với một nam sinh.”

Chị họ: “Ồ.”

An Ninh: “Không có gì muốn nói à?”

Chị họ: “Con người nếu không có dục vọng, thì không khác gì cá muối.”

Ý nói cô trước đây là cá muối sao? Hay là hiện tại cô vẫn chỉ là cá muối, An Ninh bối rối.

An Ninh bối rối một ngày một đêm, cho đến ngày hôm sau, một câu thành ngữ lọt vào đầu cô: “Cá muối trở mình”, bỗng nhiên làm cô thấy thông suốt! Buổi tối cô nàng Meo thông suốt còn có tâm trạng hóng hớt hội buôn dưa của lớp.

Bạn C: “Hôm kia tôi về nhà, thế mà con cún nhà tôi đã không nhận ra tôi rồi?! Lần này đi xa có được bao lâu đâu?! Thật không có lương tâm mà!”

Triều Dương: “Aiz, dù sao cũng không phải do mình sinh ra mà.”

Tường Vy: “Có AV không?”

Bạn D: “Hôm nay tôi tới nhà ăn cơm, ăn một phần cải trắng và bí đao, thật là cay, có phải bọn họ thay đầu bếp Tứ Xuyên rồi không? Sao không báo trước một tiếng cho chúng ta nhỉ?”

Bạn E: “Bà không thể dùng mắt xem lớp ớt rắc trên mặt hay sao?”

Tường Vy: “Có AV không?”

Bạn C: “Bên Mexico tái phát dịch cúm heo, sắp tới chúng ta lại không được ăn thịt heo phải không?”

Mao Mao: “Vây đổi qua ăn chay đi, dù sao gần đây tôi cũng rất tin Phật, ha ha ha ha!”

Triều Dương: “Trung Quốc cách Mexico một Thái Bình Dương, hãy còn sớm lắm, ăn đi!”

E: “Bạn Dương, bạn không biết heo cũng có thể ngồi thuyền sao?”

Tường Vy: “Có AV không?”

...

C: “Tường Vy, ngày mai không phải bà tham gia cuộc thi Đại sứ hình tượng gì đó hay sao? Sao vẫn còn có thời gian xem AV?”

D: “Đúng vậy, tốt xấu gì bà cũng là đại diện cho viện nghiên cứu của chúng ta, đừng để bị loại ngay vòng đầu nha.”

E: “Chả trách đám đại học nói chúng ta già rồi nhan sắc tàn phai, Meo Meo!”

D: “Nhắc đến mới nhớ... Meo Meo có ở đây không?”

Triều Dương: “Lúc này còn ở đây, giờ chắc đi chơi Ikariam rồi.” [*Ikariam: Một trò chơi game online*]

C: “Nói đến web game này, lòng tôi đầy cảm phẫn! Lúc chơi không cẩn thận chọc vào liên minh cực mạnh giữa hội “Trừng mắt tất báo” với “Đánh nhau tới chết”. Không có việc gì họ cũng chặn trước cổng khẩu, một ngày họ công kích mười một lần hoặc kêu gào đòi tôi chấp nhận hiệp ước cường chế bình lực nộp phí gấp hơn ba trăm lần... Tôi thật không hiểu nổi, chơi game online bây giờ toàn là hạng cận bã như vậy sao?”

Triều Dương: “Do bà không biết địch biết ta mà thôi.”

Mao Mao: “Buồn ngủ quá à, đã mười một giờ rồi, ngủ đi, ngủ đi!”

Đột nhiên, n người nhảy dựng lên: “Còn sớm mà!”

“Vẫn chưa có ai trả lời câu hỏi của bạn Tường Vy mà!”

Tường Vy có đội cổ vũ thật lớn.

Triều Dương quay đầu hỏi An Ninh: “Bà ấy có ý phải không?”

An Ninh đã ngừng chơi game, bởi vì chị họ bị trượt chân té lều: “Ừ, có ý.”

Hôm thi đấu, cũng chính là ngày hôm sau, buổi sáng An Ninh có hai lớp chuyên tu, nên khi cô chạy tới trung tâm văn hóa thể thao, cuộc thi đã bắt đầu. Tại hiện trường đám đông chen lấn kịch liệt, quả nhiên ăn uống và sắc đẹp là dự vọng to lớn của loài người, nhớ lại năm đó khi cô tham gia cuộc thi cơ học, đến xem không quá hai mươi người, trong đó đã bao gồm tám thí sinh, cùng là cuộc thi cấp trường, mà sao khác nhau một trời một vực như vậy?

An Ninh gọi điện thoại cho Triều Dương, cô biết bọn họ đang ở bên trong, đám người tụ tập ở cửa thi ba tầng trong ba tầng ngoài, cô chen được vào thật vất vả, ngay lập tức trông thấy Mao Mao đã chiếm được vị trí trung tâm, sở dĩ An Ninh có thể nhanh chóng tìm thấy đám bạn hoàn toàn là nhờ vào một thân trên hồng dưới xanh rực rỡ đến chói mắt của bạn Mao.

Triều Dương nhìn thấy An Ninh đang tới: “Vừa có người hát bài *Đông phương hồng*, cũng không phải chương trình đêm Ba mươi Tết mà, hô hào chính trị như vậy làm gì chứ?”

Mao Mao: “Sở thích cá nhân mà.”

Triều Dương: “Ha, vậy thì tôi nhất định hát bài *Đông Phương Bất Bại*!”

An Ninh hỏi: “Vy Vy số báo danh bao nhiêu?”

“Thứ ba từ dưới lên, nói cách khác chúng ta bị nhìn đến cuối buổi rồi.”

Mao Mao nhìn không chớp mắt về một hướng nào đó: “Cũng được... Ngắm giám khảo đi, người thứ hai bên trái, tuy rằng chỉ thấy được mỗi bóng lưng... Ha ha, ha ha!”

Triều Dương ngẫm nghĩ: “Khi này lúc MC giới thiệu tôi cảm thấy có chút quen quen, bây giờ nhớ ra đúng là anh ta rồi, nhân tiện, Mao Mao, tiếng cười của bà thật là đậm đặc.”

An Ninh ngược mắt nhìn lên, dưới sân khấu ngay hàng đầu tiên là một người, bóng dáng anh tuấn, một cảm giác chính phái, anh ta hẳn là một người có ý chí kiên định, nghiêm khắc mà lại biết trước biết sau.

An Ninh trầm tư: “Cửa sau nhất định rất khó đi đây!”

Một giây sau An Ninh nhận được một tin nhắn: “Muốn đi cửa sau không?”

“...” Di động của Từ Mạc Đình bị mất trộm rồi sao?

“Anh là?”

Lần này rất lâu sau đối phương mới trả lời: “Từ Mạc Đình.”

An Ninh dường như nhìn thấy ánh mắt kiên nghị sắc bén của đối phương, khéo quá hóa vụng, nhưng cô cũng là lần đầu tiên đi cửa sau mà...

Vì thế ai đó chiếu theo phương thức hồi lộ mà mình biết lanh lẹ gửi một tin nhắn: “Tôi tặng anh quà nhé? Anh muốn cái gì?”

“Buổi tối đi với anh nhé.”

Người nào không nghĩ lệch lạc thì không phải người, An Ninh hóa đá luôn.

Tiếng Mao Mao nói: “Anh ấy quay lại kìa, dáng tay đưa lên môi thật gợi cảm nha!

Triều Dương kinh ngạc: “Bà lấy đâu ra ống nhòm vậy?!”

Mao Mao không thèm để tâm.

Hai tiếng sau, Tường Vy lên sân khấu: “Có người hỏi tôi vì sao già như vậy còn lên khoe xấu, chẳng sao cả, tôi chính là thích thể hiện! Đời người tựa như một cuốn băng, sinh ra, đi học, tốt nghiệp, đi làm, sinh con, chết già, thời gian trôi nhanh, vì sao chúng ta không tận hưởng những niềm vui trong những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất, muốn làm cái gì thì làm cái đó! Vậy nên, người hỏi tôi câu hỏi này đơn thuần chỉ là không có việc gì làm mà bới lông tìm vết! Well, bài hát sau đây tôi muốn dành tặng cho đồng nghiệp viện nghiên cứu của chúng tôi, đồng bào khoa Vật lý, anh chị em lớp Mười, sáu cô gái cùng ký túc, và bạn Meo Meo người mà tôi yêu quý nhất! Bài hát *Vì gặp anh*, cảm ơn.”

“Trong biển sao bát ngát

Kiên trì một giấc mộng

Hơi ấm bàn tay anh

Em rất muốn nắm lấy

Giữa biển người mênh mông

Em cùng ai tương phùng

Dịu dàng đôi mắt anh

Tất cả đều dành cho em phải không?

Vì gặp anh

Em trân trọng bản thân

Em băng qua mưa gió

Là để trao anh trái tim em

Cho đến khi gặp anh

Em tin đó là vận mệnh

Tương lai này đáng để cố gắng

Vì anh... “

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hộp mặt học sinh cũ

Tường Vy lọt qua vòng loại, điều này nằm trong dự kiến nhưng lại nằm ngoài tình lý, cô vốn ca hát không kém, nhưng phong cách không được chính thống, so với biểu ngữ nhiệt thành yêu Đảng, nhiệt huyết yêu Đại học X, đáng lẽ cô đã bị loại, nhưng có một vị giám khảo đã nói: “Tôi thích động vật họ mèo, cho nên, em hát rất được.”

Trong đám người vừa cảm khái vừa nhiệt liệt vỗ tay có đến sáu phần chả hiểu gì, ba phần hồ hoán “Đẹp trai quá” và một phần thì “Lão đại của khoa Ngoại giao quả nhiên cao thâm khó lường”!

Chuyện đầu tiên Tường Vy làm sau khi xuống dưới khán đài là tươi cười nói với một người còn chưa lên diễn, cũng chính là bạn B: “Thực lực là con đường duy nhất để chứng minh chân lý.”

“Phó Tường Vy, chị có ý gì?”

“Ý gì ư, tôi đang chờ cô đi lên chứng minh nốt nửa còn lại mà.” Tường Vy lập tức cười ha hả lách qua tấm màn sân khấu.

Sau này, bạn Phó nào đó đã miêu tả cảm giác lúc đó: “Tựa như thiên đường vậy.”

Còn Triều Dương thuật lại cảm nhận mà Tường Vy diễn tả lúc đó: “Tựa như một người ngày hôm qua còn thấy đi bán dâm hôm nay đã thấy đi mua dâm”

Nói tóm lại, Tường Vy rất đắc ý, điều càng làm cô đắc ý hơn đó là cô đã từng nghĩ giữa An Ninh và một nhân vật nào đó đang có điều gì mờ ám, không ngờ, quả nhiên có mờ ám!

Lúc trở lại khu vực của đám người viện nghiên cứu, ai đó nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt: “Tường Vy à, có tương lai nha.”

Tường Vy khiêm tốn: “Đâu có, đâu có, thực lực mà thôi.”

“Nhưng mà A Vy này, vì sao bà chả nói gì đến tôi vậy? Vì sao bà chỉ nói đến Meo Meo thôi? Vì sao chứ?!” Bạn học bị bỏ rơi.

Tường Vy cười ôm người nào đó bên cạnh đang giúp Triều Dương điều chỉnh máy ảnh: “Bởi vì bạn Meo Meo đáng yêu mà!”

Lúc này trên sân khấu, bạn B đang hát một mình rất tuyệt vời, nhưng Mao Mao đang nhìn phía dưới sân khấu phát ra một tiếng kinh ngạc: “Ý? Anh ta phải đi sao?!”

Chỉ thấy người đó gật đầu với một vị giáo sư bên cạnh, đứng dậy một tay rút túi quần, một tay cầm di động theo cửa chính ra khỏi hội trường.

Triều Dương cười hắc hắc: “Chắc đi gửi tin nhắn cho bạn gái rồi!”

Tường Vy trầm ngâm: “Sao lại đi chứ? Không phải là...” cô vô thức nhìn người nào đó.

Bên này, An Ninh điều chỉnh tiêu cự xong, ngẩng đầu lên thì di động cũng vang lên.

“Có chút việc đột xuất, ngày mai anh đến.”

“An Ninh, máy ảnh.” Triều Dương chờ một hồi không thấy trả lời: “Meo Meo, ngờ ngẩn gì đó?”

Khuôn mặt An Ninh không biết tại sao lại hơi ửng hồng: “Ngày mai tôi muốn xin nghỉ về nhà.”

Lần này vòng sơ khảo, có hơn hai trăm thí sinh, vào vòng trong được năm mươi người, trong đó bao gồm Tường Vy, và bạn B.

Mà ngày hôm sau An Ninh thật sự xin “nghỉ phép” về nhà, cô quả thật có chuyện, gần đây mẫu thân đại nhân nói với cô sức khỏe không được tốt, cô vẫn muốn khi nào đó đưa mẹ đi bệnh viện kiểm tra một chút, cho nên... chọn ngày không bằng gặp ngày, thế là thứ Tư đi luôn.

Lúc bà Lý đang nói chuyện với bác sĩ, An Ninh buồn chán ngao ngán lấy di động lên mạng xem tài liệu về Ai Cập cổ đại, đang đến đoạn thế kỷ XXVII trước Công nguyên, có người gọi tên cô.

Ở những chỗ như thế này lại có thể gặp được bạn cũ thời trung học, quả là có chút kỳ dị.

“Bạn là Lý An Ninh?!” Đối phương kích động đến nỗi khó có thể nói thành lời: “Lâu rồi không gặp.”

An Ninh mỉm cười.

“Trước kia chúng ta ngồi cùng bàn đó, bạn không phải đã quên rồi chứ?”

Cô đã quên rồi.

“Bạn cho tôi vay năm mươi đồng đến giờ tôi còn chưa trả đó, ha ha!”

Thực sự cô đã quên.

Sau một hồi hàn huyên, đối phương xin số điện thoại của cô: “Có rảnh thì thường xuyên liên lạc nhé.”

“Được.” An Ninh nghĩ, thật ra không biết sau này làm sao để thường xuyên liên lạc đây?

Không ngờ rằng ngay ngày thứ hai sau khi cô về trường, người bạn học này liền gọi điện thoại cho cô, nói là cuối tuần ở quán ăn nào đó mở tiệc họp mặt thời trung học, là buổi họp mặt đã được dự tính tổ chức từ lâu, muốn mời cô tham dự.

Việc này không chỉ ngoài ý muốn, mà tiệc họp mặt thời trung học này có nhiều mới lạ, An Ninh ban đầu muốn nói có lẽ cô không rảnh, cũng là lời nói thật, việc xin nghiên cứu học thuật vừa mới được phê duyệt, trong nhóm cô là người phụ trách tìm tư liệu, nên đi trước làm gương, kết quả cô vừa định mở miệng, đối phương đã nhồi một câu: “Ly An Ninh à, bạn đã mất dạng năm, sáu năm rồi, dù sao cũng phải đến một lần đi chứ!”

“...”

“Meo Meo, lại đây xem ảnh.” Triều Dương ngồi trên ghế gọi cô: “Không ngờ là Tường Vy cũng rất ăn ảnh, đẹp lắm, đẹp lắm.”

Mao Mao than thở: “Đáng tiếc chỉ chụp được sau lưng của anh chàng đẹp trai.”

An Ninh cúp điện thoại, đi đến nhìn thoáng qua: “Ừm...”

Triều Dương hỏi: “Đẹp phải không?”

“Đáng tiếc!”

“...” Triều Dương tắc lưỡi: “Bà vừa nói điện thoại với ai vậy? Bộ dạng có vẻ bối rối.”

“Bạn học thời trung học, nói thứ Bảy này có tiệc họp mặt.”

Mao Mao: “Họp mặt? Đi đi! Ăn không, uống không thì phải đi chứ!”

“Tôi nhận lời rồi, chỉ có điều...” Cô vẫn không sao quen với việc động chạm đến chuyện quá khứ, trung học là giai đoạn khó khăn nhất khi mà ba mẹ cô ly dị..

Thứ Bảy hôm đó An Ninh vẫn theo hẹn đến cửa khách sạn, nhìn thấy hai anh chàng đứng ở bên ngoài tiếp khách, có chút quen quen, nhưng cũng không nhớ ra tên, mà bộ dạng lại khác xa so với trí nhớ của cô, nhuộm tóc, mặc jacket, một người trong đó trên tay còn cầm điều thuốc...

An Ninh không khỏi cảm thán những thiếu niên năm đó nay đều đã trưởng thành cả rồi.

Hai người nhìn thấy cô có chút kinh ngạc, trong đó bạn W tự mình dẫn cô đến tận chỗ ngồi, trên đường còn ngại ngần nói: “Có lẽ bạn đã không còn nhớ mình nữa rồi phải không?”

An Ninh xấu hổ, chính xác là cô quên: “Thực sự xin lỗi.”

Đối phương cười rộ lên: “Bạn đúng là không thay đổi bao nhiêu.”

Ở chỗ ngồi đã có khoảng mười người, An Ninh ngoài bạn K lần trước gặp trong bệnh viện là có chút quen mặt, còn lại đều lạ mặt.

Có người “Ý” một tiếng: “Ly An Ninh hả?!”

Bạn K mỉm cười đứng dậy đi đến bên An Ninh: “Minh rất giỏi phải không, đã mời được thực nữ của lớp chúng ta đến!”

Bạn W đứng ở cửa: “Rất giỏi, rất giỏi”, khiến không ít người phải cười.

Lần này họp mặt cùng với lớp bên cạnh, An Ninh nhớ rõ thời trung học một lớp là hơn ba mươi người, hôm nay tổng cộng đến đây có hai mươi lăm người, quả không tệ. Nhưng ai nấy đều rất câu nệ, thỉnh thoảng mới đáp lại một, hai câu, còn lại đa số là ti ti to to nhỏ với người bên cạnh: “Aiz, vừa rồi là những ai vậy? Mình không nhận ra ai nữa rồi.”

Lúc chính thức lên bàn tiệc, mọi người mới bắt đầu cười mở hơn, cười nói chào hỏi nhau, trao đổi tin tức của bản thân, những ai học nghiên cứu sinh, những ai đã đi làm, những ai xuất ngoại, những ai đã kết hôn.

“Ly An Ninh, sao bạn không nói lời nào vậy?” Có người mời rượu cô, An Ninh cầm ly nước hoa quả đáp lễ.

Bạn K cảm thán: “Bạn An Ninh của chúng ta vẫn điềm tĩnh như vậy mà.”

An Ninh mỉm cười nhu mì, hình tượng thực nữ bất di bất dịch...

Bạn lớp phó ngồi bên cạnh cô nói nhỏ: “Nhớ năm đó, các bạn nam theo đuổi bạn, trong đó có tôi, bạn đều gạt phắt đi... Haizz.”

Ấy? Có chuyện như vậy sao... Cô hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Lúc này bạn L lớp bên cạnh đến bên bạn lớp phó mời rượu, bạn lớp phó hiện nay đang du học ở Nhật Bản, vì thế bạn L vẽ mặt háo sắc hỏi: “Có thể mang cho tôi vài CD về được không?”

Lớp phó còn trả lời rất chân thật: “Được, nhưng rất mắc đó, khoảng một, hai trăm tệ một đĩa.”

“Ai da, nếu không mua thì không kịp mất! Cậu xem, Asakawa Ran đã chết, Lijima Ai cũng đã chết, thật không dễ gì mà Matsushima mới tái xuất...”

An Ninh: “Ách, Asakawa Ran đâu có chết...”

“Chết rồi, chết thật rồi!”

“Đó chỉ là tin đồn trên mạng, sau đó cô ấy đã ra mặt bác bỏ tin đồn.”

Thế giới dừng trong nháy mắt, bạn L vẽ mặt đầy kinh ngạc hỏi: “Sao bạn lại biết chuyện này?”

An Ninh: “...” Là Vy Vy nói.

Lúc này có người đẩy cửa bước vào, An Ninh nghe được lớp phó gọi tên: “Từ Mạc Đình.”

Tình huống hiện tại là gì chứ? Anh ta... là bạn thời trung học của cô sao?

An Ninh nhìn Từ Mạc Đình đang chào hỏi mọi người, hào hoa phong nhã, lịch sự nhã nhặn, bạn L thân mật khoác tay lên vai anh: “Bạn cũ, đã lâu không gặp...”

Là lớp bên cạnh?

Thế mà cô một chút cũng không nhớ.

“Minh nhớ rõ là tuần trước cậu đến tìm mình và thông báo cho mình biết mà.” Giọng của anh có vẻ khàn khàn, giống như bị cảm.

Bạn L cười ha hả bỏ tay ra: “Quên mất là lão đại không thích người khác khoác tay, khoác vai.”

Từ Mạc Đình chỉ mỉm cười không nói, đi qua kéo ghế trống bên cạnh An Ninh ngồi xuống, anh dường như không chú ý tới cô.

Lớp phó đưa cho anh một chai bia: “Cậu có thể đến đây thật không dễ dàng nha.”

“Rảnh thì tôi thôi.” Anh ta quơ quơ cốc bia trên tay, nhưng lại cầm lấy ly nước quả bên phải uống một ngụm, An Ninh ngồi bên cạnh ngạc nhiên: “Ly đó... là ly của tôi mà.”

Từ Mạc Đình nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Ly của em thì sao?”

“...” Được rồi, anh ta là lão đại, An Ninh thức thời nói: “Anh cứ từ từ mà uống.”

Lớp phó cách bọn họ gần nhất, thấy được cảnh này, không thể tin nổi, mở to hai mắt nhìn: “Từ Mạc Đình, cậu bắt nạt bạn nữ ư?!”

Âm lượng cùng nội dung câu nói này lập tức mang tới không ít ánh nhìn chăm chú.

Mạc Đình khẽ nhướn mày, còn An Ninh vội vã giải thích: “Không, không, anh ấy không bắt nạt tôi, là tôi tự nguyện.”

“...”

Cái gì gọi là càng xóa càng đen, chính là đây.

Sau khi An Ninh ý thức được thì cô chỉ hận không thể chui xuống gầm bàn, vì sao mỗi lần chạm mặt anh ta đều như vậy? Cô thấy khinh bỉ chính mình.

“Trong chúng ta nhỏ tuổi nhất hẳn là Lý An Ninh nhỉ?” W chuyển hướng đề tài, giúp cô giải vây.

An Ninh liếc nhìn cảm kích, Từ Mạc Đình bên cạnh dường như không chút để ý, ngón trỏ gõ nhẹ vào ly thủy tinh.

“Minh còn nhớ là An Ninh nhỏ hơn chúng ta một, hai tuổi.” Lớp phó rầu rĩ nhớ lại: “Hồi đó mình vẫn luôn canh cánh trong lòng, cô ấy tuy nhỏ hơn mình thế mà thi cử lần nào cũng đều vượt qua mình!”

An Ninh vô cùng ngượng ngùng cúi đầu: “Minh chỉ cố gắng hết sức.”

Lớp phó sừng sốt: “Tôi cũng cố gắng hết sức, nhưng cố gắng hết sức vẫn chỉ kém hơn, tôi không muốn sống nữa!”

Chuyện này âm ỉ lên, điều lạ là, không khí lại tốt lên nhiều, chủ đề trò chuyện cũng bắt đầu không kiêng kỵ gì hết, có cả mấy loại truyện cười khá ố, khiến cho vài bạn nữ đỏ mặt, An Ninh nghĩ nếu Tường Vy ở đây lúc này chắc chắn sẽ thích thú lắm, hơn nữa, ắt sẽ chém gió thành bão.

W cầm rượu đi tới: “Lý An Ninh, tôi mời bạn một ly nhé?”

An Ninh thấy đó là người vừa giúp cô giải vây, đang muốn tiếp, thì người bên cạnh còn nhanh hơn cô một bước: “Cô ấy tối nay còn có việc, không thể uống nhiều rượu, mình uống thay cho.”

Cái gì gọi là càng xóa càng đen, chính là đây.

Đã có người nhìn Lý An Ninh đầy nghi ngờ, mọi người đều mặc nhận, nên không ai dám liếc nhìn Từ Mạc Đình.

Lớp phó cười nói: “Biết vì sao mình chia tay bạn gái trước không... Bởi vì cô ấy uống hết ba chai XO mà mặt không biến sắc, lúc đó tôi liền cảm thấy duyên phận của chúng tôi đã hết.”

Mọi người cười to: “Là do bạn gái cậu quá mạnh mẽ khiến cậu cảm thấy mất mặt phải không?”

“Ha ha, chủ yếu là tôi muốn tìm một người một ly đã gục.”

“Người anh em, cậu nhiễm thói hư tật xấu rồi, không còn là lớp phó học giỏi ngoan ngoãn của lớp chúng ta ngày xưa nữa, nhưng mà, vẫn là một tấm gương đáng để học tập đó.”

Lớp phó: “Có Lý An Ninh ở đây, mấy tiếng ‘Học giỏi ngoan ngoãn’ này tôi không dám nhận, hơn nữa, Từ Mạc Đình cũng có mặt ở đây mà.”

An Ninh bắt đầu mỉm cười, cô cảm giác người bên cạnh cô tuy rằng luôn mỉm cười, nhưng tư tưởng lại không tập trung, thế là, cô đưa tay lấy chai bia bị anh đặt sang một bên, kết quả là vừa chạm tới đã bị đối phương ngăn lại, nói chính xác là bàn tay anh đã bao lấy ngón tay cô...

Anh quay đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

An Ninh: “... Khát.”

Từ Mạc Đình mỉm cười khui nắp ra, sau đó đẩy tới trước mặt cô: “Đừng uống nhiều quá.”

Cô cũng không phải là sâu rượu, hơn nữa, nhìn đối phương chiếm lấy ly nước hoa quả của cô, An Ninh không thể không hoài nghi anh ta vẫn luôn đùa giỡn cô?

Một bạn học nữ đột nhiên hỏi: “Lý An Ninh, bạn là nghiên cứu sinh ở Đại học X phải không?”

“Ừ.”

“Vậy là cùng đại học với Từ Mạc Đình rồi?”

“Ừ.”

“À!”

An Ninh: “...”

Từ Mạc Đình múc hai muôi xúp ngô vào bát của cô, nói nhỏ một câu: “Đừng chỉ lo nói chuyện với người khác.”

Đâu có? An Ninh buồn bực, cúi đầu ăn.

Lớp phó ngồi bên cạnh nghiêng lại gần: “Từ Mạc Đình nói gì với bạn thế?”

An Ninh suy nghĩ một lát: “Nếu như là lúc này, chính là không được nói chuyện với bạn.”

Lớp phó: “...”

L ngồi kế bên nghe được, không khỏi cười lớn, vỗ vỗ vai ai đó tỏ vẻ vô cùng đồng tình: “Aiz, gì nhỉ, mười năm không thay đổi, người anh em à.”

Lớp phó dờ khóc dờ cười.

Lúc này đối diện có một bạn nữ đến mời rượu, L đang hứng chí bùng bùng liền đứng dậy, cô ấy nói: “Ngại quá, mình đến mời rượu Từ Mạc Đình của

lớp chúng ta.”

“Minh cũng là “lớp chúng ta” mà!” L không vui, “Tiểu thư, bạn xem thường người không cao đến một mét tám hả?”

Đối phương mỉa mai: “Không xem thường, chỉ là không có hứng thôi.”

L kêu lên một tiếng thảm thiết, nhào vào trong lòng lớp phó đang ngồi bên cạnh...

An Ninh xem bọn họ diễn trò, không khỏi bật cười.

Bên này, bạn nữ đã nâng chén với Từ Mạc Đình: “Minh xin cạn trước, còn bạn tùy ý.”

Sau đó, người họ Từ nào đó thật sự tùy ý lấy ly nước trái cây đáp lại đối phương...

Cuối cùng, An Ninh bị bạn nữ ấy nhìn chăm chú đầy ả ý, cô vội quay đầu nhìn chiếc đèn treo ở góc tường, cho dù mặt cô có đỏ thì cũng là do đèn chiếu.

Một bữa cơm mất gần hai tiếng đồng hồ, vậy mà khi ra ngoài lớp phó còn đề nghị tiếp tục đi hát karaoke, An Ninh không thể không bái phục sức lực của anh ta, đang chờ mọi người lên tiếng phản đối, kết quả là mọi người đều hứng chí dạt dào...

An Ninh do dự nói: “Tôi...”

“Lý An Ninh, đi đi mà, được mấy dịp chứ, tôi nhớ là bạn hát rất hay mà!” Một bạn nữ cùng lớp giữ cô lại.

Cô hát hay sao? Theo như Tường Vy nói thì là ngũ âm bát nháo.

Nhưng An Ninh vốn dĩ không biết cách cự tuyệt con gái, đang lúc khó xử, thì cách đó hơn hai mét, Từ Mạc Đình một tay dứt túi quần, đang nói chuyện với bạn, liền ngoắc tay với cô.

An Ninh lẩm bẩm: “Anh có cần quãng thêm một khúc xuong không?”

Bạn nữ nhìn cô mà không thể tưởng tượng nổi, nhất thời cũng không thể nói thêm được gì.

Bạn W bên cạnh kéo An Ninh lại, hỏi: “Bạn về trường sao?”

“Ừ.”

“Minh đưa bạn về nhé? Nhà mình ở gần Đại học X.”

“À, không cần, cảm ơn.” An Ninh cũng cảm giác được một chút là bạn W “đặc biệt quan tâm” đến cô, cho nên, càng không thể làm phiền người ta.

Bạn W nhìn Từ Mạc Đình cách đó không xa: “Lúc trước mình nghĩ bạn sẽ đăng ký một trường đại học xa thành phố này một chút.”

An Ninh nghi hoặc: “Vì sao?”

“Thời gian ấy gia đình bạn...”

“An Ninh, đi thôi.” Lúc này Từ Mạc Đình khẽ gọi cô một tiếng.

An Ninh không hề chú ý rằng đây là lần đầu tiên anh kêu tên cô, chỉ nghĩ xem làm sao tát nước theo mưa nói lời từ biệt với bạn W: “À, anh ấy gọi tôi rồi... Tạm biệt.”

Lúc An Ninh bước nhanh tới đó, lại có hai bạn học đi đến xin số điện thoại của Từ Mạc Đình. An Ninh đợi một hồi, nghĩ không biết có nên đi trước không... Thật ra cô vốn dĩ không cần chờ anh ta mà!

“Di động của em đang reo.” Từ Mạc Đình nhắc nhở cô, biểu hiện của anh rất thân nhiên, hoàn toàn nhìn không ra trước đó anh ta nửa dẫn dụ, nửa mệnh lệnh kêu cô tới.

An Ninh chậm chạp móc di động trong túi, là điện thoại của anh họ cô, đang muốn tránh ra để nghe, thì nghe Từ Mạc Đình nói: “Đứng ở đây nói đi, sắp đi rồi.”

An Ninh bất đắc dĩ, người trong điện thoại hỏi tại sao đã hẹn rõ cuối tuần này đến nhà cô lấy đồ mà lại không thấy cô đâu?!

“Em quên mất.” An Ninh nói tiếng xin lỗi: “Vâng, hôm nay em không về nhà, đồ ở trong phòng em, cửa không khóa, anh tự vào lấy đi...”

Lúc cúp điện thoại, hai người trước mặt đều cười nhìn cô, trong đó một bạn nam mở miệng trước: “Lý An Ninh, là bạn trai hả?”

An Ninh ngượng ngùng: “Không...”

Bạn nữ kia cũng nói đùa vài câu với An Ninh, khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng. Chỉ riêng Từ Mạc Đình là tỏ ra không thèm để ý chủ đề này.

Lớp phó đến hỏi xem bọn họ có thật là không đi hát không, luôn miệng tiếu nuối: “Mạc Đình là người bạn rợn thì không nói, Lý An Ninh, sao bạn cũng không đi chứ?”

An Ninh thở dài: “Chẳng lẽ nhìn tôi thật sự giống một người rất rảnh rỗi sao?”

Lúc này Từ Mạc Đình lại mỉm cười, nói với lớp phó: “Tiền karaoke sẽ do tôi thanh toán, xin phép bọn tôi về trước.”

Lớp phó còn chưa kịp trêu chọc, An Ninh đã bị người nào đó ôm nhẹ bả vai dẫn đi, khi taxi đã đi xa, không biết là ai cảm thán nói: “Tóm lại đó là sò hữu của Từ Mạc Đình, kẻ nào chạm vào sẽ bị giết không tha.”

Có người cười phụ họa, có người cảm thấy chua xót, có người như có tâm tư... Năm, sáu năm sau vẫn còn mấy phần cảm xúc.

Lúc này, An Ninh ngồi trong xe, chỉ cảm thấy rất yên lặng, hết sức yên lặng, người ngồi cạnh chỉ ngoài nhìn cảnh vật bên ngoài, bộ dạng có chút thất thần, mặt anh nhìn nghiêng một bên trông thật lạnh lùng mà tuần tú, An Ninh vẫn cảm thấy hình như đã từng quen biết anh, nhưng lại cho rằng có lẽ là do gương mặt đẹp trai của anh, nên khi lướt qua nhau ở khuôn viên trường đại học, hay trong một vài lần vô tình chú ý, kết quả không ngờ rằng lại thật sự quen biết anh.

Chuyện này nên nói như thế nào mới được đây? An Ninh không quen chủ động mở lời, vì thế, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn anh, sau đó tiếp tục im lặng.

Mãi đến lúc anh quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nói với cô: “Sao vậy?” Đây có lẽ là câu cửa miệng của anh...

“Ngay từ đầu anh đã biết chúng ta cùng một trường trung học sao?”

“Từ đầu là bao lâu?”

Ách, thật lẩn tránh, An Ninh thấy có chút thất vọng, cúi đầu không nói, mơ hồ cảm giác được hình như mình đã từng đắc tội với anh.

“Em còn nhớ Lâm Văn Hân chứ?” Anh hỏi một chuyện không liên quan: “Anh cứ nghĩ rằng lớp bên cạnh em không còn nhớ ai nữa.”

Lâm... là bạn của L? Lúc ăn cơm lớp phó có kêu tên này mấy lần, An Ninh không biết nên trả lời anh như thế nào, vì thế cô im lặng, mà dường như anh cũng không muốn biết đáp án. Trong xe phát chương trình âm nhạc trên radio, giọng nói ngọt ngào của người dẫn chương trình đang giới thiệu album mới của một nam ca sĩ.

Vào cuối ngày hôm đó, Từ Mạc Đình nói với cô một câu, làm cho An Ninh rất lâu sau vẫn không thể nào bình tĩnh lại được.

“Anh đã từng viết cho em một bức thư, em còn nhớ không?”

Rất lâu sau, đầu óc ai đó vẫn còn hỗn loạn, những điều bất ngờ hôm nay thật quá nhiều!

Cô đã từng từ chối Từ Mạc Đình!

Nhiều ngày trôi qua, tinh thần An Ninh vẫn có chút hoảng hốt, tuy rằng triệu chứng không rõ rệt, nhưng quả thật là tư tưởng không tập trung.

Ví dụ như khi chat với chị họ: “Hôm nay có người bảo chị là Thần tiên tỷ tỷ!”

Meo Meo viết lại: “Hứa điều tỷ tỷ á?”

Sau đó, chị họ không thèm để ý đến cô nữa.

An Ninh cảm giác cuộc sống đơn thuần của chính mình đột nhiên bị cái gì đó trói buộc vậy, vì thế, cô quyết định tu thân dưỡng tính một thời gian, dĩ cục thái lai. Cô lặng lẽ đi giữa sân trường, Tường Vy ở bên cạnh đang tập hát cho vòng hai, An Ninh nhìn lá khô mùa thu chậm rãi rơi xuống, không khỏi nghĩ tới Từ... Ặc, không đúng, không đúng... Nghĩ rằng tại sao mùa thu lá lại rụng chứ!

An Ninh bắt lực cúi đầu: “Quá gượng ép rồi.”

Triều Dương nói: “Nghe nói quán quân ‘Đại sứ hình tượng’ lần này có thể nhận mười nghìn nhân dân tệ đó, Tường Vy, bà cần phải cố lên nha, nếu thắng nhớ mời tụi tôi đi ăn nhà hàng năm sao nha.”

Tường Vy: “Nhất định, nhất định.”

Mao Mao hỏi: “Không biết anh chàng đẹp trai lần trước còn xuất hiện nữa không nhỉ?”

Triều Dương chỉ hận không thể tẩy não Mao Mao: “Trong đầu bà ngoại trừ nghĩ đến tụi con trai ra còn có thể làm gì nữa hay không?”

“Đừng có mà giả bộ, đổi lại là bà, bà có nghĩ không?”

Tường Vy cười nói: “Đổi lại là tôi, tôi thực sự không dám nghĩ đến.”

“Các bạn, xin chờ một chút!” Có ai đó gọi các cô lại, một nam sinh nhìn qua rất... khỏe mạnh đang chậm rãi chạy đến.

Mao Mao: “Anh ta đang đi bộ trên vũ trụ sao?”

Anh chàng đứng trước mặt An Ninh, vẻ mặt có chút ngại ngùng: “Xin chào.”

Tường Vy và Triều Dương tự động lùi một bước, anh chàng nhìn Lý An Ninh, gió nhẹ lướt qua mái tóc dài của cô, người con gái dịu dàng như thế mới xứng với từ “người đẹp”...

Mao Mao cười nói: “Bạn này, có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì...” Anh chàng do dự sờ sờ hai má, nhìn về phía bạn Meo Meo: “Sao bạn không tiếp tục học lớp Âm nhạc?”

Ặc, cô không cần thiết phải chủ động đi học nhầm lớp một lần nữa chứ?

Nam sinh viên cắn môi, rốt cuộc cũng nói ra: “Anh là Lưu Sở Ngọc, sinh viên năm hai, sư muội, em gặp khó khăn gì có thể tới tìm anh.”

An Ninh: “Ồ... Tôi là nghiên cứu sinh năm hai, trước mắt không có gì khó khăn.”

Lúc này di động lại vang lên, nếu không phải tại thời điểm này, An Ninh chắc sẽ nhìn rõ số gọi rồi mới bắt máy, hoặc là không nghe, nhưng hiện giờ cô chỉ nghĩ sao cho sớm kết thúc cuộc đối thoại kỳ dị này, cho nên cô ấn nút nghe máy không chút do dự: “A lô?”

“Nếu không lên lớp, có thể tới đây xem anh chơi bóng.” Ngữ khí trầm thấp, An Ninh lạnh toát người, theo bản năng có chút phản ứng, quay đầu nhìn về phía sân bóng rổ nằm chệch đằng sau bên trái. Cách khoảng hơn mười mét, Từ Mặc Đình đang ngồi phía dưới băng rổ, một tay đặt lên đầu gối, một tay cầm di động, dáng ngồi rất nhàn nhã, một cảm giác hiện hữu rõ ràng.

“Là anh ấy kìa!” Mao Mao luôn chú ý quan sát kỹ lưỡng xung quanh, vô cùng kích động hét to, kéo áo An Ninh đang đứng bên: “Look, trai đẹp kìa!”

“...”

Hôm đó chuyện tiếp theo là thế nào nhỉ... Trai đẹp đi về phía các cô, Mao Mao thấp giọng hỏi An Ninh: “Anh ta hình như quen biết bà hả?”

Vừa nhìn là hiểu ngay, ánh mắt Từ Mặc Đình chỉ dừng lại trên một người, đó chính là bạn Meo Meo đáng thương của chúng ta.

An Ninh còn chưa hoàn hồn để trả lời, anh đã bất ngờ khoác tay lên vai cô, hỏi ba người đang ở bên cạnh cùng một người nữa: “Tôi có thể nói chuyện riêng với cô ấy một lúc được chứ?”, ngữ điệu rất lịch sự khiêm nhường.

An Ninh dùng ánh mắt cảnh báo các bạn phải đoàn kết nhất trí với mình, kết quả là Triều Dương, Mao Mao giả vờ bận rộn, Tường Vy thì la lên một tiếng gọi một thầy giáo đứng lúc đi ngang qua: “Thầy Lưu, thầy có bận không?”

Thầy Lưu bình tĩnh quay đầu lại..

An Ninh phản xạ có điều kiện kéo Từ Mặc Đình bước nhanh thoát khỏi khu vực mặt đất này.

Anh nhìn tay cô giữ chặt ống tay áo của mình, nụ cười chợt thoáng hiện trên khóe miệng, anh không muốn thừa nhận, nhưng ngay trước đó mười phút, chính anh - Từ Mặc Đình khi ấy đang ở sân bóng rổ, đã ghen tỵ với một người con trai không quen biết!

Anh luôn luôn cao ngạo, hồi đó viết một bức thư cho cô, đã là chuyện vượt ngoài dự liệu của bản thân.

Không có hồi âm, lúc ấy cảm giác như thế nào, giận dữ sao? Có một chút, nhưng nhiều hơn cả là cảm giác thất bại.

An Ninh ho khan một tiếng: “Thực xin lỗi.” Cô đã buông tay ra, trên mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Mặc Đình nhú mồm, lịch sự nhã nhặn nói: “Không có gì.”

Ở một phía khác, ba người kia cứ mỗi năm bước lại nhất loạt quay đầu đi.

Tường Vy: “Như vậy không được, quá dễ lộ, chúng ta từng người một lại gần, A Mao, bà đi trước.”

Mao Mao hai mắt mờ to: “À, ờ, mày hơi nhú, môi duyên dáng, sao tôi trước giờ không phát hiện ra trường mình có một nam sinh tuyệt như thế nhỉ?”

Triều Dương quav đầu: “Đó là nghiên cứu sinh khoa Ngoại giao hệ chính quy, nói mới nhớ cậu nhóc kia chạy chỗ nào rồi?”

Tường Vy quav đầu: “Ôm cô ấy, ôm cô ấy, ôm cô ấy, ôm cô ấy!”

Triều Dương nhăn nhó: “A Vy, biểu hiện của bà giống tú bà quá đấy.”

Mao Mao quay đầu: “Meo Meo tới đó!”

Thế là, ba người giả bộ lưu luyến lá rụng...

An Ninh: “Chờ tôi à?”

Ba người: “...”

Tường Vy cười hắc hắc: “Lúc này dù sao cũng nên nói rõ ràng một chút đi!”

Triều Dương cũng cảm thấy không nói sẽ không buông tha: “Nói đi, anh ta rốt cuộc là ai?”

Mao Mao vẫn quay đầu nói: “Nhìn bóng lưng thôi đã mê người như thế rồi.”

An Ninh bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, khẽ nở nụ cười: “Thời Lưu Tống cũng có một người tên là Lưu Sở Ngọc, một đệ nhất mỹ nhân, nếu tôi nhớ không lầm thì gọi là Sơn Âm công chúa.”

Cả bọn bắt đầu lạc đề...

Hôm đó dĩ nhiên cả đám đến phòng thí nghiệm muộn, nhưng lạ lùng thay, vị giáo sư nghiêm khắc lại không truy cứu.

Mao Mao cười nói: “Xem ra gần đây tui thờ Phật thật là có ích.”

Triều Dương lắc đầu: “Nghĩ đến lần trước bà đứng trước cửa chùa hô to ‘Tôi muốn ăn thịt!’, tôi cảm thấy chắc là không phải công lao của bà đâu.”

“Thành tâm chắc linh nghiệm thôi, hơn nữa Meo Meo nói rằng rất nhiều vị tiên đều là người tu luyện mà thành, họ cũng là người từng trải, có thể chăm chú nỗi khổ của tôi mà.”

Tường Vy cười mơ hồ: “Cho tôi chọn cũng không thêm chọn tu luyện, trực tiếp đội mồ thành ma luôn!”

Lúc này, một nam sinh cùng lớp đến nói chuyện với Tường Vy: “A Vy, nghe nói bạn rất thân với Giang Húc, có thể giới thiệu cho tôi làm quen không, tôi rất có hứng thú với anh ta.”

Mao Mao “á” một tiếng, gần đây cô nàng đang mê mẩn tiểu thuyết đề tài đồng tính luyến ái, cho nên mỗi khi có nhân tố mờ ám liên cứ thế mà tưởng tượng, huống chi lúc này người nào đó lại tạo cho cô một tưởng tượng rõ ràng đến vậy.

Mao Mao nói rất chân thành: “Này nhóc, cậu hãy còn bé lắm.” Anh chàng nói: “Tôi không còn bé nữa.” Mao Mao nói, anh ấy không có hứng thú với cậu đâu. Anh chàng lại nói, tôi có hứng thú với anh ấy là được. Cậu vẫn nên bỏ cuộc thôi. Tôi sẽ không bỏ cuộc. Sẽ không có kết quả đâu. Tôi chỉ muốn thử xem.

“...”

Cuối cùng mới biết rõ ràng cậu bạn này thật ra là muốn phỏng vấn Giang Húc.

Trên bục, giáo sư vất vả lắm mới kiềm chế nổi, rốt cuộc vẫn bùng phát: “Phó Tường Vy, các em nghĩ đây là cái chợ sao!? Muốn nói thì ra ngoài mà nói!”

Tường Vy hậm hực: “Meo Meo, tôi cũng chỉ mới nói một câu thôi mà!”

Giáo sư nhú mày, đang định đứng dậy, An Ninh chỉ hướng bảng đen: “Là thế này, giáo sư, thầy viết sai công thức rồi.”

“...”

Đêm đó, An Ninh nhận được một bữa đại tiệc miễn phí.

Sáng sớm hôm sau, An Ninh đi gặp giáo sư đầu ngành nghiên cứu, ông hỏi cô một câu: “Vì sao muốn xin làm đề tài này?”

An Ninh thẳng thắn đáp: “Vì em muốn học thêm một chút kiến thức.”

Giáo sư cười cười, tựa hồ khá vui mừng, sau đó nói: “Vốn dĩ đề tài của các em không thể được phê duyệt, tuần trước một nam sinh khoa Ngoại giao đến đây nói với tổ nghiên cứu khoa học của thầy, cậu ta sẽ làm cố vấn cho bọn em...”

Một anh chàng cộng tác nào đó mở miệng: “Thưa thầy, khoa Ngoại giao cũng không qua lại nhiều với khoa ta mà?”

“Cậu ta đã làm rất nhiều đề án, đã quen cách làm, đương nhiên nội dung chính vẫn phải do các em tự mình cố gắng.”

Anh chàng nào đó gật đầu: “Dạ vâng.”

“Lý An Ninh, em là tổ trưởng, em lại đây ghi tên cậu ấy lại, sau đó liên hệ với cậu ấy, có vấn đề gì có thể hỏi cậu ấy trước.”

An Ninh: “...”

Giáo sư thấy cô bất động: “Có vấn đề gì sao?”

“Dạ không.” An Ninh bước tới lấy quyển vở trong tay giáo sư, chậm rãi viết lại theo kiểu chữ thư pháp xinh đẹp kia, coi vậy mà bất chước giống đến bảy phần rồi, lúc này di động bỗng vang lên, An Ninh theo thói quen mở máy: “Xin chào?”

Đối phương cũng rất lịch sự đáp lại “Xin chào”, giọng của anh hơi nghẹn: “Em đang ở đâu?”

An Ninh thật sự trở tay không kịp, ậm ừ nói: “Đang viết tên ở văn phòng giáo sư.”

Đối phương nghĩ: “Áng chừng còn phải chờ bao lâu?”

“Ừm... Tôi có thể nói là còn rất lâu không?” An Ninh buột miệng nói, sau khi tỉnh ngộ thì ý nghĩ duy nhất là: Xong đời rồi!

Bên kia im lặng.

An Ninh cố vót vát: “Chờ, chờ sau tiếng “bíp” hãy đề lại lời nhắn...”

Hai bên cứ như vậy tạm dừng vài giây, mãi đến khi người bên kia cúp máy.

An Ninh rên rỉ: “Sao mình không ngu thêm chút nữa đi.”

Sau đó mấy ngày, người nào đó vốn dĩ làm việc rất chậm rãi bình tĩnh, đột nhiên lại trở nên lao tâm khổ tứ, làm cho mấy người cùng phòng kinh sợ. Tường Vy là người đầu tiên đưa ra phán đoán: “Mấy bà nói coi, Meo Meo có phải đột nhiên bị trúng tà không?”

Triều Dương: “Nếu bà ấy thực sự bị trúng tà, tôi cảm thấy bọn mình không ai giữ nổi bà ấy đâu.”

Mao Mao nghi hoặc: “Tụi mình có khi nào giữ nổi bà ấy đâu?”

Triều Dương: “...”

Hôm Tường Vy thi bán kết, sau khi bận rộn hoàn thành công việc viết lịch, năm giờ hơn An Ninh cùng nhóm Mao Mao có mặt, cuộc thi đêm đó thu hút không ít giáo viên đến xem, người dự thi lại càng nỗ lực hết sức.

An Ninh nhìn mọi người vỗ tay, sau đó nghe được có người thì thầm: “Thật đáng tiếc, anh chàng giám khảo lần trước không tới.” “Nghe nói số báo danh số ba, Từ Trình Vũ, là bạn gái của anh ấy.” “Tại sao tôi lại không tìm được bạn trai vừa đẹp trai vừa có năng lực như vậy nhỉ?” “Tôi ấn tượng nhất là dáng đi của anh ấy, đặc biệt thú vị.” “...”

An Ninh nghe thấy Triều Dương đang ngồi cạnh cô cảm khái: “Anh ta quả thực là đặc biệt, chuyên ngành nào cũng nắm rõ, thâm thấu đủ các lĩnh vực, không chỗ nào không có mặt nổi tiếng khắp nơi.”

An Ninh thở dài, không thể không liếc nhìn ban giám khảo phía dưới sân khấu, có chút phiền muộn. Cả bọn đợi ở lối ra, rất lâu không thấy Tường Vy từ hậu đài đi ra, Triều Dương với Mao Mao đi tìm, An Ninh chờ họ ở cửa lớn, lúc đang nghịch di động, cô bấm một số điện thoại của ai đó, bên kia vang lên hai hồi thì có người bắt máy, nhưng người đó không phải là anh.

“Xin lỗi, Từ Mạc Đình lúc này không tiện nghe điện thoại, có chuyện gì tôi có thể giúp cô nói lại...”

“Dạ... Không có gì.”

Đối phương dừng một chút: “Em là Lý An Ninh à?”

An Ninh cũng nhận ra giọng của bạn cùng phòng anh: “Vâng.”

“Ha!” Trương Tề cười ra tiếng: “Tên của em cậu ta lưu lại bằng tiếng Anh, anh đọc không hiểu! À, anh đưa điện thoại cho cậu ta nhé.”

An Ninh chân chừ, thực ra là có chút sợ hãi: “Không phải anh ấy không tiện nghe sao?”

“Ha ha, đang ngủ, lão đại mấy ngày nay bận túi bụi, hai ngày trước lại bị cảm, đang chợp mắt một chút, không sao đâu, anh gọi cậu ta dậy...”

“Không cần đâu, cũng không có việc gì, em sẽ gọi lại sau.” Rồi không đợi đối phương trả lời, cô liền cúp máy.

Lúc này Triều Dương từ phía sau ôm lấy cô: “Nghĩ cái gì đó cô nương?”

“Mấy bà kia đâu?”

“Đang đầu khẩu với hai sư muội sinh viên năm hai, tôi thực sự cảm thấy hai người đó càng sống càng hồi xuân, đi, tụi mình đi ăn cơm!”

“Cũng được.”

Triều Dương lại nghiêng đầu liếc nhìn cô: “Sao tôi thấy bà hình như có chút ủ rũ vậy?”

An Ninh mỉm cười nói: “Hình như tôi bị cảm rồi.”

Nói xong câu đó, An Ninh không ngờ bị Triều Dương kéo đến hiệu thuốc mua thuốc... Giờ nhìn trong tay mấy hộp thuốc cảm, An Ninh lại thấy nhức đầu, kế hoạch là một chuyện, còn thực thi thì lại gặp chút trở ngại, chẳng lẽ thực sự chạy đến đưa cho anh mấy hộp thuốc để xin lỗi sao?

Cuối cùng cô do dự... rồi đi với Triều Dương về ký túc xá, An Ninh thực sự có chút ủ rũ, về đến cổng ký túc xá thì gặp một bóng người quen thuộc, Giang Húc đang quay lưng về phía cô, mà lúc này đối diện anh ta là Mao Mao, âm thanh quen thuộc truyền đến: “Nếu không anh đi theo em! Hay em theo anh cũng được!”

An Ninh day day thái dương, gần đây cô có chút mệt mỏi, hay là đi đường vòng nhì, thế nhưng, cô đã quên mất phía sau còn có Triều Dương: “A Mao!?”

Mao Mao “a” một tiếng, nhoeo cười nhảy chân sáo về phía hai người: “Anh chàng này đến tìm Tường Vy, tôi nói chỉ bằng nói chuyện với tôi đi, anh ta đồng ý đó.”

“...”

Lúc này Giang Húc đi đến bên cạnh An Ninh: “Đã lâu không gặp.”

An Ninh cũng đáp lại: “Đã lâu không gặp”, tiếp theo hình như là đối phương chờ cô mở lời “Anh tìm Tường Vy à?”

“Coi như là vậy.” Đối phương trả lời có chút hàm ý sâu xa.

An Ninh “ồ” một tiếng, vừa cúi đầu, di động liền vang lên, cô nói xin lỗi rồi bước sang một bên nghe điện thoại: “A lô?”

“Em tìm anh à?” Ngữ điệu của anh rời rạc, giọng khàn khàn.

Phản ứng đầu tiên của An Ninh là nhớ lại hành động hấp tấp lúc trước của mình, vì thế cô lập tức chống chế: “Không...”

Bên kia ngừng một chút: “Thật không?” Câu hỏi ngắn gọn lại lạnh đậm đến cực độ khiến người đang nghe ngẩn ngơ.

Mao Mao hỏi: “Meo Meo, ai thế, có phải Tường Vy không? Kêu bà ấy về nhanh lên, có người đợi kia.”

An Ninh vốn định giả bộ nói tiếp gì đó, nhưng đó không phải sở trường của cô, đúng lúc này Giang Húc xáp lại nói với cô: “Xong chưa? Anh có chuyện muốn nói với em.”

An Ninh nhú mày, theo bản năng lui về phía sau một bước, đầu dây bên kia hình như nói câu “Thôi, quên đi” rồi chuẩn bị cúp máy “Đợi chút.” Gọi rồi cô mới thấy mình chẳng có lý do gì cả.

“Tôi có mua thuốc cảm” Cuối cùng cô cũng đã nói ra, hơi hồi hộp, nếu đối phương không phải là Từ Mạc Đình, có lẽ biểu hiện của cô sẽ vững vàng hơn nhiều, nhưng mặc kệ, An Ninh hy vọng bản thân chỉ ít phải tỏ ra thẳng thắn chân thành: “Anh đang ở đâu?”

“Ký túc xá.”

“Tôi qua đó, anh chờ một chút.”

Anh lên tiếng đồng ý, không nói gì thêm, rồi cúp máy.

Thái độ lạnh nhạt của anh khiến An Ninh cảm thấy mình đang làm một việc thừa thãi, người ta cũng đã đi bệnh viện, sao có thể còn chưa uống thuốc chứ. Khi cô vừa quay người lại, phát hiện ba đôi mắt đều đang nhìn chăm chăm vào mình: “Gi thế?”

“Là người đó hả?” Mao Mao cười, dường như đã nắm bắt được tin tức bên trong: “Trai đẹp nói gì với bà thế?”

Triều Dương cũng hiểu ra: “Tốt quá Meo Meo, ban nãy bà nói bị cảm thật ra là mua thuốc cho người ta hả?”

Khó trách An Ninh lúc này lại đỏ mặt, sau đó dứt khoát kiên quyết rời khỏi đó, không dám chần chừ: “Tôi đi ra ngoài một lúc.”

Sau khi đã chạy được một đoạn khá xa, An Ninh mới nhớ ra cô không biết anh ở ký túc xá nào, nhưng lại ngại đối phương đang không khỏe nên không dám gọi điện. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô liền gọi cho bạn cùng phòng của anh, kết quả là người kia vừa nghe máy đã đưa ngay cho anh: “Mạc Đình, điện thoại của bạn gái cậu.”

An Ninh: “...”

“Khu số bốn, phòng hai trăm mười bảy.” Giọng nói vốn dĩ lạnh nhạt lúc này hình như đã tiêu tan, nhưng mà, anh ta cũng quá thần thông quảng đại... Cô còn chưa hỏi gì hết mà.

Đây là lần đầu tiên An Ninh bước vào ký túc xá nam sinh, khó trách trong lòng có chút run sợ, cô chưa kịp gõ cửa thì đã có người nhanh chân hơn, khuôn mặt tươi cười của Trương Tề lộ ra: “Em thật là mau lẹ đó, lão đại còn bảo anh đi xuống đón em kìa, mau vào đi!”

An Ninh cười dịu dàng, cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Làm phiền các anh rồi.”

“Ha, đây là vinh hạnh của bọn anh mà.”

“Lão Trương!” Bên trong có người già bộ không kiên nhẫn nổi, nhao ra ngó nghiêng: “Mau để cho mỹ nhân vào đi chứ.”

An Ninh thật có chút ngại ngùng, bên trong còn có hai người không quen biết, mà Từ Mạc Đình vừa rửa mặt xong bước ra khỏi nhà vệ sinh, hai người cứ như thể đối mặt nhau, sắc mặt của anh có chút nhợt nhạt, môi cũng hơi khô, nhưng ánh mắt vẫn sâu thẳm, sắc sảo.

Một người tỏ vẻ già dặn đi đến, đặt tay lên vai Trương Tề, chào hỏi An Ninh, cô cũng lịch sự đáp lại.

Mạc Đình liếc nhìn cô, đi đến bàn trà rót nước uống, ký túc xá nam lớn hơn ký túc xá nữ, đặc biệt là khu của khoa Ngoại giao, trường học rõ ràng có sự thiên vị giữa các khoa mà, bên đây còn có phòng khách nhỏ nữa.

“Thuốc đâu?” Chờ An Ninh ngồi xuống, anh liền nhỏ giọng hỏi một câu, làm cho tất cả mọi người chú ý, Trương Tề cười nói: “Lão đại, nên giải thích cho tội này một chút đi.”

“Muốn nghe báo cáo chính thức hay thông báo nội bộ?” Anh đã xem xong hướng dẫn sử dụng của mấy hộp thuốc mà ai đó mang tới, lấy hai viên uống.

“Có căn cứ xác thực không?”

“Tui còn tưởng rằng xác thực bằng mắt đã đủ rồi.”

Nam sinh già dặn cảm thán: “Ghê gớm, ghê gớm.”

An Ninh lễ phép ngồi một bên, đối với việc đấu võ mồm của họ xem như nửa biết nửa đoán, nhưng căn cơ tu vi của cô có thể đạt đến cảnh giới cho dù núi lở ngay trước mắt cũng không biến sắc. Chỉ là lúc đầu cô nghĩ đưa thuốc xong, ra về an ủi một chút rồi trở về ký túc xá, kết quả lại bị ba anh chàng lôi kéo trò chuyện, mẩu buồn đưa quả thật không phân biệt giới tính.

Còn Từ Mạc Đình đã tựa vào vai cô nhắm mắt nghỉ ngơi, An Ninh vốn muốn đi chuyển một chút nhưng nhìn thấy vẻ mệt mỏi của anh lại không dám động dấy. Lúc này giọng nói của ba người kia càng lúc càng nhỏ, cuối cùng rất thức thời đứng dậy lui mất...

An Ninh nhìn phòng ngủ trống không, thi thoảng có người đi ngang ngoài hành lang, cô khóc không ra nước mắt. Ít ra cũng nên đóng cửa lại chứ!

An Ninh nhìn trời xanh mây trắng mờ ảo ngoài cửa sổ, quay đầu lại thấy hành lang không một bóng người, ngập ngừng vươn tay, kết quả tay sắp đụng tới bả vai anh đã bị anh kéo xuống, đối phương thần nhiên nói: “Đừng động tay động chân.”

Meo Meo ngân lên: “Từ Mạc Đình...”

“Hử?”

“Anh không ngủ hả?”

“Ừm.”

“... Vai em mỏi.”

Anh thật biết hợp tác, buông tay ra, đứng dậy, đang lúc An Ninh thở hắt một hơi thì anh nói: “Lên giường đi.”

Trong nháy mắt ai đó đã đóng băng.

Lúc này có người gõ cửa phòng đang mở, An Ninh lập tức mang ơn liếc mắt nhìn qua, vị sư huynh này nhìn thấy cô thì ngậy ra một chút, lập tức nói với Từ Mạc Đình: “Biết cậu ở đây mà, lão đại làm ơn giúp tôi một việc nha! Nếu không tôi sẽ phải khăn gói chạy mất.”

“Sao lại khoa trương thế?” Giọng anh còn chút mệt mỏi, nhưng nghe ra cảm xúc lại khá tốt. An Ninh đột nhiên than thở, anh luôn nghiêm khắc với cô, “Sự cao ngạo lạnh lùng của anh đã mệt mỏi ngã gục lên đầu chân em in trên mặt đất...” Không biết cô đã từng xem bài thơ hiện đại này ở đâu, lúc này lại có cảm hứng đọc ra, sau đó Meo Meo phát hiện hai người ngoài cửa đều đang nhìn cô.

Từ Mạc Đình lại mỉm cười, cuối cùng quay đầu đồng ý với bạn: “Hai ngày tới tôi đều ở trường, cậu có vấn đề gì có thể tới tìm tôi.”

“Đại thần à, cảm ơn!” Đối phương hoan hô một hồi, lúc quay người đi lại như nhớ ra điều gì: “Lão đại, bạn gái của cậu rất xinh đấy! Mỹ nhân à, cũng cảm ơn cô nhé!”

Có liên quan gì tới cô sao? Đầu óc Meo Meo có chút hỗn loạn, thấy Mạc Đình đang nhìn mình, cô không biết sao lại cảm thấy chột dạ, vì thế quyết định tán gẫu một chút để nói lỏng bầu không khí: “Ừm, anh có biết vì sao thần thánh lại biến mất không? Theo em nghĩ là, thế giới thuở hồng hoang vốn không ổn định, rất nhiều thần thánh trấn thủ khắp nơi, nhưng sau khi kết cấu vật chất trở nên ổn định, thần thánh cũng dần dần biến mất...” Thấy anh nhìn mình chăm chú như đang suy nghĩ, giọng An Ninh càng lúc càng nhỏ: “Ừm... Thần thánh dù sao cũng là loại dị tộc, tuy năng lực mạnh, nhưng tính cách đều không ổn định...”

Không tiếng động, trầm mặc, không có lời nào để nói, nhưng An Ninh lại nghĩ vận khí của cô thật sự tốt, bởi vì lại có người đến gõ cửa, Từ Trình Vũ nhìn thấy cô, không hề lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ nhìn anh họ mỉm cười có chút gian trá: “Nghe nói anh bị cảm nên em đến thăm, xem ra em đã làm một việc thừa nhĩ!”

“Vào đi, hoặc là ra ngoài đóng cửa lại.” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng không mất đi sự uy hiếp, đối phương vội vàng khoát tay tỏ thái độ: “Đi liền, đi liền.” Xong rồi bổ sung một câu: “Ly An Ninh, có muốn cùng về không?” Bình thường Trình Vũ cũng không có gan đến vậy, mấy khi có dịp anh họ cô ốm yếu, bên cạnh lại vừa khéo có người có thể ảnh hưởng đến anh ấy, đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội, cho dù sau này cô có thể sẽ bị thế đồ cảnh cáo.

An Ninh suy nghĩ... ừm, người quen, nếu theo lệ thường thì sẽ mỉm cười đáp lại, nói ít sai ít, nhưng với trường hợp này, câu trả lời là: “Về chứ!”

Trình Vũ không ngờ cô gái này lại thẳng thắn như vậy, không khỏi bật cười, Mạc Đình đưa tay day ấn đường, cuối cùng nói: “Trình Vũ, phiền em đưa cô ấy về. Đừng có nói gì linh tinh.” Câu nói phía sau mang hàm ý cảnh cáo.

Lúc Từ Trình Vũ kéo Meo Meo đi ra, khóe miệng vẫn còn nhếch lên bốn mươi lăm độ, cô có thể cướp đồ trên tay anh họ, mà lại là nhân vật đặc biệt này, đây hình như là lần đầu, Trình Vũ nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, buột miệng hỏi: “Cảm giác này có giống như ‘Cả thế giới là của em, nhưng em là của anh’ không nhỉ?”

An Ninh suy nghĩ đáp: “Trong quán bar, người phục vụ đến hỏi: ‘Thưa ngài, ngài còn cần gì thêm không ạ?’ Ông ta đáp: ‘Không cần, xin cho tôi một chút yên lặng.’ Có nghĩa là: Ông ta đã quên mang ví tiền.”

“Hà?”

“Không phải chúng ta đang kể chuyện cười nói tiếp sao?”

Trình Vũ rất lâu sau mới hiểu, cô đã bị xem thường ư? Cô gái này nếu không phải tâm cơ sâu sắc, thì cũng là suy nghĩ khác với người thường.

Sau khi tạm biệt Từ Trình Vũ, An Ninh đi vào ký túc xá, sau đó lại gặp phải Giang Húc, anh ta đang nói chuyện phiếm với giáo viên quản lý ký túc xá, hình như miệng lưỡi của người này “nam, phụ, lão, ấu” đều có thể tiếp được. Nhìn thấy cô, anh ta liền đứng dậy đi tới.

An Ninh kinh ngạc: “Tường Vy còn chưa về sao?”

“Anh chờ em.”

“Chờ em? Có chuyện gì sao?”

Đối phương nhìn trước ngó sau, lập tức hạ thấp thanh âm, giọng điệu bí mật đầy nghi hoặc: “Em thực sự đang hẹn hò với Từ Mạc Đình à?!”

Đêm đó An Ninh nói chuyện điện thoại với chị họ: “Em vừa đắc tội với một người...”

Chị họ rên rỉ: “Đồng bệnh tương lân rồi, hôm nay chị đến công ty, ngày đầu tiên đã xích mích với khách hàng. Nói đơn giản là vì thiết bị liên lạc đường dài có vấn đề, chị lại không thể không liên lạc với khách hàng ở châu Âu xa xôi, lệch múi giờ đến một phần tư ngày, sau đó, vì khẩu ngữ của chị cực kém, đối phương thì phát âm cực kỳ quái dị, sau khi trao đổi hai mươi phút, cả hai dùng tiếng của mình, phải nói là tiếng mẹ đẻ, bắt đầu cãi vã!”

Lúc này Tường Vy ồn ào đi vào: “Buổi sáng đã phát hiện Opera mini liên tục 404*, lúc ấy đã có dự cảm không tốt rồi. Meo Meo! ‘Mọi người dùng Trung Quốc vào trang mini.opera.com để nâng cấp lên bản Opera mini Trung Quốc, nhanh hơn, ổn định hơn’. Ổn định cái đầu nó! Ổn định cả nhà bọn nó!”[*: Lỗi hiển thị.]

Mao Mao từ cân điện tử nhảy xuống: “Bị đói thật là khó chịu, nhưng có thể gầy đi thì tôi vẫn có thể nhẫn nhịn, có điều các bà lại làm tôi béo lên đây này!”

Bây giờ là đang so ai thảm hại hơn ai sao? Nói vậy hình như cô còn chưa được tính là thê thảm, nhưng mà đắc tội với một vị nhân sĩ nổi danh trong trường, mà thật ra câu nói “Ồ... Chuyện này thì liên quan gì đến anh?” không bị coi là quá đáng chứ? Chỉ là lời nói thật thôi mà, nhưng đối phương đích xác là đã phẩy áo bỏ đi.

Tường Vy: “Meo, bà giúp tôi xem xem, có thể xử lý được không?”

“Bản tiếng Trung không tốt sao?”

“Tôi với nó khác nhau! Hơn nữa bản tiếng Anh tôi dùng quen tay đến mức có thể nhắm mắt mà dùng, không muốn chuyển sang bản tiếng Trung.”

Mao Mao đề nghị: “Không muốn dùng Opera Trung Quốc thì tải về phiên bản quốc tế rồi sửa lại thành phiên bản Trung Quốc mà dùng!”

“Ừ...” An Ninh vừa định mở miệng, Mao Mao đã ngắt lời: “Tuy tôi rời khỏi giang hồ Opera đã nhiều năm, nhưng bà cũng không nên tùy tiện đụng vào người giang hồ nha.”

An Ninh: “Tôi chỉ muốn nói...”

Mao Mao kinh hãi: “Bà muốn làm cái gì?! Meo Meo, dừng tay! Không chế thủ tính của bà lại, dừng sự bạo hành của bà lại... Không thể nào! Sai lầm rồi! Chúng ta tiếp tục như vậy là sai rồi.”

Tường Vy trừng mắt: “Tôi muốn đánh chết bà quá.”

An Ninh thở dài: “Mao Mao, tôi chỉ muốn nói là bà nói đúng rồi đó.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Danh chính ngôn thuận

Trong một cuộc dã ngoại cuối tuần hiếm có, Tường Vy vừa nhận được tin chị cô đến chơi, mặt mày lập tức ửng rửng.

Mao Mao hỏi: “Chị bà là người như thế nào?”

Tường Vy: “Nghe nói, từ nhỏ bà ấy đã ra ngoài đánh nhau, từng chộp gạch phang người khác, trừ việc giết người đốt nhà ra, chuyện gì cũng đã làm rồi. Truyền thuyết rất nhiều, lực sát thương tiêu chuẩn là năm nghìn, thật là ác mộng. Anh họ tôi cả đời đều sống dưới cái bóng của bà ấy, nhắc mới nhớ anh tôi trước rất đẹp trai, vài năm gần đây... Àiz, không nói nữa, thật ra cũng chẳng có gì... chỉ là tàn tạ sớm hai mươi, ba mươi năm thôi.”

“...”

Triều Dương hoảng sợ: “Chị ấy chỉ đến xem bà thi đấu thôi, chắc là không có chuyện gì đâu.”

Tường Vy nặng nề lắc đầu: “Bà lớn lên trong gia đình êm ấm, sẽ không hiểu được đâu.”

Mao Mao quay đầu nhìn về nơi nào đó: “Chúng ta sao lại quên còn một người có lực sát thương mười nghìn đang ở đây nhỉ!”

Người lúc này đang dựa vào thân cây để ngủ bị mọi người đánh thức, mở to đôi mắt ngái ngủ, An Ninh chỉ thấy trước mặt ba cặp mắt sáng lấp lánh đang nhìn cô chăm chú: “Tối giờ cơm rồi hả?”

Hôm đại tỷ họ Phó đến, cũng chính là ngày hôm sau, cả phòng Tường Vy cùng nhau xếp hàng chào đón, Mao Mao và Triều Dương cũng có mặt, chỉ có An Ninh lúc ấy đang bận họp với nhóm nghiên cứu. Thật ra Meo Meo đã đi xếp hàng hô “Chào mừng, chào mừng, nhiệt liệt chào mừng” còn hơn.

“Còn vấn đề gì không?” Giọng điệu nghiêm túc quen thuộc, giờ phút này người đang ngồi đầu bàn kia chính là cố vấn tạm thời của nhóm bọn họ, cũng có thể coi là thành viên, nói thẳng ra là người chống lưng cho bọn họ.

An Ninh ngồi cuối bàn, hai bên trái phải là bạn học cùng hợp tác, trong đó bạn nam dường như có ý muốn phân cao thấp với vị đang ngồi ở đầu bàn kia, liên tục đưa ra các câu hỏi hóc búa, đối phương cũng không ngại, từ tốn đáp lại, cuối cùng bạn nam thất bại thảm hại, muốn hỏi cũng không thể hỏi nữa, mà quan hệ riêng tư của anh ta và Meo Meo cũng khá tốt, vì thế chau mày nhường mắt với cô có ý kêu gọi “nhóm trưởng” tiếp cứu. An Ninh thật sự muốn nói với anh chàng là, một, cậu mà hỏi anh ta là cậu đã thua chắc rồi, hai, cô giống người chủ động đi tìm cái chết sao, hơn nữa đối thủ lại là anh ta.

Bạn nữ E mở miệng: “Có thể hỏi một câu riêng tư không sư huynh, tôi đã từng gặp anh ở đâu chưa nhỉ?”

Anh chàng kia chặc lưỡi: “Chiều này của cậu cũ quá rồi.”

“Liên quan gì đến cậu.” Cô gái có chút tức giận, hận nhất là bị kẻ khác phá đám ở trước mặt người mình có cảm tình.

An Ninh gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, ngăn cản hai bạn học khai hỏa, người ngồi đầu bàn lật hai trang tài liệu, nhìn lướt qua đám người ngồi xung quanh, cuối cùng nói với bạn E: “Tôi hình như không phải là sư huynh của cô, còn chuyện có gặp qua chưa, chúng ta học cùng một trường, chuyện ấy có thể xảy ra mà.”

An Ninh cảm thấy anh nói chuyện thật là chu toàn, nhưng lúc nói chuyện với cô thì luôn luôn không rõ nghĩa, thôi được rồi, cũng có lúc cô nói không rõ nghĩa mà.

“Lý An Ninh, tài liệu của em không điền đầy đủ, sao lại như thế?”

Anh đang nhìn cô, An Ninh trấn tĩnh lại: “Tôi điền rất đầy đủ mà.”

“Ngày tháng năm sinh, điện thoại nhà.”

Những thứ này có liên quan gì đến luận án đâu... “Có thể không điền hay không?”

Ánh mắt của anh chợt lóe lên, nghiêm túc nói: “Em nói xem?”

Bạn nam kia bắt được thời cơ, lập tức phụ họa: “Thật ra mấy thứ đó không điền cũng không sao, hơn nữa, nói thế nào thì An Ninh cũng là nhóm trưởng của tụi này.” Ý tứ rất rõ ràng, anh phải nghe theo cô ấy. Nhưng hiển nhiên là Từ Mạc Đình không thêm đề ý: “Tôi không nói là cô ấy không đúng.”

Tuy rằng có trả lời mà chả khác gì không trả lời, có điều không thể chỉ trích được, anh chàng cố nuốt hận, quên mất rằng đối phương là dân Ngoại giao.

“Tôi sẽ bổ sung.” An Ninh cảm thấy hiện giờ cô là điển hình của kẻ ba phải. Khi đến bên cạnh anh, cô vốn tưởng rằng người đang xem tài liệu sẽ không chú ý đến mình. “Ồ đây.”

An Ninh sững sốt: “Hà?”

Ngón tay thon dài chỉ vào một chỗ: “Nơi sinh.”

“Ồ.” Vì sao cả cái đó cũng phải điền? Ặc, có cảm giác như là điều tra hộ khẩu ấy.

Hôm đó thảo luận xong đề cương luận án, anh chàng kia là người đầu tiên rời đi, bạn E vội vàng đến phòng hướng dẫn thạc sĩ, vì thế An Ninh chịu trách nhiệm ở lại, và người ấy vẫn ở đó, anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi thu dọn tài liệu đã chỉnh sửa xong, An Ninh liếc nhìn người đang dựa vào ghế, ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào hai gò má của anh, khiến sắc mặt anh như sáng lên. Nghĩ đến bệnh cảm của anh chưa khỏi hẳn đã phải sang bên này bận bịu cả buổi chiều, lòng cô có hơi áy náy.

“Từ Mạc Đình...”

“Sao?” Anh mở to mắt, nhìn về phía cô.

“À... Anh hết cảm chưa?”

Anh khẽ nhếch miệng: “Nhờ phúc của em.”

Hôm nay thực sự là một lần rất “hòa thuận”, chỉ có điều, khi hai người đang ra khỏi phòng thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. An Ninh vừa mở cửa, thì phát hiện có người đang trong phòng thí nghiệm đối diện với phòng này, một nam một nữ, hơn nữa lại đang diễn cảnh “trẻ con không nên xem”. Tuy bây giờ là chiều tối, nhưng còn chưa tới ban đêm mà. Meo Meo đứng sững tại chỗ, người phía sau nắm nhẹ vai cô kéo về sau một bước, cô theo bản năng muốn lên tiếng nhưng đối phương đã bưng kín miệng cô.

“Em thật là ngốc.” Trong giọng anh dường như mang theo rất nhiều ý cười.

An Ninh phản ứng, nhưng vào giây phút này, hơi thở của người phía sau phả lên cổ cô, lưng cô dán sát vào người anh, có thể cảm thấy rõ ràng lồng ngực anh lên xuống nhịp nhàng. Thế là An Ninh còn thấy căng thẳng hơn so với lúc nhìn thấy màn hôn nhau nồng nhiệt thăm thiết vừa rồi.

Mạc Đình ghé sát tai cô, cười nhẹ nói: “Đừng liếm tay anh.”

Làm gì có? Cô chỉ là muốn nói chuyện thôi, vừa định kéo tay anh xuống, hai người bên ngoài hình như nghe thấy tiếng động, bèn kêu lên: “Ai?”

An Ninh không dám nhúc nhích, thời gian từng phút từng giây trôi qua, nghe tiếng thờ dốc bên ngoài thật khiến người ta đổ mồ hôi, cô muốn chết đi cho rồi.

Đây là chuyện xấu hổ nhất từ trước đến giờ trong cuộc đời Lý An Ninh.

Đêm đó, cô về kể cho đám Mao Mao nghe chuyện này, tất nhiên với điều kiện trước tiên là che giấu tình cảnh của mình lúc ấy, sau đó cô đi đến kết luận: Đại học X CMN càng ngày càng phóng túng! Cùng với một câu của đại tỷ họ Phó: “Chị hận sinh ra không cùng thời với em.”

Phó đại tỷ đến thành phố X chủ yếu là đi công tác, nhân tiện thăm em gái, hai ngày nay đã quen với cả đám Mao Mao, lúc này cô đang tựa vào cửa sổ phòng 315, một tay cầm điều thuốc, nhìn lên bầu trời nửa như vui vẻ, nửa như buồn rầu.

Mao Mao: “Mấy ngày nay Thanh Đào đang có duyệt binh, có rất nhiều lính thủy! Chỉ hận là không thể bay đến đó xem rồi vui vẻ một phen!”

Triều Dương lắc đầu: “Aiz, ngay cả quân nhân cũng không buông tha.”

Tường Vy ha hả cười: “Mao Mao, bà càng ngày càng phong lưu đó.”

Mao Mao: “Làm người mà không phong lưu thì uổng phí tuổi trẻ à.”

Phó đại tỷ: “Ai phong lưu hơn chị chứ?”

“Ừm... Tường Giới Thạch à.” Một thanh âm chậm rãi: “Lúc mới mười bốn tuổi ông ta cưới vợ mười chín tuổi; hai mươi tư tuổi ông ta ở với kỹ nữ hai mươi ba tuổi; ba mươi hai tuổi ở Học viện Quân sự Hoàng Phố, ông ta nhìn thấy cô bé Loli mười bốn tuổi; ba mươi tư tuổi rồi cuộc ông ta đã cưa đổ Loli lúc ấy mười sáu tuổi; lúc bốn mươi hai tuổi vì chính trị, ông ta không thể không xác định với một ngự tỷ ba mươi tuổi.”

“...”

Phó đại tỷ giật giật khóe mắt: “Cô em, em viết tiểu thuyết được đấy.”

An Ninh mỉm cười, chỉ vào máy tính: “Người khác viết đấy, rất thú vị, cũng coi như là khớp với sự thật lịch sử.”

Tường Vy: “Chị ơi, chị tha cho bà ấy đi, bà ấy không cố ý đâu!”

Phó đại tỷ: “Đầu óc em có bệnh à?”

Đêm đó Phó đại tỷ liền lôi bạn Meo Meo đi xem phim, đại tỷ luôn luôn nhìn người bằng trực giác, nhìn trúng là chọn trúng! Meo Meo đáng thương là động vật ban ngày, hoạt động ban đêm chẳng khác nào tra tấn tinh thần, nhưng lại không giỏi cự tuyệt người ta, mà bạn bè bên cạnh lại toàn trốn góc tường không hề có chút nghĩa khí nào, thế là nửa đêm cô đành phải... (thật ra cũng chỉ mới bảy giờ) ra ngoài xem phim.

Xem phim *Vua bọ cạp*, đối với một người thích khảo chứng thì thực sự rất khổ sở, câu chuyện xảy ra trước thời đại Kim tự tháp... Có bằng chứng tư liệu lịch sử sớm nhất là Kim tự tháp bậc thang được xây dựng vào thế kỷ hai mươi bảy trước Công nguyên, hẳn là thời kỳ vương triều thứ ba. Cùng lúc đó, ở lưu vực sông Hoàng Hà, tộc trưởng thị tộc Gấu là Cơ Hiên Viên đang tranh chấp với bộ lạc Cừu Lê, “Nếu bối cảnh phim thiết kế ở thế kỷ hai mươi bảy trước công nguyên, vậy hẳn là một thời đại xa xôi rất gần với truyền thuyết hoặc là thần thoại, thời đại này mà có bản đồ* với thuốc súng sao? À, mặc dù bọn họ gọi là “bột quý” đến từ Trung Quốc, nhưng mà, lưu vực sông Hoàng Hà vẫn là xã hội thị tộc mà.” [* Bản đồ: ở hai bên yên ngựa.]

Nửa phần sau Meo Meo hoàn toàn gục đầu mà ngủ. Mãi đến khi người bên cạnh ho một tiếng: “Cô ơi, hết phim rồi” thì cô mới tỉnh.

An Ninh trợn mắt phát hiện ra bà chị ở chỗ ngồi bên phải đã biến mất, còn mình thì tựa vào vai một người con trai, lập tức ngồi dậy ngay ngắn, hết sức ngưng ngừng nói: “Xin lỗi.”

Đối phương nở nụ cười: “Phim chán lắm à?”

“... Cũng được.”

Nụ cười của anh ta tựa hồ càng rõ ràng hơn, lúc đứng lên mới nói: “Bạn của cô đi toilet, dặn cô ở ngoài cửa chờ cô ấy.”

An Ninh gật đầu nói cảm ơn, rồi đi theo anh chàng áo mũ chỉnh tề này ra cổng, đối phương thấy cô ngáp liên tục, liền hỏi han: “Ngủ một tiếng rồi, còn chưa tỉnh sao?”

An Ninh có chút thẹn thùng, nhưng cũng không nói thêm gì, cô thường xử sự theo thói quen.

Lúc ra ngoài đứng chờ bên đường, cô lại thấy một người nhìn khá quen, ừm... Nhất định anh ta với cô kiếp trước từng có năm trăm lần lướt qua nhau, ở chỗ như thế này mà còn có thể gặp được. Từ Mạc Đình từ tòa nhà đối diện đi ra cũng đã nhìn thấy cô, An Ninh lập tức rung mình một cái.

Hôm nay anh mặc rất nghiêm chỉnh, Áo phục màu đen, vừa nhìn là biết ngay đây là những phần tử tinh anh, An Ninh có chút thất thần, sau đó trong đầu chợt nghĩ lại chuyện hôm đó trong phòng học, anh cúi đầu hôn lên sau gáy cô. “Đoàng”, một luồng cảm xúc thân mật trào dâng trong ngực, nhưng anh chỉ gật đầu nhìn cô ở bên này, rồi cùng vài người đi trước ngồi vào một chiếc xe hơi màu đen rồi đi.

Lúc đại tỷ đến chỉ thấy Meo Meo đang ngăn người: “Sao thế?”

An Ninh ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt lưu chuyển làm cho người mới hỏi hơi không khỏi ngáy ra, tiếp tục gọi: “Dừng hình!” Meo Meo lúc này mới nói thảm một câu: “Em muốn đi ngủ.”

Sau khi học kỳ đã đi vào quỹ đạo, lệ thường An Ninh sẽ đi Long Thái thực tập, đây là công việc mà bà Lý tìm cho cô. Bởi vì chỗ đó khá xa, cho nên mỗi ngày cô đều phải dậy lúc sáu giờ ba mươi phút, thu ba lô chạy ra cửa trước bảy giờ, sau đó xếp hàng mua điểm tâm cùng với đám học sinh tiểu học, cùng chen lên xe điện ngầm với đám học sinh trung học, thời gian biểu này khiến cô có cảm giác giống như về với những năm xa xôi khi còn là học sinh.

An Ninh: “Lại sắp bắt đầu đi thực tập rồi.”

An Ninh: “Cuối tuần không thể về nhà rồi.”

An Ninh: “Tiếp đó là chỉ có tăng ca...”

An Ninh: “Thê thảm quá!”

Chị họ: “= =!”

Chị họ: “Với chị ngày nào cũng là ngày nghỉ.”

Chị họ: “Chờ lần này chị đi công tác về, chị sẽ mua một cái máy ảnh chụp vài pô chơi.”

Chị họ: “Ống kính của máy Zeiss thật là xịn.”

An Ninh: “Em hy vọng năm nay có thể sống sót để đi Cù Trại Cầu.”

Chị họ: “Thật đáng thương, chị muốn đi chơi lúc nào cũng được.”

Chị họ: “Ồa, tự do lắm!”

Chị họ: “Em xem, tuần trước chị đi Thẩm Quyển chơi với giáo viên hướng dẫn, tuần này lại đi đạo Hồng Kông cùng một đám người trong công ty.”

Chị họ: “Mệt chết mất.”

Chị họ: “Nếu chị cũng học Vật lý thì sẽ không có bi kịch này.”

Đêm đó, chị họ của An Ninh bị liệt vào danh sách đen... hẳn một tuần.

Mao Mao thở hồng hộc chạy vào cửa: “Vận động một giờ, lại phải ăn nhiều, chết tiệt, thà không vận động để không có cảm giác thèm ăn còn hơn!”

Triều Dương: “Mao Mao, có phải bà động vào ổ cứng di động của tôi không vậy?”

Mao Mao: “Ai động vào nó chứ, chắc là nó xuống trần gian làm yêu quái, đã ba ngày rồi, ngay cả USB cũng sinh ra luôn được ấy chứ!”

“...”

Triều Dương, Mao Mao đều vô thức nhìn về phía người đang nằm bò trên bàn - An Ninh hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì!”

Bên này An Ninh đang nhớ tới... Từ Mạc Đình, có một chút cảm xúc lắng đọng lại, rồi cuộc cô vẫn lấy di động ra, đây là lần đầu cô chủ động gọi cho anh. Chẳng qua đối phương nhận điện hôm nay lại có nhả hứng thức đêm. Mạc Đình thấy điện thoại báo cuộc gọi đến, ra hiệu cho hai vị đồng nghiệp tạm dừng thảo luận, xoay người đi đến cửa sổ, ấn nút nghe.

“Chào em.” Giọng điệu của anh không thay đổi, nhưng khóe miệng đã nhẹ nhàng nhếch lên.

“Em chỉ muốn hỏi, nếu ngày mai em mời anh ăn cơm, anh thích ăn cơm Tàu hay cơm Tây?”

Từ Mạc Đình rất sùng sốt, sau đó nói: “Cái gì cũng được, em quyết định đi, anh không kén chọn đâu.”

An Ninh biết mình nhất định là đang đồ mịt, tim đập cũng nhanh hơn, vì thế nhanh chóng chấm dứt cuộc trò chuyện: “Vậy, ngày mai gặp.”

Cú điện thoại này đối với Từ Mạc Đình, có thể coi là đang khiêu khích tinh thần, một đồng nghiệp nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng sáng lạng của anh, không khỏi ngạc nhiên. Từ Mạc Đình trước nay không hề yêu ai, vậy mà lúc này ánh mắt lại trong trẻo giống như đang ngăn nước.

“Sao thế?”

“Không có gì!”

Sau khi xác định thời gian chính thức đi thực tập, An Ninh bị mọi người vây chặt: “Người trong nghề không nói lời của dân ngoại đạo, khi làm việc lúc nào cũng phải chú ý mục tiêu có thể tấn công, liên tục báo cáo tình hình!”

An Ninh dờ khóc dờ cười: “Sẽ cố hết sức.”

Không hiểu lý do gì khiến Mao Mao bắt đầu đi làm thêm ở phòng tranh từ tháng trước, bất chợt có cảm giác: “Gần đây tôi toàn tiếp xúc với người có tiền, ôi người có tiền, ví như họa sĩ nổi tiếng, ôi họa sĩ, cảm giác thật CMN, nhưng mà... tôi không dám tiếp cận đâu!”

Triều Dương: “Mục đích tồn tại của bà không phải là câu được chú rể vàng à?! Không dám ra tay thì bà còn sống để làm gì?”

Mao Mao khinh khinh: “Bà nói nghe đơn giản thế, có một người ở đó thì đã tốt, ở đây lại là một đồng người!”

An Ninh gật đầu: “Ồ, hể cái gì mà từng đồng, từng đồng xuất hiện thì đều rất rùng rợn nổi da gà.”

Triều Dương: “Bà cố mà làm cho phồng phao đằng trước đằng sau lên, rồi ngồi chờ anh ta dính bẫy.”

Tường Vy xen vào: “Xót xa, thật sự xót xa mà! Bà nói xem, mấy người chúng ta, ai cũng tuổi trẻ, hoạt bát, sáng sủa, thế mà sống đến hai mươi bốn, hai mươi lăm năm vẫn chưa có bạn trai, xót xa làm sao!”

Mao Mao phản bác: “Ai nói tôi không có, hồi trước có rất nhiều người theo đuổi tôi! Đó là có lần giữa đường tôi đụng phải một anh cực hot, khiến cho tôi sau này vẫn bị ám ảnh, anh ta tự dung dồn tôi vào góc tường, hỏi: “Có thích anh không? Có thích anh không?”. Cuối cùng, sau khi bị tôi cự tuyệt, lại nổi điên lên: “Đưa tiền đây!””

“...”

Tường Vy hỏi: “ Vì thế ngày nay bà chỉ dám suy nghĩ dâm tà mà không dám hành động hả?”

“Lúc ấy tôi chỉ nghĩ nếu muốn đồng ý thì trước tiên phải cự tuyệt một chút, ối ông trời ơi!”

An Ninh an ủi: “Mọi chuyện đều phải có lần đầu tiên mà.”

“...”

Buổi tối, An Ninh có hẹn nên ra ngoài, cô chọn quán ăn ở khu trung tâm, là do Triều Dương đề xuất, nói thức ăn ở đó có hương vị độc đáo nổi danh thành phố X. An toàn là nhất, An Ninh mang đủ tiền, từ cổng trước của trường đi taxi mất hai mươi phút, vốn định đi cùng anh để tiết kiệm tiền xe, điều đó cũng hợp tình hợp lý, nhưng hai ngày nay Từ Mạc Đình cũng không ở trong trường, tốt lắm, à nhầm, thật đáng tiếc. An Ninh đến điểm hẹn sớm hơn nửa tiếng, chọn một vị trí yên tĩnh. Nhưng vừa ngồi xuống cô đã bắt đầu ngẩn ra, về bình tĩnh này giờ đã bị cảm giác hồi hộp thay thế, đột nhiên cô muốn bỏ chạy trước khi lâm trận. Có điều, là cô hẹn anh, nếu bỏ đi, e là ngày mai sẽ bị giết mà không cần luận tội mất!

Hai mươi phút sau, Từ Mạc Đình đẩy cửa bước vào, ánh mắt của anh lười nhác đảo một vòng xung quanh, nhìn thấy người ngồi bên cửa sổ, anh bỏ hai tay vào túi quần rồi mới chậm rãi bước tới.

Anh đến bên cạnh cô, khẽ thở dài, kéo ghế đối diện rồi ngồi xuống, sửa lại tư thế, chậm rãi dựa lưng vào ghế, ngón tay sạch sẽ đan vào nhau để trên đùi, nhìn người ở trước mặt mình đang nằm bò ra bàn ngủ say sưa.

Lý... An Ninh.

Đối với Từ Mạc Đình, năm, sáu năm mà vẫn không quên được một người, như vậy có nghĩa là sẽ nhớ suốt đời, bởi vì anh biết rõ sẽ không thể có người thứ hai thay thế.

Thật ra An Ninh không hề ngủ, nghe thấy tiếng động cô liền mở mắt ra, nhìn người ngồi đối diện, tâm lý phiền muộn mấy phút trước trong nháy mắt đã biến mất, ngẩng đầu ra và bình tĩnh chào hỏi: “Hi.”

“Hôm qua không ngủ được hay sao thế?” Giọng điệu của anh rất bình tĩnh.

“Ừm, thỉnh thoảng bị mất ngủ.”

Mạc Đình chợt nhớ ra điều gì, liền lên tiếng: “Không ngờ em cũng bị mất ngủ. Buổi tối có nhiều hoạt động lắm hả?”

An Ninh hoàn toàn không nhận ra anh có ý gì, chỉ nói hết sức đáng thương: “Em cũng không muốn ra ngoài vào buổi tối.”

Từ Mạc Đình nghe xong câu đó, giật mình cảm thấy mình... giống như bất giác rơi vào trạng thái mất cân bằng đưa tay day lông mày rồi gọi nhân viên phục vụ đến chọn đồ ăn.

“À, mấy hôm trước em lục đồ tìm thấy giấy khai sinh của mình, thì ra em sinh vào buổi trưa, hơn nữa, rất có thể là giờ Ngọ ba khác.” An Ninh mở lời vì muốn dung hòa bầu không khí.

Từ Mạc Đình khẽ nhướn mày: “Hả?”

“Giờ ấy dương khí rất nặng.”

Người phục vụ đang đứng ở bên cạnh cũng nghiêng đầu liếc nhìn cô, còn người họ Từ kia lại hỏi: “Thế thì sao?”

An Ninh: “Giờ Ngọ ba khác là thời gian chật đầu.”

“Cạch”, bút của người phục vụ rơi trên mặt đất, anh ta định thần lại một cách nhanh chóng, nhặt bút lên rồi lui ra sau. Còn Từ Mạc Đình chỉ: “Ừ.”

An Ninh: “...”

Lúc này anh nở nụ cười, hơi cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao em biết hôm nay là sinh nhật của anh?”

An Ninh “à” lên một tiếng, cô không xác định được mặt mình có đỏ lên hay không: “Trên tài liệu đề án anh có điền mà.” Không muốn cứ mãi xấu hổ như vậy, thế là cô cố gắng đánh động bầu không khí: “Mười lăm tháng Mười, vậy anh là cung Thiên Bình.”

Từ Mạc Đình nhìn cô, khẽ nhếch khóe miệng: “Cung Thiên Bình thì sao?”

An Ninh: “Theo cung hoàng đạo, thần hộ mệnh của anh là thần Tình yêu, thần hộ mệnh của em là Kim Tinh.”

“Rồi sao nữa?”

“À... Kim Tinh trong Cơ Đốc giáo tượng trưng cho Ma vương, Ma vương và thần Tình yêu... Anh đã đọc *Thiên đường đã mất** của John Milton chưa?”[* *Thiên đường đã mất* (tiếng Anh: *Paradise Lost*): là một thiên sử thi bằng thơ không vần của John Milton kể về lịch sử của con người buổi sơ khai - Adam và Eva.]

Anh chỉ cười, vì thế cô lại tiếp tục: “Con của Ma vương và thần Tình yêu là... thần Chết.”

Từ Mạc Đình: “Ồ, rất hay, anh không có ý kiến.”

“Hả?” Gì mà không có ý kiến chứ?

“Em nói con của chúng ta trong tương lai là thần Chết, rất hay.”

“Em có nói đâu, còn nữa, em đã kể đến con của họ đâu?”

Đúng lúc này có hai người đi tới, đối phương đến gần mới phát hiện ra có người ngồi đối diện Từ Mạc Đình, cảm thấy có chút đường đột: “Thì ra có người đẹp ở đây, thật có lỗi, thật có lỗi.” Rồi mỹ nữ đó ngại ngùng gãi tay xin lỗi Từ Mạc Đình.

Từ Mạc Đình nghiêng đầu nhìn cô gái ấy rồi cười nói: “Mới về à?”

“Tôi đã về được hơn một tháng rồi, anh thật đúng là chẳng quan tâm đến ai cả, chả trách Trình Vũ nói anh “đóng băng” cô bé.” Mỹ nữ rốt cuộc không giấu được lòng hiếu kỳ, nhìn về phía người ngồi đối diện anh: “Đã gặp mặt ở đây rồi, anh không định giới thiệu đôi chút sao?”

“An Ninh.” Mạc Đình chỉ tay vào hai người đang đứng: “Đây là đồng nghiệp của anh ở Viện kiểm sát.”

Mỹ nữ “chặc” một tiếng, nhưng rất thân thiện đi đến bắt tay với An Ninh: “Tôi là Tô Gia Huệ, rất hân hạnh.”

“Ồ!” An Ninh lúc này mới nhớ ra người đứng bên cạnh mỹ nữ là ai, chính là người đàn ông cô đã gặp ở rạp chiếu phim, quả nhiên là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Người đó gật đầu với cô.

Gia Huệ bị tiếng “ồ” của An Ninh chọc cho cười thành tiếng, truy vấn Từ Mạc Đình: “Bạn gái anh hả? Ở Viện kiểm sát chắc hẳn sẽ có rất nhiều cô gái đau lòng đấy.”

Từ Mạc Đình mỉm cười, không phủ nhận. Sau khi hai người đó tránh đi nơi khác, An Ninh nhìn không nổi, hỏi: “Anh không giải thích gì sao?”

Câu hỏi của cô chả đâu vào đâu, nhưng đối phương vừa nghe đã hiểu, đáp lại: “Giải thích cái gì? Đây là sự thực, không phải sao?”

“...”

Bữa cơm này An Ninh dường như nuốt không trôi, cuối cùng khi đi toilet, đụng phải Tô Gia Huệ, đối phương nói với cô: “Mạc Đình rất khó gần phải không?” “... Cũng bình thường.” “Hai người bắt đầu từ khi nào vậy?” “... Vừa mới thôi.” Lúc đi ra, Từ Mạc Đình đang đứng chờ ở quầy, hai tay đút túi quần, phong thái nhàn nhã, An Ninh không để ý nên bị vấp ngã, may sao Từ Mạc Đình kịp thời dang tay đỡ lấy cô, miệng phê bình: “Đi đường đừng có ngó đông ngó tây chứ.”

“Tại cái thảm mà.” Cô vô tội nói.

Mạc Đình mỉm cười, rút khăn giấy trên quầy đưa cho cô: “Lau khô tay đi.”

“Ồ.”

Tô Gia Huệ nhìn cảnh này, trong lòng cảm thấy có chút chua xót.

An Ninh bỗng nhiên nhớ ra: “Anh đã trả tiền rồi sao?”

Từ Mạc Đình biết suy nghĩ của cô, cười nói: “Lần sau đi, còn cơ hội mà.”

Á, lần sau là khi nào? Còn nữa, hôm nay anh cười nhiều hơn thì phải?

Sau khi Mạc Đình đưa An Ninh về thì quay lại ký túc xá lấy đồ, vừa bước vào phòng đã thấy trên bàn mình có rất nhiều quà tặng. Trương Tề vừa bước ra, ngẩng đầu nhìn thấy anh, liền cười: “Đều là của người hâm mộ cậu cả đấy, ha ha, ngay cả bạn gái tôi cũng tặng nữa.”

Tâm trạng của Từ Mạc Đình hôm nay đích thực là rất tốt: “Mang mấy lon bia ra uống với tôi một chút.”

“Cung kính không bằng tuân lệnh.” Trương Tề đi đến sofa liền hỏi: “Vừa cùng... Lý An Ninh ra ngoài ăn cơm à?”

Từ Mạc Đình “Ừ” một tiếng, đưa một lon bia cho bạn.

“Nói thật, tôi thực sự không ngờ cậu lại tiến triển nhanh như vậy, trước nay cậu không gần nữ sắc, thế mà nói có bạn gái là có liền, hức!”

Mạc Đình nhấp một ngụm bia nói: “Cũng không thể coi là nhanh được.”

Trương Tề vỗ vỗ vai anh, ý bảo mọi người đều biết quy củ: “Cô bé theo đuổi cậu như thế nào vậy? Có thể hạ gục nhân vật số má của khoa Ngoại giao chúng ta, thật không đơn giản.”

“Cô ấy cùng khóa với chúng ta, đừng có gọi cô ấy là cô bé.” Từ Mạc Đình khẽ nhếch khóe miệng: “Còn nữa, là tôi theo đuổi cô ấy.”

Trương Tề không thể tin nổi: “Cậu đùa hả?”

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy, Từ Mạc Đình luôn được gia đình bao bọc, cầm trong tay văn bằng loại ưu, như hiện nay là anh rành rành được xếp vào hàng ngũ thanh niên ưu tú, việc học, sự nghiệp, giao thiệp, đều suôn sẻ bất kỳ môn học nào cũng dễ dàng vượt qua, không một chút lo lắng. Nhưng chỉ có bản thân anh mới biết, duy nhất có chuyện tình cảm, anh đã từng bị từ chối một lần, lần này coi như là “cưỡng chế” đôi phương chấp nhận anh, chắc, Mạc Đình day trán, hiện giờ, mỗi lần nhớ tới Lý An Ninh, lồng ngực anh không thể bình tĩnh như trước đây được nữa, anh luôn nghĩ, giờ phút này người đó đang ở đâu, đang làm gì... Thật sự là nhớ chết mất.

Trương Tề cuối cùng cũng cảm nhận được đôi chút, cười nói: “Lão tam lần trước nói sai rồi, Lý cô nương mới thực sự đáng gờm.”

Sáng sớm ngày hôm sau, cô gái đáng gờm Lý An Ninh bắt đầu đi xe điện ngầm đi làm, bỗng nhiên có cảm giác như được tái sinh làm người... không phải vì không khí buổi sớm hay ánh nắng ban mai linh tinh gì đó, mà là... vì sao lúc này lại có chiếc xe Mercedes dừng ngay trước cổng trường tiểu học? Vì sao đám học sinh trung học lại già dặn hơn dân đi làm như cô? Đồng phục của chúng là Âu phục, nữ sinh đều trang điểm nhã nhặn, trong khi cô thì quần bò áo thun, giày thể thao cộng thêm khuôn mặt mộc.

Ngờ ngàng, cô gửi tin nhắn cho chị họ lúc đang ở trên xe điện ngầm: “Em có nên học trang điểm không nhỉ?”

Chị họ: “Nên chứ.”

An Ninh: “Nên không?”

Chị họ: “...”

Chị họ: “Tối hôm qua chị mơ thấy ông chủ của chị đẩy chị đi công ty mẹ để huấn luyện.”

An Ninh: “Du lịch nước ngoài miễn phí sao?”

Chị họ: “Xì! Trước tiên, công ty mẹ ở Đức, thứ hai, chị chỉ đem theo có năm trăm Euro, tiếp đó đầu óc hâm hấp chị lấy bốn trăm chín mươi Euro mua đi động mới, hơn nữa còn cài đặt BIS*, nhưng mà không mua gói cước... Khi tỉnh giấc, phản ứng đầu tiên của chị là: Thôi xong rồi, không khai gói cước, chắc chắn chị sẽ bị nghi ngờ nợ phí điện thoại ở Đức!!!” [** BIS: gói dịch vụ của điện thoại Blackberry.*]

An Ninh: “Vậy thì trả lại điện thoại đi!”

Chị họ: “...”

Hôm đó An Ninh đăng nhập vào mạng công ty, suốt dọc đường cô tìm cách vào mạng, tín hiệu vẫn không ổn định, lúc ở trên xe điện ngầm, ngay cả Edge cũng không có sóng, rõ ràng hiển thị có GSM rồi mà, lúc đi đến cổng công ty Long Thái, tín hiệu đột nhiên tăng trở lại đến bảy mươi dbm, hóa ra đối diện đường cái là công ty chứng khoán, không hồ danh là khu tài chính: “Rốt cuộc có mạng rồi.”

Một vị đồng nghiệp từ phía sau đi tới, nghe thấy câu cô nói, liền cười: “An Ninh à, đánh du kích hả?”

An Ninh ngạc nhiên, tắt trang Lịch sử Đường Tổng trên điện thoại để chào hỏi tiền bối.

Mọi người trong phòng thí nghiệm của Long Thái cô đã quen biết từ năm ngoái, cho nên trên phương diện công tác không có khó khăn trong quan hệ giao tiếp hay vấn đề kỹ thuật.

Buổi trưa, cô nhận được một tin nhắn: “Hôm nay anh không về trường, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.”

An Ninh dựa vào cửa sổ, trong lòng nghĩ, xong rồi, quả nhiên thành sự thật sao? Hay là, phản kháng một chút nhỉ? Lúc này trong đầu cô chợt hiện ra bộ

dạng “chính phái” của đối phương. An Ninh thừa nhận, cô không dám phản kháng.

Lúc chàng vạng, khi về ký túc xá, cô trông thấy Mao Mao cầm gậy nấp áo đứng ở ban công, miệng la hét cái gì mà phóng sét đi, xuyên qua đi.

An Ninh: “Bà ấy bị sao vậy?”

Triều Dương: “Bà ấy muốn đi gặp mặt Tùy Dạng Đế.”

Mao Mao vừa thấy An Ninh về liền lập tức xông đến: “Meo Meo à, mau nói cho tôi biết chồng tương lai của tôi là người như thế nào đi?!”

Vừa khéo trong khoảng thời gian này An Ninh đang xem lịch sử đời Đường: “Tùy Dạng Đế há, tuy sử sách công bằng đã nói đó là một người công tội tương đương, nhưng danh hiệu hôn quân thì chạy không thoát được, “*kẻ trộm một cái móc thì bị giết, kẻ trộm một đất nước thì thành vương hầu*”*. Mao Mao, bà thật sự muốn gặp mặt ông ta sao?” [* Câu nói của Lão Tử.]

“A ha ha ha ha! Chính trị thời đó không ổn định sao? Thời khắc một phụ nữ thay đổi lịch sử đã đến!” Nói xong lại chạy ra ban công.

Triều Dương thật sự không thể xem tiếp: “Mao Hiểu Húc, nếu bà thật sự bị sét đánh trúng, tại tôi sẽ gặp bà trong bệnh viện.”

“Linh hồn xuyên qua, linh hồn xuyên qua! Mấy bà nhìn thấy chỉ là một thể xác không có linh hồn, đây là nghệ thuật, nghệ thuật đấy hiểu không hả? Nó đang phổ biến hiện nay đấy!”

Lúc này An Ninh không thể nhịn cười được nữa: “Làm tôi nhớ tới di ngôn của Nero: *Qualis artifex pereo!* Ý nghĩa đại khái là, hãy nhìn xem nghệ thuật gia đó rốt cuộc đã chết như thế nào?”

“...”

Lúc này có người gõ cửa: “Xin hỏi ai là Lý An Ninh?”

An Ninh nghiêng đầu: “Là tôi.”

“Giao hàng, mời cô nhận cho.”

“Sao? Tôi không gọi mà.” An Ninh nghi hoặc đi tới Triều Dương cũng lập tức đuổi kịp: “Oa oa, thịt bò Nhã Đức, sủi cảo và tôm hùm hấp sao?”

An Ninh nhú mày: “Các anh có giao nhầm chỗ không vậy?”

“Lý An Ninh, phòng 315, khu 14, Đại học X, một vị khách dùng bữa tại nhà hàng chúng tôi, giữa chừng gọi giao hàng tận nhà, đã trả đủ tiền rồi.” Nhân viên giao hàng cũng không chờ đương sự do dự, đưa gói hàng trên tay xong liền xoay người đi.

“Ai hào phóng vậy nhỉ, còn quan tâm chu đáo đến vậy, suất bốn người nha.” Triều Dương ít nhiều hiểu ngầm trong lòng: “A Mao, đừng đùa nữa, lại đây ăn cơm, nhân tiện sang phòng kế bên gọi Tường Vy luôn.”

Đêm đó An Ninh gửi tin nhắn cho người nào đó, cân nhắc nửa ngày chỉ để gửi một câu: “Cảm ơn.”

Đối phương trả lời: “Đừng khách sáo.”

Tường Vy ăn xong con tôm hùm cuối cùng mới sực nhớ tới vấn đề quan trọng: “Bữa đại tiệc này ai mua vậy?”

Triều Dương chỉ vào người nào đó: “Đối tượng.”

Mao Mao cười ranh mãnh: “Ai muốn tán Meo Meo vậy?”

Triều Dương cũng cười: “Mao, chú ý dùng từ ngữ, kẻo có người lại kêu.”

Mao Mao: “Xí, sợ đầu sợ đuôi, sao làm đại sự được.”

An Ninh: “Cái gì là đại sự?”

Mao Mao: “Ví dụ như XX, XX và XXX.”

Cả bọn: “...”

An Ninh vẫn rất tò mò cái gì là đại sự?

Lúc này Mao Mao bắt ngữ “à” một tiếng: “Tim của tôi không biết tại sao đột nhiên đập liên hồi?”

Tường Vy hỏi: “Bình thường nó không đập sao?”

“Rất nhanh, rất nhanh đó!” Mao Mao nhìn An Ninh, giọng nói run run: “Chẳng lẽ, bữa tối tôi vừa ăn là của trai đẹp nào đó đã mua sao?”

“...”

An Ninh vốn định tìm bữa một có nào đó, nhưng cô dừng lại giây lát rồi nói: “Ồ... Anh ấy tên là Từ Mạc Đình, hiện giờ tôi và anh ấy có vẻ như là “đang hẹn hò”.”

Lời này vừa nói ra, cả phòng tĩnh lặng. Hai phút sau phòng 315 như nổ tung lên. An Ninh trước nay luôn có thể vờ như không có chuyện gì, nhìn bạn bè làm âm ỉ, còn mình rất bình tĩnh, nhưng cô không ngờ là ba chữ này lại có uy lực đến vậy.

Còn Từ Mạc Đình ở bên đây cũng là lần đầu lắc đầu cười khò, may mắn là lý trí vẫn còn tồn tại, nên không có chuyện đầu óc ngất ngây gọi điện thoại hỏi đối phương một câu “Mùi vị thế nào”, nếu không anh chẳng khác gì một thằng lòi đang giờ trò ranh ma. Ra khỏi nhà hàng, có người đề nghị đến quán bar ngồi một lúc, Mạc Đình nhìn đồng hồ: “Tôi không đi, tôi còn có chút việc, tiền rượu cứ tính cho tôi nhé.”

“Lão đại, không lẽ là hẹn hò sau hoàng hôn à?” Một giọng nam già dặn dò hỏi.

Từ Mạc Đình chỉ vỗ vỗ vai anh ta, nói: “Về nhà thôi, các cậu chơi vui về nhé.”

Đêm đó, một đám ở quán bar đoán đối tượng của Từ lão đại rốt cuộc là người như thế nào, lão tam và một người khác đã gặp qua, nhưng biết rõ nội tình đương nhiên chỉ có Trương Tề, thế nhưng Trương huynh bo bo giữ mình, chưa được đương sự cho phép thì ngậm miệng vẫn hơn.

Từ Mạc Đình về tới nhà, tắm rửa xong liền bắt đầu ngồi ngáy trên giường, đây xem như là cơ hội ngàn năm mới có, cuối cùng anh thờ dài nằm xuống giường đưa tay che mắt, chưa xem xét trước sau đã đánh cuộc duyên phận với một người như thế, ngay cả anh cũng cảm thấy mình như bị quỷ ám.

Gần đây, từ lúc trời tờ mờ sáng An Ninh đã bắt đầu ra khỏi cửa bốn ba vát vát. Bù đầu đến nỗi hai ngày nay vẫn chưa gặp Từ Mạc Đình, mặc dù chưa có gì khác thường, nhưng lúc viết báo cáo thi thoảng lại có một người đi vào dòng suy nghĩ của cô, nhưng dùng chốc lát để truy vấn thì lại chẳng cảm thấy gì, thế nên cô kết luận chuyện này “đơn giản chỉ là lơ đãng” mà thôi.

Hôm thứ Sáu, An Ninh cùng bọn Triều Dương đến cổ vũ trận chung kết của Tường Vy thì gặp Từ Mạc Đình, hình như anh bị ép đến trao giải, người con trai này thông dong đứng ở đó vẻ bình tĩnh, và tất nhiên thu hút rất nhiều sự chú ý.

Phó đại tỷ mới từ khách sạn đến không khỏi cảm thán nói: “Nếu sinh ra sớm hai năm, chị sẽ theo đuổi cậu ta!”

Mao Mao và Triều Dương ra sau cánh gà phụ giúp, bạn C nghe thấy câu nói đó lập tức xáp lại nói chuyện phiếm với Phó đại tỷ: “Trông anh ấy có được không? Rất phong độ phải không? Em hỏi thăm rồi, anh ấy là nghiên cứu sinh ưu tú của khoa Ngoại giao, họ Từ, con một, thuộc hàng con ông cháu cha, hiểu thuận, có khát vọng lớn, không có thói quen xấu.”

Người nào đó ở bên cạnh nghe thấy không khỏi có chút bất an, vừa định mượn cớ đứng dậy, bạn C liền vẫy tay với cô: “Meo Meo, Mao Mao nói bà quen anh ấy, đến đây chúng ta cùng nói chuyện, có tài nguyên nên để dùng chung mà.”

An Ninh không biết Mao Mao đã nói lung tung cái gì ở bên ngoài, nhìn vẻ mặt chờ đợi của bạn C, chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Thật ra, ừm, hiểu biết của tôi về anh ta còn thua bà.” Đây coi như là ăn ngay nói thật.

Bạn C vừa nghe như thế, cảm thấy được cổ vũ, không ngừng đưa thêm tin tức mình thu thập được: “Hiện tại phòng ký túc tại tôi có hai người thẻ rằng, ai có thể của được anh ấy thì sẽ tặng một bao lì xì cho người tổ chức cuộc thi này, để tạ ơn tri ngộ.”

Bỗng nhiên An Ninh “ý” một tiếng, nghĩ rằng, suy xét đến cùng thì bao lì xì kia không phải nên đưa cho cô sao? Tất nhiên, cho dù là cô không có can đảm lấy nó.

An Ninh giờ mới phát hiện ra, tình cảnh “không ai biết đến” trước kia của anh bị “mong muốn đi cửa sau” của cô phá vỡ... Ặc, thật tội lỗi.

Đến cuối hôm ấy, tình cảnh “không ai biết đến” của người nào đó cũng đã bị phá vỡ thật, đó là lúc Từ Mạc Đình lần đầu phá lệ trao giải cho người đoạt huy chương đồng là Phó Tường Vy, cô đã nói rất to vào mic: “Cảm ơn bạn trai của Lý An Ninh đã trao cho tôi giải thưởng này! Cảm ơn! Tất nhiên, cũng cảm ơn tất cả các bạn!”

“...”

Lúc này đây, lão đại khoa Ngoại giao đang đứng ở trên sân khấu với vẻ mặt tự nhiên, khoe miệng cười mê hồn, bị mọi người chú ý, cũng không có lấy một câu phản bác nào.

Hiện tại Lý An Ninh chỉ cần gặp người quen là sẽ bị chặn lại hỏi: “Meo Meo à, người đó thật sự là bạn trai của bạn hả?” Hoặc là “An Ninh, bạn thật là tài tình!” hoặc là “Lý An Ninh, có phải chị em không vậy, chuyện lớn như vậy mà giấu giếm, thái độ gì vậy hả?” Tóm lại là cô tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha.

An Ninh vốn thích yên tĩnh, nay xem ra bị quấy nhiễu đến không thể “an ninh” luôn. Mà Phó Tường Vy - kẻ đầu sỏ gây nên chuyện lại ra về “Tôi là khai quốc công thần” với nụ cười âm hiểm đi khắp nơi rêu rao, không hề thấy áy náy trong lòng, gặp được đồng chí nào không biết “Từ Mạc Đình” là ai còn nhiệt tình chỉ điểm, đến khi tỉnh hiểu kỳ của đối phương nổi lên mới thôi. Nói tóm lại, hiện tại người ở khoa Vật lý ai ai cũng biết chuyện này, thậm chí có người còn hỏi Meo Meo khi nào thì kết hôn? Chuyện này thật sự dọa cô chết khiếp, bây giờ mọi người đều khur khur suy nghĩ như vậy sao?

Hôm nay Tường Vy vừa bước vào phòng, Triều Dương liền đi qua đi lại mấy lượt vỗ vỗ vai cô nói: “Huynh đệ, chết sớm siêu sinh sớm nha.”

“Nhớ đốt tiền thật cho tôi.”

Triều Dương mỉm cười: “Tôi có đốt chính mình cũng không đốt tiền.”

Tường Vy tặc lưỡi, sau đó đi tới nói với Meo Meo đang ngồi bên cửa sổ đọc sách: “Hy sinh cái tôi nhỏ bé, để được cái tôi lớn hơn!”

An Ninh đang nhìn sách liền ngẩng đầu lên, dịu dàng hỏi một câu: “Sau đó?”

“Tôi sai rồi!”

Triều Dương khinh bỉ: “Gió chưa nổi mà cây đã đổ.”

“Cái này gọi là gió chưa nổi sao?”

An Ninh ở bên này thở dài, cho dù có nắn cô bạn làm xằng làm bậy, cũng không đến mức quá tức giận.

Tường Vy thức thoi nói sang chuyện khác: “Tôi mời mọi người đi ăn đại tiệc nha? Tiền thưởng năm nghìn nhân dân tệ tùy ý tiêu xài!”

Mao Mao: “Bây giờ tôi không thể ăn được gì, tôi bị loét miệng, miệng đau đến nỗi nói chuyện cũng không thể lớn tiếng.”

Triều Dương: “Phun một ít ‘sương đưa hấu’* đi!” [** Sương đưa hấu: tên thuốc trị loét miệng sung lợi vì nhiệt.*]

Mao Mao: “Vừa khéo loét ở chỗ sâu nhất trong khoang miệng, muốn phun cũng phun không tới!”

Cuối cùng, sau khi cân nhắc kỹ càng họ đổi thành đi hát Karaoke để chúc mừng Tường Vy đoạt huy chương đồng.

Mao Mao vẫn có ý kiến với quyết định này: “Hát hò không phải cũng dùng miệng sao?!”

Kết quả là hôm đó Mao Hiểu Húc ở hiện trường là như thế này đây: Tay trái cầm một miếng gà quay, tay phải cầm mic, sau đó khi âm nhạc vang lên, cô miệng gà quay, miệng “Cho nên dung nhan khuynh quốc khuynh thành không đổi thay...” [*Trích từ bài hát Khuynh quốc khuynh thành của Hùng Nhữ Lâm.*]

Triều Dương run lên: “Tôi thấy sao mà như điện giật ấy?”

An Ninh chỉ ngồi một bên uống đồ uống, dù sao cô hát cũng không hay, hôm đó Tường Vy còn gọi vài bạn học cùng lớp có quan hệ tốt đến, mười người ằm ỉ bên trong phòng karaoke, giữa chừng anh chàng cùng tổ luận án nói chuyện với An Ninh, câu đầu tiên chính là: “Anh ta là bạn trai bạn hả?!”

“Mười bốn.”

“Cái gì?”

An Ninh cười đáp: “Cậu là người thứ mười bốn hỏi tôi vấn đề này.”

Anh chàng rõ ràng là bị kích thích: “Có phải tôi đã đắc tội với người chống lưng cho chúng ta không?”

Lúc này có người đẩy cửa bước vào, người tới chính là người chống lưng - Từ Mạc Đình. Lúc ấy cả phòng năm giây chìm trong im lặng, chỉ còn tiếng “Giờ phút này khuynh quốc khuynh thành bên nhau vĩnh viễn...”

Chỉ đến khi Triều Dương hô một câu: “Bài tiếp theo ai muốn hát?” cả phòng lại trở lại hát hò tung bùng.

Từ Mạc Đình ngồi xuống cạnh cô, An Ninh chậm rãi nhấp đồ uống, nhớ ra gì đó, hỏi: “Anh muốn uống gì không?”

Đối phương tựa hồ nở nụ cười nhẹ, đưa tay sờ sờ sau gáy cô, An Ninh theo bản năng cũng đưa tay vuốt vuốt tóc mình.

“Em ngủ quên hả?”

“Ừm.” Hồi trưa gội đầu chưa kịp khô đã ngủ, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng: “Tóc em rối lắm sao?”

“Vẫn đẹp.” Anh nói, khoe mắt chan chứa chân tình.

Đột nhiên An Ninh cảm thấy có vài ánh mắt phóng tới, cô lập tức nghĩ đến hành động của cô với anh dễ làm người ta tưởng tượng xa xôi, vì thế cô ngồi lại ngay ngắn.

Mao Mao thân tình đi tới đưa rượu cho Từ Mạc Đình: “Mời dùng.”

Mạc Đình nói cảm ơn, lần này anh không lấy nước trái cây của cô thay thế, nhắc ly rượu lên uống một ngụm, nghiêng đầu hỏi Lý An Ninh: “Anh đến đây em không ngại chứ?”

Biểu hiện của anh rất hợp tình hợp lý, nhưng giọng nói lại dịu nhẹ khiến người ta thẹn thùng: An Ninh ngẩng đầu nhìn Mao Mao, cô đang trốn đông tránh tây, làm bộ như chưa nghe thấy gì.

“Em có thể hỏi một chút không, sao anh biết em ở đây?”

Đối phương suy nghĩ rồi nói: “Em có một người bạn cùng phòng họ Thẩm phải không?”

An Ninh rên rỉ trong lòng, bây giờ những người bên cạnh cô có thể gọi là trở giáo đâm cô không?

Sau đó có người không kiềm chế nổi đến mời Từ Mạc Đình hát, đối phương cũng dễ nói chuyện: “Có thể, nhưng...” Anh chỉ vào yết hầu, vì thể Lý An Ninh không thể không nói với người bạn đối diện: “Thật ngại quá, để lần sau đi, anh ấy vừa mới hết cảm.” Hãy để cô chết luôn đi.

Hôm đó Từ Mạc Đình không ngồi lâu, sau khi nhận được hai cú điện thoại, anh liền đứng dậy cáo từ.

Nam nhân vật chính vừa mới đi khỏi, mấy người còn lại liền phát điên: “Meo Meo, con gái bọn mình yêu cầu bạn chỉ dẫn bí kíp miễn phí đây!”

Trong đó một bạn nữ cảm khái: “Bạn Lý An Ninh thật sự không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng là kinh người! Nhân vật thanh cao nhường này... Chắc chắc, mình ngay cả nghĩ tới cũng không dám.”

Thế là, đêm đó buổi Karaoke biến thành “buổi báo cáo phương pháp theo đuổi nhân vật thần thánh”, người báo cáo đương nhiên là người nào đó, nhưng vấn đề là... cô không hề theo đuổi anh mà!

Tư duy hình parabol của Lý An Ninh trước nay vẫn luôn trơn tru, hiếm khi ngoại vật có thể khiến tinh thần cô bất an, nhưng lần đầu tiên yêu đương ít nhiều cũng khiến cảm xúc của cô rung động, cho nên lúc nói chuyện điện thoại với ba, thiếu chút nữa cô đã nói nhầm.

Nhớ lại đề nghị hôm nay của phụ thân đại nhân, cô không khỏi hoang mang, ba cô muốn cô đến thành phố G làm việc. Nếu cô đi thành phố G thì mẹ cô phải làm sao? Căn bản là chuyện này không thể đồng ý, nhưng mà, phụ thân đại nhân cũng không phải là người nói chuyện vô cớ. Aiz, đau đầu quá!

“An Ninh, ồ cứng di động của tôi lại không mở được!” Giọng nói đột ngột của Thẩm Triều Dương đã kéo dòng suy nghĩ của người nào đó trở lại.

“Vào Run, gõ cmd (tại dấu nhắc lệnh), sau đó gõ chkdisk, hai chấm, gạch chéo, í.”

Triều Dương không thể không bái phục: “Bà là nữ thần của tôi đây!”

“Google mới là nữ thần.” An Ninh cười: “Được chưa?”

““Thao tác sai”, máy báo như vậy!”

An Ninh đi tới xem xét: “Sau dấu hai chấm thêm dấu cách, đừng viết liền chữ f.”

Triều Dương nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Gã bà đi thật là đáng tiếc mà.”

An Ninh mỉm cười: “VẬY GIỮ TÔI LẠI ĐI.”

Tường Vy mang theo đồ ăn đi vào: “Quán cà phê Tường Hòa thu thêm phụ phí thật đúng là được voi đòi tiên, có điều tóm lại, thái độ phục vụ cũng được, lấy tiền cũng nhanh.”

Triều Dương ngửi thấy mùi thơm liền đứng lên: “Ngày nào cũng bắt bà tiêu pha như vậy, thật là ngại quá!”

Tường Vy: “Người tiêu tiền không phải tôi. Tôi vừa ra tới cửa liền đụng ngay anh chàng của Meo Meo, a ha ha, tôi mới lại gần gọi một tiếng thôi, mà đã thu được lợi ích rồi.”

Triều Dương hiếu kỳ: “Bà gọi như thế nào?”

“Em rê.”

“...” An Ninh bóp trán tránh xa.

Đêm đó nhận được tin nhắn của Từ Mạc Đình: “Tuần sau có lẽ anh cũng không ở trường, có việc gì thì gọi điện cho anh.”

Lần trước một tin nhắn tương tự cô đã không trả lời, lần này, trước khi ngủ An Ninh quyết định gửi lại một tin, sau đó tắt máy.

Hôm sau khi tan làm, An Ninh vội vàng bắt tàu điện ngầm, nói đến ngồi tàu điện ngầm, thì một thú vui lớn chính là xem thiết bị điện tử trên tay mỗi người. Thông thường, PSP* là thông dụng nhất, hầu như thanh niên ai cũng có. Còn điện thoại “độ dế” cũng thường xuyên xuất hiện, mặt trước giống N73, mặt sau gắn thêm loa âm thanh lập thể, vô cùng thú vị, An Ninh vẫn ngắm khâm phục tài năng sáng tạo kỹ thuật của nước mình. [* Một loại máy cầm tay

đa chức năng.]

Nhưng hôm nay cô đã gặp một người rất lạ quan về kỹ thuật tiên tiến. Do tăng ca nên cô về trễ, lúc lên tàu có rất ít người, vì thế cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi, sau đó lấy BB* ra xem tin tức. Liếc thấy ông cụ bên cạnh đang quay sang nhìn điện thoại của cô, rồi bắt đầu mở túi xách. An Ninh luôn tin tưởng vững chắc tàu điện ngầm là nơi cao nhân thường lui tới, vì thế cô bắt đầu đoán, liệu ông ấy sẽ lấy ra BB, PSP hay một cái MP4 đây?! [* BB: BlackBerry]

Nhưng mà, sự thật thường vượt quá sự tưởng tượng, An Ninh ghen hòng nhìn trần trời khi ông cụ lấy ra một cái kim từ điển và bắt đầu chơi xếp gạch.

Sau khi game over một cách nhanh chóng, ông cụ quay sang hỏi An Ninh: “Cô bé, có thể cho bác mượn điện thoại của cháu để gọi một cuộc hay không?”

“Vâng ạ.” An Ninh đóng trang web đưa cho ông, đối phương cười nói: “Bác kêu con bác đến bên ngoài nhà ga đón bác, cháu giúp bác bấm số nhé?”

An Ninh bấm xong đưa ông cụ, ông chỉ nói hai câu, sau đó trả lại cho cô và nói cảm ơn, cuối cùng hỏi: “Cô bé, muốn chơi xếp gạch không?”

“Không ạ, cảm ơn bác.” An Ninh khéo léo từ chối.

Hôm đó khi An Ninh từ toilet đi ra, một chiếc xe chạy ngang qua, lúc chạy qua có người la lên: “Cô bé, quá giang một đoạn không?”

Lúc này An Ninh mới nhìn rõ trong xe là ông cụ ban nãy, lái xe là... đồng nghiệp của Từ Mạc Đình! Lần trước cô đã gặp ở rạp chiếu phim rồi.

“Không cần đâu ạ, cảm ơn bác.”

Nhưng xe đã dừng lại, người đàn ông mặc đồ vest xuống xe hỏi cô: “Em ở Đại học X phải không? Lên xe đi tôi cũng tiện đường mà.”

An Ninh bước sang bên cạnh, nói: “Cảm ơn, tôi còn phải đi mua chút đồ, tạm biệt.”

Lời này không hề giả, ban nãy Tường Vy gọi điện kêu cô lúc về mua hai chiếc khăn lụa, cũng không biết để làm gì.

Vì thế cô chuyển hướng vào phố lớn, lúc ngang qua quảng trường trung tâm, ngắm dòng chữ to lấp lánh kim quang trên một tòa nhà - “Viện giám sát tỉnh XX”.

An Ninh bước vào rồi mới cảm thấy hành vi của mình thật bất cần và khó hiểu, một lát sau cô mới nhận ra người ra vào nơi này đều là nhân viên với những bộ quần áo lịch sự, còn cô thì mặc một chiếc áo thun khá bất mắt, nếu như có lý trí, hẳn là cô lập tức nên quay ra thì hơn, nhưng lúc này An Ninh đang hỏi thăm ở quầy tiếp tân, nhưng nhân viên tiếp tân trả lời là đang sự đang bận, nếu muốn gặp phải chờ một lúc.

“Chờ à?” Coi như cô may mắn, cảm ơn đối phương xong, cô liền chuẩn bị quay ra.

Lúc này có người trong thang máy đi ra gọi cô lại: “An Ninh!” Người này chính là Tô Gia Huệ, “Đúng là cô rồi, đến tìm Mạc Đình hả?” Nói xong cười tủm tỉm nhìn lại phía sau.

An Ninh theo phản xạ nghiêng mình, nhìn về phía người cách cô chỉ vài mét, trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, An Ninh cảm thấy vô cùng hồi hộp, có lẽ bởi cô đã vượt giới hạn trước, cảm giác có chút gì đó quẩn bách.

Bên này, Từ Mạc Đình cũng cảm thấy bất ngờ, hoàn toàn không nghĩ rằng sẽ gặp cô ở đây, anh đứng khựng lại hai giây, rồi theo thói quen bỏ hai tay vào túi quần, chậm rãi đi tới.

“Xem ra bữa cơm này của tôi phải lùi lại rồi.” Gia Huệ cười nói.

“Không sao, cùng đi đi.”

Gia Huệ xua tay lui về phía sau: “Cám ơn lời mời của cậu, nhưng tôi có thể khẳng định lời mời này chỉ là xã giao.”

Từ Mạc Đình cũng không miễn cưỡng, chờ Tô Gia Huệ đi rồi mới nhìn về phía người đứng bên cạnh, tay anh nhẹ nhàng nắm lấy tay trái của cô: “Em đặc biệt tới gặp anh sao?”

Câu “Không phải” sao lại không thể nói ra, cô chỉ lẩm bẩm nói: “Em đi mua đồ, vừa khéo lại ở gần đây.”

Anh liếc nhìn cô, cuối cùng nói: “Em mời anh ăn cơm nhé?”

Lúc đi, trong lòng An Ninh không ngừng than thở, nghĩ thế nào cũng giống như tự mình chầu ở cửa vậy.

Từ Mạc Đình dẫn cô xuyên qua đám đông, tay vẫn không buông ra, lúc qua đường lớn, anh còn ôm eo cô, cô vừa định mở miệng, anh đã thản nhiên nói một câu: “Em còn nhúc nhích nữa anh sẽ hôn em ngay đây.”

Lần đầu tiên nghe người con trai nhà nhận này nói lời uy hiếp như vậy, An Ninh ngây ra một lúc, nghiêng đầu nhìn anh, vẫn cảm thấy quanh thân Từ Mạc Đình toát ra một khí chất mạnh mẽ, sâu sắc, không thể đoán biết. Lúc tinh thần trấn tĩnh lại là lúc cô đã ngồi trong một quán ăn, âm thầm lắc đầu dứt bỏ

suy nghĩ hỗn loạn, ánh mắt trong trẻo nhìn khung cảnh xung quanh, khung cảnh tĩnh mịch, vô cùng thích hợp cho các đôi hẹn hò, khiến cô phải thốt lên: “Anh và đồng nghiệp thường đến đây ăn cơm sao?”

Người đối diện không trả lời, An Ninh hình như ý thức được chuyện gì, vội xua tay nói: “Anh không trả lời cũng không sao.”

“Em muốn biết gì anh cũng có thể nói cho em.” Anh nhìn cô nói: “Nơi này là lần đầu tiên anh đến.”

An Ninh vừa nghe thấy câu ấy, không biết tại sao lại nhớ đến tin nhắn cô đã trả lời hôm kia, bèn xoa xoa hai gò má đang nóng dần lên.

Đối phương gần như hoàn toàn không nhận ra “trạng thái bất thường” của cô, giờ tay gọi nhân viên phục vụ.

Cuối bữa ăn, Từ Mạc Đình nghe một cuộc điện thoại, nói chuyện hơn năm phút, Mạc Đình vừa tắt máy, An Ninh lập tức nói: “Nếu anh bận thì cứ về trước đi.”

Anh nhìn cô, rồi bất ngờ cúi người xuống, hơi thở chậm rãi ghé lại gần, môi anh áp lên môi cô, lúc này An Ninh mới giật mình nhận thấy chuyện gì đang xảy ra, phản ứng đầu tiên là ngửa ra sau, nhưng đối phương đã đi trước một bước giữ gáy cô lại, anh khẽ cắn một chút, An Ninh thấy đau “à” tiếng rồi nhắm mắt lại, tim đập như trống đánh, lúc anh đưa đầu lưỡi tiến vào, toàn thân An Ninh cứng ngắc, cô mở to mắt, giây phút tiếp theo cô đã ngã vào trong một đôi mắt đen láy sâu thẳm.

An Ninh chưa bao giờ có cảm giác ngồi trên đồng lúa như lúc này, nếu không phải đang ở nơi công cộng, có lẽ cô sẽ lập tức vùi đầu vào nước lạnh để bình tĩnh một chút, trái tim cô vẫn đang đập dữ dội, hơi thở vẫn đang rối loạn.

Người ngồi đối diện thì đã khôi phục lại trạng thái bình thường, gọi phục vụ thanh toán, làm như chuyện vừa xảy ra là lẽ đương nhiên.

“Anh đưa em về nhé?” Từ Mạc Đình nói xong dừng một chút, rồi nói: “So với tin nhắn, anh thích trả lời thực tế hơn.”

An Ninh “ừ” một tiếng, khoảnh khắc đó giống như có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuối cùng cô đưa tay vỗ trán... Hôm đó sao cô lại đi nhắn một câu “kiss good night” chứ?

Lúc phục vụ đi đến hiệu kỳ liếc nhìn cô gái đang cúi đầu gần sát mặt bàn, Mạc Đình rút tiền đặt lên khay.

“Thưa ngài, có cần ghi hóa đơn không ạ?”

“Không cần, cũng không cần trả tiền thừa.”

Phục vụ gật đầu: “Cảm ơn ngài.”

Từ Mạc Đình đứng dậy, một tay dứt túi quần, vòng qua bên cạnh người nào đó rồi cười khê: “Đi thôi.”

An Ninh đi theo phía sau, người phục vụ đứng cạnh cửa mở ra: “Hoan nghênh lần sau lại tới!”

Từ Mạc Đình gật đầu, lúc ra khỏi cửa, anh chàng xem chừng rất bình tĩnh này lại khẽ cắn môi, vút khăn tay ướt đầm mồ hôi trong túi vào thùng rác bên cạnh.

Bây giờ, Từ Mạc Đình đưa cô về tới cổng trước của trường học, nói một câu: “Đừng ngủ muộn quá”, rồi bảo tài xế taxi quay đầu đi.

An Ninh nửa tỉnh nửa mê trở về ký túc xá, Triều Dương vừa thấy cô liền hỏi: “Sao lại đỏ mặt như vậy?”

“À... trời nóng quá.”

“Tôi cũng nóng.” Mao Mao cười nói: “Meo Meo, lần trước bà nói tên “Thụ” gì đó, hẳn với Cơ Tử có quan hệ gì?”

“Cơ Tử là hoàng thúc của Ân Thụ (Thương Trụ vương), con của Đế Ất, giả điên sau đó bị dày làm nô lệ.” An Ninh thực sự bái phục mình bị như vậy mà vẫn có thể đối đáp trôi chảy.

Mao Mao: “Vì sao phải giả điên?”

An Ninh: “Bởi vì Ân Thụ muốn treo cổ ông ta.”

Triều Dương: “Ông ta làm gì mà chọc tới Tiểu Thụ?”

An Ninh: “Sử sách nói là can gián.”

Mao Mao: “Can gián ông ta làm gì? Phế Đát Kỷ sao?”

Triều Dương: “Tôi nhớ lần trước An Ninh nói với tôi là lúc ấy Ân Thụ đang vui vẻ với việc bãi bỏ cúng tế, xem thường vương tôn quý tộc, bắt đầu coi trọng thường dân nô lệ... Nhưng mà giai đoạn phụ nữ làm quan trong thời nhà Thương không hề ngắn, nếu Cơ Tử muốn dựa vào chuyện đó tới can gián thì đơn giản là ông ta tự chuốc họa vào thân rồi!”

Mao Mao: “Ân Thụ còn làm gì nữa?”

An Ninh đã rửa mặt xong bằng nước lạnh: “Bà muốn nói tới mặt gì? Thật ra tư liệu lịch sử về ông ta không nhiều lắm.”

Mao Mao: “Mặt nào cũng được.”

An Ninh nghĩ: “Nghe lời phụ nữ, không cứng tể tổ tiên, không nghe không hỏi đến việc hiến tế, không trọng dụng huynh đệ ruột thịt, mà trọng dụng tội phạm, để bọn họ ngược đãi dân chúng, làm xằng làm bậy, vân vân.”

Mao Mao rên rỉ: “Tôi thích SM*!” [** SM (sadist-masochist): chứng thích bị ngược đãi.*]

Triều Dương chuyển câu hỏi: “Meo Meo, “Bảo lực”*** thật sự là Ân Thụ nghĩ ra sao?” [**** Một dụng cụ/hình phạt tra tấn thời xưa.*]

“Cái gì lực?” Tường Vy bước vào, trên người mang theo mùi khét.

Mao Mao và Triều Dương nhìn thấy bộ dạng của cô liền cười phá lên.

Tường Vy nhăn nhó: “Cười cái gì chứ? Đều là do gã ấy, kiên quyết nói xem pháo hoa ở chỗ cao sẽ đẹp hơn, kéo tôi lên sân thượng, kết quả là pháo hoa nổ ngay trước mắt, sau đó tôi bị tàn lửa búa vảy tứ phía... Đêm thành danh với chiếc huy chương đồng này xem ra hai ngày tới sẽ có rất nhiều hoạt động phong phú, đa dạng. Đúng rồi, Meo Meo, bà đã mua khăn lụa giùm tôi chưa?”

“A... Quên rồi.”

Đêm đó, Lý An Ninh với lý do “làm việc không hiệu quả” bị phái ra ngoài mua đồ ăn khuya, khi trở về do lơ đãng nên không phát hiện ra phía sau có người theo dõi, kết quả là khi đi qua con đường nhỏ sau canteen liền bị chặn lại.

Hai người đó hung dữ: “Cô là bạn của Phó Tường Vy?”

An Ninh: “Phải.”

Một cô gái khá cao lớn lên tiếng cười nhạo, vừa định ra tay đã bị ai đó chặn lại, cô ta vừa quay đầu liền bị ăn một cái tát.

Triều Dương vòng đến trước người An Ninh, khua khua tay nói: “Loại thịt mỡ này đánh vào mềm nhũn, thực không khoái chút nào.”

Cô gái bị đánh thật ra không mập, nhưng dù sao con gái kiêng kỵ nhất là chuyện này, cho nên lửa giận bốc cao ngút.

An Ninh lui lại phía sau một bước: “Hạ thù lưu tình.”

Hai người đó dường như đồng thanh nói: “Cô cảm thấy có thể sao?!”

An Ninh vô tội nói: “Tôi đang nói với Triều Dương mà.”

“...”

Sau này mới biết hai cô này là sinh viên năm hai, không biết tại sao lại bị Tường Vy trêu chọc, liền qua đây gây sự, không đợi được Tường Vy, nên mới ra tay với bạn của đương sự, không may họ gặp phải Triều Dương - cô nàng đã từng học qua bảy, tám năm Wushu, dĩ nhiên là dư sức đối phó với hai cô nhóc đó.

Vốn dĩ Triều Dương cũng chỉ muốn hù dọa một chút cho xong chuyện, nhưng giữa chừng một trong hai cô nhóc đó lao tới An Ninh, lúc ấy Meo Meo đang lo lắng cho Triều Dương nên không kịp phản ứng, má trái bị lưỡi dao cứa một vết nhỏ, ngay lập tức Triều Dương chẳng nề nang gì nữa, liền bẻ trật khớp tay hai người đó.

Hai ngày sau “sự cố”, An Ninh từ công ty đi về, nhận được tin nhắn của Từ Mạc Đình gọi cô đến một quán ăn trên đường XX, không dám “kháng cự” nên cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh. Vừa đi vào phố đi bộ gần đường XX đã bị không ít người chặn đường, cô chen lên phía trước xem xét, nhìn thấy cảnh sát đang niêm phong một cửa hàng, trong đó còn có một người mặc đồng phục màu xanh thẫm, đang định quay đầu đi, chợt nghe phía sau có người gọi tên cô.

Đối phương đi tới, đồng phục phẳng phiu làm cho cô nhìn đến thất thần, Từ Mạc Đình mở lời: “Mặt em bị sao vậy?”

“Em đánh nhau.”

Anh đưa tay khều vuốt vết thương của cô: “Anh sắp xong việc rồi, chờ anh mười phút.”

An Ninh gật đầu.

Từ Mạc Đình xoay người đi vào trong khu vực phong tỏa, An Ninh đứng ngây tại chỗ đợi lệnh, cảnh này sao giống như cô cố ý đến đây chờ anh “tan làm” vậy, sớm biết như thế đã đi vòng con đường phía sau tòa nhà rồi. An Ninh đưa tay phẩy phẩy gương mặt đang nóng lên, đến khi cảm giác có một

ánh mắt đang chiếu vào mình, theo bản năng cô quay đầu lại, đã nhiều lần chạm mặt (rap chiếu phim là lần đầu), ít nhiều cũng có chút ấn tượng với người này, rốt cuộc cô cũng nhớ ra anh ta là ai, đối phương cũng đang gật đầu với cô.

Hôm nay Từ Mạc Đình tự mình lái xe, anh thuận thực bê lái, hỏi cô một câu: “Em quen đồng nghiệp của anh à?”

An Ninh ngồi bên cạnh nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, tự nhiên trả lời: “Anh ta là em trai của mẹ kế tính ra là cậu út của em.”

Từ Mạc Đình quay đầu liếc nhìn khuôn mặt mềm mại của An Ninh: “Mấy ngày không gặp em rồi.”

An Ninh hơi đỏ mặt: “Mới ba ngày thôi.”

Mạc Đình cười cười: “So với năm, sáu năm thì không lâu lắm.”

Lúc này xe đã dừng lại, khi anh ghé lại gần, phản ứng đầu tiên của An Ninh là nghĩ rằng anh định hôn cô, ừm, đoán đúng rồi... Chẳng lẽ hôn mãi sẽ thành thói quen ư?

Tình hình học tập và làm việc đều bận rộn, gần đây An Ninh lại có thêm hai nhiệm vụ: hẹn hò và hư hỏng. Cái trước tất nhiên là cùng người nào đó, còn cái sau, là do Tường Vy đột nhiên có hứng thú dạt dào với các loại hoạt động vui chơi giải trí, vì thế bắt đầu thường xuyên cùng đám Mao Mao, Triều Dương ra vào quán bar, Karaoke, nơi đó toàn là bộ dạng cờ bạc rượu chè, An Ninh tuy không thích ồn ào, nhưng hiện nay cô có một suy nghĩ: cần phải phân tán sự chú ý, thế nên thỉnh thoảng cô cũng tham gia.

Một ngày nọ, Tường Vy vừa vào cửa liền nhiệt liệt đề nghị: “Các cô nương, ngày mai có hoạt động liên hoan hữu nghị liên trường, có hứng thú không?”

Trừ An Ninh, tất cả đều có hứng thú, nhưng Mao Mao kiên quyết muốn dẫn theo Meo Meo, vì muốn làm điệu đi không khí, để tránh xúc động làm phát sinh sự kiện đổ máu, thế là An Ninh cũng không tránh khỏi chuyện này.

Hoạt động tổ chức ở hội trường của đại học bên cạnh, hôm đó hiện trường được bố trí thành vũ hội. Mao Mao và Tường Vy đều mặc váy, Triều Dương vẫn như bình thường, nhưng cũng là mặc váy, duy chỉ có An Ninh ăn mặc rất không chuyên nghiệp, áo sơ mi cùng quần bò, Mao Mao liên tục nuốt hận, thật là lãng phí tài nguyên!

Đêm đó nam nhiều nữ ít, có cô nào bước vào là bị các bạn nam đi tới mời khiêu vũ ngay, tất nhiên có không ít bạn nam đến bắt chuyện với An Ninh, cô không có thói quen nói chuyện nhiều với người lạ, nên chỉ lịch sự đối phó, xem như được yên ổn. Giữa chừng có một sinh viên năm tư trường khác theo đuổi mãi, không chịu buông tha cho cô, đến khi có điện thoại gọi đến mới giúp cô giải vây.

“Em đang bận à?” Đối phương hình như mới ra khỏi phòng làm việc, có thể nghe thấy một vài người đang chào hỏi anh.

An Ninh nghĩ vẫn nên khai thật thì hơn: “Em đang ở liên hoan hữu nghị.”

“Ồ.” Đối phương im lặng giây lát, sau đó mới nói: “Em đã chấm ai chưa?”

Anh tức giận rồi sao? Để tránh rắc rối, An Ninh lập tức nói: “Em bị ép tới đây.”

“Thật không?” Trong thanh âm có ý cười: “Tôi nay anh qua đó, em muốn có thời gian gặp nhau không?”

“Đây là câu nghi vấn sao?” Cái này gọi là “buột miệng”.

Mạc Đình day trán.

Nhất thời An Ninh không biết “chữa cháy” như thế nào, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy cứ im lặng như thế thật thoải mái, nghe thấy Mao Mao đang gọi, cô liền nói với vào điện thoại: “Em dập máy nhé, có bạn gọi.”

Mạc Đình “Ừ” một tiếng, nhắc nhở: “Đừng uống rượu.”

Nghe giọng cứ như cô là sâu rượu ấy, quay người lại, Mao Mao đã đứng bên cạnh, hỏi: “Chàng nhà bà à?!!”

“Kêu tôi có gì không?”

“Tường Vy vừa gặp đứa lần trước bắt nạt bà với Triều Dương, thì ra hai nha đầu đó học trường này, ha ha, đối phương hình như đã bị nhà trường xử lý rồi, vừa bị phê bình lại bị giám sát, lãnh đạo bên đây thật sự anh minh.” Mao Mao mừng rỡ, cười toe toét.

An Ninh thăm nghĩ: “Phải là Triều Dương bắt nạt bọn họ chứ?”

Quá tám giờ An Ninh về trước, vừa về tới ký túc, cô kinh ngạc nhìn người đang đứng ở cửa, người đó mặc áo gió sẫm màu, xoay người nhìn thấy cô, anh ta tắt thuốc lá trong tay, sau đó đi đến trước mặt cô: “Tôi có việc ở gần đây, tiện đường nên ghé qua.” Anh ta nói lý do, rất hợp tình hợp lý.

An Ninh gật đầu, không biết nên nói gì, thật sự không quen. Đối với “người thân” bên kia của ba, cô không ghét bỏ, đương nhiên cũng sẽ không quá chú ý và quan tâm.

Đối phương hình như cũng không có ý ở lâu, chỉ nói: “Ba em nhờ tôi nhắn lại một câu, nếu có thời gian thì về thành phố G một chuyến.”

An Ninh gật đầu lần nữa, tưởng rằng anh ta sẽ đi ngay, nhưng anh ta không hề có động tĩnh gì, cô ngẩng đầu thì thấy anh ta đang nhìn cô: “Có rảnh không? Chúng ta tìm quán nào ngồi đi, tôi chưa ăn tối.”

An Ninh không ngờ mọi chuyện lại tiến triển theo hướng này, nhất thời không thể tiếp tục được nữa, đối phương vẫn đang chờ, mà không hề thúc giục.

Cô đồng ý, tuy chỉ là miễn cưỡng, nhưng quả thật không thể đổ trách nhiệm cho ai. Họ vừa bước vào quán ăn thì đụng phải Trương Tề đang đi ra, anh bất ngờ khi nhìn thấy họ, nhưng vẻ mặt không thay đổi, chào hỏi nhau hai câu rồi cáo từ, lúc rời đi còn hỏi một câu: “Hôm nay Mạc Đình nói cậu ấy muốn qua đây phải không?”

“Ừ.” An Ninh mỉm cười, thì ra sự liên tưởng của đám nam sinh cũng dễ lộ đấy chứ.

Trương Tề thấy mình hơi quá lố, cuối cùng cười tạm biệt rồi xoay người ra khỏi cửa, khi cánh cửa vừa đóng, anh quay lại nhìn, ánh mắt đầy kinh ngạc... Người đi bên cạnh An Ninh là Chu Cẩm Trình - người đứng thứ hai Viện kiểm sát.

“Có món nào ngon giới thiệu không?” Anh ta hỏi sau khi ngồi xuống.

An Ninh: “Ở đây có món thịt nướng khá ngon, nhưng anh có thể...”

“Vậy thì thử món ấy đi.” Anh ta cười cười, vẫy tay gọi người phục vụ.

Người ngày nào cũng ăn sơn hào hải vị hôm nay lại ăn thịt nướng ư? Được rồi, thỉnh thoảng cũng cần phải ăn cháo hoa. Cô chỉ kêu ly nước trái cây, vì đã ăn khá nhiều đồ ăn ở chỗ liên hoan rồi.

Mười phút sau, một chàng trai tuấn tú mặc áo phông đơn giản đi vào quán ăn, lúc Mạc Đình nhìn thấy An Ninh và người kia đang ngồi ở một bàn cạnh cửa sổ, anh dừng bước, vốn anh muốn tới cùng ăn bữa tối với cô, xem ra giờ không cần nữa rồi. Khẽ vuốt trán, anh ngồi xuống bàn phía sau. Anh uống một ngụm nước ấm mà người phục vụ vừa bung lên, con đầu dạ dày ban nãy đã giảm bớt đi nhiều, lúc này chuông điện thoại bỗng vang lên, là tin nhắn: “Em đang ở quán ăn, anh gọi cho em được không? Nói rằng có chuyện gấp, em thật sự không biết nên nói chuyện gì với người này.” Có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cô lúc này có đôi chút đáng thương.

An Ninh cắn ống hút kiên nhẫn chờ trả lời, không ngờ đối phương nhắn lại: “Ăn xong thì về luôn nhé, anh không có việc gì gấp hết.”

Mọi người trong phòng đều đang ở buổi liên hoan, gửi tin nhắn chẳng ai đáp lại, thế nên cô đành phải tìm người nào đó, thật đúng là “thấy chết mà không cứu”.

Chu Cẩm Trình ngược mắt nhìn cô: “Em đang đợi ai à?”

An Ninh nghĩ nếu cô thật sự là một con mèo, thì giây phút này ắt hẳn lông trên người đều dựng đứng cả lên: “À... Anh từng ăn món bò chao dầu chưa?”

Anh ta nở nụ cười: “Chưa.”

“Còn món đặc sắc của Bắc Âu, trứng gà sống trộn thịt bò sống?”

“Chưa.”

Lần đầu tiên An Ninh có cảm giác đánh vào bông gòn, vì thế cô đành im lặng.

Lúc tỉnh tiền, người phục vụ nói hóa đơn đã có người trả rồi, một người ngạc nhiên, một người có chút suy nghĩ, cuối cùng Chu Cẩm Trình quay đầu nhìn cô cười nói: “Xem ra là tôi được hưởng lộc từ em rồi.”

Lúc chiếc Mercedes đã chạy đi, An Ninh trầm ngâm, thực ra cô không thích loại “người thân” này thì phải? Loại người có quyền thế trong tay luôn là thắc mắc trong lòng cô, giống ba cô, tất cả mọi chuyện đều mang quan hệ lợi ích, không biết có bao nhiêu là xuất phát từ thật tâm.

Từ Mạc Đình vừa về ký túc xá là lao vào nhà tắm Trương Tề nhìn người đang lau tóc đó chép miệng khen: “Giờ tôi mới biết vì sao con gái mê cậu như vậy. Đáng tiếc cậu không thích khoa trương, nếu không tuyệt đối có thể ăn đứt tay Giang Húc ở viện Văn học.”

Từ Mạc Đình không hề hứng thú với mấy lời khen đó, cầm lấy đồng hồ trên bàn đeo vào tay, nói: “Học kỳ này giáo sư hướng dẫn thạc sĩ dành nhiều lời khen ngợi cậu, có thể leo lên một bậc nữa rồi đấy.”

“Lên tiến sĩ à? Đúng là tôi có ý định này thật.” Trương Tề hỏi lại: “Còn cậu? Nếu là cậu chắc chỉ cần nhấc tay một cái là được.”

Mạc Đình mỉm cười: “Trước mắt tôi không có ý định đó.”

“Cũng phải, cậu cũng đâu cần thêm cái văn bằng này làm gì nữa.” Trương Tề thấy Mạc Đình muốn rời đi, định nói gì đó nhưng lại thôi, Mạc Đình hỏi: “Còn chuyện gì nữa à?”

“Chuyện này, không biết tôi có nên nói ra hay không, tôi vừa nhìn thấy bạn gái cậu ăn cơm với Chu Cẩm Trình ở cơ quan cậu.”

Từ Mạc Đình chỉ “Ừ” một tiếng.

Trương Tề ngạc nhiên: “Chỉ vậy thôi hả?”

“Không vậy thì thế nào?” Giọng điệu bình thản, không giống bộ dạng đang nói dối.

“Tôi nghĩ chỉ ít cậu cũng có đôi chút quan tâm” Xem ra là mình chuyện bé xé ra to rồi, Trương Tề thả lỏng người, nói đùa: “Nói thật bạn gái cậu cũng là một đại mỹ nhân, lúc nào cũng yên tâm được sao?”

Ngón tay đang gài nút áo sơ mi chợt ngừng lại Từ Mạc Đình không phủ nhận cảm xúc của anh có đôi chút bị ảnh hưởng, nhưng mở miệng ra thì lời nói lại bình tĩnh dị thường: “Cô ấy có chạy cũng không thoát được tôi.”

Lúc Từ Mạc Đình xuống dưới liền thấy người nào đó đứng cạnh bồn hoa, cúi đầu đá mấy hòn đá bên chân. Dưới ánh đèn đường mờ lung chiếu xuống mặt đất, bóng dáng đó thoạt nhìn có chút yếu đuối, tóc đã dài tới thắt lưng, nhớ lại vài năm trước anh bị bạn học kéo đến nhà thi đấu xem một trận đấu của nữ sinh... lúc đó, tóc cô chỉ mới dài đến bả vai. Thời học trò, lần đầu tiên liếc nhìn cô, anh đã cảm nhận được sự rung động đang nảy mầm trong cơ thể, như chạm vào một cánh hoa anh túc, hơi tê dại nơi lòng bàn tay, rồi truyền thẳng đến lồng ngực.

An Ninh vừa ngẩng đầu liền trông thấy Từ Mạc Đình đang bước về phía mình, cô nở một nụ cười nhẹ nhàng mà ấm áp với anh, đứng thẳng người chấp tay ra sau lưng chờ đợi.

“Đứng lúc ở gần đây, nên em đến sớm” Cô hy vọng biểu hiện của mình cũng đủ bình thản tự nhiên.

Mạc Đình đưa tay khẽ chạm vào vết thương trên mặt cô: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

Khuôn mặt cô đỏ ửng lên dưới sự động chạm của anh: “À, không sao, vết thương nhỏ thôi mà.” Bỗng cá nhân cũng là bị Mao Mao ép dán lên, nói cái gì mà “dã tính” với “cảm dục”, An Ninh đoán gần đây cô nàng đó đang rất nhảm chán.

Lúc này, dưới tán cây bí ẩn, trong một góc rất ít người qua lại, Từ Mạc Đình trầm tư một chút rồi bước tới hôn môi cô, bởi vì rất đột ngột nên An Ninh không kịp phản ứng, tay anh đã vòng đến luồn vào tóc cô khóa cứng lại.

“Đừng cắn răng”

Lúc đôi môi tiếp xúc, cái chạm môi liền biến thành nụ hôn, thần kinh An Ninh lại lần nữa bị tê liệt, hơi thở của anh mang hương vị của hoa nhài, có chút mát lạnh, lại có chút ẩm ướt.

Từ Mạc Đình kéo cô đến sau cột đá cạnh bồn hoa, ngăn cản hết thấy thế giới bên ngoài, anh tựa vào cổ cô, qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên trong lòng mang hoài niệm về một người con gái cùng cảm giác hồi hộp của nụ hôn đầu tiên tại nhà hàng, khiến những rung động ẩn sâu bên trong vỡ òa. Anh không muốn mọi thứ quá rõ ràng, sợ sẽ không thể có được nó.

Anh nhẹ nhàng nghiêng đầu hôn nhẹ vào mí mắt cô, giống như một nghi thức.

Tiếng bước chân dồn dập phá vỡ khoảng không gian riêng tư, hai cô gái vốn muốn đi đường tắt cho gần lại bị cảnh trước mắt làm cho ngăn người, tình nhân thân mật vào buổi tối trong trường học cũng không phải là hiếm thấy, nhưng vấn đề là anh chàng đẹp trai trước mắt này là một người không chệch vào đâu được, nghiêm nghị không dễ tiếp cận - Từ Mạc Đình của khoa Ngoại giao.

“Xin... xin lỗi.” Một cô gái lấy lại bình tĩnh trước, kéo ống tay áo người bên cạnh, hai người vội vã rút lui.

“Từ Mạc Đình...”

“Hả?” Giọng anh còn có chút nghèn nghẹn.

An Ninh biết mặt mình nhất định là đang đỏ ửng lên: “Anh rất thích em sao?”

Lúc An Ninh về phòng, Triệu Dương đang hỏi mọi người chiếc máy tính đầu tiên của mình mua khi nào?

Tường Vy: “Năm 97, ấn tượng rất sâu đậm, năm đó Hồng Kông được trao trả.”

“Năm 97 hả?” Mao Mao lặng lẽ lắc đầu: “Khi đó tôi vẫn còn là bé ngoan, sắp thi đại học cho nên không hề biết lên mạng là gì.”

Tường Vy nhũn mày: “Khi đó tôi đang học tiểu học.”

“...”

Mao Mao vừa thấy An Ninh bước vào, lập tức nhảy dựng lên hỏi: “Meo Meo, để cử mấy cuốn sách để xem đi!”

“Vây... truyện cổ tích được không?”

“Tôi không xem truyện cổ tích, có xem cũng là xem bản người lớn.”

Tường Vy mỉm cười: “Thật ra truyện cổ tích đều đen tối đến nỗi không thể đen tối hơn. *Đôi giày đỏ* nói cho bà điều gì? Nếu bà không muốn chân trần tham gia lễ tang, nếu bà chỉ có một đôi giày đỏ, như vậy cái chờ đợi bà chính là bị chặt hai chân! *Vịt con xấu xí* nói cho bà điều gì? Thế giới này lấy đẹp và xấu làm trung tâm, lúc bà là vịt con xấu xí, ai cũng muốn giết chết bà, trừ phi bà có thể sống đến ngày biến thành thiên nga. Còn *Nàng tiên cá* thì sao? Ô, bà không nên mơ ước thứ không thuộc về mình nếu không sẽ biến thành bọt biển. *Công chúa và hạt đậu* thì thật là khó hiểu, còn *Chiếc hộp dễ cháy* muốn cô vũ cái gì chứ? Tóm lại là lừa đời lấy tiếng tăm!”

Triều Dương: “Giọng văn của bà mang đầy phần nộ nhĩ?”

“Hừ, cuối cùng là các tác phẩm nổi tiếng, có lẽ Jane Eyre chính diện hơn *Đôi gió hú*, *Kiều hãnh* và *định kiến* tích cực hơn *Hoa huệ trong thung lũng*, nhìn xem, *Đường thi tổng từ* còn tốt hơn *Ac chi hoa*, mặt khác *Kafka toàn tập* tuyệt đối không bỏ hơn cả *Hitchcock*!”

Mao Mao: “Vì thế mọi người hãy xem truyện NP, vừa lợi thân, tinh thần thêm khỏe mạnh, mà lại tích cực hướng thiện.”

“...”

Tường Vy “ý” một tiếng: “Sao Meo Meo đã nằm ườn trên giường rồi?”

“An Ninh, anh đã yêu thăm em sáu năm rồi.” Tiếng ai đó vang vọng bên tai.

Cuộc họp nhóm làm luận án vào sáng sớm hôm sau, An Ninh đến muộn, lúc cô vào thì hai người kia đã đến rồi, còn Từ Mạc Đình cũng đã yên vị, nghe tiếng mở cửa, anh nghiêng người gật đầu với cô.

Bạn E chờ cô ngồi xuống bên cạnh liền cười nói: “Bà ngủ quên sao? Đầu tóc rối bời kìa.”

An Ninh “Ừ” một tiếng, đưa tay cào tóc, nhưng bởi tóc quá dài, ngọn tóc bị rối, vì thế cô mặc kệ, cúi đầu hỏi E: “Mọi người nói đến đâu rồi?”

“Mới vừa bắt đầu thôi.” Đối phương hạ thấp giọng: “Hôm nay lúc người nào đó bước vào bị vấp ngã, bạn không được chứng kiến, thật sự là mắc cười muốn chết.”

“Ừm”

Người ngồi đầu bàn gõ nhẹ xuống mặt bàn, hai cô gái thức thoi chậm dứt buồn đưa.

Anh chàng nào đó đẩy tờ giấy đến trước mặt An Ninh, cô do dự cầm lấy: “Meo Meo biết tuốt, đề xuất mấy chỗ bán dầu xoa bóp đi.”

Phản ứng đầu tiên của An Ninh là cười ra tiếng, vậy thì người ngồi đầu bàn kia đã xem qua, cho nên mới có biểu hiện nghiêm túc như vậy.

Anh chàng kia ở trong lòng thắc mắc, hai người này không phải một cặp sao? Sao cư xử có vẻ xa lạ đến vậy?

Hôm nay hiệu suất thảo luận rất tốt.

“Vấn đề hiện tại là cần mượn một phòng thí nghiệm để chúng ta có thể sử dụng lâu dài, nhưng hiện nay xem ra trường ta đang khan hiếm tài nguyên.” Nói tới đây người nọ nói đầy cảm phẫn: “Nhà trường cũng quá lạnh nhạt với khoa Vật lý chúng ta mà!”

An Ninh: “Vấn đề này tôi sẽ đi thương lượng.”

Anh chàng nào đó vui mừng: “Được, vất vả cho bạn rồi. Tôi bắt đầu chuyên tâm làm việc của kỳ hai, kéo đến lúc đó lại trở tay không kịp.”

“Ừ, bạn chỉ cần tập trung làm, chuyện khác tôi sẽ xử lý.”

“Các hạ anh minh thần võ!”

Bạn E bật cười: “Hai người thật là ăn ý.”

Người kia buột miệng: “Đương nhiên, tôi với Meo Meo hồi năm nhất đại học là bạn cùng lớp mà.”

Lúc này, Từ Mạc Đình vừa nghe điện thoại xong, quay lại, thân nhiên nói với Lý An Ninh một câu: “Từ Trình Vũ hẹn em đi dạo phố, anh đã giúp em từ chối rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phản khách vi chủ

An Ninh vẫn muốn hỏi Từ Mạc Đình một chuyện liên quan đến bức thư đó, nhưng sợ nếu diễn đạt chuyện này không được thích đáng, cô sẽ bị “game over”.

Trên lý thuyết, cô không nhớ là đã nhận được bức thư đó của anh, nhưng dựa vào trí nhớ luôn mơ hồ của cô thì điều này là không thể chối cãi, cho nên xem chừng chuyện này cũng không hợp với logic: Anh đã gửi, và cô đã quên, nhưng thông thường cô vẫn trả lời khi cô nhận được thư của người khác, cho dù thư trả lời chỉ là một câu xin lỗi... Cô luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không thể tìm ra chỗ thiếu sót.

“Hôn oi về đi!” Nữ đồng sự mỉm cười vỗ vai người đang ngăn ra: “An Ninh, thực sự xin lỗi, người của phòng Nghiệp vụ đã đi hết rồi, cho nên tôi không thể không nhờ cô đi với tôi thay sắp tổng tiếp khách, không vấn đề gì chứ? Tôi đã bàn qua với chủ nhiệm bên cô, ngày mai cho cô nghỉ bù.”

An Ninh cũng không thấy có vấn đề gì, tính ra là cô được lợi mà. Sáu rưỡi, họ đến một nhà hàng nổi tiếng nằm trong khu trung tâm. Ông chủ họ Hạ, người Hồng Kông bốn mươi tuổi, là người cẩn trọng bình tĩnh, nói chuyện có lý lẽ lại không kém phần hài hước, lúc đó ngồi cùng ông còn có mấy vị đối tác bên phía Đại lục.

Sau khi nữ đồng sự mời rượu một vòng, An Ninh cũng bồi tiếp không ít đồ uống, mấy nhân vật to lớn đang ngồi đây cũng có thể xem là lịch sự, không hề ép buộc tiểu cô nương của chúng ta phải uống rượu, có vị quan lớn còn nói đùa với nữ đồng sự: “Giám đốc Sở hiếm khi đưa mấy tiểu cô nương ra, thật biết giữ của đây, trước đây Tiểu Trương ở phòng Nghiệp vụ các cô uống rượu rất lợi hại, tôi sợ anh ta rồi.”

Mọi người đều cười, giữa chừng lại có một vị khách được người phục vụ dẫn vào, An Ninh tròn mắt há mồm, người cứng đơ. Ông chủ Hạ đứng dậy bắt tay anh ta, lúc Chu Cẩm Trình ngồi xuống, liếc qua nhìn cô, nhưng không nói lời nào.

Anh ta hiển nhiên là quen biết mấy người ở đây, có người còn rót rượu mời anh ta: “Cẩm Trình, ban nãy không phải anh nói đang ở bữa tiệc với Cao lão tiên sinh sao?”

Chu Cẩm Trình cười nói: “Cũng đã lâu không gặp các vị rồi, qua đây ngồi một lúc, sao hả, không hoan nghênh tôi à?”

“Câu này là anh nói đấy nhé, quan lớn ngoại giao ra mặt, chúng tôi đốt pháo chào đón còn không kịp nữa là.”

Cười rộ một hồi lại có người hỏi Meo Meo khá là tĩnh lặng bên này: “Tiểu cô nương đang thực tập ở Long Thái à? Tôi xem cô không hơn tuổi con gái tôi là mấy, chắc là hai mươi hả?”

An Ninh không biết đây khen hay là chê nữa, chỉ đáp lại một câu: “Vâng, đang thực tập ạ.”

Sở Kiều đành phải giải thích: “Ông chủ Trần, An Ninh đang học nghiên cứu sinh ở một trường đại học danh tiếng, hiện nay cô ấy đang công tác tại phòng Hóa nghiệm chỗ chúng tôi, năng lực rất khá, ngài đừng xem thường người ta nhé.”

Đối phương cười ha hả: “Không dám, không dám!” Rồi ông ta quay đầu khen với ông chủ Hạ: “Nhân tài của Long Thái quả nhiên là kiệt xuất!”

Hạ Thiên Liên cũng không khiêm tốn: “Trung Quốc Đại lục là nơi địa linh nhân kiệt.”

Vị quan chức nào đó bên này hỏi Chu Cẩm Trình: “Anh có chút quan hệ nào với người nhà họ Từ không?”

“Xem như là có.”

Ông chủ Trần: “Nghe nói thái tử gia nhà họ Từ làm cùng cơ quan với anh?”

Cẩm Trình cười nói: “Anh ta bước vào đó hoàn toàn dựa vào năng lực. Người trẻ tuổi ngạo mạn quen rồi, ngay cả tôi cậu ta cũng không để mắt tới.”

Ách, sao lại có cảm giác quen quen, lúc này di động của An Ninh vang lên, bởi vì cô ngồi phía trong, ra ngoài không tiện, mấy người ngồi ngoài lại đang nói chuyện, cô nhận điện thoại một lúc chắc không sao: “Xin chào?”

Giọng của đối phương ôn hòa nhã nhặn: “Em đang ở đâu?”

“Tiệc tiếp khách.”

“Sao lại ở những nơi như vậy?” Hình như anh có chút không hài lòng với việc này, nhưng Từ Mạc Đình trước nay luôn điềm tĩnh, chỉ nói: “Em đừng ăn mấy món nhiều dầu mỡ, ăn chút cơm vào, còn nữa, đừng uống rượu.”

Ách, thế này gọi là điềm tĩnh sao? An Ninh suy nghĩ, dường như mỗi lần cô đều phải báo cáo tình hình thực tế thật không công bằng: “Anh đang làm gì?”

Người đối thoại hình như đang mỉm cười: “Anh đang ở bể bơi trong trường, cùng với đám Trương Tề. Không có nữ sinh, em yên tâm.”

Em đâu có không yên tâm.

“Khi nào em định về?”

“Em về một mình cũng được.” Cô thấy tự lực cánh sinh là điều tất nhiên.

Đầu dây bên kia có chút trầm ngâm: “Cũng được.”

Sau khi An Ninh cúp máy liền nghe thấy có người đang nói: “Tôi đã từng nghe qua về cậu con trai duy nhất nhà họ Từ này, mới có hai mươi lăm tuổi, chắc, xử sự tương đối nghiêm khắc, mạnh mẽ quyết liệt, tương lai không biết sẽ trở thành nhân vật lợi hại như thế nào.”

Nghiêm khắc? An Ninh nghe không quen tai cũng không sao, tất nhiên, cô sẽ không thừa nhận cô đang liên tưởng đến... Từ Mạc Đình, anh cũng tương đối khiêm nhường nhã nhặn mà, lúc này ông chủ Trần ngồi đối diện cảm khái nói một câu: “Tôi vì công việc cũng có tiếp xúc với cậu ta một lần... Cái cậu Từ Mạc Đình này làm việc thật không biết nể mặt, chằm chước một chút cũng không được, tôi còn nói tôi với ba cậu ta là chỗ quen biết cũ, các vị nói xem cậu ta trả lời như thế nào? Hoan nghênh ngài tới tìm ba tôi ôn chuyện cũ.”

Haizz!

An Ninh sắc nước, Chu Cẩm Trình ngồi bên cạnh tiện tay rót một ly nước đưa cô, còn hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao, không sao.” Chỉ là nhất thời suy nghĩ chênh lệch quá nhiều, cô tưởng tượng không nổi.

“Quan ngoại giao Chu, lần đầu tiên thấy cậu săn sóc con gái đó.”

Chu Cẩm Trình chỉ cười không nói.

Bữa tiệc kéo dài đến gần tám giờ mới kết thúc, Sở Kiều muốn đưa cô về, nhưng An Ninh khéo léo từ chối, nói rằng ở giao lộ có xe bus, Sở Kiều nghĩ ở đây vẫn còn mấy sếp lớn, vì thế cũng không miễn cưỡng, dặn dò cô đi đường cẩn thận. An Ninh vừa đi đến điểm xe bus, thì một chiếc xe dừng ngay bên cạnh cô, Chu Cẩm Trình thò đầu ra: “Tôi đưa em về được chứ?”

An Ninh có đôi chút kinh ngạc, lúc trước không phải anh ta đã nhận lời mấy ông chủ sẽ đi tăng nữa sao: “Không cần đâu.”

“Lên đi, xe phía sau đang đến rồi.”

Quả nhiên phía sau có hai chiếc xe hơi đang đến, đây là đường một chiều, một bên lại đang tu sửa, thật đúng là... không có sự lựa chọn nào khác, cô đành cắn răng ngồi lên xe: “Cậu... trẻ, vậy làm phiền cậu rồi.”

Anh ta hơi cau mày: “Hay là gọi tên tôi đi, lối xưng hô này nghe có vẻ kỳ cục.”

Chu Cẩm Trình hả? Chả trách anh ta luôn vượt quá bốn phận.

Khi đối phương đưa tay qua, An Ninh bỗng nhiên sợ hãi nhảy dựng lên, cánh tay Cẩm Trình đưa ra nửa đường thì dừng lại, sau đó anh ta thu tay về, có chút gượng gạo.

“À... Đã lâu không gặp cậu rồi.” An Ninh cẩn thận vuốt vuốt tóc trước trán, cười cười.

Chu Cẩm Trình vẫn chú ý lái xe, rất lâu sau anh ta mới nói: “Tôi xin lỗi.”

An Ninh cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi lắc đầu: “Không cần, tôi dường như cũng đã quên rồi.”

Đúng là An Ninh đã quên Chu Cẩm Trình, dấu sao cũng đã nhiều năm không gặp rồi.

Năm đó khi ba mẹ ly hôn, cô còn chưa hiểu chuyện, la hét khóc lóc, anh ta có trách nhiệm đưa cô đi, tóm lại đó là việc xảy ra ngoài ý muốn, cô ngã lăn từ trên xe xuống đất, phải nằm viện hơn hai tháng, haizz, thật là mất mặt.

Suốt dọc đường, hai người đều không nói gì nữa.

Lúc An Ninh về đến phòng, chị họ gọi điện tới nói rằng Hai mươi chín tháng này không thể tới thành phố tìm cô, “Chị bị cảm rồi, mấy ngày trước người của công ty mẹ đến huấn luyện, Meo Meo, vậy là chị không có thời gian phi phèo điều thuốc rồi, không thể vừa ngâm thuốc vừa lác lư rồi!”

“Chị, em đau đầu, em muốn đi ngủ.”

“Sao lại đau đầu? Được rồi, được rồi, mau mau đi ngủ đi, nếu còn đau thì nhớ uống thuốc giảm đau đấy.”

An Ninh ngủ đến trưa hôm sau mới dậy, cũng may hôm nay được nghỉ bù, mở điện thoại lên đã thấy có rất nhiều tin nhắn đến, trong đó có một cái là: “Phòng thí nghiệm dưới tầng hầm khu phòng họp số một có thể dùng, có vấn đề gì thì lại đến tìm anh.”

Mao Mao ngồi bên cạnh nhìn bạn Meo lác đầu: “Không ổn, không ổn, tiểu cô nương không thể suốt ngày nhìn Blackberry cười như mùa xuân phơi phới thế, đến đây, xem truyện NP với A Mao tôi đi.”

An Ninh: “...”

Từ Mạc Đình rất ít khi ở ký túc xá, một là do nhà anh ở bên ngoài gần nơi làm việc hơn, hai là ở trường cũng không có chuyện gì quan trọng, tất nhiên điểm thứ hai là trước đây, hiện nay do việc riêng tới tấp nên việc “về trường” đã thành lệ thường. Hôm nay vừa đến đã bị mấy huynh đệ nhàn rỗi mời đi nhà hàng dùng bữa tối, anh lại đang đói bụng.

Lão tam vừa ngồi xuống đã huých huých Từ lão đại: “Mạc Đình, Miss khoa Ngoại ngữ cách chúng ta hơn mười mét đang nuốt chửng bóng dáng anh kia.”

Trương Tề “phù” một liếng phun cả trà trong miệng: “Cậu có thể không nói những chuyện thế này khi tôi đang uống nước chứ?! Luôn tiện nhìn qua ánh mắt của đối phương, anh lắc đầu: “Ánh mắt này thật đúng là... Cậu nói với cô ta lão đại chúng ta là hoa đã có chủ, bảo cô ta tự trọng một chút.”

Lão tam cảm thán: “Đáng tiếc cho một mỹ nhân như vậy, sao lại không nhìn tôi cơ chứ, nếu không tôi sẽ lập tức hoàn lương!”

“Ha, rõ ràng chị dâu còn xinh hơn cô ta.”

Từ Mạc Đình rất muốn nói một câu để khen “bà xã” mình, nhưng lại không hề phát biểu gì, có một vài điều mình anh hiểu là đủ rồi.

Trương Tề cười nói với anh: “Từ sau khi cậu xuất đầu lộ diện tại cuộc thi gì gì đó có thể nói là nổi danh như cồn, những việc phiền hà này cũng kéo đến theo, nên nói là hạnh phúc hay bất hạnh đây?”

Từ Mạc Đình chỉ khẽ nhếch khóe miệng: “Có người ấy này là được rồi.”

Lúc này người nào đó vừa từ ký túc xá đi ra, hắt hơi liên hai cái.

Mao Mao cười nói: “Meo Meo, có người nhớ bà.”

An Ninh: “Bà nhớ tôi à?”

Tường Vy “xì” một tiếng: “Bà ấy mà nhớ cũng chỉ là nhớ giai thôi.”

Mao Mao: “Tri kỷ chính là được tôi luyện như vậy.”

“...”

Ba người vừa ra khỏi ký túc xá thì gặp phải hai du học sinh ngoại quốc tới hỏi đường, Mao Mao đảo giò đến bên cạnh hai người, nhiệt tình chỉ dẫn: “Go this way, then, go that way!” Năm phút sau, hai người đó mặt mày méo mó, để tránh mỗi lúc càng có nhiều người dừng lại xem, Tường Vy liền bước tới nói hai câu, kéo A Mao đi, cô nàng phụng phịu: “Bọn họ sắp hiểu rồi, bà nói xen vào làm gì.”

Bước vào quán ăn, Tường Vy rút cuộc không nhẫn nại nổi, nói: “Đó không phải là hai người con trai sao hả?”

“Đúng rồi! Hai giai, đẹp trai, hơn nữa còn là hàng nước ngoài nữa!”

Tường Vy hừ một tiếng: “Thế mà cũng gọi là đẹp trai sao? Meo Meo, bà nói xem đẹp trai hay không?”

Người đang mãi suy nghĩ gì đó không buồn để tâm, đáp: “Ừ, đẹp.”

Mao Mao ngửa mặt cười dài.

“Chị dâu!” Bên cạnh có người hét lên, Mao Mao và Tường Vy cùng lúc ngoái đầu lại, chỉ có ai đó mắt không buồn động, đến khi Tường Vy kéo áo cô, An Ninh mới quay đầu lại, ánh mắt liền giao nhau với một người ngồi bên trong, ách, trùng hợp quá.

Trương Tề bước tới, khuôn mặt tươi cười, khẩu khí quen thuộc: “Các bạn cũng tới đây ăn cơm à, chị dâu, có muốn ngồi cùng không?”

An Ninh bị cách xưng hô này làm cho ngượng ngùng đang muốn nói là không cần, nhưng hành động của hai người bên cạnh đã phản lại cô, Mao Mao cướp ngay chỗ ngồi gần cửa sổ đặt mông ngồi xuống, sau đó còn vẫy tay gọi cô.

Không biết là cố ý hay vô tình, chỗ duy nhất còn lại là ngay bên cạnh Từ Mạc Đình, An Ninh bước tới ngồi xuống, nhìn anh mỉm cười.

Anh nhìn cô hết sức tự nhiên: “Muộn thế này em mới ăn cơm à?”

“Ừ, buổi chiều có hai cuộc thí nghiệm.” Hôm nay anh mặc áo khoác mỏng màu đen, cả người toát lên vẻ khí khái, còn mang một chút lạnh lùng nữa.

Mạc Đình cảm thấy cô đang nhìn anh, khóe miệng khẽ nhếch lên, bàn tay đặt dưới bàn của anh nắm lấy bàn tay cô, từ từ đặt lên đầu gối mình, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô.

Bên kia, hai nam hai nữ đã hoàn thành phần tự giới thiệu, lão tam chăm chú nhìn Tường Vy: “Hey, mỹ nhân, hình như nhìn em hơi quen quen.”

Trương Tề cười nói: “Cô ấy chính là người đoạt giải ba cuộc thi đại sứ hình tượng lần này, hiện giờ danh tiếng còn nổi hơn cả quân quân ấy chứ!”

Tường Vy khiêm tốn: “Cây muốn lặng nhưng gió chẳng dừng thôi.”

“...”

Lão tam tinh ngộ: “Em chính là người mà lão đại nâng đỡ đó ư?” Lập tức cảm khái lắc đầu: “Quả nhiên là người nhà chị dâu, quá là thiên vị rồi.”

Tường Vy không hề để bụng chuyện này, ngược lại còn lấy đó làm kiêu: “Meo Meo nhà chúng tôi luôn là người mà ai thấy cũng yêu, xe thấy là muốn chở.”

Trương Tề chen ngang: “Vậy hóa ra lão đại chỉ là cấp độ thường dân lại còn vọng tưởng treo cao, thật không biết lượng sức mình, tôi là tôi tuyệt đối ủng hộ chị dâu!”

“Được rồi.” Mạc Đình ngắt lời, có ý cảnh cáo.

Họ Trương nào đó vô cùng nhanh trí giờ tay gọi người phục vụ mang thêm món ăn, tiện thể chuyển đề tài: “Đúng rồi, lúc này chị dâu đang nói ai đẹp trai?”

“Người này có ý sao? Có điều, người bên cạnh dường như không hề quan tâm, An Ninh cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi: “À... là hai du học sinh ngoại quốc.”

Mao Mao: “Người nước ngoài, lực lưỡng, cơ bắp, rất hoàn hảo!” Sau đó hỏi Trương Tề: “Anh cũng không kém đâu, đã có đối tượng chưa vậy?”

An Ninh lặng lẽ quay đầu, Tường Vy thì đang cố kiềm chế sự kích động.

Trương Tề đáp: “Có rồi.”

Mao Mao vừa nghe đối phương đã có đối tượng, liền thở dài than vãn: “Người sinh ta chưa sinh, người có ta chưa có.”

Lão tam cười không dừng được, cuối cùng nói: “Sao không hỏi anh chứ?”

Mao Mao: “Vừa nhìn đã biết là chưa có rồi.”

Lão tam: “... Tiểu cô nương...”

Mao Mao: “Tôi trông bé lắm sao?”

Lão tam: “Được rồi, đại cô nương...”

Mao Mao: “Tôi trông to lắm sao?”

Lão tam: “... Lulu mạnh!”

“...”

Mao Mao đang định mở miệng, An Ninh nhanh trí cản lại: “Mọi người ăn xong định làm gì?” Ba bước của lưu manh A Mao là: “Cởi quần áo, nằm lên giường, giăng đùi ra.” Cô khẳng định Mao Mao trong bất cứ trường hợp nào cũng có thể nói chuyện đó.

“Trước mắt không có chương trình gì, có điều Mạc Đình có thể bận công việc, chị dâu có ý kiến gì không?” Trương Tề cười hỏi.

Không có ý kiến. An Ninh khó xử, vừa vào tầng một đã muốn đi tầng hai, đắn đo suy nghĩ một lát, cô nói: “Có muốn đi xem phim không?”

Mọi người đều đồng ý, chỉ có Từ Mạc Đình là như không có ai bên cạnh, thấp giọng nói với cô một câu: “Để bọn họ đi, em đi với anh.”

Tìm An Ninh đập mạnh, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh lại, nhìn những ánh mắt xao xung quanh, cô có chút bất lực, cuối cùng không biết tại sao lại có suy nghĩ. Minh ngượng ngùng với người khác không bằng để người khác ngượng ngùng với mình, thế là cô nghiêng người hôn lên khóe môi người nào đó: “Được thôi.”

“...”

Trương Tề cảm khái nói với Từ Mạc Đình: “Nàng nhà cậu thật đúng là... có sức công phá kinh hồn!”

Từ Mạc Đình dừng tay gõ laptop, nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt anh chợt lóe sáng, quay sang Trương Tề hỏi: “Bộ phim hôm qua thế nào?”

Trương Tề cười khò: “Tôi chỉ có thể nói là bạn bè của chị dâu quá mạnh mẽ, chỉ có điều tôi và lão tam không thể hiểu nổi, tại sao chỉ cần thấy trên phim có hai diễn viên nam nhìn nhau quá hai giây là bọn họ lại rít lên?”

Từ Mạc Đình ngoài mặt tuy ngây ra một lúc, nghĩ người nước ngoài quan hệ nam nữ buông thả là chuyện bình thường, nhưng trong lòng anh lại rất trân trọng đối với chuyện tình cảm. Cũng có thể nói là “chung thủy tới cùng”, anh không thích đứng núi này trông núi nọ, vì thế có thể nhận định những thứ như vậy không hề ảnh hưởng tới anh. Anh thấy tính cách này không có gì là không tốt, mỗi người đều có con đường riêng của mình, chỉ là sau khi đã xác định một con đường anh nhất định sẽ đi tới cùng.

Hôm đó, anh đưa cô về nhà anh, vừa đặt chìa khóa lên bàn, ngược mắt nhìn người đang nắm chặt nắm đấm cửa: “Em định đứng mãi ở đó sao?”

“Không.” An Ninh mỉm cười, chấp tay phía sau từ bước vào, nghĩ bụng “Chết chắc rồi!” Ban nãy cô giờ trò lơ đãng, không phải là bị báo ứng chứ? Cho đến giờ An Ninh vẫn không hiểu tại sao cô có thể chủ động hùng hổ nhào tới hôn anh, hay là do ánh mắt chăm chú của mọi người khiến lúc đó não cô bị teo rồi?

An Ninh chậm rãi đi vào, đây là lần đầu tiên cô bước vào nơi ở của Từ Mạc Đình, nhà của anh tương đối sạch sẽ ngăn nắp, sàn trải thảm màu sữa, chính giữa phòng khách đặt một giá sách đơn giản, sofa màu nhạt, phối với thảm sàn vô cùng trang nhã, phòng ngủ và gian bếp đều là dạng mở, không gian rộng rãi nhưng không hề trống trải, mọi thứ đều đặt đúng vị trí, quả nhiên anh là người rất cẩn thận và tỉ mỉ.

Lúc tinh thần ổn định trở lại thấy người đứng cạnh giường đang cởi chiếc áo khoác màu đen, ánh mắt An Ninh chuyển từ nhìn trần trời sang đắm chìm, ách, body thật chuẩn, nước da cũng được, không đúng, không đúng: “Anh, anh cởi quần áo làm gì?”

Đối phương hơi cau mày: “Anh không thích trên người có mùi dầu mỡ.” Nói xong, anh lôi ra một bộ sơ mi màu trắng mặc vào.

Rốt lệ, đầu óc cô thật đen tối...

Ai biết người bên đó lại cười nhẹ: “Em muốn anh làm gì?”

“Không.” Đây tuyệt đối không phải là lời phát ra từ tâm can.

Từ Mạc Đình nhìn cô, người nào đó lập tức phản chấn tinh thần, nói: “Anh làm việc đi, em ở bên cạnh xem sách, không quấy nhiễu anh đâu.”

Từ Mạc Đình thực sự không tiếp tục đối lý được với cô, mở laptop ra làm việc.

Từng giây, từng giây trôi qua, trong không gian chỉ có hai người, có một sự tĩnh lặng đặc biệt.

An Ninh tiện tay rút cuốn *Chính trị thế giới* lật xem, vừa bắt đầu nhập tâm, được khoảng mười lăm phút, cảm thấy cuốn sách trên tay có chút vô vị, thế là cô rảnh mắt quan sát anh trong ánh sáng mờ ảo... Gương mặt Từ Mạc Đình dưới ánh đèn rất điển trai, có thể dùng bút miêu tả lại là “hình ảnh thanh thoát đặc biệt”.

An Ninh có chút thất thần, lấy một chiếc bút vẽ lại trên giấy.

“Em làm gì đó?” Anh nghiêng đầu nhìn.

“Em có làm gì đâu.”

Từ Mạc Đình mỉm cười, mí mắt khép hờ, che giấu sự tò mò: “Vậy em đang nhìn gì?”

“... Em đâu có nhìn.” Cô cẩn trọng cúi đầu lật nãy trang *Chính trị thế giới*.

An Ninh cảm thấy trong không gian tĩnh lặng vốn có chợt dâng lên một cảm xúc tuôn trào, đến khi cô ngẩng đầu lên, Từ Mạc Đình đã ở trước mặt cô, người nào đó bất chợt ngây ra, còn anh đưa tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt cô.

An Ninh cố gắng trấn tĩnh nở một nụ cười: “Công việc anh đã làm xong chưa?”

Mạc Đình nhìn cô, bàn tay từ từ trượt xuống, lướt qua khoeo mắt, gò má... Một giây sau, khi đôi môi anh chạm vào đôi môi cô, Mạc Đình cảm thấy cô hơi run lên.

Anh hơi cau mày, lần nữa nhắc nhở bản thân, phải từ từ, trong thời điểm này không được phép sai lầm, rõ ràng đối phương không thích tình cảm vội vã, cho nên anh luôn giữ thái độ chừng mực, nhưng anh phát hiện ngay cả giữ vẻ bình tĩnh cũng có chút khó khăn, đặc biệt là khi cô ở ngay gần trong gang tấc.

“An Ninh, có muốn hôn anh không?” Anh ngẩng đầu lên, thanh âm mang vẻ dụ dỗ.

Một khoảng tĩnh lặng trong phòng, An Ninh dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập.

Từ Mạc Đình cũng có chút căng thẳng.

An Ninh trấn tĩnh lại, cô nghĩ: Mỗi lần bị cưỡng hôn cô đã rất thiệt thòi, với lại, được rồi, chính xác là cô đã bị quyến rũ, vừa nghĩ thông cô liền dang tay ôm chặt cổ anh, áp môi mình lên môi anh. Bởi vì đứng dậy quá đột ngột, cô bị trượt chân, kết quả là xô anh ngã xuống sofa, nghiễm nhiên một cảnh nóng hiện lên... Khuôn mặt An Ninh đỏ bừng, mà người nằm dưới cũng biểu hiện bộ dạng bị ai đó ức hiếp.

Vừa định đứng dậy, cô lại nghĩ: Dù sao cũng đã thế này rồi, đã làm một sao không làm hai (sao lại không nghĩ tiếp chứ?).

Nhớ lại trình tự anh hôn cô, cô đưa lưỡi liếm khước miệng hơi nhếch lên của anh, đôi mắt đen láy của người nằm dưới nhìn cô, bàn tay ôm lấy eo cô, khẽ mở miệng, mặc cho cô xâm phạm thêm một bước.

Trong hơi thở ướt át nồng nhiệt, có một nỗi sợ hãi không nói ra được...

Cho đến khi tiếng mở cửa đột ngột làm hoảng hốt hai người trên sofa, người đang làm việc bất chính choáng váng ngẩng đầu lên, suýt chút nữa cô lại ngã xuống sofa, may sao Từ Mạc Đình nhanh nhẹn ôm lấy cô. Mạc Đình nhìn người vừa tới cũng có chút kinh ngạc, ngay lập tức bình tĩnh lại, chào một tiếng.

Mẹ? Bác gái? Người nào đó kinh ngạc đến độ khó có thể bình tĩnh, vừa nãy không phải cô như kẻ đói khát xâm phạm con trai bà sao?

An Ninh giấu mặt phía sau cổ Mạc Đình nghĩ mà rầu muốn chết, nhưng Mạc Đình cũng không có ý buông cô ra, quay đầu hỏi mẹ: “Sao mẹ lại tới đây?”

Về mặt bà Từ đã bình thường trở lại, rốt cuộc bà cũng là người trải sự đời, bà chỉ cười nói: “Đến đưa cho con ít đồ ăn. Có bạn ở đây à?”

An Ninh trầm ngâm, có nên mất mặt lần nữa hay là lịch sự chào hỏi đây, đang muốn đẩy người ôm mình ra, nhưng đối phương không hợp tác, vẫn cứ ôm lấy cô, An Ninh nghi hoặc ngẩng đầu lên, phát hiện anh cũng đang nhìn cô. Trong ánh mắt lộ vẻ thân nhiên nồng nhiệt. Người nào đó đương nhiên đỏ mặt, mà đối phương nói sát bên tai cô một câu, sau đó như không có chuyện gì buông tay ra, đứng dậy bước tới cầm túi đồ ăn trên tay bà Từ mang vào bếp: “Mẹ đến đây một mình à?”

“Ừ.” Bà vừa cười vừa bước theo sau, An Ninh đứng dậy nhẹ nhàng chào hỏi: “Cháu chào bác”, cái gì mà “Đợi lát nữa em có thể tiếp tục” chứ?

“Chào cháu.” Bà Từ lúc này mới nhìn rõ cô từ đầu tới chân, vốn không muốn dọa người ta, nhưng bà không nhịn được hỏi một câu: “Cháu là bạn học với Mạc Đình à?”

“Dạ.”

“Mẹ uống trà hay nước lọc?”

“Mẹ ngồi một lúc rồi đi, con đừng bận tâm, nhưng sao không rót cho cô bé một cốc?” Bà Từ nhìn cốc trà trống rỗng trước mặt An Ninh.

An Ninh nheo mắt nhìn cốc trà ban nãy Từ Mạc Đình đưa cho cô, vội nói: “Bác à, cháu không khát, không sao đâu ạ.”

Bà Từ nhìn cô nói chuyện có vẻ sợ hãi, vội về nói: “Không cần phải căng thẳng, cứ nói chuyện với bác như nói chuyện với mẹ ở nhà ấy.”

An Ninh gật đầu, thật ra cô đâu có căng thẳng, mà là... xấu hổ.

Bà Từ không hề can thiệp nhiều vào cuộc sống riêng tư của cậu con trai độc nhất, trước đây ở nước ngoài bà cũng một mình tới lui, bà còn khuyên con trai thích bạn gái nào có thể dẫn về nói chuyện, kết quả là anh luôn miệng nói hiện giờ chưa có dự định ấy, học hành một năm lại một năm qua đi, người làm mẹ thực sự có chút lo lắng cho cậu con trai thanh cao của mình rốt cuộc có bị “ế” không.

Bà quan sát cô gái ngồi trước mặt, trông cô thật thư thái, người tầm tuổi bà rất có con mắt nhìn người, mặt trái xoan, nhân trung rõ ràng, son căn hơi nông, ánh mắt thanh tú, rất thích hợp để yên bề gia thất, nhưng bà không ngờ rằng con trai bà lại thích phong cách dịu dàng này.

“Cháu tên là gì?”

An Ninh trả lời, báo cáo tên họ.

Bà Từ nhắm lại một lần, nghi hoặc nói: “Cái tên này nghe quen quen?”

An Ninh thừa nhận tên của cô tương đối phổ biến.

Từ Mạc Đình lúc này lặng lẽ lên tiếng: “Tên của cô ấy tương đối phổ biến.”

Anh không cần phải thẳng thắn thế chứ?

Bà Từ cũng cười: “Khi nào qua nhà bác ăn cơm nhé?”

Ánh mắt An Ninh cầu cứu người nào đó đang dựa vào bồn rửa mặt không bước ra, đối phương nhận được ánh mắt của cô, liền đáp: “Để cuối tuần sau đi, dạo này cô ấy hơi bận.”

“...”

Bà Từ thật biết an ủi: “Ba con đợt này cũng bận tới bận lui, con trai dẫn bạn gái về có lẽ sẽ làm ông ấy thành thôi được một hôm.”

Nhà quan lớn đều “mỗi người một cách” như vậy sao?

Lúc ra về, bà Từ khẽ vuốt vuốt mái tóc dài của cô, cười nói: “So với lúc sáu, bảy tuổi, đây là lần đầu tiên bác thấy Mạc Đình nó bám người như thế.”

Bám người?

Thế là An Ninh nhìn theo người nào đó vừa lật tài liệu trên tay vừa nói chuyện điện thoại với đồng sự, bác à, nhất định là bác đã nhầm rồi.

Quá chín giờ, Từ Mạc Đình mới lái xe đưa An Ninh về trường, lúc đi ngang qua một quán ăn, anh quay sang hỏi cô: “Em muốn ăn khuya không?”

Không đợi cô trả lời, anh đã cho xe dừng tại bãi đỗ xe.

An Ninh: “...”

Hôm nay cô luôn cảm thấy “không có lời nào để nói”, thực tế là lúc trước đã thấy bị kích thích rồi, nghĩ lại thì tuy cô chiếm ưu thế nhưng dường như là cô bị mê hoặc mới có thể chủ động chiếm ưu thế như vậy, đang trong tình cảnh đó lại còn bị phụ huynh bắt gặp nữa, tuy bề ngoài sóng yên gió lặng, ách, mà thật ra hình như cũng là sóng yên gió lặng thật.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, cô luôn cảm thấy mình bị gài.

Khi hai người đẩy cửa bước vào, liền thấy một vị khách đang tranh cãi ở quầy tính tiền, An Ninh nhìn kỹ mới phát hiện ra người đó rất quen, cách đây không lâu vết thương trên mặt cô là do nhân vật số má này tặng.

Khi An Ninh đi qua phía sau cô ta, đúng lúc cô ta lùi lại, cô ta liếc nhìn An Ninh một cách hung dữ, rồi lập tức nhận ra cô là ai, vừa cau mày liền thấy người đang đứng cạnh cô, không biết sao lại gây ra, cuối cùng phun một câu: “Muốn chết à, thật là đen đui!” Vừa chửi thề, cô ta vừa rời khỏi quán ăn.

An Ninh không hiểu: “Gặp em rất đen sao?”

Từ Mạc Đình mỉm cười, lúc bước tới chỗ ngồi, anh hỏi: “Em quen cô ta à?”

An Ninh nghĩ, cô thực sự không giỏi kể lại những chuyện xã hội kiểu này, thế là chỉ nói có duyên gặp mặt một lần.

Mạc Đình cũng không hứng thú hỏi nhiều chuyện này, gọi phục vụ mang hai suất chè đậu xanh.

“Buổi tối ăn ít một chút.”

An Ninh nhìn anh, rồi quay đầu nhìn khung cảnh ban đêm bên ngoài cửa sổ, không sai, cô thực sự rất thích đến đây ăn khuya.

“Có điều em nên ăn nhiều một chút.”

An Ninh quay đầu lại.

Người con trai anh tuấn cao ngạo ngồi đối diện cô rất chân thành nói: “Lần sau lúc em muốn hôn, anh có thể sẽ cưỡng hôn lại em đó.”

... Đây mới gọi là giờ trò lưu manh đích thực! An Ninh bỗng nhiên tỉnh ngộ. Cô mới là người luôn bị anh giờ trò lưu manh!

Hôm nay người nào đó no căng trở về ký túc xá, Tường Vy đang đợi người xem hết phim quay về, miệng liên tục nói: “Đàn ông bây giờ tình cảm đơn giản quá.”

“...”

Tường Vy: “Meo meo, em rề bao giờ mới mời bọn tôi đi ăn cơm?”

Mao Mao: “Phải đó, sắp cuối năm rồi, đến nhà địa chủ cũng không còn dư lương thực nữa rồi.”

Triều Dương: “Nếu như nói là địa chủ... Từ Mạc Đình không phải là địa chủ sao?”

An Ninh: “...”

Một ngày cuối cùng cũng khép lại.

Sáng sớm hôm sau, An Ninh thay quần áo bắt xe đi làm, lúc này đã muộn cho nên không đi đến ga tàu điện ngầm, mà tới bến xe bus bắt taxi, có tổng cộng ba trường học xung quanh khu Đại học X, ở đây có rất nhiều người bình dân, họ chen nhau ngồi xe bus như hộp cá sardine vậy, mà thời điểm này ngay cả gọi taxi cũng khó.

Cô đang trầm ngâm, chợt nghe thấy phía sau có người nói gì đó đại loại như “Chính là cô ta à?”, An Ninh thật sự không để tâm, nếu như không có câu “Cô ta là XXX của Giang Húc.” Người nào đó khẳng định từ đầu chí cuối không nhìn nghiêng ngó dọc, trong âm thanh ồn ào cô nghe thấy một cái tên hơi quen quen, làm cô hơi lưu ý một chút, sau đó là “cũng chẳng ra gì cả” hoặc “XX vừa cao vừa gầy rõ ràng dễ nhìn hơn cô ta”, v.v...

An Ninh quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh, tinh thần thản nhiên, không hiểu sao lại có cảm giác không thể bị xúc phạm, làm người đang nói dần dần tắt tiếng. Nhưng trong lòng cô nghĩ: “Cô đã bị bao nhiêu người để ý rồi đây?”

Một câu “Hello” bỗng nhiên vang lên, “Chị dâu cũng bắt xe sớm nhỉ?” Lão tam đã bước đến bên cạnh cô: “Đến cơ quan à?”

“Ừ.”

“Hôm nay thời tiết tốt.” Lão tam nói vài câu với cô, cuối cùng cười hỏi: “Có muốn tôi giúp chị hăm dọa một chút không?” Rồi liếc xéo ngẫm ám thị phía sau.

An Ninh mỉm cười, hóa ra lúc này anh ta đứng trong đám đông. “Cảm ơn, nhưng hăm dọa sẽ bị xử phạt đó.”

Lão tam không ngừng sụt sịt, nhớ ra điều gì bỗng nhiên ghé lại nói: “Chị dâu, Giang Húc còn kém xa lão đại.”

Có thâm ý gì vậy?

“Hey, Lý An Ninh.”

An Ninh chậm rãi quay lại, một nữ sinh trong đám đông đó bỗng bước ra. An Ninh không hề thích trở thành tiêu điểm của mọi người, thế là thái độ tỏ vẻ lạnh nhạt.

“Tôi muốn nói chuyện với chị.” Nữ sinh nói: “Tôi thích Giang Húc, tôi muốn anh ấy, tôi khuyên chị tốt nhất hãy rút lui đi.”

Gật đầu, tuyệt đối hợp tác.

Nhưng đối phương hiển nhiên nghĩ là cô đang lấy lệ: “Chị căn bản là không hiểu anh ấy.”

“Đúng là tôi không hiểu.”

Nữ sinh nheo mắt thành một đường mảnh: “Lý An Ninh, chị không có quyền trói buộc anh ấy.”

An Ninh ôm trán, cuối cùng nói một cách chân thành: “Tôi không có hứng thú với anh ta, tôi thấy cô hoàn toàn tìm nhầm đối tượng rồi.”

“Chị nói là Phó Tường Vy? Hừ.”

Tiếng “hừ” này làm An Ninh hơi cau mày, thành tâm nói: “Em gái, chúa Jesus nói, các con muốn mà không được, là bởi vì các con không cầu nguyện. Các con cầu nguyện rồi mà không được, là bởi vì các con đòi hỏi quá đáng.”

“...”

“Ồ!” Liên tiếp có hai ba người cười rộ lên. Lão tam lúc trước muốn ra tay, nhưng có lẽ lúc này không cần nữa rồi, anh cũng đang mỉm cười.

Hôm đó lão tam gửi tin nhắn cho Từ Mạc Đình: “Chị dâu rất mạnh mẽ đó!”

Còn An Ninh hôm đó đi làm muộn.

Buổi trưa cô nhận được tin nhắn của Từ Mạc Đình: “Hôm nay em dậy muộn à?”

“Ừ.” Cô lập tức lạnh run, không phải là sáng nay anh cũng có mặt trong đám đông chứ?

“Chiều nay anh có trận đấu hữu nghị ở trường, nếu em có thời gian thì đến xem nhé!”

“Ừm.”

Hai phút sau, Từ Mạc Đình nhắn tin lại: “Em có thể đến lấy lệ một chút.”

“...” Rốt cuộc cùng nhìn ra bản tính của lão đại. An Minh liền thấy vui buồn lẫn lộn!

Lúc tan làm về trường, khi ngang qua nhà thể chất, nhìn thấy lối vào đứng kín người, cô có chút muộn phiền. Có người quay lại phát hiện ra bạn học cũ, bạn D kích động chạy lại phía cô, “Meo meo, bạn trai bà đang đấu bóng bên trong, siêu đẹp trai!”

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị D kéo vào trong.

Trong nhà thể chất khí nóng ngút trời, khán giả đứng chật ních, nhưng cô vừa nhìn đã phát hiện ra Từ Mạc Đình, không thể trách cô, chỉ vì người nào đó là mục tiêu của công chúng, trên sân bóng Từ Mạc Đình như biến thành một người khác, áo thi đấu pha màu đỏ trắng gọi cảm giác bất kham, uy lực lúc giờ tay, xoạc chân của anh thật kinh người.

Trận đấu đã gần đi đến hồi kết, tiếng vỗ tay, hò hét, cổ vũ liên miên bên tai, lúc Từ Mạc Đình chuyển bóng không khỏi dừng lại một chút, liếc nhìn về

phía cửa nhà thể chất, ánh mắt giao nhau trong tích tắc, An Ninh cảm thấy hồi hộp khó hiểu, một thứ cảm giác kỳ lạ đột nhiên nảy sinh, như là đã thấy qua cảnh này rồi, cô nhớ trước đây đã có lần đi qua sân bóng rổ phía sau canteen, cũng nhìn thấy anh đang chơi bóng, sau đó anh dừng lại liếc nhìn về phía cô, người nào đó vô thức lại ngó trái ngó phải, à, toàn là mỹ nhân.

Trên sân, Từ Mạc Đình nhận được bóng chuyền về đã đột phá vòng vây, đưa bóng vào vùng cấm địa, đúng lúc đối thủ nghĩ anh sẽ ném bóng, cầu thủ tài tình đó lại chuyển bóng cho đồng đội phía sau đã lùi tới vạch ba điểm, Trương Tề nhảy lên, một cú hoàn mỹ, ba điểm, kết thúc ngoạn mục!

Một tràng hò hét vang động, không thể không thừa nhận, bị bao quanh bởi ánh sáng trắng lọi, Từ Mạc Đình càng thêm chói mắt, sống lưng thẳng thớm cao ráo, mái tóc đen ướt át bay trong gió. Khi anh từ từ bước về phía này An Ninh cảm thấy cảm xúc vừa mới ổn định lại dậy lên những con sóng khó hiểu.

“Em đang ngó đông ngó tây gì thế?” Trước hàng trăm con mắt, anh cúi đầu nói vào tai cô.

Cô liền biết là mình sắp bị thuyết giáo rồi.

“Em đến lâu chưa?”

“Vừa mới thôi.” An Ninh cố gắng nói một cách bình thản, tuy nhiên trong lòng có chút quẫn bách.

Trọng tài gọi mọi người tập hợp, Từ Mạc Đình có chút không yên tâm, anh lo lắng cô gái đang đứng trước mặt sẽ cảm thấy bị bỏ rơi, thế là anh nói với cô một câu: “Đợi anh một chút.” Rồi quay người trở về đội hình.

Từ Mạc Đình vừa quay đi, bạn D tiến tới, đang tay ôm lấy vai An Ninh, miệng không ngừng: “Xin chút ánh sáng, xin chút ánh sáng.”

“...”

Từ Mạc Đình đi đến chỗ ngồi, cầm lấy bình nước uống mấy ngụm, trọng tài chính thức tuyên bố trận đấu đã kết thúc, 77 : 68, khoa Ngoại giao thắng, trong sân như bùng nổ, ruy băng tung lên, một nữ sinh mặc váy bước đến đội hình khoa Ngoại giao, cười nói với Từ Mạc Đình: “Đi đâu ăn mừng đây?”

Mạc Đình tháo băng đô bảo vệ tay xuống, nói: “Mọi người đi đi, tôi không đói.”

Cô gái cũng không để ý: “Trương Tề, anh là đội trưởng, nói câu gì đi.”

“Đại tỷ bí thư đoàn à, rõ ràng là Từ Mạc Đình có việc mà, chị đừng làm khó cậu ấy nữa.”

“Phải đó, phải đó!” Đồng đội phụ họa, tâm trạng thắng trận của mọi người đang cao ngất, Từ Mạc Đình xách túi, vỗ vai Trương Tề rồi đi ra cửa, khi đứng trước mặt An Ninh, Từ lão đại nói: “Đi thôi, anh đói rồi.”

An Ninh đang chờ Từ Mạc Đình đi tắm.

Đây là lần thứ hai cô đến phòng ký túc của anh, ngồi trên sofa, An Ninh nghĩ tới một vấn đề: Nếu như Tường Vy đến đây chơi không biết cô ấy có hát tung bàn hiệu trường lên không? Ký túc xá khoa Vật lý đến cả một chiếc giường đơn cũng không có, toàn là giường tầng, Tường Vy ở giường trên, một lần đã bị ngã phải bó bột, ừm, nhất định bà ấy sẽ hát tung đó!

Từ Mạc Đình mặc áo khoác từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy người nào đó đang trầm tư suy nghĩ, anh dừng bước, sau đó lùi lại, nhàn nhả dựa vào tường, nhìn cô.

Ngoài khuôn mặt hơi xanh xao, cô khá cao ráo, khuôn mặt vốn tĩnh lặng biến thành ôn hòa thấu triệt, đôi mắt mang nét ưu tư mà thân nhiên, vẻ đẹp rõ ràng, giống như biến thành một cánh bướm, làm người ngắm nhìn bất giác đắm chìm mê mẩn.

Vừa thấy đã yêu? Hình như anh không thể giải thích nổi điều này.

Cảm giác ai đó đang nhìn mình, An Ninh quay đầu lại cô hình như có chút kinh ngạc nhưng mặt không hề biến sắc: “Hi.”

Mạc Đình đứng thẳng dậy, vòng qua cô, bước đến trước tủ áo mặc y phục, cánh cửa tủ khép một nửa che đi bóng dáng hút hồn đó, An Ninh quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chúc mừng anh thắng trận.”

Từ Mạc Đình đã mặc quần áo chỉnh tề, bước đến bên máy lọc nước, rót nước uống. “Cảm ơn em.”

Tĩnh lặng, tĩnh lặng... “Ách, đáng người anh rất đẹp.”

“Ách.” Một người luôn xử sự điềm tĩnh cũng bị “ách” luôn,

An Ninh ý thức được điều gì, mặt đỏ bừng: “Em... Em đùa thôi.” Cô bắt đầu nói không suy nghĩ.

Mạc Đình hơi nheo mắt: “Ý em nói, thực sự anh chả ra làm sao ư?”

Không phải! An Ninh lắc đầu: “So, so với trong GV cũng được, thật đó.”

Im lặng hoàn toàn.

Sau khi An Ninh tỉnh ngộ, cô nghĩ hay là để cô chết đi!!

Từ Mạc Đình nhìn người đang giấu mình trong sofa, không khỏi bật cười, ngữ khí nhẹ nhàng: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Âm thanh lí nhí.

Mạc Đình đã bước tới lời cô dậy: “Không phải em đói rồi sao?”

An Ninh ngẩng đầu, Từ Mạc Đình nhìn vào đôi mắt long lanh mà có chút mơ hồ của cô, chỉ cảm thấy trong lòng thất lại, cuối cùng hỏi: “An Ninh, có muốn hôn anh không?”

“Hả?” Câu hỏi thân mật và sự tiếp xúc của đối phương làm cô hoảng hốt.

Thời gian dường như quay ngược đến một không gian nào đó, cơ thể nóng bỏng, mùi vị thanh tân mang theo sự tham lam, cô vẫn mơ mơ hồ hồ, nhưng anh lại muốn thế này... muốn kéo sát cô, nuốt cô vào lòng, ngấu nghiến vật sở hữu của mình. Một vài thứ chôn vùi bỗng chốc bị lôi ra, anh có một chút suy nghĩ đen tối, nhưng, rõ ràng bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện ấy, Từ Mạc Đình cúi đầu, khôi phục lại vẻ bình thản.

“Em đang thực tập ở cơ quan nào?”

“Long Thái.”

Im lặng một lát, Từ Mạc Đình nói: “Chuyển đến chỗ anh ở đi.”

Chuyện này đúng là dọa cô phát sợ, An Ninh đứng thẳng lên, khuôn mặt khẽ chạm vào cằm Từ Mạc Đình: “Anh đang đùa phải không?”

“Long Thái cách chỗ anh chỉ có mười phút đi bộ.”

Đây có thể xem như dụ dỗ từng bước không?

“Em thích ở ký túc xá.” Cô nghiêm túc đáp lại, thanh âm căng thẳng đến nhột nhèo.

Từ Mạc Đình nhìn cô, không khỏi bật cười, cuối cùng cười ngắt nghẻo, An Ninh bốc hỏa, có điều, đây là lần đầu cô thấy anh cười vui vẻ như vậy.

Dây đàn nào đó trong lòng cô như bị gãy lên, Từ Mạc Đình đứng dậy, tiến thêm một bước, dứt khoát hôn lên khóe môi cô: “Cũng được.”

Bị trêu đùa rồi sao?

Thực ra vừa nãy anh chỉ dọa cô một chút thôi sao?

Hôm đó trên hành lang tầng hai khu số bốn, một túi tiền xu xinh xắn đã ném trúng một bóng dáng anh tuấn nào đó.

Người qua lại lập tức dừng bước đứng lại quan sát.

Hôm sau, khu nhà lớn của khoa Ngoại giao truyền đi rất nhiều tin đồn, trong đó có một tin đồn không đáng tin cậy nhất, bị đám nữ sinh khinh bỉ, đó là: “Lão đại khoa Ngoại giao bị phu nhân ngược đãi...”

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nóng lạnh tự biết

Lý An Ninh trở thành người “may mắn” được sư huynh nổi tiếng Giang Húc ngắm trúng hay nhân vật có liên quan với lão đại khoa Ngoại giao sau cuộc thi đại sứ hình tượng, lúc này cô đi đến đâu cũng kéo theo không ít chỉ trích, vậy là người có chiều cao 1m65 trong trạng thái vô thức lại biểu hiện thêm điệu bộ “cao ngạo”, làm đám người nhìn cô chỉ dám thì thầm mà không dám lớn tiếng.

Nói đến chuyện Giang Húc, phải quay ngược về ba tuần trước đó, anh ta và bạn bè uống rượu, lúc đó tâm trạng Giang Húc không được tốt, uống hết

một chai, rượu vào lời ra nói mình đã phải lòng một nữ sinh của khoa Vật lý. Hôm sau chuyện này bị một người nào đó cùng đi uống rượu truyền ra, dẫn đến các fan của Giang Húc tan nát cõi lòng, cũng không thiếu những cuộc điều tra, cuối cùng đối tượng rơi vào một người họ Phó của khoa Vật lý, một vài nữ sinh to gan trực tiếp đến cửa gây sự, mà người họ Phó nào đó cũng không phủ nhận: “Là tôi đấy thì sao?”

Nhưng một vài nhân vật thông minh lần theo đầu mối tìm hiểu gốc rễ lại phát hiện ra kỳ thực còn có một người khác, mà người khác này nghi ngờ là bạn cùng phòng của Phó Tường Vy, vì nghe nói Giang sư huynh đã “chủ động” đến tìm cô ta mấy lần.

Lúc đó, Từ Mạc Đình nghe được tin tức này ở phòng ký túc, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Người vô tội nhất chính là Lý An Ninh, chẳng làm gì mà đã trở thành nữ diễn viên đầy tai tiếng. Gần đây còn có lời đồn cô ngược đãi lão đại khoa Ngoại giao, An Ninh khóc không ra nước mắt, việc của Giang Húc có thể không đề tâm, nhưng mà, nhưng mà... cô ngược đãi Từ Mạc Đình khi nào chứ?

Do áp lực tinh thần quá lớn, dẫn đến nhiều ngày nay cô đều đi làm muộn, tình hình không được tốt. Hôm nay cô vừa bước vào phòng làm việc, trưởng phòng đã đi tới thông báo tin tức: “Hôm nay trên viện có người xuống thị sát, thị trưởng thành phố cũng đi cùng, những nhân viên cốt cán chúng ta phải làm tốt chức trách của mình, phải cố gắng để mọi chuyện diễn ra suôn sẻ.”

Giai Giai giờ tay: “Phòng hóa nghiệm chúng ta cũng phải tham gia sao?”

“Không nhất định, nhưng nếu bọn họ tới, chúng ta chỉ ít phải làm việc không để xảy ra sai sót gì, tất cả nên chuẩn bị trước thì tốt hơn.” Trưởng phòng nói xong đi đến trước mặt An Ninh: “Đợi một lúc nữa cô lên trên giúp một tay, hôm nay người bên sếp có thể không đủ, Sở Kiều nói cô làm việc này rất tốt.”

“Vâng.”

Cô đang bàn bạc cận kề với trưởng phòng, Giai Giai đứng bên cạnh cô tỏ vẻ chờ đợi, đến khi kết thúc, An Ninh quay người hỏi, cô ấy mới kích động nói: “An Ninh, lần trước cô đi tiếp khách với sếp phải không? Cô có gặp một anh chàng phong thái hiên ngang, tiêu sái bất phàm, cả khi cau mày cũng mang vẻ kiêu ngạo lạnh lùng không?”

“Không có.”

“...”

Đồng sự Giáp đại tỷ: “Thế có một người khoảng trên ba mươi dưới bốn mươi, chín chắn bình tĩnh, tài chính hùng hậu, đeo kính không gọng, đồng hồ hiệu Rolex hàng sản xuất giới hạn, khi nghe người ta nói chuyện thì hay nghiêng đầu nào không?”

An Ninh đột nhiên có một dự cảm kỳ lạ, không phải là...

“Anh ta họ Chu.”

Trưởng phòng, em có thể thu hồi câu “vâng” vừa nãy không?

Buổi trưa, thư ký thường trực của sếp Hạ gọi điện thoại nội bộ xuống. An Ninh đang chỉnh lý tài liệu bỗng im lặng trong giây lát, cuối cùng thẳng lưng, biểu hiện bộ dạng đã đâm lao đành phải theo lao bước ra cửa.

Trước khi cô đi, trưởng phòng nhắc nhở: “An Ninh à, toàn là quan chức chính phủ, cô phục vụ cẩn thận.”

“Dạ.”

Vừa đến tầng mười lăm, đang chuẩn bị đến phòng thư ký báo cáo, Sở Kiều đã nhìn thấy cô trước. “An Ninh!”

An Ninh quay đầu chào giám đốc Sở.

“Lại phiền cô lên đây giúp đỡ rồi.”

An Ninh cười nói: “Đã mời đến tất phải tiếp.” Tâm lý của cô đã được chuẩn bị, trốn không được thì phải làm cho tốt thôi.

Sở Kiều cũng không vòng vo: “Thật ra là gọi tên cô đầu tiên đó, An Ninh, hóa ra cô quen Chu Cẩm Trình?”

“Tôi phải làm gì sao?”

Sở Kiều mỉm cười, không đề bụng chuyện cô chuyển đề tài, giải thích công việc tiếp theo: “Lát nữa phiền cô cùng A Lan đi rót trà, nếu bọn họ hỏi sự tình của công ty thì cô biết sao cứ nói vậy. Còn nữa, sau đó cô với tôi dẫn họ đi một vòng các phòng ban, phần giới thiệu để tôi lo, cô chỉ cần đi cùng là được.”

An Ninh gật đầu, A Lan đi tới mỉm cười với cô, nhân tiện chia cho cô một nửa cốc trà dùng một lần đang cầm trên tay: “Trong đó có một người là người tình trong mộng của tôi.”

An Ninh tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc đẩy cửa bước vào, An Ninh vốn thân nhiên, suýt nữa trượt chân khi nhìn thấy người đang đứng bên cửa sổ.

A Lan ngẩng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

“Không sao.” Cô cố gắng bình tĩnh, bưng khay trà Long Tỉnh Tây Hồ, từng bước đến gần. Hạ Thiên Liên nhận cốc trà từ cô, cười nói: “Vắt và cho cô rồi.”

An Ninh cũng cười, đang định đi vòng bên trái, kết quả sắp lớn nói: “Qua chào hỏi cậu của cô một tiếng đi.”

“Khi Cẩm Trinh đến có nói, bên này có một người bà con.” Một vị quan chức bụng to lớn tiếng nói: “Hóa ra là cháu gái bên ngoại à?”

Chu Cẩm Trinh ngồi trên ghế, biểu hiện ra vẻ là người có thân phận và lập trường: “Có thể coi là vậy. Cô ấy là con gái của Lý Khai Sơn.”

Câu nói này làm không ít người bất động, An Ninh cau mày nhìn Chu Cẩm Trinh, cuối cùng bước tới nhẹ nhàng đặt cốc trà lên bàn anh ta: “Mời dùng trà.”

“Em đã quen việc bên này chưa?”

“Rồi.”

Chu Cẩm Trinh hình như cũng chỉ tiện miệng hỏi, gật đầu với cô, vừa uống trà vừa tiếp chuyện với người bên cạnh.

Sau đó mỗi lần An Ninh đưa trà, đều nhận được mấy câu: “Cô gái, ba cô hồi nhậm chức ở thành phố này có on huệ với tôi đó.” “Sau này đến nhà bác ăn cơm” v.v...

Giai Giai nói chẳng rõ ràng gì cả, anh chàng phong thái hiên ngang, tiêu sái bất phàm, cả khi cau mày cũng mang vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, hình dung này thật quá chung chung.

An Ninh từ từ bước tới, đưa cốc trà cuối cùng trên khay.

“Cảm ơn.” Anh nói.

An Ninh khoát tay: “Ách, không dám.”

Hai người đứng không xa bên cạnh nghiêng mắt nhìn sang, trong đó một người lớn tuổi bật cười: “Mạc Đình, đừng lãnh đạm với người ta thế chứ, tiểu cô nương nhà người ta nhìn thấy cậu là hồi hộp rồi.”

Từ Mạc Đình hai tay chuyển đi chuyển lại chiếc cốc giấy, thái độ của anh luôn ngạo mạn, không muốn phản ứng với sự việc, giống như một người ngoài cuộc, chỉ đứng từ xa nhìn sự vật thay đổi bên ngoài. Lúc này anh chợt cười, bình dị dễ gần: “Em hồi hộp sao?”

Người trải qua nhiều kinh nghiệm có thể khẳng định là anh đang trêu đùa cô, theo bản năng cô trừng mắt với anh, rồi nhanh trí quay người rời đi.

Ánh mắt Mạc Đình chợt lóe lên, cúi đầu cười nhạt, nụ cười không thể chân thật hơn. Anh phát hiện lòng mình đã được xoa dịu quá dễ dàng, đưa tay nhẹ day lông mi, tuy không muốn thừa nhận, nhưng hình như anh đích thực đã bị nuột tơi rồi.

Nhấp một ngụm trà trên tay, trước nay anh đều không thích cốc giấy, cũng không thích trà xanh.

Anh phát hiện ra ánh mắt nhìn mình chăm chú phía trước, ngẩng đầu nhìn ánh mắt như có suy tư gì của Chu Cẩm Trinh, Mạc Đình khẽ gật đầu.

Khi An Ninh bước ra ngoài, A Lan luôn đứng ngoài nghe bọn họ nói chuyện, liền biểu hiện thái độ hưng phấn quá độ: “An Ninh, đứng trước mặt anh ấy, cô không hồi hộp sao?”

Người nào đó không khỏi ho lên một tiếng: “Người cô nhầm tưởng là Từ Mạc Đình ư?”

“Anh ấy họ Từ?”

“Ừm... tôi đoán thế.”

A Lan nghi ngờ, nhìn cô chăm chăm: “Suýt nữa tôi quên mất, bạn nhỏ An Ninh hình như cũng là con ông cháu cha, nói, có phải có quan hệ với gia thế anh ấy không?”

“Tôi...” Mẹ tôi chỉ là một giáo viên Ngữ văn.

Một cái có không thể cự tuyệt: “Lý An Ninh, cô có nhớ lần đầu cô tới công ty không, là ai dẫn cô đi tham quan, là ai dẫn cô đến nhà ăn cơm? Là ai...”

An Ninh đầu hàng: “Nếu chỉ là giới thiệu làm quen, tôi có thể thử xem.” Đây có thể xem là bán “bạn” cầu vịnh không?

A Lan cảm kích đến rớt nước mắt, sau đó lại thấp giọng như bị ma nhập: “Anh ấy thật là làm người khác thần phục phải không? Tầm tuổi như chúng ta sao mà đã... khó hình dung đến vậy!”

An Ninh do dự mở miệng: “A Lan, tôi kém cô một tuổi.”

“...” A Lan: “Tôi mãi mãi tuổi mười tám!”

“... Được thôi.”

Hai cô gái buồn đưa lê không được bao lâu, Sở Kiều đã tới gọi An Ninh đi “dạo phố” rồi.

Hạ Thiên Liên đang nói chuyện vui vẻ với mấy vị lãnh đạo ở phía trước, một đám người cười ngửa xem hoa theo sau, An Ninh đi chậm nhất, lúc đến phòng kỹ thuật, Chu Cẩm Trình đợi cô tới gần cùng đi với anh ta.

An Ninh vốn muốn giả bộ như không có chuyện gì, kết quả câu đầu tiên của đối phương là: “Tuần tới anh về thành phố G, em về cùng anh một chuyến nhé.” Anh ta nói một câu trần thuật.

An Ninh thấy vương mắc trong lòng, chỉ nói: “Tuần sau tôi có thể sẽ rất bận.”

“Anh đã nói chuyện với sếp của em”

Cô dừng lại, trong lòng thấy hơi bất ổn, cô trầm tĩnh cúi đầu: “Tôi không muốn đi.” Nhiều năm nay, mỗi lần nói ra một câu, cô luôn nghĩ là tự mình có thể ứng phó với tình hình đột ngột phát sinh, nhưng rõ ràng là cô đã đánh giá cao bản thân rồi.

Một sự im lặng ngắn ngủi. “Vậy khi nào em sẽ đi?” Chu Cẩm Trình lùi một bước.

Tôi chưa bao giờ muốn đi. An Ninh đang định mở miệng, bên cạnh có người nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, ngữ điệu lạnh nhạt quen thuộc. “Cô ấy sẽ không đi đâu hết.”

Không gian bị bầu không khí kỳ dị bao trùm. Chu Cẩm Trình nhìn cô, An Ninh cúi mặt, cho đến bây giờ, cô vẫn có chút sợ hãi cách xử sự của anh.

“Xin lỗi, cô ấy không thể tiếp chuyện.” Khi Từ Mạc Đình dẫn cô đi, An Ninh thấy hơi nóng mặt, cô cảm thấy xấu hổ vì sự mềm yếu của mình, những lúc như vậy đột nhiên muốn dựa vào một người, vì người này rất đáng tin cậy.

“Mạc Đình, anh thật tốt.” Cô lí nhí mở miệng. Cảm thấy bước chân người bên cạnh chợt dừng lại, lúc bước vào phòng hội nghị, An Ninh vừa định ngồi xuống trước, thì bị người ta giữ lấy sau gáy ép vào cửa hôn tới tấp với khí thế sấm đánh liên hồi không kịp bật tai. Đầu lưỡi như công thành cướp đất, nhanh chóng cuốn lấy, như chỉ dẫn cô đáp lại nụ hôn, làm cho môi và lưỡi cô thấm cả nước bọt của mình. Anh đang hôn mãnh liệt, bỗng biến thành liếm nhẹ, An Ninh cảm thấy cả khoang não đã bị hút sạch, đôi mắt ướt át rã rời nhìn người trước mặt, Từ Mạc Đình cúi mặt, ngăn cản sự mê hoặc nào đó của tuổi xanh.

An Ninh hồi phục tinh thần vừa hoảng loạn, vừa vô cùng xấu hổ ẩy lại, đây là công ty, lúc nào cũng có người ra vào phòng hội nghị, cô trừng mắt với người nào đó. Mạc Đình khó giấu nổi những rung động sợ hãi nhẹ trong lồng ngực, nhưng mở miệng vẫn là sự bình tĩnh vốn có: “Ăn tối với anh nhé?”

Lúc này đầu óc An Ninh vẫn bị anh làm cho hỗn loạn, không biết sao lại nói: “Bạn cùng phòng em hỏi khi nào thì anh mời bọn họ ăn tiệc hỷ?”

Một tia sừng sốt lóe lên trong mắt Từ Mạc Đình, rồi lập tức thu lại, anh mỉm cười: “Vậy thì ngay hôm nay đi, phu nhân.”

Ngay lúc đó, có người gõ cửa: “An Ninh, khi nào thì mời chúng tôi uống rượu hỷ đây?”

Là Giai Giai. Ý thức được những lời lúc trước của mình, An Ninh rên rỉ vùi vào ngực Từ Mạc Đình, mắt nhắm quá!

Hôm đó, khi Chu Cẩm Trình ra về, có nói với cô một câu: “Anh sẽ gặp em nói chuyện sau.”

An Ninh trước nay luôn tuyệt tình với người, nhưng rốt cuộc vẫn nói: “Nếu muốn quay về, tôi sẽ tự mình quay về.”

Lúc nổ máy, Chu Cẩm Trình ấn lồng máy, nhìn qua gương chiếu hậu thấy một chàng trai anh tuấn đang bước về phía cô, nếu như là Từ Mạc Đình, vậy thì khó khăn rồi.

An Ninh rất muốn thu cái từ tiệc hỷ vào trong bụng, như là cô chưa từng nói. Hoặc là cô sẽ đợi lần sau, chí ít là đợi anh quên đi từ này. Thế là người không giỏi nói dối ập ứng mở miệng: “Máy em hết pin rồi.”

“Dùng của anh đi.” Chiếc di động màu xám đã được đưa qua.

An Ninh trù trù nhận lấy, quay đầu liếc nhìn con phố lấp loáng ánh đèn ngoài cửa xe, cúi đầu bấm số.

Đối phương rất nhanh nhấc máy: “Xin hỏi bạn là...?” Âm điệu mềm mại vừa quen vừa lạ.

Cô không khỏi thở dài một tiếng: “Là tôi.”

Đối phương dừng lại một chút, lập tức khôi phục giọng điệu thường ngày: “Còn tưởng là giai đẹp chứ! Meo Meo, bà làm gì, đang yên lành lại đổi số à?”

Tôi cũng không muốn mà: “Mao Mao, có muốn ra ngoài ăn cơm không?”

“Bà mời?!”

“À, Từ Mạc Đình mời.”

Bên kia là một tràng tiếng hú, một lúc lâu sau Tường Vy nghe máy: “Meo Meo, bọn tôi kiên quyết yêu cầu đến nhà em về ăn cơm!”

An Ninh quay đầu lại hỏi đương sự. Lúc này trong Từ Mạc Đình là tâm lý hồi hộp cho “lời khó nói” của anh với cô, mà sự thật này luôn là điều bất ngờ với cô.

“Cũng được.” Dễ dàng vậy sao?

An Ninh nói địa chỉ, sau khi cúp máy mới nghĩ đến một vài đề thực tế: “Đồ ăn ở chỗ anh đủ không?” Thực tế là không phải cô lo xa, mà đúng là bọn Mao Mao ăn uống còn ghê hơn cả châu chấu.

Từ Mạc Đình bẻ lái: “Không đủ, cho nên chúng ta phải đi siêu thị trước.”

Dạo siêu thị với Từ Mạc Đình sẽ là khung cảnh như thế nào? An Ninh nhìn nửa gương mặt anh tuấn đang đẩy xe hàng, nói thật, tướng mạo vóc dáng của anh đều xuất chúng, ngay cả khi mặc đồ thường ngày cũng có thể bộc lộ ra vẻ đặc biệt, giọng nói của Từ Mạc Đình trầm thấp, lại không hề biểu hiện sự xuất sắc của anh, anh không muốn làm người khác chú ý, có điều đã có không ít người phải ngoái lại nhìn lúc anh lướt qua họ.

“Em ăn được hải sản không?” Lúc đi qua khu đông lạnh, anh đột nhiên ghé sát tai cô hỏi nhỏ.

“Được.”

Mạc Đình cúi xuống nhặt mấy phần thức ăn đông lạnh, An Ninh bỗng nhiên nhớ ra Tường Vy không có rượu không vui, thế là kéo tay áo người bên cạnh: “Mạc Đình, em có thể mua rượu không?”

Câu này vừa nói ra thì hai người đều dừng lại, câu nói tự nhiên như vậy, giống như một cặp tình nhân lâu năm, An Ninh lập tức ho mấy tiếng, quay người bước đi: “Em đi lấy rượu, anh chờ một chút.”

Từ Mạc Đình nhìn người đang chạy đi, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười nhạt.

An Ninh vừa quay người về đường cũ, thì bị một người vỗ nhẹ vào vai.

“Lý An Ninh, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Cô nghiêng người, một nam sinh cao lớn trước mặt đang cười ha ha với cô, An Ninh có chút kinh ngạc: “Lớp phó?”

“Hiếm khi nhận ra tôi nhanh như vậy.” Đối phương mỉm cười. “Đi siêu thị à?”

“Ừ.”

Lớp phó hình như có hứng thú nói chuyện với cô, An Ninh không biết nói sao với anh ta rằng cô đang vội.

“Lớp phó, không phải anh đi du học Nhật Bản sao? Tại sao lại ở đây?”

“Về rồi! Chỉ là trao đổi sinh viên, ra nước ngoài có một năm thôi.” Vừa nói anh ta vừa liên tưởng đến điều gì đó: “Từ Mạc Đình không phải cũng như vậy sao?”

Nghe câu này, An Ninh nghi hoặc: “Cái gì mà cũng như vậy?”

“Aiz? Cô không biết sao? Trường cậu ta ở bên Mỹ, về đây giao lưu một năm, khoảng cuối năm nay chắc cũng sẽ sang lại đó...”

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, tâm trạng An Ninh từ từ trầm xuống.

Trước nay An Ninh luôn tỏ vẻ thần nhiên ung dung, lớp phó đột nhiên nhìn thấy cô mặt buồn rười rượi chợt cảm thấy không ổn, nhận ra cô có thể có quan hệ với Từ Mạc Đình, lớp phó ngưng ngưng: “Có phải là tôi đã nói ra điều không nên nói không?”

“Không.” An Ninh lắc đầu, nhưng đưa ra một nghi vấn: “Lớp phó, tình hình này có lẽ vừa khéo ngược với tình hình của anh thì phải?” Hỏi xong cô thấy vô cùng ngưng ngưng, vì sắc mặt đối phương rất xấu, cô vội vàng chữa cháy: “Thực ra cũng có thể nói là ý nghĩa như nhau!”

“Cảm ơn cô đã an ủi.” Người nào đó thở dài.

Đến khi lớp phó rời đi, An Ninh bản thân trước giá rượu đến nửa phút mới quay về khu đông lạnh, Từ Mạc Đình đang dựa vào xe đẩy đợi cô.

Lúc An Ninh bình tĩnh nhìn vào mắt anh, đối phương nở một nụ cười, không hề có ý hối thúc: “Em chọn được chưa?”

An Ninh đáp “Rồi”, bước tới bỏ đồ trên tay vào xe đẩy.

“Sao thế?” Từ Mạc Đình luôn là một người có trực giác sắc bén.

An Ninh bị câu hỏi của anh làm giật mình, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, không sao, chỉ là gặp một người quen thôi.”

“Ồ?” Biểu hiện sóng yên gió lặng, đi được hai bước anh mới điềm tĩnh hỏi: “Anh có quen không?”

Rất cuộc cô không giỏi nói dối: “Là lớp phó hồi cấp ba.”

Mạc Đình lúc này không truy vấn thêm nữa, cũng có thể nói là kiềm chế, có lẽ nguyên do là anh có nhiều mối quan hệ, khiến anh che giấu đi một vài mặt tối, mỗi một hành động anh đều suy nghĩ kỹ càng.

Khi lái xe về đến căn hộ, đám Mao Mao đã đợi ở dưới, vừa nhìn thấy An Ninh liền chạy đến ôm như là nhiều năm không gặp, quay đầu hét “em rề” náo loạn cả khu.

Lúc trong thang máy, Mao Mao luôn miệng lẩm bẩm: “Đã có thể vào nhà của Từ Mạc Đình, đã có thể vào nhà của Từ Mạc Đình...”

An Ninh lên lùi xa một bước, cúi chỏ không may đụng vào Từ Mạc Đình, theo bản năng cô lại lùi xa một bước. Cô không phát hiện ra ánh mắt đối phương hơi nheo lại.

Tường Vy cười nịnh: “Ngại quá em rề, bọn tôi đến đây quấy nhiễu... hai người.”

“Không sao.” Đối phương nói chuyện rất cời mở.

Triều Dương trịnh trọng nói: “Meo meo nhà chúng tôi sau này phải nhờ đến anh rồi.”

“Tất nhiên rồi.”

An Ninh: “...”

Lúc bước vào nhà, Mao Mao thăm thú xung quanh, rồi lẩm bẩm: “Hàng hiệu, đúng là hàng hiệu, Meo Meo nhà chúng ta phát tài rồi.”

“...” Vẫn là người nào đó.

Từ Mạc Đình cời áo khoác ngoài: “Phải đợi khoảng hai mươi phút, các bạn cứ tự nhiên.”

Ba người: “Đợi bao lâu cũng được!”

Thật khó có thể tưởng tượng người như Từ Mạc Đình lại có thể vào bếp, hơn nữa lại không hề cảm thấy đột ngột, xắn tay áo, tạp dề buộc vào eo, tư thế nhàn nhã, động tác thuần thục.

Tường Vy ngồi ở sofa ghé vào tai An Ninh thì thầm: “Chàng nhà bà thật là không gì là không thể!”

Triều Dương cười: “Tài hoa tuyệt vời.”

Mao Mao bung miệng cười: “Không biết công phu trên giường như thế nào?”

“...”

Hôm đó nhóm ba người ăn xong, vô cùng biết ý ra về trước chín giờ, An Ninh vừa định đi theo, Từ Mạc Đình đã kéo cô lại: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Cũng không trông chờ vào mấy người đã lao vào thang máy được nữa, cô đối diện với biểu hiện có chút tĩnh lặng của đối phương, An Ninh bất giác muốn nói điều gì đó, nhằm che đi sự hoảng loạn trong lòng.

“Bữa tối hôm nay... cảm ơn anh.”

Ánh mắt Từ Mạc Đình càng thể hiện rõ sự tò mò, giống như là khai quật được những thứ chân thực trên khuôn mặt cô. Một lúc sau, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, nhưng chỉ chạm vào một lúc rồi buông tay ra.

“An Ninh, em muốn biết điều gì, anh đều có thể nói cho em biết.” Câu này không phải là lần đầu tiên anh nói, nhưng lần này lại mang rất nhiều ẩn ý sâu xa.

Trái tim cô đập thành thịch, nhưng cô không hề hé môi.

Có thể, sau vài tháng nữa, bọn họ sẽ chia tay. Cô có cuộc sống giản đơn của mình, vốn không muốn vướng quá nhiều vào chuyện tình cảm, nhưng bỗng nhiên nhìn lại, phát hiện con người này đã bước vào cuộc sống của cô quá sâu đậm, lúc này cô phải làm sao đây?

An Ninh cảm thấy buồn, lúc này suốt dọc đường từ siêu thị về cô như người mất hồn, bình thường lo đến quen rồi, nhưng cảm giác này của ngày hôm nay cô không biết phải xử lý như thế nào. Nhìn người trước mặt, đột nhiên cô thấy có cảm giác tội thân, cuối cùng cô đưa tay ra kéo áo anh, áp môi vào môi anh. Bất chấp đối phương có muốn hay không, An Ninh một mạch làm tới.

Ánh sáng trong phòng chiếu lên gò má anh, làm cho gương mặt vốn anh tuấn càng thêm dịu dàng lôi cuốn, đôi mắt đen thông minh thường ngày càng trở nên sâu hơn. Từ Mạc Đình nhắm mắt, đưa tay đóng cửa lại. Bàn tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, sức mạnh như được cổ vũ thêm.

Ham muốn của đàn ông có lúc ý chí không thể khống chế được, hơn nữa người khiêu khích anh lại chính là đối tượng trong lòng, mê đắm chìm đắm là chuyện quá dễ dàng, ngón tay anh từ từ quần lấy mái tóc dài của cô, như muốn giữ chặt lấy cô, lại dường như muốn cô giữ chặt lấy mình.

Lúc này, chuông điện thoại bỗng vang lên, đánh thức hai đương sự ý thức vẫn còn mông lung. An Ninh kinh ngạc với hành động của mình, giật mình, lùi mạnh lại một bước, tự cô làm khó tình cảm của mình, mặt cô đỏ bừng, chột dạ: “Xin... xin lỗi.”

Sau khi chuông kêu năm, sáu hồi cô mới bình tĩnh, người đối diện cũng vẫn im lặng. An Ninh ngẩng đầu lên, hình ảnh của cô phản chiếu rõ ràng trong mắt anh, lúc này đôi mắt cháy bỏng đó bị che phủ bởi một màn sương mờ ảo, như muốn hút linh hồn của người khác vào đó. Mạc Đình từ từ ôm lấy người đang ngã ra đó vào trong lòng, cơ thể hai người dính chặt vào nhau, lấp kín khoảng cách giữa họ.

Anh ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng thì thầm như không thể nghe rõ: “Anh đưa em về nhé.” Đôi lúc anh cũng thực sự bối phục sức nhẫn nại của mình.

Có thể vì tránh lặp lại hành động thân mật vừa rồi, hành động sau đó của Từ Mạc Đình có thể nói là hợp lý, lúc họ nhìn nhau vẫn còn chút dư âm ấm áp, nhưng không ai dám mạnh dạn rung động sợi dây đàn nào đó.

Cửa sổ xe mở, để gió lùa vào, lướt qua từng ngọn đèn đường, từng bóng cây đu đưa, luôn làm người ta cảm thấy bình tĩnh đôi chút.

Lúc về đến phòng, An Ninh liền bị mấy người vây kín.

Tường Vy: “Sao mà đã về sớm như vậy?!”

Mao Mao: “Có không, như thế nào? Anh ấy có ôm bà, hôn bà, sờ bà không?”

Triều Dương nhăn mặt: “A Mao, sao tôi nghe bà nói... bất cứ điều gì cũng thấy buồn nôn vậy?”

An Ninh ngồi xuống ghế, úp trán xuống bàn, than thở, cô không có phản ứng.

Đội bộ này lại làm ba người còn lại cảm thấy không nắm được manh mối, tốt xấu thế nào nói ra có phải hơn không.

Mao Mao cẩn thận hỏi: “Meo Meo, rốt cuộc là mong muốn của bà không thành hả?”

Một lúc sau, An Ninh ngẩng đầu lên lần nữa, hơi cau mày lại.

Xuất hiện rồi! Tường Vy hét thầm lên trong lòng, tất cả những ai bị bạn Meo Meo nhìn bằng ánh mắt tàn khốc không mang nhân khí nghìn năm hiếm gặp này, sẽ phải nhận những vết thương tâm lý có mức độ khác nhau, tùy theo khả năng chịu đựng của họ... Nghe nói ánh mắt này sẽ làm người ta nảy sinh một ảo giác giống như bị một kẻ vô tình đẩy xuống từ tầng thứ năm mươi.

Tường Vy to gan hỏi: “Meo Meo, giữa bà và em rồi... không xảy ra chuyện gì chứ?” Nhanh như vậy sao! Không hổ danh là nhân vật lớn!

Triều Dương đập bàn nói: “Có lẽ anh ta dùng sức mạnh ép buộc?!”

Mao Mao hỏi: “Có phải hôm nay chúng ta ăn nhiều quá không? Nhà địa chủ cũng hết gạo rồi?”

An Ninh chẳng buồn tranh cãi với họ, đứng dậy bước vào phòng tắm thay quần áo.

“Tôi đi tắm đã.”

Giây lát sau Triều Dương mở miệng: “Mấy bà có cảm thấy Meo Meo đang hóa thành yêu quái không?”

“...” Hai con chuột chũi đang run rẩy.

Hôm sau, khi An Ninh đi học, di động vừa mở, chị họ liền tóm lấy cô kể chuyện: “Chị có một sư tỷ, hơn chị hai tuổi, đang học tiến sĩ, bà ấy vừa kết hôn. Chị muốn nói là, cuộc nói chuyện giữa chị và chị ta làm chị vô cùng... xúc động. Cụ thể cuộc đối thoại như sau:

[Chị họ yêu em họ: Wa, chị đã kết hôn sớm thế sao, hạnh phúc nhé. (Ông xã chị ta trông giống như là... Bát Giới, không đúng, Bát Giới so với anh ta còn

có mấy phần tiên khí!)

Tiến sĩ chị đẹp nhất: Em mau kết hôn đi, chị kết hôn một lần kiếm được hai trăm nghìn tệ! Em mà kết hôn chắc cũng có thể kiếm được mấy chục nghìn tệ.

Chị họ yêu em họ co giật ngã xuống.]

Chị họ: “Chị nghĩ mãi mà không hiểu, hừ, hai trăm nghìn tệ, tiếp theo chị ta nói chị ta đang đợi sinh con, sinh con xong đợi nuôi nó lớn, chị ta càng nói chị càng sụp đổ, thì ra suy nghĩ lại có thể khác nhau xa như vậy.”

An Ninh: “Giống như người uống nước, nóng lạnh tự biết lấy thôi.”

Chị họ sùng sốt: “Sao thế, tâm trạng em hôm nay không tốt à?”

An Ninh: “Đâu có.”

Chị họ: “Chị kể em nghe một truyện cười, “Viết ra câu nói làm tổn thương bạn sâu sắc nhất của một người mà bạn yêu sâu sắc nhất... Chàng nào đó viết: “Anh dứt vào chưa?””

An Ninh: “Chị, ba em bảo em đến thành phố G làm việc.”

Chị họ: “Em không cảm thấy vui sao? Em không muốn đi thì đừng đi.”

An Ninh than thở: “Đừng nói chuyện không đau lưng à?”

Chị họ lúc sau trả lời: “An Ninh, em thật độc ác, đừng làm tình mới không đau lưng!”

An Ninh nghĩ, cô thực sự không thể hài hước được như chị họ. Cô bỏ đi động vào túi áo, neho mắt nhìn người lúc này đang đứng bên ngoài phòng thí nghiệm.

Phó Tường Vy đang dán mặt vào cửa sổ: “Người trong phòng học à, không cần phải tội nghiệp tôi phải đứng ngoài này, nếu tôi ở trong đó, mấy người không ai được yên đâu.”

Giáo sư ở phía trên mặt mũi sa sầm, nhần nhin mấy lần.

Triều Dương chúc mừng: “May quá mình không cùng phòng với bà ấy.”

Mao Mao nghi hoặc: “Có khác gì đâu?”

An Ninh lại thờ dài, sau khi suy tính lợi hại, cô hét lên với người bên ngoài: “Phó Tường Vy, vào đi, sau này lên lớp chú ý một chút!”

Tường Vy vào lớp bắt tay dọc đường đi: “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn!” Mặt giáo sư hết đỏ lại trắng.

“Bà làm gì mà luôn chằm chọc thầy vậy?” Triều Dương đợi cô đi tới hỏi.

Tường Vy nói: “Vì cuộc sống quá vô vị mà.”

Triều Dương nói: “Tôi thấy bà mới là vô vị ấy. Đừng làm nghiên cứu sinh năm hai nữa, không thì tôi sẽ phải mất mặt thay bà mất.”

“Có Meo Meo ở đây mà.”

“Học kỳ này tôi làm luận án, miễn thi hai môn.”

Tường Vy ngăn người, lập tức rảo chân đi lên: “Thưa thầy, thầy có khát không? Em rót cho thầy cốc trà nhé?”

Triều Dương quay lại: “Thật là hèn hạ.”

An Ninh lần thứ ba thờ dài. Buổi sáng nhận một cuộc điện thoại cô vẫn còn hơi sa sút tinh thần. Hôm nay khi cô vừa ra khỏi phòng thí nghiệm lại gặp phải cô sinh viên gần đây liên tục làm phiền cô, chính là người lần trước gặp một lần ở điểm chờ xe bus, người này không chịu thua cô, thế là không hiểu sao từ theo đuổi Giang Húc biến thành quấy rầy cô, An Ninh không thể chịu nổi sự quấy rầy của cô ta.

Lúc đó, một bạn học đi qua thấy cảnh tượng thù địch lập tức dừng xe đạp, chạy lại: “Sur ty, chị không sao chứ?”

Lúc ba người Mao Mao đang đợi An Ninh, thiếu nữ bắt lương kia nhìn thấy có người tới, ánh mắt lóe lên tia nhìn đầy ẩn ý sâu xa, Lưu Sở Ngọc à?

Sự tự tin của nam sinh xuất sắc học viện Nghệ thuật lại không thể phát huy trước mặt người mình thích, cậu ta một mặt che giấu cảm xúc hồi hộp của mình, một mặt thể hiện anh hùng cứu mỹ nhân. “Để tôi đưa chị về!”

“Lý An Ninh, chị thật là lợi hại, nhanh như vậy đã có thêm một nhân tình rồi sao?”

Lưu Sở Ngọc cau mày: “Cô chỉ là cô bé thôi, nói chuyện không thể dễ nghe một chút sao?”

Cô ta cười gằn: “Tôi không khiến anh nghe, anh có thể cuốn xéo được rồi đó!”

An Ninh lần thứ tư thở dài: “Mọi người từ từ nói chuyện, tôi xin đi trước.”

Nữ sinh kia tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay An Ninh: “Ê, chị không được đi! Lý An Ninh, chị đừng tưởng چرا được Từ Mạc Đình của khoa Ngoại giao đã là giới, anh ta...”

An Ninh lúc này rút cuộc cũng nhìn vào đối phương: “Anh ấy làm sao?”

Ánh mắt sắc bén sáng rực làm cô nàng nào đó không khỏi ngớ người, không dám khinh suất.

An Ninh vốn không muốn đo mắt với nhau, cô nhẹ nhàng gạt tay cô ta xuống: “Đừng nói chuyện thị phi của anh ấy.”

Biểu hiện của An Ninh như thể kẻ nào chống lại ta sẽ phải chết!

“...”

Mao Mao có chút đồng tình, đáng lên lời vàng ngọc: “Bạn học à, núi xanh còn đó lo gì hết củi đun.”

Tường Vy ôm lấy cánh tay Lưu Sở Ngọc đã thành bìa đỡ đạn: “Son Âm à, đến đây, nói chuyện với tỷ tỷ, em rút cuộc là đang hẹn hò với ai?”

Ban này lão tam từ một tòa nhà khác đi ra, xem như đã nghe toàn bộ câu chuyện, suýt chút nữa thì bật cười, nhưng vì trong lòng còn chút sợ hãi mấy người bạn cùng phòng của chị dâu, không dám đi tới xen ngang, chỉ dùng di động quay lại cảnh này, khi ra khỏi vùng nguy hiểm lập tức gửi cho lão đại.

An Ninh trở về ký túc xá, vừa tới dưới lầu đã nhìn thấy từ xa một chiếc xe đang đi đến, chặn đường cô, người trên xe mở cửa bước xuống: “Ninh Ninh.”

“Chú Hoắc.” An Ninh có chút bất ngờ, chú Hoắc là lái xe của ba cô, lái xe từ hồi cô học tiểu học, với cô xem như rất quen thân, không ngờ là chú ấy đến chờ cô.

“Mấy năm rồi không gặp cháu, đã xinh đẹp thế này rồi.” Đối phương tươi cười: “Đi thôi, ba cháu nói đã gọi điện cho cháu rồi.”

An Ninh rất muốn làm trận bỏ trốn: “Chú Hoắc, ngày mai cháu đi có được không?”

“Cháu nói xem.” Chú Hoắc giữ lấy cô: “Cô bé, trốn được một thời gian không thể trốn cả đời, huống hồ chú đã đến đây rồi, cháu nhẫn tâm để chú trở về tay không sao?”

“Nhẫn tâm?”

Chú Hoắc sững sốt, sau đó lập tức cười ha hả: “Ninh Ninh, chà trách cậu Chu nói cháu thay đổi không ít.”

Chuyến đi này nói dài, thực ra cũng không dài, dọc đường An Ninh nhìn quang cảnh trôi qua, thái độ ít nhiều tỏ vẻ miễn cưỡng, chú Hoắc nhìn cô qua gương chiếu hậu: “Ninh Ninh, ba cháu thường nhắc tới cháu, cháu vẫn là niềm tự hào của ông ấy.”

“Dạ.”

Lý Khải Sơn vừa cười, vừa rót trà cho con gái: “Dạo này con bận lắm à?”

“Vẫn tốt ạ.” An Ninh ngoan ngoãn cầm cốc trà, từ từ uống.

Món nguội đưa lên, Lý Khải Sơn dặn người phục vụ dọn cơm lên trước, nói: “Năm nay con lại thực tập ở Long Thái à? Sinh viên vẫn phải coi học hành làm trọng. Năm nay ba thiếu quan tâm đến con, mà có chuyện gì, con cũng không chủ động nói với ba, Cẩm Trinh nói con hình như đã chính thức có bạn trai.”

“Ba, con cảm thấy ở Long Thái rất tốt.”

“Ba không nói công ty đó không tốt, nhưng con chưa tốt nghiệp, không cần đi làm sớm như thế.” Ngữ khí của ông lộ vẻ không hài lòng: “Mẹ con nghĩ như thế nào?”

An Ninh cúi đầu, không muốn nói nhiều.

Lý Khải Sơn cũng không miễn cưỡng, người cha như ông cũng đã lực bất tòng tâm, chỉ là ông vẫn muốn kiên nhẫn với con gái: “Tốt nghiệp rồi, hay là con đến chỗ ba làm việc?”

Nét mặt cô có chút buồn khổ: “Ba, con không muốn rời xa nơi đó.”

“Ninh Ninh, con không cần phải vì đám bạn nhất thời đó mà đánh đổi tương lai, mẹ con...”

“Nhưng mà ba à,” An Ninh nhẹ giọng cắt ngang, “Tương lai như của ba đối với con cũng không phải là thứ con mong muốn.”

Lý Khải Sơn nhìn cô, thờ dãi: “Có chính kiến không phải là chuyện xấu, nhưng chuyện công việc con đừng kết luận sớm như vậy, con hãy suy nghĩ thêm một chút, sẽ không ảnh hưởng gì đến tương lai của con đâu.”

Ba cô hiếm khi có thái độ mềm mỏng, cô cũng cố gắng hợp tác, mà ba cô không hỏi tới vấn đề “bạn trai”, chỉ vì ông cảm thấy không quan trọng, thực ra, như thế cũng tốt.

Từ Mạc Đình không giống những người như cô, anh lúc nào cũng có thể tự do ra đi, mà bản thân cô cũng không hẳn đã đắm vào quá sâu, cho nên như vậy cũng tốt.

An Ninh dụi dụi đôi mắt hơi mệt mỏi.

Lý Khải Sơn lại hỏi một vài chuyện học hành, An Ninh trả lời câu được câu chăng. Ăn bữa tối với ba xong, cô muốn tự mình bắt xe về trường, nhưng ba cô nhất quyết đưa cô về. Xuống xe dưới lầu ký túc xá, bỗng nhiên cô dừng lại. Người đang đứng bên cạnh cột trụ hành lang chính là Từ Mạc Đình, còn anh lúc nhìn vào đôi mắt của An Ninh, hai tay đã đứt túi quần từ từ bước lại.

“Em về muộn vậy?” Ngực khí của anh không có một chút thiếu kiên nhẫn khi phải chờ đợi.

An Ninh vẫn đứng nguyên một chỗ, đối diện với Từ Mạc Đình dường như trước sau cô không thể hững hờ: “À... anh có thể gọi điện cho em mà.”

“Mấy em hết pin rồi.” Anh mỉm cười.

“Ý?” An Ninh lấy máy ra xem, quả nhiên là vậy.

Lý Khải Sơn cũng đã xuống xe, nghe thấy cuộc trò chuyện, hơi hiểu ra, chỉ gật đầu với hai người, không đứng lại lâu.

Khi chiếc xe màu đen rời khỏi cổng trường, Hoắc Trung mở miệng: “Bí thư, cậu ta hình như là cháu trưởng nhà họ Từ.”

“Cậu ta đích thực là một nhân tài.” Lý Khải Sơn cười nói: “Bọn trẻ yêu đương, chỉ là phù phiếm. Ra ngoài xã hội rồi, đối mặt với những vấn đề thực tế, có thể có được mấy đôi viên mãn chứ.”

“Đúng vậy.”

Lúc này hai người vừa rẽ qua khu ngoài trời, liền có người cao giọng hét lên một câu, An Ninh quay đầu lại, không khỏi thờ dãi, người này có phải là gần máy theo dõi trên người cô không?

Nữ sinh đã chủ động tiến đến, trên mặt treo một nụ cười không thể đoán định: “Trăm nghe không bằng một thấy, Từ sư huynh.”

Từ Mạc Đình không quan tâm, anh chỉ liếc nhìn một cái, nhưng vì trước đó đã xem một clip, hơn nữa còn xem ba lần, cho nên anh có chút ấn tượng với nữ sinh đứng trước mặt, nhưng ngực khí vẫn rất lạnh lùng: “Có chuyện gì?”

“Tôi là bạn của An Ninh, ban đầu tôi nghĩ là chị ta đến đây gặp ai đó, ha ha, không ngờ lại là Từ sư huynh, nên tôi có chút kinh ngạc mà thôi.”

An Ninh ngại khi có Từ Mạc Đình ở đây, không tiện nói gì, chỉ là cô cảm thấy không thoải mái.

Mạc Đình chỉ nói một câu: “Tôi yêu cô ấy.” Cho nên tôi có thể bao dung tất cả.

Đây là một câu bày tỏ trần trụi, không chỉ cô nữ sinh nọ, mà ngay cả An Ninh cũng trở tay không kịp. Từ Mạc Đình vẫn luôn kín đáo, làm người khác khó đoán lại đột nhiên thẳng thắn biểu lộ, quả là vô cùng chấn động.

Tim An Ninh đập thành thịch, có thể nói là... dữ dội. Cô chưa kịp bộc lộ cảm xúc, đã bị Từ Mạc Đình dẫn đi, quyền sở hữu có thể thể hiện ra cho người ngoài thấy, nhưng hành động thân mật anh sẽ không hào phóng biểu diễn cho những người hay đưa chuyện.

Khi người nào đó tỉnh táo lại, đã phát hiện mình đang ở con đường nhỏ vắng vẻ.

“Em...” Lúc này An Ninh không còn điều khiển được ánh mắt mình, ánh mắt anh chăm chú nhìn cô làm cô cảm thấy có chút mê hoặc, cảm giác ấy từng chút từng chút ngấm vào cô, khiến lòng cô xao động.

Hôm đó cô đã nói những gì, rốt cuộc chính cô cũng quên mất, chỉ nhớ ánh trăng mờ lung chiếu lên người anh, cũng chiếu lên người cô.

Lúc hôn cô anh luôn thì thầm gọi tên cô, anh để hơi thở ấm áp của mình len lỏi trên cổ cô.

Nhưng có một điểm mà An Ninh sẽ không biết, người con trai này giây phút đó hơi lộ ra vẻ thâm trầm.

“Anh có thể không đi không?”

Anh có thể không đi không? Anh có thể không đi không... Cô mở to mắt nhìn ánh đèn trong phòng, sắc mặt có chút thẫn thờ, cả khuôn mặt cũng từ từ nóng lên. Đây rốt cuộc là mơ hay là... An Ninh không thể xác định, cho nên, cô vô cùng bối rối.

Đợi đến khi ánh nắng xuyên qua rèm cửa, cô nghe thấy Mao Mao giường dưới mò mẫm vào toilet.

“Mấy giờ rồi?”

Mao Mao giật mình: “Dậy rồi à, để tôi xem... sáu giờ mười lăm phút.”

Lúc điện thoại vang lên, Triều Dương cũng bị làm cho tỉnh giấc: “Ài mà thất đức thế này còn sớm đã phá giấc mơ của người khác!”

An Ninh sa sầm: “Xin lỗi, là di động của tôi.”

Mao Mao đã đi ra, đưa máy cho Meo Meo. An Ninh xem là số lạ, do dự một lúc mới nghe máy, đối phương vừa nghe đã nói một câu thành tâm: “Xin lỗi.”

An Ninh không nhận ra là ai: “Anh là?”

Lần này đổi lại là đối phương im lặng mấy giây: “Giang Húc.”

“Ồ, có chuyện gì không?”

“An Ninh, anh rất xin lỗi, sự tình đến giờ anh mới biết. Cô ta không làm gì em chứ? Cô nữ sinh này là sư muội trước đây anh đã từng dạy kèm, hành động có chút ngỗ ngược...”

An Ninh ho nhẹ một tiếng, không thể không mở miệng cắt ngang: “Ngại quá, Giang sư huynh, bạn cùng phòng em vẫn đang ngủ, có chuyện gì để sau hãy nói được không?”

“...”

Trong lúc đối phương im lặng, An Ninh đã cúp máy, Triều Dương nằm đối đầu với cô nói một câu: “Có một số người trong mọi trường hợp giao tiếp đều là một tay lão luyện, nhưng lại không hề lộ ra sự ưu tú của mình, chỉ có thể nói thực tế mà không cần khéo léo, nịnh nọt.”

“Tôi biết.”

Cả ngày hôm nay, An Ninh bận tới mắt, đầu óc cô thi thoảng lại trống rỗng, nhưng lúc làm thí nghiệm vẫn cần phải tỉnh táo.

Đồng sự Giai Giai mang vào một cốc hồng trà Cát Lâm, mùi thơm lan tỏa khắp phòng, lúc An Ninh ngẩng đầu lên đã thấy cô ấy ngồi nửa mông trên bàn, trà đã đặt bên tay cô.

“Cảm ơn.”

“Hôm qua cô không tới, chúng tôi thu thập ý kiến mọi người, cô gái ngoan ngoãn hiền thực như cô lại có cuộc sống riêng tư thần bí như vậy.” Cô ấy nói xong tặc lưỡi.

An Ninh thờ dãi: “Cô muốn biết điều gì?”

Giai Giai nghiêng người qua: “Có ảnh tự sướng của anh ấy không? Bán nude hay nude cả đều được.”

Hóa ra là người ta đều bị những thứ lóa mắt hấp dẫn, An Ninh tự an ủi mình, cố không vượt giới hạn. “Không có.”

Giai Giai đứng dậy, hai tay ôm ngực bỏ đi: “Thật đáng tiếc, đành phải tưởng tượng bộ dạng điển trai khi anh ấy mặc Âu phục vậy, sau này sẽ ngắm khuôn ngực bán nude sau, ôi, sự khác biệt tuyệt đối có thể làm người ta mê mẩn tâm trí.”

“...”

“Hãy hãy, An Ninh à, có một người bạn trai như vậy áp lực nhất định rất lớn phải không?” Đối phương bộc lộ vẻ mặt rất thông cảm, nhưng lại nhắc nhở cô: “A Lan nhất định sẽ không dễ dàng tha cho cô đâu, Amen.”

Vừa tan làm, thành phần yêu gia đình trong công ty đã nhao nhao cả lên, An Ninh thu dọn xong đồ rồi cùng đám Giai Giai rời khỏi tòa nhà, sau đó cô nhìn thấy... một bóng người đứng ở phố đối diện, thanh cao xuất chúng, lúc nào cũng có thể cuốn hút người trên đường, An Ninh lập tức “a” lên một tiếng, không thể nói là thăm thiết, nhưng kinh ngạc thì nhất định là có.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, anh không lập tức đi tới, mà đứng yên một lúc, sau đó mới cho tay vào túi quần, từ từ tiến lại gần, thần thái tự nhiên nhàn nhã, dường như việc anh xuất hiện ở đây là hết sức bình thường.

Từ lúc anh bước tới đến lúc anh đứng trước mặt cô, An Ninh có thể cảm thấy những ánh nhìn đang nỗ lực tách xung quanh mình.

Nhưng Từ Mạc Đình không hề chú ý tới mọi người xung quanh: “Đi thôi.”

“Mạc Đình...” An Ninh khẽ kéo áo anh.

“Sao vậy?”

Cô chỉ chỉ nơi cách đó hai mét: “Họ muốn làm quen với anh.”

An Ninh mơ hồ cảm thấy anh đang cau mày, được rồi, địa chủ cũng đau đầu rồi.

Từ Mạc Đình tuy cau mày nhưng vô cùng hợp tác, mặc cho người nào đó giới thiệu anh với hai nữ sinh. A Lan với Giai Giai cũng xem như biết giữ ý, sau khi “nói chuyện vui vẻ” đưa mắt ra hiệu với An Ninh rồi rút lui. Cô đang muốn qua đường, nhưng bị Từ Mạc Đình nắm lấy cổ tay, bàn tay anh trượt xuống lòng bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Đến khi hai người ngồi vào trong xe, khuôn mặt An Ninh mới đỏ bừng lên, cô hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Muốn đến thì đến.” Ngay cả cái cớ anh cũng không muốn nói. Lúc nỗ lực, anh mới hỏi: “Em muốn đi đâu ăn cơm?”

“Ách, em chưa đói.”

Mạc Đình nghiêng đầu liếc nhìn cô: “Vậy đi cùng anh đến chỗ này nhé.”

Anh lái xe một mạch đến bờ biển, An Ninh nhớ chị họ đã từng nói: “Bờ biển của Trung Quốc là để đánh cá, bờ biển của nước ngoài mới là để du lịch.” Có điều, hiếm thấy vùng biển của thành phố X xanh biếc trong vắt đến vậy, sóng biển xô bờ cát, trong không khí có mùi vị ẩm ướt mặn mòi.

An Ninh xuống xe trước, đi được mấy bước, quay lại thấy Mạc Đình vẫn đang dựa vào cạnh xe, hai tay đút túi quần, cử chỉ biếng nhác, người này hôm nay tâm trạng rất tốt sao? An Ninh nghĩ.

Mạc Đình sờ thứ trong túi quần, vẫy tay gọi cô: “Em lại đây.”

An Ninh hồ nghi quay lại, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, chạm trán vào nhau, bàn tay khác nắm lấy cổ tay cô, An Ninh cảm thấy cổ tay hơi lạnh, cúi đầu phát hiện là một vòng ngọc trai lấp lánh, màu tím hồng.

Cô giờ tay lên lắc lắc: “Hơi giống màu máu.”

“Trên đó đã được yểm bùa.”

“Á?”

Mạc Đình gặp người bật cười: “Em sợ à?”

An Ninh trừng mắt nhìn anh: “Mặc dù em tin trên thế giới này có ma quỷ, nhưng cũng tin ma quỷ không hại người.”

“Còn với em, những điều anh nói, không đủ độ tin cậy, hay cảm giác an toàn sao?” Ánh hoàng hôn chiếu vào đôi mắt sâu của Từ Mạc Đình.

An Ninh nhìn anh như đang có suy nghĩ, đôi phương thờ dài, một nụ hôn êm dịu như nước, cháy bỏng, tinh tế, lời cuốn bông đặt xuống môi cô, chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc hai giây rồi rời ra.

“Em không biết anh nhớ em đến nhường nào, sao anh có thể bỏ đi chứ.” Đây là lần đầu tiên anh nói một câu gọi tình như thế, Từ Mạc Đình lần nữa dùng nụ hôn như chuồn chuồn điểm nước để che đậy sự hồi hộp của mình.

An Ninh nhắm mắt bám vào vai người đối diện, cũng không biết là ai đã mất đi sức kiểm chế trước, từ từ xâm nhập vào khoang miệng đối phương.

Trên bãi cát, những người đi qua đều ngoái nhìn đôi tình nhân ấy.

“Tuổi trẻ thật là giỏi.”

“...”

Sau đó, người nào đó cúi đầu đỏ mặt, bị kéo đi dạo trên bờ biển.

“Hai mươi tư tuổi cũng không thể xem là bé nữa rồi, đúng không?”

“Có thể kết hôn rồi.”

“...”

“Mạc Đình, em yêu anh.”

Tốt, anh vẫn rất bình tĩnh. An Ninh thừa nhận quả nhiên cô không phải là đối thủ của anh.

Di động của Từ Mạc Đình vang lên, anh nghe mấy câu, sau đó quay qua hỏi cô: “Mẹ anh hỏi khi nào chúng ta về ăn cơm?”

“Bác gái?” Chuyện này không thể xem thường, “Cái gì mà về ăn cơm ạ?”

Đối phương hiển nhiên không muốn hạ mình giải thích những vấn đề như thế này, liền đưa điện thoại cho cô: “Em nói chuyện với mẹ đi.”

An Ninh thực sự trở tay không kịp, trừng mắt với người trước mặt, cất tiếng chào “Cháu chào bác” nhỏ đến không thể nghe thấy, “... Bọn cháu đang ở bên ngoài, không, không, sẽ về ăn ạ, dạ... anh ấy... ạch, không đúng, là cháu muốn đến bãi biển đi dạo... Mạc Đình dẫn cháu tới... dạ, lập tức về ngay ạ...” Lúc cúp máy, An Ninh thở phào một cái.

Người bên cạnh nói: “Em muốn đi tiếp cũng được.”

An Ninh trừng mắt: “Sao lúc trước anh lại hỏi em muốn đi đâu ăn cơm hả?” Rõ ràng là khiến cô hiểu lầm.

“Không phải em nói là chưa đói sao?” Sao anh có thể phũ phàng sành sanh chứ?

“Em đói rồi.” Lần này là cô đói thật, quả nhiên đấu với người của khoa Ngoại giao, thật quá hao tâm tổn sức!

Kết quả là bữa đại tiệc đó cuối cùng cũng không được ăn. Lúc đi được nửa đường, An Ninh đột nhiên đau bụng mà đau rất dữ dội, cô có cảm giác “ông trời muốn diệt ta”.

“Mạc Đình, hôm nay có thể không đi được không? Em muốn về ký túc.”

“Em sao rồi?” Từ Mạc Đình nghiêng đầu nhìn cô, thấy sắc mặt cô có chút nhợt nhạt, vội dừng xe bên vệ đường.

Lúc này anh muốn cô nói sao đây: “Chỉ là hơi... đau bụng.”

Từ Mạc Đình đứng là Từ Mạc Đình: “Đến kỳ rồi à?”

“...”

Khuôn mặt cô đỏ gay, anh đưa cô về ký túc, giữa đường còn dừng xe trước cửa một siêu thị, “Đợi anh một chút.” Lúc quay lại, trên tay anh xách một túi đồ, ngay cả trà gừng, đường đỏ cũng có.

“Em có cần đến bệnh viện kiểm tra một chút không?”

Bị thái độ “mờ” của anh ảnh hưởng, An Ninh buột miệng nói: “Ngày đầu tiên của mỗi kỳ đều bị đau, bệnh viện cũng không chữa được, em về ngủ một giấc là khỏi. Mẹ em nói đợi kết hôn rồi triệu chứng này tự nhiên sẽ hết.”

Câu nói cuối cùng làm An Ninh ba ngày liền ở trong trạng thái muốn “chết” cho xong.

Mao Mao thấy người nào đó thần thờ trong toilet nửa ngày không ra, nói: “Meo Meo, bà không phải bị “treo máy” rồi chứ?”

An Ninh: “Tôi muốn chết.”

Triều Dương bật cười: “Vừa nãy lúc em rể đưa bà lên, A Tam cô nương của Di Hồng Viện bên cạnh và Đình Đình cô nương của Lệ Xuân Viện đối diện đều ngưỡng mộ bà, ngưỡng mộ muốn chết.”

An Ninh kiệt sức mở cửa, rửa tay xong liền bò lên giường.

Mao Mao hỏi: “Bà đau lắm à, tôi pha cho bà cốc trà gừng, bà uống một chút đi!”

“Không uống.”

A Mao rút lệ chạy sang Triều Dương: “Dương Dương ơi, Meo Meo bắt nạt người ta quá!”

Tối đó Từ lão đại gọi điện sang, An Ninh đang ngủ, thế là Mao Mao nghe máy.

“Em rể à, đúng đúng, là tôi Mao Hiểu Húc, anh nhớ à, ha ha, ha ha, ừ, uống trà rồi, ừ ừ, ban nãy còn đau đến độ mặt trắng bệch, bây giờ đỡ rồi, đáng thương, chảy rất nhiều máu...”

“Mao Mao...” Giọng An Ninh yếu ớt.

Mao nào đó: “Đội đã, không thấy tôi đang... Ai da, Meo Meo, bà tính rồi à?”

Là do bà nói to quá đấy.

A Mao cười hắc hắc, nhét di động vào tay chủ nhân của nó: “Tôi đi tìm Tường Vy chơi đây!”

Cô có thể cúp máy không?!

“Em đây rồi à?” Giọng đối phương trầm thấp dịu dàng.

“Ừ, em vẫn muốn ngủ.” Đây không phải là kiếm cớ, không phải kiếm cớ, cô lầm nhảm một trăm lần.

Đối phương trưng đối khoan dung độ lượng: “Vậy em ngủ đi.”

Nhưng hai người đều không gác máy, An Ninh thần thò, rất lâu sau mới ý thức lại, ấn “tắt” vào nút màu đỏ.

Cô mở to mắt nhìn ánh đèn trần mờ lung trong phòng, cả khuôn mặt lại từ từ nóng lên. Đây tuyệt đối là hiện thực, An Ninh khẳng định, cho nên, vô cùng XX.

Một hôm lượn phố, mặc dù cách lần trước ra ngoài shopping cũng đã mấy ngày, thế mà, “kỳ con gái” của cô đã là ngày thứ ba, tại sao lại bị dài vậy chứ?!

Thời tiết đầu tháng Mười hai, lạnh mãi không thôi, nhưng ánh mặt trời vẫn rực rỡ. An Ninh ngồi trên bậc đá ở quảng trường đội Mao Mao và Tường Vy đang “tàn sát” cửa hàng thời trang đối diện, bên trong cửa hàng tương đối lạnh, mà trong thời kỳ đặc biệt này phơi nắng có lẽ an toàn hơn một chút.

Đội đến mức tâm trạng ngao ngán, An Ninh bắt đầu hát linh tinh, ca từ lẫn lộn. Đến khi có hai đứa bé chạy lại hỏi đường, một đứa hỏi: “Cô ơi, đến KFC đi đường nào ạ?”

“Gọi chị thôi, nếu không chị ấy sẽ không trả lời bạn đâu.” Đứa thứ hai nhắc nhở.

“Chị ơi, đến KFC đi đường nào ạ?”

An Ninh: “...”

Lúc Mao Mao và Tường Vy đi ra, thấy An Ninh đang chỉ đường cho hai đứa bé, Mao Mao lập tức phê bình: “Đúng là làm người khác giận sôi lên, đứa bé mấy tuổi cũng không tha, cẩn thận không em rề nhìn thấy sẽ diệt bà đó.” Nói xong cười lớn ba tiếng “hàm ý sâu xa”.

Hai đứa bé bị dọa cho giật mình, vội vàng tạm biệt An Ninh rồi chạy mất.

An Ninh nghĩ, so với mụ phù thủy Mao Mao, thì “cô” An Ninh còn gần gũi đáng yêu chán!

Ba người đi đến McDonald’s ăn trưa, Mao Mao lướt đi gọi món, cô nàng đột này đang theo đuổi một chàng, nên tâm trạng thoải mái, thế là mấy vị khách được mời nhiệt tình.

Tường Vy cảm thán: “Xem ra tôi còn muốn tìm bạn trai của bạn trai hơn là tìm bạn trai.”

Đường phố vào đông thật đẹp, An Ninh đang ngắm cảnh, bỗng nhìn thấy... Trương Tề bị một nam sinh lôi lôi kéo kéo, cuối cùng cũng cố kéo được tay Trương sư huynh, thu hút không ít ánh nhìn lên của người qua đường, họ đi đến khu chiếu phim gần đài phun nước của quảng trường.

Quá... quá bạo lực rồi.

Phản ứng đầu tiên của An Ninh là nhắn tin cho người nào đó.

“Mạc Đình, em nhìn thấy Trương sư huynh (lớn hơn cô một khóa nên An Ninh gọi là sư huynh, đương nhiên không tính người nào đó), anh ấy đi cùng với một nam sinh.” Không phải là An Ninh muốn buôn chuyện, chỉ là quá kinh ngạc.

Đối phương đáp: “Ừ.”

Lạnh lùng quá đi mất, An Ninh bực mình: “Điều em nói với anh là sự thật đó.”

“Có hơi hợp lý.” Quả nhiên là lão đại Từ Mạc Đình. Không đợi An Ninh cảm thán xong, đối phương liền gọi lại: “Em bây giờ đang ở đâu?”

“Hà?”

“Anh tới đó.” Anh dừng lại một chút, rồi giải thích: “Đi mua máy tính với anh.”

Mười lăm phút sau, một vóc dáng anh tuấn xuất chúng bước vào cửa tiệm McDonald’s. Mao Mao giờ tay: “Em rề, ở đây!” Tiếng gọi của cô thu hút mọi ánh nhìn xung quanh, Từ Mạc Đình ung dung bước tới, gật đầu với hai người trước mặt, khi nhìn thấy đồ uống trước mặt An Ninh, anh cau mày: “Sao lại

uống đồ lạnh?”

An Ninh vô cùng nhanh trí chuyển chủ đề: “Chúng ta đi thôi.”

Dưới sự vui mừng đưa tiễn của Mao Mao và Tường Vy, An Ninh chủ động bị kéo ra khỏi hiện trường.

Khu công nghệ ở ngay gần đó, cho nên hai người chỉ cần đi bộ sang, lúc đi qua quảng trường lại gặp phải hai người bạn nhỏ, tay ôm suất combo, nghiêng đầu nhìn An Ninh, đồng thanh gọi “Chị ơi”.

“Ừ.” An Ninh vui vẻ trả lời, Từ Mạc Đình như có suy nghĩ gì đó, liếc nhìn cô.

Lúc đến nơi, Mạc Đình đi ngay đến gian hàng một nhãn hiệu nổi tiếng.

An Ninh đi lòng vòng quanh gian hàng: “Mạc Đình, chiếc này, chiếc này cũng rất được.” Trước đây khi cô mua máy tính có tra qua thông tin, nhưng hồi đó đắt quá nên không dám mua.

Mạc Đình liếc mắt nhìn qua, nói: “A Đình, phiền cậu cài đặt cả chiếc kia một thể, sau đó đưa đến chỗ tôi, cảm ơn nhé.”

“Không vấn đề gì.”

An Ninh có đôi chút kinh ngạc, nhưng Từ Mạc Đình đã mua xong và quay lại, sự thực là muốn mua là mua thôi sao?

Lúc hai người đi ra, An Ninh nhẹ nhàng thuyết giáo: “Anh có nhiều tiền không? Mua hai cái làm gì?”

Đương sự chỉ nói: “Sau này em dùng là được rồi.”

“...”

Hôm đó Mạc Đình không lái xe về trường. An Ninh nghi hoặc: “Chúng ta còn phải đi đâu sao?”

“Viện kiểm sát.” Anh hỏi: “Sao hả, em có chuyện gì khác à?”

Sự uy hiếp này quá rõ ràng rồi đó! An Ninh quay đầu tiếp tục ngắm cảnh.

Mạc Đình khẽ nhếch môi, ánh mắt lấp lánh.

Tính ra đây là lần thứ hai cô đến chỗ anh làm việc, từ cổng lớn đến phòng làm việc của anh, An Ninh hoài nghi trên mặt mình có phải là vẽ một con rùa đen hay không? Sao mọi người đều nheo mắt liếc nhìn cô.

Tô Gia Huệ gõ cửa bước vào, trên tay cầm một cốc cà phê, vừa cười vừa đưa cho người đang ngồi trên sofa: “Tay nghề của tôi cũng không tồi đâu, uống thử đi.”

“Cảm ơn.”

Gia Huệ ngồi xuống sofa, nói nửa đùa nửa thật nói với Từ Mạc Đình đang treo áo khoác: “Mọi người đang bàn tán Từ Mạc Đình dẫn bạn gái đến, uy lực còn ghê hơn cả bom nguyên tử.”

Người họ Từ nào đó chỉ mỉm cười, không bình luận, nhưng người uống cà phê lại sắc đến hai lần.

Gia Huệ vội vàng giơ tay vỗ vỗ lưng cô: “Không sao chứ?!”

“Không sao, không sao.” Hóa ra cô là bom nguyên tử sao?

Mạc Đình giơ tay nhìn đồng hồ: “Chẳng phải bốn giờ cô phải ra ngoài dự họp sao?”

Gia Huệ than thở “thấy sắc quên nghĩa”, nhưng cũng biết điều mà rút lui.

An Ninh ngó đồng ngó tây, phòng làm việc của Từ Mạc Đình không lớn, nhưng sạch sẽ ngăn nắp, cặp hồ sơ, sách báo trên giá đều được xếp gọn gàng, Mạc Đình rót một ly nước lọc đi tới đưa cho cô: “Đừng uống nhiều cà phê.”

“Ồ.” An Ninh im lặng bước đến trước giá sách: “Anh đang bận à, em tự tìm sách đọc là được rồi.”

Từ Mạc Đình nhìn vóc dáng yếu đuối của cô mà nhẹ nhàng mỉm cười.

Sau một buổi trưa mùa đông tĩnh mịch, mặc dù hai người một thì xem tài liệu, một thì xem Tam quốc chí, nhưng, đây có thể xem như là hẹn hò không? Có lẽ không giống với tình yêu của những người khác, nhưng An Ninh lại cảm thấy rất vui.

Vị trí này trên sofa vừa khéo lại có một chút ánh nắng chiếu vào, không quá lạnh cũng không quá nóng, rất dễ chịu.

Nghe tiếng xoẹt xoẹt của bút máy viết trên giấy, tiếng ngón tay thi thoảng gõ nhẹ trên bàn phím... An Ninh từ từ thiếp đi.

Cô mơ hồ nghe thấy đồng sự của anh bước vào, lại đi ra.

Cô cảm thấy có người ngồi xuống bên cạnh, sofa hơi bị lún xuống, An Ninh trở mình, có một mùi vị ấm áp quen thuộc nhẹ nhàng bên mình.

Cô mơ mơ màng màng cũng không biết là đã ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy, trên người đang đắp một chiếc áo khoác màu đen. Cô ngồi dậy, nhìn thấy Từ Mạc Đình vẫn đang nghiên cứu tài liệu.

Hình như anh thật sự rất bận.

An Ninh phát hiện bụng không còn đau nữa, đi bộ mỗi chân cả buổi sáng chắc cũng làm giảm cơn đau đi nhiều. Cô vươn chân vươn tay đứng dậy, người đối diện vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, nói: “Em tỉnh rồi à?”

“Ừ.” An Ninh nhẹ giọng: “Mạc Đình, toilet ở đâu?”

Từ Mạc Đình ngẩng đầu: “Anh dẫn em đi.” Anh vừa nói đã đứng dậy.

“Không, không cần!” Cô không phải là đứa bé ba tuổi, chuyện này cũng cần phải dẫn đi.

Mạc Đình mỉm cười: “Ra cửa rẽ trái, đi hết hành lang là thấy.”

An Ninh bước ra khỏi phòng, cô cảm khái, bị anh trêu nhiều rồi, da mặt cô càng ngày càng dày, ồ, không biết đây là hiện tượng tốt hay xấu đây.

Toilet đầy người, lúc An Ninh đứng đợi, nhìn trong gương, thấy trên cổ mình có một vết đỏ, cô cau mày suy nghĩ, sau đó nghe thấy bên trong có người nói: “Từ Mạc Đình đã có bạn gái rồi, haizz.”

Người thứ hai: “Nói không chừng chỉ là bạn bình thường thôi.”

“Cứ coi là không phải thì cũng không đến lượt chúng ta, người như Tô Gia Huệ thì còn có chút hy vọng.”

“Nói mới nhớ, Gia Huệ trông rất xinh, gia thế cũng tốt, cô ấy cũng tương tự Từ Mạc Đình hơn nửa năm rồi, anh ấy không lung lay tí gì à?”

“Ha, cũng chẳng xinh đẹp là mấy, hơn nữa, mấy cô không phải không biết địa vị của nhà họ Từ, loại gia thế như vậy tính làm gì.”

“Cũng còn khá hơn người hôm nay đến chứ?”

“Tôi lại cảm thấy cô gái hôm nay đến còn xinh hơn Tô Gia Huệ nhiều.”

“Sớm biết anh ấy không chê thường dân bá tánh, tôi đã theo đuổi anh ấy rồi.”

“Các cô đoán xem cô gái đó theo đuổi Từ Mạc Đình như thế nào? Bám lấy đòi sống đòi chết à?”

“Đại khái thế. Có điều xem ra có vẻ nhã nhặn.”

“Biết người biết mặt, không biết lòng.”

Cô nhớ có người đã nói toilet là một nơi chuyên buôn dưa lê, bán dưa chuột, quả nhiên không sai.

An Ninh vừa nghiên cứu vết đỏ trên cổ, vừa suy nghĩ... suy nghĩ... suy nghĩ..., đột nhiên “à” lên một tiếng thâm thiết, đây... đây là vết hôn sao?

Lúc này một người đã mở cửa bước ra, ánh mắt giao nhau trong gương với người nào đó, người này hiển nhiên không ngờ rằng lại... đen đui như vậy, nhất thời không có phản ứng, còn An Ninh chỉ cười cười, mặc dù cô có hơi đỏ mặt: “Hi.”

Cô bước qua người đang đứng ngây ra đấy để vào toilet, vừa vào cô liền rút trong túi ra một chiếc gương nhỏ, tiếp tục nghiên cứu, lần nữa khẳng định, đây đúng là vết hôn.

Lúc An Ninh quay về phòng làm việc của Từ Mạc Đình, câu đầu tiên là: “Sao anh lại hôn vào đây chứ?”

Cô đứng trước cửa, tay che cổ, mặt mày đỏ gay, Mạc Đình đã hiểu ra chuyện gì, đặt bút xuống, hai tay chống cằm, nhã nhặn nói: “Vậy em muốn anh hôn vào đâu?”

Đúng là biết người biết mặt, không biết lòng!

An Ninh thấy anh đã tắt máy tính, nói: “Em đợi anh ở bên ngoài”, sau đó đi ra. Nhưng không thể ngờ rằng lại gặp Chu Cẩm Trình, đối phương nhìn thấy cô, bước đến, không hề cảm thấy bất ngờ.

“Hai ngày trước em đã gặp ba em chưa?”

“Rồi.”

“Đang đợi Từ Mạc Đình à?” Chu Cẩm Trình không phải là người lảm lòi, hiếm khi thấy anh ta hỏi nhiều thế này.

An Ninh không hề thích kiểu hỏi thăm giả tạo thế này, mà cũng không biết đối phó như thế nào cho hợp lý, chỉ đến khi phía sau có người nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, cô mới thở phào, phát hiện mình đã ít nhiều dựa dẫm vào anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Không muốn làm tổn thương em thì đừng làm

Dự báo thời tiết nói mấy hôm tới nhiệt độ sẽ giảm, kết quả là hôm qua vừa nói, hôm nay đã giảm bảy, tám độ, chân ai cũng lạnh cóng.

Trên diễn đàn của trường Đại học X, sinh viên bắt đầu tranh cãi kịch liệt, người này nói, người kia cũng nói, nhiều bất mãn dồn nén từ trước đến giờ ùn ùn dâng lên, như nước nóng trong phòng tắm thường xuyên bị cắt giữa chừng, mạng Internet trong ký túc cực kỳ không ổn định. Còn có một đồng chí nào đó đăng một tin rất tinh túy: “Các bạn đừng tranh cãi nữa, hiện nay còn tốt hơn nhiều so với xã hội cũ.”

Mao Mao ngồi trên sofa: “Tôi mới mua trang phục mùa thu thì phải làm sao đây?!”

Họ Mao nào đó quần chắn lại phần nộ trào dâng: “Mấy ngày này không thể sống nổi, không được, phải di cư thôi.”

“Bà nhớ là bay về Nam, đừng bay lên Bắc nhé.” Triều Dương vừa lướt web vừa nhắc nhở.

Thực ra tin hot nhất trên diễn đàn Đại học X gần đây không phải là mấy vấn đề hiện thực xã hội này, mà là hai chủ đề của chuyên mục cửa sổ tình yêu, “Tôi gặp người tình của Giang Húc” và “Thảo luận về hoàn cảnh gia đình và bản thân của thần tượng mới - Từ Mạc Đình”...

Họ Dương nào đó lúc này đang xem hoàn cảnh gia đình và bản thân Từ Mạc Đình, đúng là ghê gớm, đến cả “hoàng thân quốc thích” cũng có.

“Meo Meo, có rất nhiều chị em muốn dụ dỗ chàng của bà này.”

An Ninh đang xử lý mấy vấn đề của luận án, cô đã xin công ty nghỉ tuần này, sắp đến cuối tuần, mà công việc cần phải hoàn thành còn rất nhiều, “Ừ.”

Mao Mao cười đều: “Meo Meo, bà có thể sẽ là một trong những đề tài lớn ở trên này... bị công kích rất chi là thê thảm, ha ha.”

Triều Dương không chịu nổi tiếng cười không đúng lúc của Mao Mao: “Không phải bà đã up bức ảnh Meo Meo với em rồi nhìn nhau cười đăm đăm đuổi lên mục này đây chứ?”

An Ninh lập tức phụt nước miếng vào màn hình: “Bức ảnh nào?”

Triều Dương nhanh nhẩu chuyển cho cô địa chỉ trang web, An Ninh do dự một lúc mới nhấp chuột vào.

[Topic] Thảo luận về thân thế của thần tượng mới - Từ Mạc Đình.

[Trả lời] Người phát ngôn: little star, chuyên mục: Cửa sổ tình yêu.

[Topic] Thảo luận về thân thế của thần tượng mới - Từ Mạc Đình.

Đầu trang là một bức ảnh của Từ Mạc Đình. Nhưng vì chụp từ xa, cho nên hơi mờ.

Kèm theo là lý lịch trích ngang về lão đại khoa Ngoại giao:

Ngày sinh: Mười lăm tháng Mười năm Ất sửu.

Chiều cao: 181cm

Cân nặng: 67-68kg.

[Topic] Thảo luận về thân thế Từ Mạc Đình.

1F: Admin à, đợi tôi thành Từ phu nhân, tôi sẽ quay lại nói cho ad chân tướng sự thật.

2F: Bạn nói đúng ý mình lắm.

3F: Comment một đúng là oách xà lách, nhưng bỏ chữ “Từ” đi.

4F: Comment ba, có bạn mới giống ấy!

Thông thường sau một đồng ba lạng nhặng, mới đi vào đề tài chính, nhưng dần dần cũng bắt đầu có người phàn nàn, đã là thảo luận sâu sắc về thân thể đương sự, vậy mà ngay cả một bức ảnh rõ ràng cũng không có?!

Nhận được gợi ý từ bài viết không biết của ai này, đề tài nhanh chóng chuyển hướng sang làm thế nào để có được một bức ảnh chân dung của Từ Mạc Đình, thậm chí trang thứ tư còn xuất hiện treo thưởng.

An Ninh than thở: “Mao Mao, bà không phải vì có treo thưởng mới up ảnh lên đây chứ?”

Mao Mao cười hắc hắc: “Có tiền ai cũng thích mà.”

An Ninh chuyển sang trang thứ năm, trang vừa load xong cô đã thấy ảnh của mình, liền nheo mắt nhìn vào ID của người đăng ảnh: Tiểu bách hợp đội mùa xuân!

Nền bức ảnh là trước cửa nhà Từ Mạc Đình, chính là lúc anh kéo tay cô nói “Anh có chuyện muốn nói với em”... rồi nhìn nhau cười đắm đuối? Cô đã cười, nhưng đó là cười khổ mà, còn nữa, anh đâu có cười, về mặt anh còn hơi nghiêm túc nữa chứ.

Triều Dương ngồi bên cạnh nghiêng người qua, tay chống vào lưng ghế của cô, liếc nhìn màn hình: “Chắc chắc, tui đã bảo rồi mà, chàng nhà bà đúng là đẹp trai, chỉ cần tùy hứng chụp một pô, đã ăn đứt avatar chính qua PS.” Nói xong vỗ vỗ vai bạn, buông một câu đầy ẩn ý sâu xa: “Meo, đời bây giờ cạnh tranh rất khốc liệt.”

Quả nhiên trả lời bên dưới bức ảnh lập tức hiện lên “chân tướng”: “Cô gái này tôi có quen, ở khoa Vật lý, à bắt cá hai tay đây mà!”

Ghé đầu: “Nani*?! Có thằng bồ ngon như vậy mà còn bắt cá hai tay à?” [* Tiếng Nhật: có nghĩa là “cái gì?”]

Sàn nhà: “Vào cửa danh gia sâu như biển, thi thoảng vượt rào là đương nhiên mà.”

Cuối trang có comment như đang thoi thóp: “Các bạn nói cô ấy bắt cá hai tay... có chứng cứ không? Tôi thấy cô gái này đầy vẻ chính khí!”

Nhưng chất vấn này lập tức bị chìm ngập trong nước miếng và gạch đá: “Tôi thấy yêu khí ngút thì đúng hơn!”

Tiếp đó là vô khối comment của các tay chơi anh chị, một lần nữa chứng minh rằng cửa sổ tình yêu là bầu trời của phái nữ.

Tiểu bách hợp: “Ê, lặc đề rồi! Máy người nói rớt cuộc Từ Mạc Đình là người như thế nào?”

Bên dưới tiếp tục bật mí: “Theo nguồn tin đáng tin cậy, hần chính là con ông cháu cha.”

Thế là nước miếng tiếp tục văng tung tóe: “Trong quý tộc đồ hiện nay có người họ Từ không?”

“Ai có danh sách cán bộ nhà nước cấp cao? Trung ra để chúng ta tham khảo nào.”

Chớp mắt là cánh Baidu, Google, bài đăng nhốn nháo...

“Tất cả đều nằm trong vòng kiểm soát của tôi hết rồi!” Mao Mao dụ dỗ An Ninh di chuột xuống phía dưới, nói rằng còn có thứ đặc sắc hơn. Nhưng đương sự hiển nhiên không còn hứng thú, đóng trình duyệt lại.

Mao Mao run rẩy chạy sang Triều Dương: “Kowai*! Meo Meo lại giờ trò lưu manh!” [* Tiếng Nhật: có nghĩa là “sợ quá!”]

Chỉ là đóng trang web thôi, chưa gì chuyện bé xé ra to rồi sao?

Lúc này Tường Vy chạy tới lục tủ tìm đồ ăn, nhưng không thấy: “Không được rồi, đói chết mất, ai đi ăn với tôi, tiện thể lên lớp luôn.”

An Ninh nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, cô đứng dậy mặc áo khoác. Mao Mao vốn không muốn đi, nhưng khổ nỗi tiếp tục trốn học có thể sẽ bị đình chỉ, cô nàng không muốn làm khó mình, đành đội gió mà đi.

Nhiệt độ đột ngột xuống thấp, trong sân trường người ra ngoài vận động cũng ít đi.

Lúc bọn cô đến nhà ăn ăn bữa trưa, người cũng vắng tanh, có điều nguyên nhân chủ yếu hẳn là đã quá một giờ rồi.

Mao Mao thở vắn than dài: “Nói ra mới thấy em rề nhà chúng ta cũng quá là nhút nhát, chưa thấy anh ta nắm tay Meo Meo lần nào, với tốc độ này thì bao giờ mới thấy máu đây?”

Tường Vy cũng nói xen vào: “Đàn ông hào hoa phong nhã quả là quá quý cù.”

An Ninh lại lắc đầu chán nản.

Hôm nay An Ninh muốn về nhà, đã hơn một tháng cô không về rồi, đối với những người yêu gia đình, đây giống như một cực hình. Sau khi nói tạm biệt với nhóm Triều Dương, cô vừa đi tới cổng sau của trường, một chiếc xe màu lá mạ liền đỗ ngay bên cạnh cô, kính xe kéo xuống, là Giang Húc, trên mặt đôi phượng xuất hiện một nụ cười nhạt, làm như là tình cờ bất gặp.

Anh ta bước xuống xe, ngữ khí ôn hòa: “An Ninh, anh vẫn muốn tự mình nói lời xin lỗi với em. Anh đã cảnh cáo cô nữ sinh đó rồi, cô ta chắc là sẽ không đến làm phiền em nữa đâu.”

An Ninh “ừ” một tiếng, thấy xung quanh có không ít người đang nhìn, lập tức nói: “Sur huynh, anh cũng bận, mà em cũng có việc cần đi trước.”

“Anh không bận.” Anh ta mỉm cười, kéo tay cô: “Em phải đi đâu? Anh đưa em đi một đoạn.”

An Ninh khéo léo từ chối, Giang Húc suy nghĩ, sau cũng không miễn cưỡng nữa: “Cũng được. Có thời gian cùng nhau ăn bữa cơm nhé? Gọi cả Tường Vy nữa.” An Ninh cũng không ngại giữ thể diện cho anh ta, chỉ nói: “Em sẽ giúp anh hỏi Vy Vy.”

Anh ta buông tay: “Thực sự không cần anh đưa em đi à?”

“Không cần đâu, cảm ơn anh.” An Ninh do dự nhiều lần, rốt cuộc nói: “Sur huynh, thực ra màu xanh lá mạ chẳng ra gì cả.”

“...”

Hôm đó lúc cô đang ngồi trên xe bus, lão tam nhắn tin tới, trước tiên là hàn huyên mấy câu, sau đó nói: “Chị dâu, mười lăm phút trước tôi ngồi cùng xe với lão đại đi ra từ cửa sau.”

An Ninh: “...”

Lão tam: “Yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật cho chị, mà lão đại “có lẽ” cũng không thấy chị “trốn nhà”.”

“...”

Lão tam: “Chị dâu, tiện thể nói một câu, tôi bị ngộ độc thực phẩm, rảnh thì đến bệnh viện thăm tôi nha!”

An Ninh không biết nên nói gì.

Một tiếng sau cô về đến nhà, bà Lý cũng từ chợ về, vừa bước vào cửa đã thấy con gái đang tập tễnh rót nước uống: “Ninh Ninh, chân con sao thế?”

“Trên xe con bị người ta giẫm vào.”

“Sao lại không cẩn thận như thế?”

Không thể nói là cô bị lạc mất hồn vía được: “Mẹ à, con giúp mẹ rửa rau.”

“Ngao ngoãn ngồi đó đi. Lần sau phải nhớ, người ta giẫm con, con phải giẫm lại thật mạnh!”

Mẹ của cô rất đáng yêu!

Bữa tối, bà Lý cũng hỏi đến một việc: “Ba con đã nói chuyện công việc với con chưa?”

“Rồi ạ.”

“Con có dự định gì không?”

“Mẹ nói thử xem!”

“Mẹ không có gì đặc biệt phải nói, con cảm thấy đúng thì làm, là mẹ, mẹ chỉ hy vọng con sống hạnh phúc.”

“Con cảm ơn mẹ.”

Bà Lý cười nói: “Vậy chuyện tình cảm có động tình gì không? Con gái mẹ xinh đẹp như thế này không thể không có người để ý được.”

“Con cảm ơn mẹ.”

“Bác cả của con cũng thường nhắc đến con, nói là sẽ làm mối cho con, chỉ bằng tuần này con đi xem mặt một người, không hợp cũng chẳng sao, cũng là có thêm một người bạn.”

An Ninh cúi đầu và com, lẩm bẩm nói: “Mẹ, con đã có đối tượng rồi.”

“Hả?”

Cô thở dài: “Con nói con đã có đối tượng rồi.”

Lần này bà Lý lại kinh ngạc: “Là nam hay nữ?”

An Ninh khẳng định lại một cách sâu sắc, mẹ cô quả nhiên rất đáng yêu.

Tối đó cô vẫn theo thói quen chat với chị họ, sau đó nói đến chuyện một người bạn của chị họ, một câu chuyện tình yêu vĩ đại... người yêu bị mất trí nhớ nay đã khôi phục, An Ninh có chút cảm động, thế là theo phản xạ cô MSN với Từ Mạc Đình, tuần trước anh nhắn tin số của anh cho cô, không kèm theo một ký tự tiếng Trung nào giải thích, lúc đó An Ninh còn tưởng là ám hiệu gì, sau một hồi vắt vẻo giải mã cô gửi lại anh lời giải mã.

Giấy lát sau, đối phương hỏi: “Cái gì thế?”

An Ninh “Mật mã Da Vinci.”

Mạc Đình: “... MSN.”

An Ninh: “Hả? Ồ.”

Aiz, tư duy của cô không thể bằng thần nhân được.

Lúc này An Ninh không thể xác định anh có online không, nhưng vẫn gửi tin đi: “Mạc Đình, nếu như, em nói là nếu như thôi nhé, nếu như anh bị mất trí nhớ, anh sẽ vẫn nhớ em chứ?” Ở bên anh đã lâu, chửi trách lá gan của cô cũng to lên ít nhiều, có một số chuyện đùa còn có thể hạ bút thành văn rất tự nhiên.

Đối phương cũng online, mà câu trả lời của anh tương đối lý trí và khách quan: “Nếu đã mất trí nhớ, tất nhiên anh sẽ không nhớ.”

An Ninh không hài lòng với câu trả lời đi quá xa so với đáp án chuẩn, cô ân cần dạy dỗ lại: “Thực ra khi mất trí nhớ, loại tương đối thường gặp là chứng mất trí phân ly, triệu chứng này là không nhớ gì về bản thân, nhưng những ký ức khác lại rất hoàn chỉnh.”

Đối phương kiên nhẫn hỏi đáp: “Thế thì sao?”

“Vì thế, anh có thể sẽ nhớ em, nhưng lại quên đi bản thân mình.”

Anh không hề phản đối: “Quan điểm đó rất tuyệt.”

“Cảm ơn.” Nói xong, cô mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng, anh hình như có hơi... chiều chuộng cô thì phải? Những gì không tầm thường đều không bình thường, An Ninh thay đổi chủ đề: “Hôm nay anh có đến trường không?”

“Có.”

“Vậy sao anh lại không đến tìm em?”

Đối phương rất lâu không trả lời, người lần đầu “vừa ăn cắp vừa la làng” dần dần cảm thấy áy náy, hồ thẹn xen lẫn căng thẳng, cô đang muốn anh khai thật để được khoan dung. Điện thoại bất ngờ gọi đến, chính là anh, cô cẩn thận nghe máy: “Xin chào.”

“An Ninh, anh đang ở dưới nhà em.”

An Ninh lần này đúng là nhảy dựng lên: “Không phải anh đang online sao?”

“Anh online bằng di động.”

Ách...

An Ninh mặc áo khoác chạy ra khỏi phòng, bà Lý đang ngồi đan áo trong phòng khách cau mày nói: “Vội vội vàng vàng làm gì thế?”

“Mẹ, con ra ngoài một chút.”

“Muộn như vậy à?” Bà Lý ngẩng đầu nhìn đồng hồ: “Đã quá tám giờ rồi.”

“Con đói, con tới chỗ bác Vương mua khoai lang nướng.”

Bà Lý cười nói: “Mới nói vậy mà mẹ cũng thấy hơi đói rồi, mua cho mẹ một củ về nhé.”

“... Vâng ạ.”

Lúc chạy xuống nhà, cô liền thấy Từ Mạc Đình đang ngồi cạnh bồn hoa, hai chân bắt chéo, ánh đèn đường chiếu lên người anh, anh tuấn nho nhã, quả nhiên là hoàng thân quốc thích có khác.

An Ninh chỉnh lại vẻ ngoài một chút rồi mới bước tới. “Hi.”

Mạc Đình nhẹ nhàng vỗ vào bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống cạnh anh. An Ninh ngồi xuống như không có chuyện gì, cô nghĩ sẽ không hỏi tại sao anh biết địa chỉ nhà cô, nhưng: “Sao anh lại đến đây?”

“Không phải em muốn gặp anh sao?” Anh chậm rãi nói.

Từ lâu đại, anh tuyệt đối rất háo thắng.

“Em lạnh không?” Anh hỏi.

“Em không sao.” Cô thực sự không cảm thấy lạnh, vì lúc này chạy quá nhanh mà.

“Vậy ngồi đây với anh một lúc nhé.” Giọng anh hơi khàn, thần sắc mệt mỏi.

Từ Mạc Đình ngồi cạnh bồn hoa, nhẹ nhàng dựa vào vai cô, nhưng anh chỉ nhắm mắt được có mười phút.

Vì An Ninh cảm thấy hơi đau vai, cô nhẹ nhàng ho một tiếng, phá vỡ sự im lặng: “Mạc Đình?”

“Ừ?”

“Chúng ta đi ăn khuya đi?”

“Em mời nhé?”

Trong lòng An Ninh nghĩ: Người ta đều là bạn gái dựa vào vai bạn trai, người ta đều là bạn trai mời...

Từ Mạc Đình: “Anh không mang tiền!”

“...”

Mạc Đình ngồi thẳng người dậy, An Ninh vừa định đứng lên liền bị anh nắm lấy tay, nắm ngón tay anh đan vào kẽ tay cô siết chặt lại: “Ngồi với anh một lúc nữa.”

An Ninh cẩn thận dò hỏi: “Mạc Đình, có phải anh đang tức giận không?”

Anh bật cười, ngón tay lại siết chặt hơn: “Sao có thể chứ?”

Đúng là tức giận rồi! Trong lòng An Ninh như dậy sóng, nghe nói, loại đàn ông cao ngạo giọng trầm trầm, mặt không biến sắc, sự thù hận rất nặng nề!

“Vậy, em thơm anh một cái nhé?” Đây là gì chứ?

Từ Mạc Đình cười nhẹ, nhất thời không nói, một lúc sau, anh nắm lấy cổ tay cô, sờ chiếc vòng ngọc trai màu tím hồng, sắc mặt không đổi của Từ Mạc Đình luôn làm An Ninh chống đỡ không nổi, hơn nữa người nào đó trước mặt anh lại “khẩu xuất cuồng ngôn”, cho nên cô không dám hành động, để mặc đầu ngón tay anh xoa nhẹ lưu lại cảm giác tê tê dịu dàng, cuối cùng anh kéo tay cô lên, cắn một miếng.

Hiếm khi có một ngày nghỉ, nhưng bảy giờ hơn, An Ninh đã giật mình tỉnh giấc vì mơ thấy ác mộng, thực ra cũng không thể coi đó là ác mộng, chỉ là tho trắng mơ thấy sỏi xám mà thôi. Cô ngồi dậy nhìn ánh dương rực rỡ ngoài cửa sổ, quả nhiên chỉ là mơ, An Ninh lau mồ hôi, sau đó neho mắt nhìn đầu răng còn hằn trên mu bàn tay.

Anh đến chỉ để cắn cô một miếng thôi ư?

Vệ sinh cá nhân xong, An Ninh mở cửa bước ra, trong chớp mắt, cô liền đứng ngây ra, ngồi trên sofa không phải ai khác mà chính là Chu Cẩm Trình, mà... còn có bác cả nữa.

Hai người trong phòng khách nghe thấy tiếng động cũng quay đầu lại, bác cả đứng dậy cười nói: “Ninh Ninh, cháu dậy rồi!”

An Ninh ho một tiếng: “Bác à, mẹ cháu đâu?”

“Lúc bác đến đã không thấy rồi, có lẽ mẹ cháu đi siêu thị, à, lúc ở dưới nhà bác gặp cậu Chu, cậu ấy nói có chuyện tìm mẹ cháu, bác liền dẫn cậu ấy lên đây.”

An Ninh gật đầu chào anh ta, Chu Cẩm Trình mỉm cười nhìn cô.

Bác cả lại gần, vỗ nhẹ vai cô: “Bác vào bếp mức cháo cho cháu, cháu nói chuyện với cậu Chu một chút đi.”

An Ninh chẳng biết phải làm sao, thực ra cô cũng không thể trách bác, bác chỉ biết Chu Cẩm Trình là người nhà bên ba, tình hình cụ thể lại không hề biết rõ, hơn nữa khi ba mẹ cô ly hôn, hai bên nhà cũng coi như là những người biết lý lẽ, không hề nảy sinh thù oán gì.

Chỉ có riêng cô là ngoại lệ, ngay cả mẹ cô, cô cũng không buồn để tâm.

An Ninh đi đến chỗ ghế sofa xa anh ta nhất rồi ngồi xuống: “Cậu trẻ, cậu tìm mẹ tôi có chuyện gì không?” Cô hy vọng biểu hiện của mình hợp lý một chút.

“Cũng không có việc gì, anh chỉ thay ba em đến thăm hỏi mọi người một chút.” Anh ta nói rất hợp tình hợp lý, vẻ mặt nghiêm túc, không giấu giếm.

Cô ít nhiều cũng đã học được cách nhìn thấu bản chất của hiện tượng, vị trưởng bối này có lẽ hơn người khác ở rất nhiều phương diện, hành động cũng rất có lý lẽ, nhưng cũng lạnh lùng, vô tình. An Ninh không phủ nhận ngay từ khi bắt đầu, lập trường của cô với Chu Cẩm Trình có thể đã có chút sai lệch.

Nhưng lần gặp gỡ bất ngờ này, cô đã mơ hồ cảm thấy ý đồ của anh ta, cô suy nghĩ rồi nói: “Tôi và mẹ đều rất tốt.”

Căn nhà trở nên yên tĩnh, chỉ có một vài âm thanh trong phòng bếp. Chu Cẩm Trình lần nữa mở lời, đổi sang một chủ đề khác: “Em ở bên Từ Mạc Đình thấy thế nào?”

An Ninh không hiểu tại sao anh ta lại đề ý chuyện tình cảm của cô như vậy, cô chỉ nhẹ giọng “ừ” một câu, không muốn nói nhiều.

Chu Cẩm Trình chậm rãi nói: “An Ninh, em có từng nghĩ đến, địa vị thân phận nhà họ Từ... liệu họ có thể chấp nhận gia đình có ba mẹ ly dị không?”

Một lúc sau, cô mở lời, ngữ khí tự nhiên, thẳng thắn: “Thực ra, Chu Cẩm Trình à, bất kể là chuyện gì, anh cũng không có quyền quản tôi.”

Tuy lúc nói chuyện rất cứng rắn, nhưng cô lại không thể phủ nhận mỗi lời anh ta nói lại làm dâng lên trong lòng cô một đợt sóng. Buổi chiều đi dạo phố với mẹ, cô cảm thấy tinh thần có chút bất an.

Lúc đi qua một cửa hàng thời trang, người nào đó tâm hồn lơ lửng nheo mắt nhìn hai chú chó Poodle bị ngăn cách bởi tấm kính đang nhìn nhau âu yếm, tình thương trong cô nổi lên, lập tức đi tới mở cửa cho chúng, hy vọng chúng được gặp nhau, kết quả là... chúng lao vào cắn nhau. An Ninh đứng ngây ra nhìn, lúc đó bà Lý đã sang cửa hàng bên cạnh xem giày dép, người qua đường đều bật cười, An Ninh xấu hổ, đang muốn giả bộ chuẩn bị đi như không có chuyện gì thì trong đám đông có người gọi cô.

“Cô cũng ra ngoài dạo phố à?” Trình Vũ cười cười bước tới, trên tay xách mấy túi quần áo, hai nữ sinh bên cạnh chắc hẳn là bạn học của cô ấy.

An Ninh trầm ngâm, cô có thể giả bộ không quen biết được không? “Ừ.”

Từ Trình Vũ tắc lưỡi: “Người anh này của tôi quá thất đức rồi, mỗi lần tôi hẹn cô, anh ấy đều nói cô không rảnh!” Nói xong, cô ấy nhìn trước ngó sau có vẻ sợ sệt: “Anh trai tôi không ở quanh đây đấy chứ?”

An Ninh sa sầm: “Không có.”

Trình Vũ vỗ tay: “Được, vậy chúng ta cùng đi uống trà nhé?”

An Ninh đang định từ chối, thì bà Lý từ cửa hàng bên cạnh đi ra, vừa nhìn thấy con gái, bà cao giọng nói: “Ninh Ninh, bạn học của con à? Vậy con đi chơi cùng các bạn đi, bác hai của con đang ở trong Ngân Thái phía trước, mẹ qua đó tìm bác ấy...”

Vì thế, An Ninh chưa kịp hiểu chuyện gì, đã thấy mình ngồi trong quán trà, uống trà... với một người không thân thiết và hai người không quen biết....

An Ninh rất ít khi vào quán trà, có điều ba người còn lại hình như là khách quen ở đây, một người thái độ lộ rõ vẻ ngạo mạn gọi người phục vụ mang trà, quay qua hỏi An Ninh uống gì, cô chẳng biết nói sao, đối phương chỉ cười: “Vậy thì Thiết Quan Âm nhé, thứ đó ở đây là hàng cao cấp đấy.”

“...”

Từ Trình Vũ cúp máy nói: Đám Lượng Từ cũng xong rồi, đang qua đây.” Vậy là tăng thêm ghế trở thành hội trà sáu người. Trong đó có một nam sinh là bạn trai của cô bạn cao ngạo kia, vừa đến nơi liền phục vụ cô ta cực kỳ chu đáo, bưng trà rót nước, công việc của người phục vụ hình như anh ta đã ôm hết.

An Ninh ngồi bên cạnh uống trà, ặc, Thiết Quan Âm cao cấp đây sao, trong lòng cô nghĩ, rốt cuộc cô đến đây để làm gì?

Bạn học tên Lượng Tử rất có hứng thú với An Ninh, ra sức đùa cợt, cười đến nổi nước miếng văng tung tóe, chỉ đến khi bạn cao ngạo nói: “Anh đừng mơ tưởng nữa, cô ấy là bạn gái của Từ Mạc Đình đây”, anh ta bỗng dưng im bặt, An Ninh cảm thán, thật đúng là “Thủy Hoàng dù đã chết mà uy danh còn chấn động thiên hạ”.

Để làm bầu không khí bớt căng thẳng, An Ninh lên tiếng: “Thực ra, Thiết Quan Âm chia làm bốn cấp, trà ở đây có lẽ là loại thấp nhất, lá trà hơi cuộn, màu nước hơi vàng, hình dạng lá trà cũng không đều nhau.”

Mọi người bỗng im bặt.

Ách, tốt thôi, cô cũng im lặng luôn.

An Ninh đổi sang uống nước chanh, nhưng vì an toàn nên cô giữ thái độ chỉ cười mà không nói, thực ra cô vốn chẳng hiểu tại sao cô lại đến đây, trong lòng tính toán gần sát thời gian sẽ xin rút lui. Nhưng nữ sinh cao ngạo sắc mặt luôn lạnh lùng kia lúc này cười nói: “Lý An Ninh, Từ Mạc Đình không đưa cô ra ngoài dạo phố sao?”

Từ Trình Vũ vẫn luôn đoán ý qua lời nói và nét mặt người khác, lên tiếng: “Mọi người ai cũng biết anh họ tôi là một người bận rộn mà, lấy đâu ra thời gian đi dạo phố hả chị gái?”

Cao Tuyết trừng mắt nhìn người vừa lăm lăm. Trình Vũ bật cười, cô gái này có ý với anh họ cô, nhưng lại không dám tỏ lộ, cuối cùng lời một anh chàng “nhị thập tứ hiếu” làm bạn trai, haizz, hóa ra trong lòng cô ấy vẫn chưa hề từ bỏ.

Trình Vũ chú ý liếc nhìn An Ninh ngồi bên cạnh, khuôn mặt cô vẫn lộ vẻ như không có chuyện gì, đứng đưng nhẹ nhàng khuấy phục lòng người, chỉ không biết cô thật sự bình tĩnh, hay là tỏ vẻ lấy lệ vậy thôi.

“Có điều, có thể khẳng định trên một số phương diện nào đó anh họ tôi không thể bằng bạn trai của A Tuyết, việc bung trà rót nước cho bạn gái anh ấy nhất định sẽ không làm.” Trình Vũ coi như là đang nhận xét một cách khách quan.

Cao Tuyết vừa nghe, vui vẻ ngay lập tức. Ánh mắt dừng lại trên người đối diện, cô ta muốn xem phản ứng của Lý An Ninh, nhưng An Ninh chỉ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, tỏ ra tán đồng.

Từ Trình Vũ thở dài, đúng là trình cao.

Lượng Tử lật menu cười nói: “Bánh ngọt ở đây giá đã lên tới một trăm tệ một đĩa, tôi còn tưởng mình đang ở châu Âu chứ.”

Từ Trình Vũ: “Đại thiếu gia còn ngại chút tiền này à?”

Lượng Tử: “Làm người phải tiết kiệm. Có điều nói thực, giá quá rẻ cũng không tốt, năm nay tôi đã mua một chiếc quần lót giá rẻ, thiếu gia tôi lần đầu tiên vào siêu thị mua quần lót đó, hôm sau đi leo núi, tôi đặc biệt chọn một cái màu đỏ nhằm cầu may, kết quả là hôm đó trời đổ mưa, cả người ướt sũng, không ngờ chiếc quần lót bị phai màu, chắc chắn, quần dài màu nhạt của tôi liền thấm một đường nước dài màu máu, lúc đó về mặt mấy anh em đi cùng tôi tương đối phức tạp.”

Cao Tuyết “phụt” một tiếng bật cười: “Anh đùa đấy à?”

“Tôi chỉ muốn các mỹ nhân đây vui vẻ, tự nói xấu mình một chút cũng không sao.” Nói xong liếc nhìn Lý An Ninh, thấy vẻ mặt cô vẫn thờ ơ, không khỏi có chút nản lòng, cô đúng là trình cao.

Lượng Tử xác định là tâm lý anh ta có chút mâu thuẫn, mặc dù biết rằng cô là bạn gái của Từ Mạc Đình, nhưng lòng yêu cái đẹp thì người nào cũng có. Huống hồ, nghe nói tình cảm giữa cô và Từ Mạc Đình không thực sự đậm thắm.

Chờ khi Từ Trình Vũ đi khỏi, Lượng Tử đột nhiên sán đến bên cạnh cô: “Tôi nay em có rảnh không?”

An Ninh cảm thấy hoảng sợ, không phải cô bất hạnh đến vậy chứ?

Lượng Tử thấy An Ninh không trả lời, anh ta gõ gõ mặt bàn, hỏi: “Sao thế?”

Cao Tuyết ban nãy còn mãi nói chuyện với bạn trai cũng tò mò đưa mắt nhìn sang, trước tiên là liếc nhìn An Ninh, sau đó ánh mắt chuyển sang bàn bên cạnh, có vài người đàn ông trung niên Âu phục thẳng thớm, vừa nhìn là biết đó là những cán bộ cấp cao, trong đó một người giơ tay gọi người phục vụ. “Mang cho bàn bên cạnh một ấm Phở Nhĩ của Thiên Phúc.”

Cao Tuyết bỗng nhiên nhếch miệng, quay nhìn Lý An Ninh, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

Lúc Từ Trình Vũ từ toilet quay lại, người phục vụ đang mang trà Phở Nhĩ lên: “Ủầy, ai gọi đó? Loại đầu bảng cũng mang ra rồi à?”

Cao Tuyết cười cười: “Có lẽ đó là người quen của Lý An Ninh?”

An Ninh chỉ cười không nói, tuy nhiên trong lòng ngẫm than thở liên tục.

Từ Trình Vũ nhìn về một chỗ nào đó theo ánh mắt của Cao Tuyết: “Ồ.”

Lượng Tử cảm thán: “Quả nhiên nơi nào có mỹ nhân nơi đó sẽ có nhiều lợi ích.”

Bạn trai Cao Tuyết cũng tán thành, nhưng An Ninh bình thần nói cảm ơn với người phục vụ đang rót trà cho cô, cô bùng lên nhấp hai ngụm, vừa nãy uống quá nhiều nước lạnh rồi, giờ uống trà thấy thật ấm bụng.

Cao Tuyết: “Lý An Ninh, cô không đi nói cảm ơn với người hào phóng đó sao?”

An Ninh nghi hoặc, sao phải đi? Hơn nữa bọn họ đang bàn công chuyện, quấy rầy không hay lắm nhỉ?

Nữ sinh này giờ vẫn luôn im lặng, lúc này duyên dáng nói: “Tôi trước nay vẫn thích đàn ông lớn hơn mình nhiều tuổi.”

“Khụ!” Meo nào đó thiếu chút nữa phun cả trà ra.

Lượng Tử: “Em không sao chứ?”

An Ninh khoát tay, lấy khăn giấy lau khóe miệng, che giấu sự kích động đang trở lại.

Cao Tuyết vốn đã có chút ghen ghét với An Ninh, lần này gặp hai kẻ đáng ghét, miệng lẩm bẩm: “Thời đại này đúng là hạng người nào cũng có - nhìn ngứa cả mắt.”

An Ninh quay lại: “Ừ... Trong Kinh thánh cũng nói: “Kẻ ngu muội thích điều ngu muội, kẻ khinh nhờn thích điều khinh nhờn.””

“...”

>_

Lúc ra về, Cao Tuyết bảo bạn trai lái xe lại, hỏi Trình Vũ và bạn gái duyên dáng có muốn bọn họ đưa về không, duy nhất Lý An Ninh ở giữa bị bỏ lại, cô có cam chịu không?

An Ninh hoàn toàn không biết nói sao, đang định vậy taxi, Trình Vũ kéo tay cô lại: “Gọi anh tôi tới đón đi?”

“Á?” Thần thái vốn điềm đạm của cô bỗng có chút dậy sóng: “Không cần đâu, anh ấy rất bận.” Chủ yếu là do hôm qua cô bị anh cắn một miếng, đến giờ tâm lý vẫn bị ảnh hưởng.

“Bận, luôn là cái cớ của đàn ông.” Cao Tuyết nói thẳng.

Lượng Tử dừng cảm tự tiến cử: “Anh đưa em về nhé, có điều xe của anh là xe máy.”

Cô đang muốn từ chối khéo, thì một chiếc xe màu đen dừng lại: “Ninh Ninh.” Một giọng trầm thấp mạnh mẽ gọi tên cô. An Ninh trầm ngâm, phụ thân đại nhân không phải đã đi rồi sao? Lúc này người ngồi nghiêm chỉnh ở băng ghế sau chính là Lý Khải Sơn, ban nãy chính ông đã gọi trà Phở Nhĩ cho con gái.

“Lên xe đi, ba đưa con về.”

“Vâng, thưa ba...”

Cô bước lên chiếc xe hơi màu đen trước bao con mắt ngỡ ngàng của mọi người, haizz, sớm biết thế này cô đã không chịu đựng đến lúc tàn cuộc.

Xe bon bon đi về phía trước, An Ninh cúi đầu ủ rũ không lộ chút sắc khí, làm cho chú Hoắc phía trước phải bật cười: “Ninh Ninh, hôm nay cháu đi dạo phố cùng bạn à? Sao lại không mua gì thế?”

“Dạ.”

Lý Khải Sơn bên cạnh nói: “Dạ dày con không tốt, uống ít đồ lạnh thôi.”

An Ninh gật đầu.

Lý Khải Sơn lại nói: “Sáng nay Cẩm Trình có đến chỗ con không?”

“Có ạ.” Đầu tranh một hồi cô vẫn muốn nói rõ một chuyện: “Ba, sau này ba có thể đừng bảo cậu trẻ đến tìm con nữa được không?”

Lý Khải Sơn hơi bất ngờ, trước đây cô con gái này của ông thì thoảng có hơi tùy tiện, nhưng vài năm gần đây lại ngoan ngoãn hơn... quá đà.

“Ninh Ninh, con có thể cảm thấy ba hay lo chuyện bao đồng, nhưng ba chỉ hy vọng con có thể sống tốt hơn một chút.” Lý Khải Sơn thở dài: “Con cũng

biết bệnh ung thư dạ dày của mẹ con, bà ấy có thể sống thêm bao lâu có lẽ con là người biết rõ nhất...”

“Ba!” An Ninh cắt ngang lời ông, cúi đầu nhìn vạt áo lông bị thấm một vệt nước trà: “Trước đây, con rất hy vọng ba cho con dù chỉ là chút ít sức mạnh, nhưng mà hiện nay, con rất ít khi nghĩ đến điều đó, ba biết tại sao không?”

Lý Khải Sơn trầm ngâm không nói. An Ninh lạnh nhạt nói: “Ba à, con không hề oán hận chuyện ba và mẹ ly hôn. Nhưng, lúc mẹ ngắt đi, con... chẳng còn chút sức lực nào, con không lời mẹ dậy được, con gọi điện cho ba, thư ký của ba nói ba không rảnh... con nói mẹ bị ngắt, mẹ bị ngắt rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh... Ba nói xem, gọi 120... Ha, con thật ngốc, sao lúc đó con lại quên mất không gọi 120 chứ...” [120: điện thoại gọi cấp cứu của Trung Quốc.]

Lý Khải Sơn mấy lần định mở miệng, nhưng cổ họng ông như bị nghẹn lại, ông chỉ còn biết nghe tiếp.

“Ba, có lúc con rất hận ba, ba thật tàn nhẫn với mẹ, con biết hai người đã không còn tình cảm, nhưng sao có thể cặn tình cặn nghĩa như thế? Con từng nghĩ, có phải vì con không đủ ngoan ngoãn, cho nên ba mới không cần con, cũng không cần mẹ. Sau này con đã hiểu, thực ra cả ai sai cả phải không? Chỉ là không còn yêu nữa.”

“Ninh Ninh...” Lý Khải Sơn cảm thấy cổ họng ông khô rát lạ thường.

“Con chỉ là muốn thẳng thắn, con gái ba bây giờ không còn cần nhiều sự yêu thương như vậy nữa.” Đôi mắt An Ninh cuối cùng cũng rung rung: “Con chưa từng nghĩ ngờ sự quan tâm của ba dành cho con, nhưng đôi khi, con lại muốn nói không với ba. Ba, con không muốn ba sắp đặt cuộc sống của con, những thứ đó chỉ làm con thêm ghét ba thôi.”

Lý Khải Sơn dùng tay vuốt mặt, không tài nào giấu đi vẻ mệt mỏi và thương cảm trên gương mặt. “Ninh Ninh, ba xin lỗi.” Lúc này đây, người đàn ông rỗng ruột chôn quan trường, nắm quyền hành trong tay đã không còn cách nào gánh đỡ nỗi sự chỉ trích của con gái, chỉ vì những điều cô nói đều là sự thật.

An Ninh lắc đầu: “Ba không cần phải xin lỗi con, hiện nay con sống rất tốt, ba à, nếu mẹ mất, con vẫn chỉ muốn ở lại đây.”

Hôm đó, lúc Hoắc Trung đưa cô đến dưới nhà, ông muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ xoa xoa đầu cô. An Ninh lên gác, đứng trước cửa hồi lâu rồi mới mở cửa bước vào. Trong bếp, mẹ cô đang nấu ăn, quay lại nhìn thấy con gái: “Ninh Ninh, con về thật đúng lúc, lại đây, giúp mẹ bê món cuối cùng này ra, chúng ta ăn cơm.”

An Ninh bước tới bê món ăn, lại chạy vào bếp rửa tay: “Hôm nay mẹ có mua được quần áo không?”

“Mua được hai bộ, có điều đều là mua cho con gái của mẹ, mẹ để ở đầu giường con ấy, chút nữa mặc vào mẹ xem.”

“Wow...”

Buổi tối thứ đồ, sau khi bà Lý cảm thán đến n lần rằng mình có con mất thật chuẩn, thì bà về phòng nghỉ ngơi.

Mao Mao online tìm cô: “Đến khi nào bà mới quay lại hả?”

An Ninh: “Sáng mai. Có cần tôi mang gì không?”

Mao Mao: “Thịt, thịt! Đã hơn tháng nay tôi không ăn thịt rồi!”

An Ninh: “= =!”

Mao Mao: “Dạo này tôi uống vitamin C, phải nói là thuốc này làm rõ to, mỗi lần uống đều mắc ở cổ họng mãi không xuống. Hôm nay tôi bẻ thuốc làm đôi rồi uống. Kết quả là, tôi bị mắc đến hai lần.”

An Ninh: “Sao bà không bẻ làm bốn?”

Mao Mao: “Ý kiến hay! Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ! Meo Meo, nếu không có bà tôi biết phải làm sao đây?!”

An Ninh: “...”

Hôm sau Meo Meo về trường, vừa bước vào cửa ký túc đã bị giọng nói của Tường Vy hù cho giật mình.

“Chỉ ít anh cũng phải nói cho tôi biết anh bị Gay thì tôi mới bình tĩnh được chứ!”

Mao Mao lao tới nhận thịt, An Ninh dịu giọng hỏi: “Bà sao vậy?”

Mao Mao nói: “Đùa ấy mà.”

Lúc sau, cô nghe thấy Tường Vy nói giọng dịu dàng: “Vây rồi cuộc anh có yêu tôi không?”

Lúc An Ninh lướt qua, đầu dây bên kia phát ra giọng nam còn dịu dàng hơn: “Anh có chín tẹt tiền ăn một ngày, trong đó tám tẹt rưỡi đã đưa cho em đi

mua đồ ăn vặt rồi, em nói anh có yêu em không?”

An Ninh cảm thấy cô về nhà có hai ngày, mà sao quay lại đã có cảm giác “một ngày trên trời bằng mười năm dưới đất” vậy?

Hợp nhóm làm luận án đã là chuyện xa xưa, đáng thương cho bạn nam nào đó phải làm bảo vệ gác cửa thí nghiệm, vị nhóm trưởng An Ninh này vì công chuyện bận bịu, không góp được bao nhiêu công sức thực sự lấy làm hổ thẹn.

Hôm đó cả nhóm đến phòng học nhỏ cố định, cô vẫn là người đến cuối cùng - Từ Mạc Đình chắc chắn phải bận hơn cô mới đúng, sao mỗi lần anh đều đến đúng giờ vậy?

An Ninh đi tới chào hỏi bạn E và bạn nam nào đó, cuối cùng mới yếu ớt nói với người ngồi đầu bàn: “Chào buổi sáng.”

Anh hồ hững đáp lại một tiếng. Đợi yên vị, bạn E nghiêng người qua, châu đầu nói chuyện riêng với An Ninh, về mặt cô lão luyện, vết răng trên cánh tay đã mờ đi, nhưng sự ấm áp khi anh liếm vào đường như vẫn còn lưu lại... An Ninh thở dài, ngồi nghiêm chỉnh, ừ, cô không thể xử sự theo tình cảm được.

Bộ dạng mím môi của Từ Mạc Đình rất có sức hút, lúc anh phát biểu ý kiến luôn bình tĩnh mà lý trí, nhưng lại không hề nghiêm khắc. Loại người này rất dễ làm người khác nảy sinh sự khuất phục.

Cuối buổi, Từ Mạc Đình hỏi: “Còn vấn đề gì không?”

Bạn nam nào đó nói: “Không, toàn bộ tài liệu tôi đã đưa cho nhóm trưởng. Việc chỉnh lý phải phiên đến Meo Meo gánh vác rồi.”

An Ninh hổ thẹn: “Việc tôi nên làm mà.”

Bạn nam nào đó cười hắc hắc, bắt gặp nghiêng người qua: “Meo Meo à, tôi gửi cho cô một thứ, cô đã xem qua chưa?”

“Cái gì?”

Bạn nam nào đó nháy mắt ra hiệu, ý bảo mọi người trong lòng đều biết.

An Ninh nhớ ra tập tài liệu có ghi chú “đồ tốt”: “Á, tôi vẫn chưa xem.”

Bạn nam nào đó vuốt ngực: “Thứ này nên xem trước đó!”

“Ồ...”

Hai người đang “trò chuyện vui vẻ”, một giọng nói lạnh nhạt xen vào: “Người nào không có việc thì về đi, Lý An Ninh, em ở lại một chút.”

Anh đang đuổi người ư?

Bạn E đứng dậy cười tạm biệt với An Ninh, bạn nam nào đó mặc dù không cam tâm, nhưng nghĩ thực tế mình không phải là đối thủ của đối phương nên mặc dù tình cảm với bạn Meo Meo vững hơn vàng, nhưng vẫn hiểu rõ bảo vệ bản thân là quan trọng.

Thế là bạn E nhanh chân vừa đi trước, bạn nam nào đó vội đuổi theo, An Ninh cảm thán, thời đại này người trọng nghĩa khí đúng là không nhiều.

Giữa hai người không còn sự cản trở, trong không khí dường như có sự xóc nổi bao phủ, An Ninh quay nhìn gương mặt anh tuấn của Từ Mạc Đình, anh cũng đang nhìn cô, nụ cười nhàn nhạt, “Ngồi lại gần đây một chút, anh xem tay em”

An Ninh: “Đã hết đau rồi.” Có điều vẫn hơi oán trách: “Anh làm gì mà cần mạnh như thế?”

“Anh cần mạnh quá à?”

An Ninh rất tự nhiên bước tới, chìa tay ra cho anh xem: “Nếu như nhìn kỹ vẫn thấy dấu răng đấy.”

“Là anh không lựa sức.” Anh thành tâm xin lỗi, trong mắt ý cười dịu nhẹ vẫn không giảm đi, anh kéo tay cô.

Có một số thứ, trong lúc ta không để tâm đã ngấm vào tâm hồn, và rồi không thể xóa bỏ được.

Có cảm giác gì khi đi bộ với Từ Mạc Đình trong khuôn viên trường? So với đi siêu thị có chút không quen.

Khi không thấy ánh mắt quan sát của người đi đường nào, An Ninh nhớ tới một chuyện, liền hỏi: “Mạc Đình, sư huynh lão tam có phải đang nằm viện không?”

“Ừ.”

“Em có cần đến thăm anh ấy không?” Nói chuyện nghĩa khí dường như là điều cần thiết.

Người bên cạnh chỉ cười nhạt: “Không cần, anh đi rồi.”

Anh có ả ý gì không?

Lúc đi qua sân bóng, nhìn thấy Tường Vy với Mao Mao đang cổ vũ cho mấy nam sinh lớp mình. An Ninh nhìn thấy xa xa một nam sinh cùng lớp đang nhảy lên ném bóng. Ném hơi lệch, nhưng lúc đó một cơn gió thổi tới, đẩy quả bóng vào rổ... Trên sân im lặng năm giây, cho đến khi Tường Vy nói: “Có gì mà ngạc nhiên như vậy, khoa Vật lý chúng ta đó!”

Mao Mao nhìn thấy họ, vẫy tay về phía này, khuôn mặt tươi cười: “Em rề!”

An Ninh: “...”

Một giây sau A Mao chạy tới: “Em rề, hôm nay cậu cũng ở trường à!” Nói xong mới như phát hiện ra người bên cạnh, gạt mình: “Meo Meo, bà cũng ở đây à?!”

An Ninh: “Bà có thể tiếp tục xem như tôi không tồn tại.”

Mao Mao cười híp mắt, nhìn hai người đứng trước mặt, chiều cao hai người thật ấn ý, vừa khéo như một bức tranh.

“Em rề, có muốn đến xem lớp chúng tôi thi đấu không?” Mao Mao hỏi nhanh: “Nói ra mới nhớ, số sáu trong đó vẫn theo đuổi Meo Meo nhà chúng ta đó, đương nhiên, cậu ta vẫn chưa thành công.”

Từ Mạc Đình hơi trầm ngâm, cuối cùng cười nói: “Được thôi.”

An Ninh: “...”

Một trận đấu bóng rổ, người trong sân nhiệt tình sôi nổi, người ngoài sân lại như đang có suy nghĩ, không khí quả thật có hơi khác thường, An Ninh cảm thấy cuộc đời này của cô chưa từng nở mày nở mặt như vậy, mặc dù chưa tới mức cả sân đều nhìn vào, nhưng có vài ba ánh mắt chăm chú không thôi. So với vẻ ung dung của người bên cạnh, mỗi sợi dây thần kinh trong đầu cô đều như đang quá tải, nhưng nhìn tình hình trước mắt, hình như Từ Mạc Đình không có ý định rời đi.

An Ninh không muốn gặp phải việc không tốt nào gây mất mặt, đang muốn tìm một lý do rời đi, nhưng một giây sau, Tường Vy đã chạy tới, âm lượng cao vút trấn áp toàn sân: “Em rề, cậu không tưởng tượng được là tôi nhớ cậu nhiều như thế nào đâu!”

An Ninh khâm phục bản thân, cô chỉ hơi ngại ra chút, rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Nhưng điểm lợi hại của Từ Mạc Đình là bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể duy trì phong độ vững vàng vốn có, anh gạt đầu với Tường Vy, cô mặt mày rạng rỡ: “Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...”

“Vô duyên đối diện bất tương phùng.” Một tiếng than thở âm u nào đó, chính là của Lý An Ninh.

Tường Vy cười hi hi, nghiêng qua nói nhỏ: “Ghen rồi hả?”

“Không có.” Chỉ là cô hơi nản.

Mao Mao đi rồi quay lại trên tay cầm một chai nước, khăn thiết đưa cho Từ Mạc Đình.

“Cảm ơn.”

“Phục vụ ngài là vinh hạnh của tôi!”

Mấy bà có thể hèn hạ thêm một chút không? An Ninh thở dài, may sao cô luôn có năng lực tiêu hóa những lời chọc tức.

Thế là Tường Vy, Mao Mao nhiệt tình nói chuyện, về mặt Từ Mạc Đình khoan dung, khiêm tốn, nhã nhặn, tuy nhiên phần lớn thời gian anh chỉ lắng nghe. Lúc Mao Mao nói đến một cầu thủ trên sân, Từ lão đại cũng bắt đầu có chút hứng thú, liền đưa ra câu hỏi: “Cậu ta là từ trường mình học lên nghiên cứu à?”

Mao Mao: “Không phải. Cậu ta là người miền Bắc, học đại học ở đó, cậu ta là người tương đối phóng khoáng vui vẻ, ha ha.”

Đối phương hơi nhướn mày, hẳn là cảm thấy hứng thú chẳng? Vậy là Mao nào đó tiếp tục công khai thông tin nội bộ: “Tiểu Lục lần đầu viết thư tình cho Meo Meo, Meo Meo viết lại “Chăm chỉ học tập, ngày ngày tiến lên”, ha ha, vui chết mất! Còn nữa, còn nữa, lần thứ hai...”

“Mao Mao.” An Ninh không thể không cứng rắn cắt lời cô nàng, không thể để cô nàng đẩy người đến chỗ bất nghĩa được, rốt cuộc An Ninh cũng trải nghiệm thế nào là gia đình bất hạnh.

Người bị chỉ đích danh ngậm miệng lại, một khi Meo Meo đã phát ngôn, không ai dám ngang nhiên bất tuân, về mặt Từ Mạc Đình vẫn lạnh lùng, không có thay đổi đặc biệt nào, ánh mắt vẫn theo dõi trận bóng trên sân.

An Ninh nhìn khuôn mặt anh, Từ Mạc Đình từ từ nghiêng đầu nhìn lại cô, mỉm cười: “Phu nhân rất được hoan nghênh thì phải”, cô lập tức trấn tĩnh lại.

Cảm xúc vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên, vừa tử tửn vừa căng thẳng thật giãy vò người ta. Đây đại khái có thể nói là một vai phản diện... mặt không biến sắc, hoặc là giết người không chớp mắt.

An Ninh suy nghĩ đối thủ rất mạnh, không đáng để cô mạo hiểm. May mà đúng lúc này di động của anh vang lên, Từ Mạc Đình nghe máy một lúc, sau khi cúp máy liền nói với cô: “Anh phải về cơ quan đây. Còn em?”

“Em đợi đám Tường Vy.” Cô nói quá nhanh, suýt nữa cắn phải lưỡi.

Có người cười nhạt: “Cũng được. Tới anh đến đón em”

Sao lại đón em?

“Tôi nay chúng ta về nhà ăn cơm, không phải em đã quên rồi chứ?”

Anh có thể không nói có được không? Anh không cho phép cô phản bác, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, rồi rời khỏi đó.

Người này đúng là một nhân vật độc ác, có chết rồi cũng sẽ hóa thành cương thi cầm roi dọa người.

An Ninh thấy quá buồn bực, cô có suy nghĩ đen tối, nếu nói đến tài thu hút ong bướm, thì thực lực của Từ lão đại tuyệt đối không ai có thể sánh bằng.

Lúc này Từ Mạc Đình mở cửa xe, khoe miệng dẫn ra, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Mao Mao, Tường Vy thấy mặt An Ninh lộ vẻ thâm trầm cổ quái, ban nãy lùi xa hai mét, lúc này cẩn thận tiến lại gần, tỏ vẻ ngoan ngoãn trước khuôn mặt đầy sát khí kia: “Meo Meo à...”

“Sinh mệnh rất đẹp, nhưng cũng rất ngắn ngủi, cái chết là một trong số ít những việc chỉ cần nằm xuống là xong.”

Đúng là sát khí.

Trận đấu hôm đó khoa Vật lý thắng, tan cuộc có người chạy lại chào hỏi An Ninh, chính là Tiểu Lục.

“Sao bạn lại đi nhanh như vậy? Có muốn đi ăn cơm với chúng tôi không?” Nói xong khoác vai Tường Vy: “Chị Tường Vy cũng đi cùng nhé?”

Tường Vy hỏi: “Tất nhiên là cậu mời chứ?”

“He he, cũng được, có điều lần này là quý lớp chi.”

Mao Mao không muốn đi ăn không: “Lục Nhi à, đã chi là phải hào phóng, đi thôi!”

An Ninh nói: “Sắp thi rồi, có lẽ tôi về ký túc xem sách thôi, bye.”

Mao Mao cảm thán sâu sắc nhân gian này đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, cô nàng nhớ tới tình yêu gian nan một thuở của mình, bỗng nảy sinh cảm giác cảm thông huyền diệu của người lưu lạc nơi chân trời góc bể.

“Lục Nhi à!”

“Chị Mao Mao!”

“Tình yêu không còn, nhưng thịt thì vẫn cần đó.”

“Dạ!”

Tường Vy nhìn hai người đang đi xa đó, cảm thán: “Đây là tổ hợp gì vậy?”

An Ninh về đến ký túc, pha ngũ cốc, đang định xem sách, thì Tường Vy từ phía sau lao ra, “Bà đi gì mà nhanh thế?”

An Ninh suy nghĩ: “Chân dài.”

Tường Vy lần nữa thổ huyết.

Lúc đợi An Ninh đi toilet, Tường Vy đen tối cầm lấy BB trên bàn: “Mạc Đình, em lại nhớ anh rồi.” Sau khi gửi tin nhắn, cô mơ hồ có cảm giác đã mạo phạm thần linh.

Một lúc sau có tin nhắn lại: “Phó tiểu thư phải không? Phiên cô dẫn An Ninh ra ngoài ăn chút cơm nhé.”

Anh đúng là thần nhân!

Hôm đó, An Ninh bị kéo ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn, cốc ngũ cốc thay cho bữa trưa bị đổ vào toilet. Sau bữa cơm, Tường Vy muốn lấy hóa đơn,

sau này cô sẽ tìm em rẻ đòi nợ. Cô bây giờ là người được mời ăn miễn phí.

Từ nhà hàng sang nhất trường đi ra, An Ninh thấy người bên cạnh trước sau luôn cười dịu dàng: “Bà hôm nay trúng số hả?”

“Cũng gần như vậy, số xổ “phúc lợi”.”

An Ninh lắc đầu cười: “Chúc mừng.”

“Chia vui, chia vui.”

“...”

Mới đi có hai bước, họ gặp ngay lão tam vừa bước xuống từ một chiếc xe thể thao. Nhìn thấy An Ninh liền gọi một tiếng: “Chị dâu.”

Tường Vy đã nhanh chân tới trước, sờ mó chiếc xe màu trắng đỏ: “Thật là gọi cảm. Hóa ra anh ta là một đại thiếu gia.”

Lão tam nhìn rõ người vừa bước tới, trong lòng kinh hãi: “Là bạn của chị dâu à?”

“Gọi em là Vy Vy đi.” Cô lộ ngay chiêu bài hèn hạ là nở nụ cười tươi tắn.

Lúc này một nam sinh khác trên xe xách hai túi Walmart bước xuống: “Hi, mỹ nhân.”

Lão tam vội vàng ngăn cản bạn mình bắt chuyện ngu ngốc: “Bọn tôi còn có chuyện đi trước.” Anh ta ấn nút tắt báo động, đèn xe chớp hai lần, giơ tay chào An Ninh: “Chị dâu, tôi đi đây.”

“Ừ.” Haizz, cách xưng hô này cô nghe mãi cũng thành quen.

Tường Vy nhìn hai người đã đi xa: “Cứ cho là các anh chạy nhanh đi, tôi cũng có cách khiến các anh phải quay lại.”

Chạng vạng, hành trình “về nhà ăn cơm” lại tạm thời bị hủy bỏ, mặc dù có vẻ như là không nên, nhưng An Ninh lại thực sự cảm thấy có chút thoải mái. Cô ra về đáng tiếc, nói: “Không sao, lần sau vậy.”

Đối phương nghe vậy chỉ hỏi: “Em rất vui à?”

“Ừ... nói chuyện điện thoại với anh rất vui.” Cô thấy khâm phục chính mình, năng lực nói dối không chớp mắt của cô đã đạt đến đỉnh cao... thực ra cũng không thể hoàn toàn coi đây là nói dối không chớp mắt.

Từ Mạc Đình mỉm cười: “Thật là đáng tiếc, vốn hôm nay...”

Cái gì? An Ninh nín thở chờ đợi hồi lâu, suýt nữa tắt thở, người này tuyệt đối là cố tình, vì thế cô không thể không xuống nước hỏi: “Hôm nay làm sao?”

“Anh hình như vẫn chưa chính thức tỏ tình với em?”

Cái gì, cái gì? An Ninh cố không để mặt mình đỏ lên.

Giọng anh hơi tiếc nuối: “Đợi lần sau vậy.”

An Ninh bất giác trầm ngâm nói: “Vô cớ gây sự, không phải lưu manh cũng hàng trộm cướp.”

Im lặng, trầm mặc...

“An Ninh.” Đối phương thấp giọng gọi tên cô: “Em muốn anh ăn trộm hay là...”

An Ninh đã bị chính những chữ trong não bộ mình làm chấn động đến hồn xiêu phách tán, cô buột miệng nói: “Từ Mạc Đình, anh thật hạ lưu.”

Từ lão đại thanh cao lần đầu tiên bị người ta chửi một cách hoa lệ là hạ lưu, chà, cảm giác cũng không tệ.

Mao Mao bước vào cửa, ngón tay run run chỉ người nào đó: “Bà, bà đã nói em rẻ, một người thanh cao nho nhã như vậy là hạ lưu à? Meo Meo là người xấu - Bà nghe tôi giải thích! Tôi không nghe, tôi không nghe! - Bà muốn làm gì? Lấy danh nghĩa giải thích để làm chuyện phi đạo đức ư?! Đừng à nha!”

Đây có thể xem như là chứng ảo tưởng bị bức hại không? An Ninh cúp máy, thấy Mao Mao càng lúc càng nhốn nháo, cô nghĩ có nên can lại không. Lúc này cánh cửa bị người ta mở ra không đúng lúc, cắt đứt vở kịch độc thoại “nhục - dục” của Mao nào đó tự biên tự diễn. Cả thế giới im lặng, thầy chủ nhiệm lớp mười đứng ở cửa sụp đổ.

“Thưa thầy, chân cô ấy bị chuột rút.”

“...”

Giọng Tường Vy từ cầu thang truyền đến: “CMN, tò tình với một gã, hấn đáp lại một câu tôi có vợ rồi, nhưng cũng muốn có bồ. Cái này là đã kích tôi hay là cổ vũ tôi đây?”

An Ninh cúi mặt bối rối: “Cô ấy không phải là bạn cùng phòng của tui em” Cô vô cùng mệt mỏi cầu cứu.

Thầy chủ nhiệm chán nản nói: “Lý An Ninh, em vất vả rồi. Mao Hiểu Húc, ra đây với tôi một chút.”

Tối hôm đó, còn có một cuộc nói chuyện mệt mỏi nữa đang đợi Lý An Ninh ở phía trước, Chu Cẩm Trình điện thoại báo cô xuống dưới lầu. Một người đàn ông mặc Âu phục giày da thu hút nhiều ánh nhìn. Thật thà mà nói, An Ninh chẳng còn bao nhiêu tinh lực lẫn năng lực để “đồng dãi” với vị trưởng bối này, chỉ hy vọng “cuộc trò chuyện” có thể đánh nhanh rút gọn.

Cẩm Trình nhìn thấy cô đi xuống, biểu hiện như thường không nhiệt tình cũng không xa cách: “Không ngại đi với anh chút chứ?”

An Ninh bị làm khó, miệng lưỡi cũng không được linh hoạt: “Anh có chuyện gì muốn nói không?”

Anh ta nhìn cô, thờ dãi: “Ninh Ninh, anh biết em vẫn luôn không thích anh, nhưng anh có lập trường riêng của mình.”

An Ninh nhẹ nhàng cười, cô hơi mệt mỏi: “Lập trường của anh là gì? Là lợi ích chăng? Nhưng, tôi đã bao giờ xâm phạm lợi ích của anh chưa? Thực ra là các người vẫn luôn xâm phạm lợi ích của tôi đây chứ.”

Chu Cẩm Trình nhú mày. An Ninh biết lời nói của mình hà khắc, cô chỉ là không muốn lừa dối thêm nữa, cô chỉ là... không thích anh ta.

“Không còn chuyện gì khác, tôi đi lên đây.”

“An Ninh.” Một lúc lâu sau Cẩm Trình mới mở miệng, giọng nói chột trở nên cứng rắn: “Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ làm em bị tổn thương.”

“Vâng thì, đừng làm”

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trận tuyết đầu tiên

Chu Cẩm Trình đột nhiên không hiểu nổi hướng hành động của mình. Anh ta không phủ nhận mình có phần hổ thẹn với An Ninh, với điều kiện tiên quyết là không can thiệp tới lợi ích cá nhân, anh ta hy vọng cô có thể sống vui vẻ một chút. Chỉ là, có lẽ xuất phát điểm của anh ta đã sai. Rạp chiếu phim, ga tàu điện ngầm còn mời “diễn viên”... thủ đoạn của anh ta chưa bao giờ vụng về đến thế nhưng sự thật đã chứng minh anh ta thực sự đã quá vụng về trước mặt cô. Sau khi cảm tính vượt lên trên cả lý tính, anh ta đã tạo nên những sai lầm hèn hạ.

Cẩm Trình ngồi trên chiếc ghế tựa trong thư phòng, ánh mắt nhìn vào cảnh tượng đầu hùu ngoài cửa sổ, trong lòng không biết bước tiếp theo sẽ phải đi như thế nào. Không thể đối đầu với nhà họ Từ, có điều, tay Từ Mạc Đình này tuổi còn trẻ mà thủ đoạn độc ác, không muốn e ngại cũng không được.

Mà An Ninh, tất nhiên chẳng để tâm nhiều đến Chu Cẩm Trình - vị “trưởng bối” kín mồm kín miệng này, sắp nghỉ đông rồi, trước tiên phải đối phó với kỳ thi cuối kỳ tổng kết thí nghiệm, báo cáo luận án. Mấy ngày này trôi qua thật giống như... người uống nước vậy - nóng lạnh tự biết.

Phòng ký túc bọn cô, việc thi cử của Mao Mao từ trước đến nay chỉ một tuần là xong, đến môn nào lo môn đó. Tường Vy với Triều Dương cũng chỉ nghe theo ý trời, có điều họ vốn thông minh, nên lúc lâm trận mới phát huy kết quả cũng không đến nỗi nào, điểm số từng từng cũng được, tất nhiên, trong đó công tác tư tưởng cho giáo viên là không thể thiếu, An Ninh rất nhiều lần nghĩ phòng cô có lẽ được xếp vào một trong những tập thể hùng hấn nhất của Đại học X.

Ngay cả Từ Mạc Đình, mấy ngày nay cũng luôn tay luôn chân bận việc, ngoài cuộc điện thoại mỗi tối trước khi ngủ ra, hai người việc ai nấy lo. Chiều thứ Sáu, An Ninh ra khỏi thư viện đông như trẩy hội, trước kỳ thi một tháng, nơi đây luôn náo nhiệt, bình thường thì vắng như chùa Bà Đanh.

Tường Vy theo sau: “Đi với tôi tới siêu thị trong trường đã rồi hãy về ký túc, tôi đói chết mất.”

An Ninh nghi hoặc: “Không phải vừa nãy bà vẫn luôn miệng ăn đó sao?” Tiếng gặm thức ăn liên tục của cô còn thu hút những ánh mắt u oán như những nhát dao của những đồng chí đang ôm chân Phật.

Tường Vy ưỡn ẹo: “Người ta ham muốn không đủ đành phải lấy ham ăn thay thế mà.”

“... Được rồi”

Hai người đến siêu thị của Nam của trường. Tường Vy vừa bước vào đã nhìn thấy một người trong rất nhiều nam sinh mà cô... ngưỡng mộ từ lâu, ngạc nhiên tột độ: “Có lẽ trời rủ lòng thương?”

An Ninh thấy cô đột nhiên đứng yên bất động, hỏi: “Sao vậy?”

“Giai đẹp.”

An Ninh liếc nhìn theo ánh mắt cô: “À!”

Tường Vy nhẹ nhàng nói: “Ai được như bà, đã từng nếm qua Imperial of Screaming Eagle Cab* năm 1992, khó trách bà cảm thấy loại rượu vang trong thùng gỗ này nhạt nhẽo.” Nói xong lập tức bảo An Ninh nhắn tin cho mấy người Lê Lê, Mao Mao đến ngắm giai đẹp. [** Imperial of Screaming Eagle Cab: tên một trong những loại rượu vang đắt nhất thế giới.*]

An Ninh chẳng biết làm sao, gửi tin cho mấy cao thủ đó: “Đến xem giai đẹp, ở siêu thị công Nam của trường.” Sau đó thì thấy Tường Vy đang rón rén theo sau trai đẹp, bộ dạng vô cùng háo sắc, An Ninh vì đề phòng cô ấy sẽ gây ra chuyện, đành phải nhắm mắt đưa chân bước theo sau. Mấy phút sau có người vỗ nhẹ vai cô, Meo Meo quay đầu lại, lần này cô sợ đến nỗi suýt nữa hồn lìa khỏi xác. “Mạc, Mạc Đình, sao anh lại ở đây?!”

Đối phương cười nhạt: “Không phải em gọi anh đến đây xem giai đẹp sao?”

An Ninh đỏ mặt tía tai, gửi tin cho nhiều người, chắc cô đã gửi nhầm cho anh rồi! Không cần phải bí thảm như vậy chứ?

Người nào đó chống chế: “Mạc Đình, trong mắt em, anh đẹp trai nhất!”

Từ lâu đại vốn muốn lấy chuyện này để trêu cô một chút, lúc này lại ngăn người ra, cuối cùng đưa tay ra nắm lấy tay cô.

“Anh đến trường là để lên lớp, em lên lớp với anh nhé.”

Cùng Từ Mạc Đình lên lớp sao? “Em...”

“Sao hả? Không muốn lên lớp cùng người đẹp trai nhất trong mắt em à?”

“Đây là vinh hạnh của em.” Rốt cuộc cô đã hiểu trước mặt người khác anh kín miệng, nhưng trước mặt cô anh lại nói toạc móng heo, bởi vì, cô đã quá dung túng cho anh.

Lúc An Ninh bị dẫn đi mới nhớ ra vẫn có một người ở trong siêu thị. “Em gọi điện cho Tường Vy đã.”

“Không cần, cô ấy nhìn thấy anh rồi.”

Quả nhiên, nghĩa khí có phải chính là áng phù vân cuối trời?

Tòa nhà khoa Chính trị pháp luật, An Ninh mặc dù đi học hay tan học thường đi qua, nhưng cô chưa bao giờ bước vào. Hôm nay mới thấy chỗ này quả nhiên uy nghiêm. Cô cùng Mạc Đình bước vào phòng học gần cầu thang tầng một, hàng giữa đã có người vẫy tay gọi cô: “Chị dâu, bên này!” Người này cô đã lâu không gặp, chính là Trương Tề.

Lúc này gần ba mươi người trong phòng đều đồng loạt liếc nhìn ra cửa, cảnh tượng có thể nói là hoành tráng.

An Ninh e lệ rụt rè: “Mạc Đình, em có thể chờ anh ở bên ngoài không?”

Từ Mạc Đình ghé sát lại, nhỏ giọng nói: “Không phải em nói tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì anh sao?”

Em đã nói như vậy khi nào? Lẽ nào là câu nói chống chế khi nãy đã được nâng lên thành “trong mắt em anh là đẹp trai nhất, cho nên em tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì anh...” rồi sao? An Ninh đột nhiên trấn tĩnh, cũng có thể nói là cô như đã chết rồi, chẳng ngại biến mình thành cương thi.

Cái xác di động ngồi vào chỗ, Trương Tề ngồi hàng ghế sau vươn người lên: “Chị dâu, sao chị lại tới đây?”

Tôi là bị bức ép đến đây... “Tôi đến dự thính.” An Ninh cười khò.

Lão tam bên cạnh cũng nghiêng người lại, cười híp mắt: “Chị dâu, hôm nay chị có thời gian không, buổi tối cùng ăn cơm với chúng tôi nhé?”

“Hả?”

Lão tam chỉ chỉ Trương Tề: “Hôm nay là sinh nhật của A Tề.”

“Thật không? Chúc mừng sinh nhật.”

Trương Tề chấp tay: “Cảm ơn chị dâu.”

Sau đó lúc nghe giảng, An Ninh nhẹ giọng hỏi người bên cạnh: “Mạc Đình, em có cần phải tặng Trương Tề một món quà không?”

Từ lão đại mắt vẫn nhìn thẳng: “Không cần đâu, anh mua rồi.”

“Hà?”

“Một nhà không cần tặng hai quà.”

An Ninh nghĩ cô vẫn nên đọc sách thôi đọc sách, đọc sách, may thay cô vẫn mang tài liệu ôn tập.

Kết quả là trong cả phòng học người ngoan nhất, chăm chỉ đọc sách nhất bị giáo sư gọi lên trả lời. An Ninh cảm thấy cô có lẽ phải đi dâng hương bái Phật một chuyến.

“Em không biết.” Thì đúng là cô không biết, ngay cả đề mục cô còn không hiểu, chỉ nghe thấy cái gì mà thể chế quốc gia. Môn Chính trị này với cô có thể xem như là yếu kém nhất. Nói như vậy, Từ Mạc Đình là chuyên gia “Chính trị”, đây có thể xem như là bổ sung cho nhau không? An Ninh khóc mắt rưng rưng, lúc nào rồi mà cô còn an nhàn thoải mái nghĩ đến chuyện đó chứ.

Giáo sư mặc dù cau mày, nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi: “Vậy thì, em không hiểu ở chỗ nào?”

“Dạ... toàn bộ.”

Trong phòng học là một khoảng im lặng vô cùng khó hiểu.

Trương Tề nhìn cười cúi người về trước dùng bút chọc chọc lưng An Ninh: “Chị dâu, ngoại giao khoa học, xuất phát từ bên hợp tác thứ ba như các “nước trung lập” nhằm hòa giải quan hệ căng thẳng trong hợp tác giữa các nước vốn ít qua lại với nhau. Thể chế của chúng ta quyết định chúng ta là nước trung lập.”

Từ Mạc Đình day day lông mày, tương đối dứt khoát: “Giáo sư, cô ấy là bạn gái em, cô ấy không học chuyên ngành này đâu ạ.”

Vị giáo sư già đặt cuốn sách trên tay xuống, cười nói: “Hóa ra là bạn gái của thủ khoa khoa chúng ta. Em học chuyên ngành gì vậy?”

Sao lại biến thành hỏi han đòi tư thế này? An Ninh thấp thòm “Khoa Vật lý ạ.”

Vị giáo sư già có hơi bất ngờ: “Sinh viên khoa Tự nhiên, hiếm thấy, hiếm thấy.”

An Ninh nghĩ đây lẽ nào là lời khen? “Cảm ơn thầy.”

Cả phòng lại im lặng hai giây, đầu đó có người cười thành tiếng, là thiện ý?!

Cô gái này thật là thú vị!

Từ Mạc Đình lắc đầu, thoáng có ý cười trong đáy mắt.

Con người phản ứng chậm đó ngồi xuống, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, cứng đờ tại chỗ. Chuyện này là cô đang thuận nước đẩy thuyền hay là cố gắng biểu hiện đây?

Thế là cả buổi học, tài liệu ôn tập của An Ninh vẫn dừng lại ở trang thứ năm.

Lúc tan học ra về, An Ninh vô cùng cảm khái, Từ Mạc Đình nếu không “xuất sắc” như vậy, có lẽ thầy giáo đã không hỏi thêm câu đó, haizz, “anh quá xuất sắc” có thể lấy làm lý do chia tay sau này, tuy nhiên, cô thấy như vậy hình như chưa đủ.

Đi ra khỏi tòa nhà khoa Chính trị pháp luật, Mạc Đình hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Chia tay.”

“...”

“...” An Ninh theo bản năng liền nói lời nịnh nọt: “Ý của em là anh xuất sắc như vậy, em mãi mãi cũng sẽ không chia tay anh.”

Mạc Đình “ừ” một tiếng, “Rất tốt.”

Lý An Ninh, người có thể trở mặt thêm chút không? An Ninh khinh bỉ chính mình xong liền hắt hơi, gió tây bắc thổi lạnh giá, thực ra cô đã mặc rất nhiều áo ấm, nhưng vì bẩm sinh cô đã chịu lạnh kém, đang định kéo cao cổ áo, thì cổ cô đã được quàng một chiếc khăn màu sẫm, thoang thoang hương chanh, nhưng vẫn dễ dàng ngửi thấy, bởi vì nó đã tiếp xúc với da thịt anh.

An Ninh hơi đỏ mặt, hai người đi phía trước lúc này quay lại: “Chị dâu, hôm nay chúng tôi dự định về ký túc ăn lẩu, lẩu thập cẩm đó.” Mùa đông ăn lẩu là thú vị nhất, hai người Trương Tề, lão tam đã nhao nhao cả lên.

Phòng ký túc của mấy anh ngay cả nôi lều cũng có sao? An Ninh thừa nhận cô đang ghen tỵ.

Trương Tề trù trù hỏi: “Có cần gọi bạn cùng phòng của chị dâu tới ăn chung không?”

Không biết có phải là cô nghe nhầm không, “Á, sư huynh, vẻ mặt anh hình như có hơi bối rối thì phải?” Nói chuẩn ra là tình cảm bi thương xen lẫn hung dữ.

Trương Tề ngửa mặt nhìn bầu trời giá lạnh nhợt nhạt: “Không sao, nhân thế đa đoan, nhẫn nhịn cũng sẽ qua thôi.”

Anh ấy rút cuộc siêu thoát khỏi thế tục rồi sao? An Ninh liếc nhìn người bên cạnh.

“Sao vậy?”

“Em muốn về ký túc cất đồ.”

“Anh đi cùng em.”

An Ninh khoát tay: “Không cần đâu, trời lạnh như vậy.”

Từ Mạc Đình mỉm cười: “Em đang lo lắng cho anh ư?”

Người này đang lợi dụng cơ hội trên cô, An Ninh cắn răng, trêu lại: “Em yêu anh mà.” Nói xong chỉ con đường nhỏ bên cạnh: “Vậy em đi đường tắt, gặp anh ở bữa tiệc, bye bye.”

Cô chạy cũng nhanh thật. Mạc Đình thở dài, nhưng tâm lại rất tốt, nhìn theo bóng dáng yếu điệu cùng với mái tóc dài đong đưa khuất bóng nơi góc đường, anh dừng lại một chút rồi tiếp tục từ từ đi về phía trước, lão tam đang đứng đợi, bị tiết mục ân ái của đôi trai tài gái sắc kích động, lập tức nổi hứng biểu diễn nói: “Tôi hình như cũng yêu rồi! Nếu không yêu tôi sẽ bị quy vào loại khác thường, hôm qua có người đã gọi cho tôi, bảo tôi đi nghe chuyên gia tư vấn thai kỳ diễn thuyết. Mẹ kiếp! Tôi là đàn ông mà, hơn nữa vẫn còn độc thân!”

Từ Mạc Đình cười nhạt: “Tôi nay cảm rượu.”

“Tại sao?” Lão tam oán trách, “Cái này thật vô nhân đạo!” Hai tay đưa về phía An Ninh đã khuất dạng từ lâu với vẻ đau khổ: “Chị dâu, chị nhất định phải đến chủ trì công đạo đó!”

Trương Tề vỗ vỗ vai anh ta: “Lão đại là nghĩ cho cậu đấy, lát nữa uống say rồi, lại chẳng biết tại sao chết trong tay đám bạn thân của chị dâu.”

Lão tam chớp mắt tỉnh ngộ: “Hóa ra là thế, may mà có lão đại tương cứu!”

Từ Mạc Đình liếc nhìn họ, chỉ là vì các bạn gái vốn không thích say xỉn rồi gây rối, có điều họ muốn nghỉ như vậy cũng được.

Lúc này có người đi tới chào hỏi Từ Mạc Đình, lão tam liếc mắt đã nhận ra người đến là hoa khôi khoa Ngoại ngữ, tinh thần đang ủ rũ lập tức chấn động, đáng tiếc là trong mắt mỹ nhân chỉ có một người. “Tư sư huynh, em muốn hẹn anh đi ăn cơm, không biết tối mai anh có rảnh không?”

Từ Mạc Đình cau mày, nói: “Xin lỗi, tôi không rảnh.”

“...”

Trương tam sau đó nghĩ, thực ra lão đại thật là thô lỗ với đám nữ sinh, nói chính xác là ngoài chị dâu ra, những nữ sinh khác đều bị chém không thương tiếc, không cho người ta chút thể diện nào. Lão tam tiếc nuối không thôi, người ta mặc dù không bằng chị dâu, nhưng cũng là mỹ nhân, mỹ nhân đó.

Hôm đó cùng đi ăn lều chỉ có Mao Mao. Thời gian này Triều Dương không hiểu bị cái gì kích động, dự định thi tiến sĩ, mỗi ngày đều bận tới bận lui không thấy bóng dáng đâu. Tường Vy một tiếng trước đã đi bệnh viện, nguyên nhân là trong siêu thị, cô vốn muốn diễn màn “tình cờ” với anh chàng đó, nên khê giò chân ngáng anh ta, kết quả lại làm anh ta đập mạnh vào giá để đồ, máu chảy không ngừng, lập tức gọi 120 luôn.

Hôm đó, trước khi Mao Mao mặt mày rạng rỡ gõ cửa phòng 217 ký túc xá nam, An Ninh không an tâm liền nhắc nhở: “Mao Mao, lát nữa bà không được ăn nói lung tung biết chưa? Cũng không được giờ trò lưu manh.”

Mao nào đó uất ức: “Có trai ở đây mà không trêu thì khó chịu biết mấy.”

Mặc dù hơi tàn khốc nhưng vì thanh danh của Mao Mao, An Ninh vẫn nghiêm khắc nói: “Khó chịu cũng phải chịu. Bà xem tôi đây, hừ, đối diện với Từ Mạc Đình không phải là tôi kiềm chế như thường sao?”

Mao Mao hai mắt phát sáng: “Hóa ra Meo Meo, bà thực sự cũng muốn bỏ nhào vào em rể, nhưng cố gắng nhẫn nhịn phải không?!”

Bà muốn nghỉ như thế nào cũng được, “Cứ cho là như vậy đi.” Vừa nói xong cánh cửa bị người ta nhẹ nhàng mở ra, tay người đó thông thả chống vào cạnh cửa, trên miệng là nụ cười nhạt muôn thủa: “Sao đến rồi mà không vào?”

An Ninh lập tức đơ người cứng họng, anh sao lại đứng ở cửa? Chủ yếu nhất là: anh đã nghe thấy rồi sao?!

Khi An Ninh vẫn còn đang mộng lung thì đã bị dẫn vào, bên trong ngoài Trương Tề, lão tam, còn có mấy nam sinh không quen mặt, và cả Từ Trình Vũ.

Mao Mao lập tức nhập bọn: “Anh có bạn gái chưa? Chưa có à, thật đáng tiếc, tôi có ý muốn giới thiệu,” “Có AV nào hay hay giới thiệu cái coi?” “...”

An Ninh u oán nhìn anh.

Từ Mạc Đình cúi đầu cười: “Em đói chưa?”

An Ninh lắc đầu: “Mùa đông hình như hệ tiêu hóa cũng trở nên chậm chạp hơn.” Nhìn lão tam và một nam sinh khác đang sắp đồ ăn vào nồi lẩu, cô muốn giúp, thì bị từ chối khéo, nói là việc nặng nề cánh đàn ông làm. Cô nheo mắt nhìn gã đàn ông bên cạnh cũng đang nhàn hạ y như cô.

“Sao thế?” Từ Mạc Đình mỉm cười,

“Không, không có gì.” Người này rõ ràng là đi guốc trong bụng cô, dường như cái gì anh cũng biết, lại còn luôn nói lái sang chuyện khác làm cô cứ ập a ập ứng. An Ninh nghĩ, Từ lão đại lẽ nào là S sao?

Vậy là xong đời!

Từ Trình Vũ bước tới nói: “Lão tam quên mua sa tế, em với An Ninh ra ngoài đi mua một lát, sẽ về ngay.”

Mạc Đình hào phóng: “Đến cửa hàng gần đây thôi, đừng chạy đến công Nam.”

“Biết rồi.” Lúc Trình Vũ đi ra, không thể tin nổi cô ấy lại lảm bảm, “anh họ chưa gì đã lái nhái mấy chuyện này.”

An Ninh nói: “Bên ngoài rất lạnh, tôi đi một mình cũng được, chỉ cần sa tế thôi phải không?”

Từ Trình Vũ cười nói: “Tôi thật ra là muốn đi mua kem. Ăn kem với lẩu, tuyệt vời lắm!”

An Ninh hỏi cau mày: “Nóng lạnh kỵ nhau lắm, có thể bị ung thư họng đó!”

“...”

Hai người vừa xuống đến dưới lầu ký túc, liền gặp Cao Tuyết đi tới, đôi phương nhìn thấy họ, tiến lại chào hỏi Từ Trình Vũ.

“Tôi tới tìm bạn trai tôi. Gọi điện thoại cũng không nghe, không biết chết ở chỗ nào rồi.” Cô gái cao ngạo đó thoáng liếc nhìn An Ninh, thấp giọng hỏi Trình Vũ: “Cậu bây giờ sao lại kết bạn với cô ta vậy?”

“Chim khôn chọn cây tốt mà đậu.” Cô cố ý lấy bên này làm khó bên kia. Di động lúc này lại vang lên, Từ Trình Vũ gạt đầu với An Ninh, đi sang bên cạnh nghe điện.

Cao Tuyết hiếm khi gặp uất ức liền bước tới tiếp chuyện Meo Meo: “Nói thật, cô biết gì về thân thế nhà họ Từ không?”

An Ninh hơi đau đầu với loại tình hình này, có điều cô vẫn thân thiện nói: “Không rõ lắm.”

“Nhà họ Cao chúng tôi và nhà họ Từ cũng có thể xem là quen biết mấy đời.” Cao Tuyết vừa nói vừa liếc nhìn cô: “Ba của Từ Mạc Đình là Thứ trưởng Bộ Ngoại giao phụ trách khu vực châu Mỹ, còn ông anh ấy...”

An Ninh đợi hồi lâu không thấy cô ta có ý nói tiếp, sao có người luôn thích nói nửa chừng thế nhỉ?

“Cô cảm thấy hai người sẽ có kết quả không?”

An Ninh suy nghĩ nói: “Tôi đã từng đọc được một câu nói, đổ lỗi cho số phận là cái cớ của những kẻ yếu đuối thiếu ý chí.” Nói xong lại bổ sung thêm “Hình như là của Romain Rolland.”

“...”

Phía sau có người gọi An Ninh, chính là Từ Mạc Đình, anh cầm khăn quàng của cô đi xuống.

Vừa khéo đúng lúc Trình Vũ cúp máy quay lại, nghi hoặc cười nhẹ: “Anh họ, anh còn có gì dặn dò sao?”

Từ Mạc Đình chỉ là đem chiếc khăn quàng màu tím đưa cho bạn gái, anh nói với Từ Trình Vũ: “Em đi lên đi, anh sẽ đi mua.”

“Chân chạy việc để đám nữ sinh bọn em là được rồi.”

“Đợi em mua về thì cũng tàn cuộc rồi.” Mạc Đình lãnh đạm nói lời thật lòng.

“Hãy, anh quá đáng rồi đó nha!” Từ Trình Vũ bất mãn, có điều cũng không dám chống đối ông anh họ. “Vậy cảm phiền An Ninh giúp tôi mua về một

châu kem, cảm ơn trước! Tôi sẽ nhớ kỹ nóng lạnh ăn riêng.”

An Ninh đồng ý, thế là chẳng hiểu tại sao cuối cùng cô lại ra ngoài cùng Từ lão đại, lúc đi qua Cao Tuyết, cô liền hỏi người bên cạnh: “Người đó, anh không chào hỏi cô ta một tiếng à?” Cô ta vẫn đang nhìn anh.

Mạc Đình cau mày, nói nhạt: “Không quen biết, chào hỏi cái gì.”

Không quen biết, chào hỏi cái gì...

Từ Trình Vũ cũng nghe thấy câu nói đó, không to không nhỏ nói lại, cô không khỏi rơi lệ đồng cảm với người bạn học, cô cũng không biết A Tuyết đắc tội với anh chỗ nào? Đối đầu với anh họ của cô, không chết cũng bị thương, con người này trước nay chưa từng hạ thủ lưu tình.

Lúc rời khỏi đó, An Ninh không nén nổi sự tò mò: “Anh thực sự không quen biết cô ấy à?” Cô ta nói là quen biết mấy đời mà.

Từ lão đại hơi hốt lên tiếng: “Người không quan trọng, quen hay không cũng chẳng khác nhau là mấy!”

An Ninh thừa nhận, cô thấy hơi vui, ôi, tội lỗi, tội lỗi, cô đang suy nghĩ méo mó rồi.

“Gió đêm thổi tới, bên tai em có một giọng nói vô thanh.

Nó không có ngữ điệu, nhưng em có thể nghe thấy rõ ràng.

Nó trôi theo gió, trôi theo bầu không khí tươi mới, lay động tà áo em.

Nó nhẹ nhàng vuốt mái tóc em, thật lâu, thật chậm.”

Trên con đường nhỏ của trường đại học vào một ngày mùa đông, thời gian trôi đi thật êm ái, dịu dàng. Những người đi ngang qua lúc đó sẽ thấy cảnh tượng: Một nữ sinh xinh đẹp khoác tay bạn trai, miệng đọc to một bài thơ hiện đại, thể hiện rất sinh động, người bạn trai anh tuấn bên cạnh, trên môi luôn nở nụ cười.

Lúc mưa xong đồ quay lại, An Ninh vừa mở cửa liền nghe thấy Mao Mao nói: “You know? I am Japanese!”

“Cô ấy bình thường ở ký túc không như vậy đâu.” An Ninh tính toán lấy lại một chút hình tượng cho Mao Mao, tuy nhiên sự thực là cô ấy ở ký túc còn hưng phấn hơn thế nhưng hiển nhiên lúc này có làm gì cũng uống công vô ích, bởi vì nòi lâu đã sôi sùng sục.

Tóm lại, bữa lẩu hôm đó náo nhiệt vô cùng.

An Ninh hôm đó im hơi lặng tiếng, tập trung diệt mối, bởi vì: “Hóa ra ở ký túc chị dâu thường xem Sora Aoi à, haizz, mắt nhìn của nữ sinh và nam sinh có chút khác biệt, tôi vẫn thích xem Asakawa Ran”, “Phòng chị dâu thật lợi hại, xem AV giữa ban ngày, phải học hỏi rồi!” v.v...

Sau khi com no rượu say, An Ninh liền buồn ngủ, đồng hồ sinh học của cô tương đối đáng buồn. Nhưng Mao nào đó lại vẫn đang hưng phấn, An Ninh chẳng biết làm sao, đành vào toilet rửa mặt cho tỉnh, vừa ngẩng mặt lên liền thấy Từ Mạc Đình đứng ở đó, anh từng bước tiến gần cô, cô dựa vào thành bồn rửa mặt, không động đậy. Cho đến khi cơ thể anh áp sát vào lưng cô, An Ninh cảm thấy mình hơi run lên. Anh mỉm cười, hơi thở dừng lại bên tai cô: “Lần trước anh nói muốn tỏ tình với em phải không?”

An Ninh cảm nhận sâu sắc ác ý của Từ Mạc Đình đang nổi lên, đúng là rất ác ý.

“Không cần, không cần đâu, em hiểu tâm ý của anh mà.” An Ninh hy vọng tìm cô nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Nhưng, anh cảm thấy cần danh chính ngôn thuận một chút.” Tay anh từ từ đưa lên, dịu dàng ôm lấy eo cô.

Thế này vẫn chưa đủ danh chính ngôn thuận sao?

An Ninh quay người lại, nhưng đứng ngây ra, trong đôi mắt anh ẩn chứa nhiều điều, có một chút gì đó trĩu nặng từ lâu, đan xen với tình cảm thăng thán.

Anh cúi đầu, nụ hôn cũng theo đó đặt xuống, những ngón tay thon dài luồn vào mái tóc cô nhẹ nhàng từng chút, An Ninh cảm thấy như tê dại. Cô thở nhẹ, cũng ôm lấy anh, trao nụ hôn, thời gian trôi rất lâu, hơi thở dồn dập của hai người mới dừng lại.

“An Ninh, anh yêu em” Anh nói rất chậm, cũng rất trịnh trọng. Nếu là viết trên giấy, cô nghĩ, năm chữ này mỗi nét anh đều viết rất đậm, hằn lên giấy, khó mà phai mờ.

Từ Mạc Đình bế cô ngồi lên bồn rửa mặt sạch sẽ, An Ninh bắt giác ôm chặt lấy cánh tay anh, anh nhấc cằm cô lên, một lần nữa hôn cô, lần này còn đắm đuối hơn lần trước rất nhiều, lúc thì dịu nhẹ, lúc lại mãnh liệt, An Ninh nghĩ lúc đó may là đang ngồi, nếu không chân mềm nhũn ra, khẳng định cô sẽ đứng không vững.

Lúc người nào đó đang ngây ngất, lý trí của đối phương lại trở lại, bồi hồi trên bờ môi cô một lúc, tựa trán vào nhau, Từ Mạc Đình thờ dài nói: “Cảm giác thật tuyệt.”

Bên ngoài có người gõ cửa: “Lão đại, nếu anh và chị dâu ân ái xong rồi, tôi có thể vào đi toilet không?”

An Ninh mặt như có lửa đốt, lần này quá đủ danh chính ngôn thuận rồi. Cô không dám ngoái lại nhìn về mặt anh, lúc nhảy khỏi bồn rửa mặt chân cô vẫn cứ mềm rũ ra, Mạc Đình đưa tay đỡ cô. “Cẩn thận.”

“Cảm ơn.”

Từ Mạc Đình cười nói: “Không cần khách khí với anh như vậy.”

“...”

Từ lão đại nhớ ra điều gì, ghé vào tai cô nói một câu: “An Ninh, nếu em không thể kiềm chế được, anh cũng không ngại đâu.”

Nghe thấy rồi, đúng là anh nghe thấy rồi! An Ninh không nổ tung trong im lặng cũng chết đứng trong im lặng, đột nhiên quay người nhưng vì quá kích động, chân bước loạn choạng, bổ nhào vào người anh, một giây sau đứng lúc lão tam mở cửa, “Ngại quá, tôi đúng là nhịn hết nổi rồi... A!!!”

Thế là, buổi tối hôm đó, thanh danh bên ngoài của Lý An Ninh trở thành: “Chị dâu quả nhiên can đảm! Hóa ra Meo Meo là S à! Quả nhiên chân nhân bất lộ tướng, lão đại của chúng ta rất bảo thủ trên phương diện tình cảm mà, té ra... Chị dâu, em thật ngưỡng mộ chị!”

Kỳ thi của Viện nghiên cứu sắp xếp vào cuối tháng, An Ninh nộp cho Viện luận văn và báo cáo thí nghiệm của bốn môn, còn lại ba môn phải thi cũng tương đối nhẹ nhàng.

Môn đầu tiên là Thông kê lượng tử của lão Trương, vẫn là năm phút trước khi chuông reo cô mới bước vào phòng thi. Mao Mao đến phòng thi sớm làm công tác giao lưu, huýt gió gọi cô, số thẻ sinh viên của hai người chỉ lệch một số, cơ bản là vị trí ngồi sắp xếp gần nhau, Mao Mao vì chuyện này mà như đắc đạo thành tiên, An Ninh ngồi xuống liền nghe thấy Tường Vy ngồi cách cô ba bàn đang quay đầu cười tình với người ngồi sau: “Hey, huynh đệ, lát nữa chúng ta cố gắng giúp đỡ lẫn nhau cùng tiến bộ nhé.” Không may đúng lúc thầy giám thị đi qua bên này, ông cau mày liếc nhìn Tường Vy, sau đó quay lại nhìn về mặt bối rối của nam sinh kia, đợi anh ta trả lời, về mặt nam sinh kia đau khổ đến méo mó: “Em...”, Tường Vy muốn làm cho rõ ràng, cô tặng thầy giám thị một nụ cười rạng rỡ: “Thưa thầy, em chỉ muốn giúp thầy thăm dò bạn ấy, không phải thật đâu ạ.”

An Ninh nhìn thấy cậu nam sinh đó ngây ra như trống rỗng.

“Haizz.” May mà cô ấy không phải cùng phòng với bọn cô.

Triều Dương ngồi ở góc trong cùng lặng lẽ lắc đầu: “May mà bà ấy không cùng phòng với chúng ta.”

“...”

Lúc thi xong, Mao Mao muốn mời Meo Meo ăn đại tiệc.

An Ninh nói: “Đạo này không phải bà thiếu tiền sao? Vẫn còn mời tôi đi ăn cơm cơ à? Còn nữa, Mao Mao, môn tôi tôi không phải thi, bà có muốn xem qua sách gì không?”

Mao nào đó khoát tay: “Xem sách gì chứ, cái gì cũng có cách giải quyết cả!” Nhưng trong lòng lại nghĩ: Xong rồi, phải dùng ruột mèo rồi.”

Tường Vy chạy đến nhập bọn: “Các cô nương, sau đây có hoạt động gì không?”

An Ninh hỏi: “Triều Dương đâu?”

“Đến thư viện rồi, nha đầu này điên rồi.”

Mao Mao nói: “Muốn nói hoạt động gì, ăn cơm, ngủ, hay tự sướng?”

Tường Vy khinh thường: “Bà có thể đưa ra ý kiến có tính xây dựng chút không?”

An Ninh bụng đã đói, hỏi hai người đang đầu khẩu bữa tối muốn ăn gì, bọn họ đồng thanh nhất trí, tùy ý cô.

Mao Mao nói tiếp: “Nếu nói đến cây, tôi quyết định: Tôi sẽ treo cổ trên một cái cây.”

Tường Vy cười nói: “Tôi dự định mỗi cái cây treo cổ một lần.”

An Ninh nói: “Ăn mỳ đi.”

Ăn tối xong, lúc về ký túc các cô gái phát hiện nước nóng trong phòng tắm cả tòa nhà đều bị cắt. An Ninh đang định đi tắm, ban nãy khi ăn mỳ, Mao Mao thấy thầy giáo bước vào, đuôi gà rơi cả vào trong bát, nước dùng bắn lên người cô, tóc cũng bị dính, nhon nhót, khó chịu vô cùng.

Mao Mao tóc ngắn, không bị bắn tới tóc, cởi áo ngoài ra là xong chuyện. Tường Vy nhìn A Mao mặc độc một chiếc áo bông màu thịt đi đi lại lại trong phòng, lên tiếng: “Nhìn bà sao lại giống một con ếch bị lột da thế cơ chứ!”

An Ninh sắp xếp lại quần áo: “Tôi ra phòng tắm bên ngoài tắm rửa vậy.”

Tường Vy hét gọi cô: “Meo Meo, bà đến chỗ em rửa tắm là được mà.”

“Á?”

Triều Dương vừa bước vào bắt được ngay từ khóa đó: “Em rửa ư? Tôi gặp anh ấy ở cửa thư viện, anh ấy với một nữ sinh đi qua trước mặt tôi.”

Cả đám mặt mày nghiêm túc, Tường Vy kêu lên: “Thảm rồi, Meo Meo có tình địch rồi, người thứ ba trong tiểu thuyết xuất hiện rồi!”

Mao Mao: “Không biết đối phương có đến đây gây chuyện không? Thật sự ngưỡng mộ bà đó, kiếp này tôi chỉ mong một lần được người ta gọi là hồ ly tinh.”

Triều Dương: “Meo Meo mới là Từ phu nhân chính thức.”

An Ninh bắt lực vẩy vẩy tay về phía sau: “Tôi ra ngoài đây.”

Lúc đi xuống dưới lầu, liền nhìn thấy Từ Mạc Đình mở cửa xe bước xuống, mặc dù biết anh ở trường, nhưng vừa ra khỏi cửa đã gặp anh, khó trách có chút ngạc nhiên.

“Hi.”

Đối phương tiến lại gần: “Anh vừa định gọi điện cho em. Em phải ra ngoài à?”

An Ninh không biết nên nói như thế nào, vì thế chỉ “ừ” một tiếng.

Từ Mạc Đình nhìn cô từ trên xuống dưới, rất bình thản tự nhiên nói: “Đi tìm chỗ tắm rửa phải không?”

An Ninh “bị” mời đi tắm.

Thế là trong xe...

“Vậy thì, em chỉ mượn phòng tắm một lúc là được.”

“Chẳng lẽ em còn muốn làm việc gì khác à?”

Ý của An Ninh là: Mượn phòng tắm một chút, sau đó em tự về trường được rồi. Không muốn làm phiền anh, bởi vì anh rất bận mà.

Ý của Từ lão đại là: Tắm xong, nếu em còn làm việc gì khác, anh sẵn sàng nghe theo.

An Ninh quay mặt nhìn ra đường, Từ Mạc Đình nghiêng mắt liếc nhìn cô, trong lòng mỉm cười, nói: “Hôm nay nước nóng trong trường đều bị cắt, ký túc xá nam cũng vậy.”

“Thật không?” An Ninh cảm thấy trường bọn họ mỗi lần có đại hội gì đó, thì từ trên lãnh đạo đã quảng cáo rùm beng rất nhanh, sao vấn đề nước nóng còn con lại không thể cung ứng kịp thời?

“Em có cần chuyển đến chỗ anh ở không?” Từ lão đại luôn đưa ra ý kiến vào những lúc rất thích hợp.

An Ninh sững sốt, coi như anh đang đùa cô, tâm trạng đang mông lung lại thoải mái trở lại: “Những chuyện như sống chung em sẽ không làm” Cô rất truyền thống phải không?

“Việc này...” Từ Mạc Đình suy nghĩ kỹ rồi nói: “Vậy chỉ bằng sống chung hợp pháp đi?”

Từ lão đại, anh không thể thỉnh thoảng để em trấn tĩnh lâu một chút sao? An Ninh nghĩ, người ta yêu nhau, bạn trai đều lời lẽ ngọt ngào dịu dàng sẵn sóc, sao đến cô lại biến thành “lời lẽ lạnh lùng”? Ôm túi quần áo trong tay, cô nhẹ giọng hỏi: “Từ Mạc Đình, thực ra anh từ sao Hòa tới phải không?”

Mạc Đình cúi đầu thờ dài.

An Ninh vừa vào nhà Từ lão đại liền bước tới phòng tắm, chủ nhà anh tuần phía sau không quên nhắc nhở: “Khăn bông mới ở trong tủ dưới bồn rửa mặt.”

“Biết rồi.” Nói cô không xấu hổ là giả, lần đầu dùng phòng tắm đơn của nam sinh, hơn nữa nam sinh này lại là bạn trai của mình, cô luôn cảm thấy có gì đó hơi ám muội.

An Ninh đóng cửa, nhìn mình trong gương, mặt hơi đỏ, có điều không hiện rõ, cô vốc nước lạnh lên rửa mặt. Lúc mở nước nóng vào bồn, cô ngắm soi mấy đồ dùng hàng ngày đặt trên bục sứ, mùi dầu gội sữa tắm của anh đều rất nhẹ, hương chanh thoang thoảng, rất quen thuộc.

An Ninh cuối cùng cũng khoan khoái mặc quần áo chỉnh tề bước ra, liếc thấy Từ Mạc Đình đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem ti vi, lần đầu tiên cô thấy anh đeo kính, trước nay cô không hề biết anh bị cận.

Từ Mạc Đình nghe thấy âm thanh, quay đầu lại, gỡ mắt kính xuống, đứng dậy nói: “Lại đây, anh giúp em sấy tóc.”

Cô đang muốn nói: “Em tắm xong rồi, muốn đi về, anh không cần đưa em về đâu, em tự bắt taxi được rồi”, kết quả câu nói của đối phương làm cô đứng sững như trời trồng.

Ti vi đang bật kênh tin tức, tiếng ù ù bên tai lẫn át giọng của biên tập viên, An Ninh ngồi trên chiếc sofa đơn, còn Từ Mạc Đình dựa vào tay vịn, giúp cô sấy khô mái tóc dài.

Qua mỗi phút, cảm giác ngại ngùng lại tăng thêm một phần, ngón tay của anh luồn qua mái tóc cô, làm cô cảm thấy phải chủ động gọi chuyện: “Mạc Đình, anh tài giỏi như vậy, nếu như đi thi bình chọn Top Mười thanh niên xuất sắc thành phố, nhất định phần thắng sẽ thuộc về anh.”

Từ Mạc Đình đáp lấy lệ: “Tôi nay em ở đây chứ?”

“Á?” Cô kích động quay đầu lại, đúng lúc đối diện với gương mặt anh tuấn của đối phương, ánh đèn chiếu xuống, vẻ anh tuấn lại tăng thêm mấy phần.

“Bạn em gọi điện thoại cho anh, nói phòng bọn em ngay cả nước lạnh cũng bị cắt rồi, bọn họ ra khách sạn ở một tối.” Coi như là anh đang giải thích.

Cho nên người nào ra ngoài không mang chìa khóa đang phải tự nghĩ cách? “Em có thể hỏi một chút là sao bọn họ lại gọi điện cho anh không?” An Ninh kiểm tra di động của mình, không có một cuộc gọi nào, cô thấy buồn bực, so sánh thân sơ giờ cũng đã quá rõ rồi.

Từ Mạc Đình đáp: “Bọn họ bảo anh giữ em lại.”

“...”

An Ninh lúc đó nếu không bị cảm xúc mãnh liệt nào đó làm choáng váng đầu óc, khiến cho năng lực suy nghĩ hạ đến dưới mức trung bình, chí ít cô cũng có thể nghĩ rằng mình có thể ra ngoài ở khách sạn, nếu không đã không có kết cục “cùng chung chăn gối”.

Thật bất hạnh ở chỗ, đầu óc cô lúc đó trống rỗng.

Thế là đêm đó, lúc mười một giờ, Từ Mạc Đình tắm xong đi ra, mặc bộ đồ ngủ màu xám tro, thời đại này có vóc dáng chỉ cần khoác miếng vải lên cũng thành mốt, huống hồ là một bộ đồ ngủ màu xám tro rất hợp mốt đó, An Ninh thừa nhận tư tưởng cô hỗn loạn rồi, tiếp theo phải làm sao đây? Đối diện với bạn trai muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn thủ đoạn có thủ đoạn..., một đêm cùng chung chăn gối có thành sự thật? Trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cô chọn phương án trung dung: “Anh ngủ ở giường, em ngủ ở sofa.”

Đối phương liếc nhìn cô: “Chỗ anh chỉ có một cái chăn.”

“Ặc, vậy chăn để anh, anh ngủ ở sofa, em ngủ ở giường.” Tốt xấu gì cũng có một cái chăn.

Mạc Đình cau mày: “Em cảm thấy anh sẽ ngủ ở sofa sao?” Em cảm thấy con người cao quý như anh sẽ ngủ ở sofa sao?

Từ Mạc Đình cúi đầu mỉm cười, nói: “An Ninh, anh tin em có thể kiềm chế được.”

“...”

Từ lão đại không nói nhiều, anh lên giường, tất nhiên rất hào phóng để chừa ra một nửa giường cho cô. An Ninh thấy đối phương thân thiện như vậy, cô lẩm bẩm thật là nhỏ mọn, chỉ là ngủ trên một chiếc giường thôi mà, cũng sẽ không sao đâu, công tác tư tưởng đã được đã thông, liền nhanh nhẹn bò lên phía còn lại của chiếc giường, Từ Mạc Đình đã đưa tay tắt đèn, chỉ để lại ngọn đèn tường màu cam nơi đầu giường An Ninh quay lưng về phía anh, nắm chặt góc chăn, mũi vẫn còn ngửi thấy mùi vị tươi mát quen thuộc, bất giác cô kéo chăn xuống một chút, không hiểu anh có mở điều hòa không, cô thấy hơi nóng. An Ninh nhích dần ra mép giường, chăm chú nhìn vào một điểm trong bóng tối phía trước.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không hề có cảm giác buồn ngủ, nhưng thực sự không còn sớm nữa, ngày mai cô còn phải thi, tinh thần phấn khích như thế này thực sự không có lợi. Cô trở mình liên tục, vẫn thấy tỉnh táo lạ thường, lạ thường đến mức cô có thể nghe thấy tiếng tích tắc xa xa của đồng hồ báo thức trên bàn anh, rất chậm, rất xa xăm.

“Em không ngủ được, anh không ngại giết thời gian với em đâu.” Giọng nói trầm thấp truyền tới trong bóng tối, An Ninh bị anh làm cho giật mình, suýt nữa ngã khỏi giường: “Em ngủ ngay đây.”

Từ Mạc Đình nói: “Em mà nhích ra thêm nữa, thì có thể ngủ dưới đất được rồi.”

An Ninh trở mình, mắt nhìn trần nhà, nhích vào một chút.

Anh than một câu: “Em cứ ngộ ngầy không yên, làm anh cũng không ngủ được.” Giọng nói của đôi phương hình như hơi bất mãn, lần đầu tiên nghe thấy Từ Mạc Đình giận dỗi trẻ con như vậy, An Ninh nhếch môi muốn cười, nhưng người ngủ nhờ phải biết khiêm nhường, đợi một lúc, bên cạnh yên tĩnh một cách kỳ quái, nhìn không nổi cô quay đầu lại, ánh đèn mờ lung chiếu xuống, đôi mắt đen nhìn không thấy đáy lúc này đang lặng lẽ nhìn cô. Trong nháy mắt, đôi phương đã nghiêng người qua, phả hơi thở lên cổ cô, nhẹ nhàng nói: “An Ninh, anh không ngủ được.”

Đôi môi anh rất nhẹ, rất nhẹ chạm vào vành tai cô, cực kỳ cẩn trọng đặt nụ hôn lên đó.

An Ninh nhất thời không biết phải làm sao, anh ghé sát vào cô, hơi thở nóng bỏng, anh dè dặt ôm lấy cô. An Ninh cảm thấy choáng váng, xung quanh đầy áp mùi vị của Từ Mạc Đình, thoáng thoảng mà mạnh mẽ.

Tay trái anh từ từ vuốt xuôi xuống theo sống lưng cô, anh nghiêng mặt qua để bờ môi anh dính lấy bờ môi cô. Anh hôn rất lâu, đầu lưỡi cứ chậm chạp nút lấy đầu lưỡi cô, lúc thu lại còn cắn nhẹ vào môi dưới của cô, An Ninh cảm thấy hơi đau, cô mở to mắt, nhưng bên trong cơ hồ che phủ một màn sương.

Anh nói: “An Ninh, em có muốn anh không?” Bàn tay anh ướt đầm, nắm lấy tay cô, đặt bàn tay cô áp lên ngực mình.

Khuôn mặt An Ninh đỏ gay, cảm thấy tim mình như trống đánh liên hồi, “Mạc Đình...” Cái tên này lúc này đây giống như Ô Vũ Ngọc*, khiến cô cơ hồ như tê liệt. [* Ô Vũ Ngọc (*Lophophora williamsii* Coult): tên một loài xương rồng có được tính, dùng làm thuốc gây tê.]

Không biết anh đã tắt đèn tường từ lúc nào, bóng tối như một thứ bùa chú có thể phá giải mọi điều cấm kỵ, trong phòng một thứ tình cảm dồn nén không thể gọi tên tích tụ mỗi lúc một dày đặc.

Bị bàn tay ướt đầm mồ hôi của anh dẫn dắt, An Ninh căng thẳng đến không thể bình tĩnh lại, cô có một chút dự cảm, nhưng lại rất mơ hồ. Cô muốn ngăn anh lại, nhưng mỗi lần đều bị lời thì thầm của anh thôi miên: “An Ninh, đừng cự tuyệt anh.”

“Em không thể...”

“Em có thể.”

Giữa sự dung túng và tự nguyện, An Ninh không thể vạch rõ giới tuyến nữa.

Giống như bị nhiệt độ rất cao thiêu đốt, cơ thể hơi bật lên: “Đừng...”

“Một chút... Chỉ một chút thôi.” Không thể ngăn anh nói, An Ninh không dám tưởng tượng nữa...

Dần dần, hơi thở kết hợp với dục vọng, kiên trì đưa đẩy tình - sắc bảo mòn cô, mồ hôi lấm tấm rịn ra đầy trán, rơi xuống ga trải giường, những cơn sóng nhiệt cuộn cuộn dâng lên, thiêu đốt lý trí.

Trong lúc hơi thở dồn dập giao nhau, trong không gian hạn hẹp, hai cơ thể trẻ tuổi giao hòa vào nhau...

Từ Mạc Đình căng thẳng toàn thân, vùi vào mái tóc cô, rên rỉ nhe nhẹ, một luồng kích thích bộc phát, còn lòng bàn tay An Ninh sau đó dính phải một thứ sền sệt.

Mạc Đình ôm lấy cô nằm xuống, hơi thở hàm hấp rồi loạn từng chút điều hòa lại, anh đưa tay rút khăn giấy trên tủ, cẩn thận lau “dịch thể” trên tay cô.

Đối với An Ninh, tất cả đều xảy ra quá nhanh, cũng quá kinh hồn động phách, hồi lâu sau cô vẫn chưa hoàn hồn, cảm thấy giống như đi một vòng từ thiên đường xuống địa ngục, rồi quay lên nhân gian.

Cũng không biết có phải do cô lo sợ hay thực sự là cô mệt mỏi đến độ “tâm lực tiêu tụy”, An Ninh nhắm mắt, tất nhiên cô không phủ nhận là mình không dám mở mắt.

Anh gọi tên cô, An Ninh chỉ coi như mình đã chết rồi, Mạc Đình khẽ mỉm cười, ngón tay dịu dàng trượt trên bờ trán đầm mồ hôi của cô.

“Mặt em hơi nóng.”

“Là anh cố ý phải không?”

Bờ môi anh lại hôn lên bờ môi cô: “Ngủ thôi.”

“...”

An Ninh vốn cho rằng đêm nay sẽ không ngủ được, nhưng chẳng lâu sau cô đã mơ mơ hồ hồ buồn ngủ, mùi hương rõ nét của người bên cạnh bao vây lấy cô, tình tứ thuần phác, dường như có thể làm trấn tĩnh tinh thần.

Hôm sau tỉnh dậy, ánh sáng chiếu xuyên qua khe hở giữa rèm cửa sổ, nhất thời An Ninh không biết mình đang ở đâu, khi ký ức dần trở lại cô mới giật

mình ngồi bật dậy, vô thức nhìn tứ phía, căn phòng chỉ có một mình cô, cô thở phào một hơi dài.

Cô bước xuống giường mặc áo khoác, vẻ mặt vẫn còn hơi ngơ ngác. Bước đến bên bàn ăn, bên trên bày sẵn bữa sáng, cốc sữa đang đê lên một mẫu giấy.

[Anh ra ngoài rồi. Chìa khóa dự phòng trên tủ ngoài cửa em cầm đi. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh.]

An Ninh quay người vào toilet, bàn chải, cốc đánh răng mới đặt ngay ngắn trên bồn rửa mặt. Mở van nước, lúc nước lạnh ướt tay, khuôn mặt cô bắt đầu nóng lên.

Rửa mặt xong, ăn một miếng sandwich, số còn lại cũng không biết phải xử lý thế nào, nghĩ tới nghĩ lui cô viết xuống dưới mẫu giấy, [Ăn không trôi nữa rồi.]

An Ninh trở về trường cũng đã gần mười giờ, may thay môn thi buổi sáng cô không phải thi, nếu không cô sẽ vì chuyện ấy mà làm hỏng hết cả. Vừa bước vào phòng đã nghe thấy Mao Mao đang kêu: “Thầy giáo đó dựa vào cái gì mà thu tầy của tôi?!”

Triều Dương: “Bà mang đến bảy, tám cái, hơn nữa cái nào cũng chỉ chút chữ.”

“Không phải bà bảo đừng viết trên mỗi một cục đó sao?” Quay đầu lại thấy An Ninh: “Ai da, Meo Meo, bà về rồi!”

An Ninh tránh voi chẳng xấu mặt nào, hỏi: “Mấy bà có nộp bài sớm không? Toán kỹ thuật năm nay rất dễ phải không?”

Triều Dương, Mao Mao đồng thời nhún nhó: “Quá khó ấy.”

Mao Mao: “Đúng rồi Meo Meo, hôm qua bà ...”

“Hôm qua tôi ở khách sạn.” vẻ mặt An Ninh bình thản như không.

Mao Mao “ồ” một tiếng, “Sáng nay em rẽ gọi điện tới hỏi tôi lịch thi của bà, sau đó nói bà sẽ về trường muộn một chút.”

Đừng đùa kiểu đó chứ!

“Meo Meo...”

“Tôi phải xem sách, chiều nay thi rồi!”

Sau đó cả nửa ngày, An Ninh chỉ toàn tâm toàn ý đọc sách thánh hiền, hai tai không nghe chuyện bên ngoài, mặc cho Mao Mao hét lẫn lộn lại bầu vùi, Triều Dương bên này vỗ bên kia chọc, cô vẫn chỉ như bức tranh núi non mùa xuân hằm tếu.

Sáng ngày thứ hai, thi xong môn Vật lý thống kê, chào tạm biệt đám Tường Vy, An Ninh đến tòa nhà khoa Nghiên cứu nộp báo cáo tổng kết luận án. Kết quả là vừa bước vào cửa phòng làm việc, ánh mắt đã giao nhau với một người đang ở bên trong, cô đứng vững lại, ánh mắt cũng mở to hơn.

Giáo sư hướng dẫn của cô nhìn thấy, gọi: “Ly An Ninh.”

An Ninh trấn tĩnh lại tinh thần, bước tới, lướt qua bóng dáng quen thuộc đó: “Giáo sư, em tới nộp báo cáo.”

“Ừ, để đó đi.” Giáo sư hướng dẫn không hề chú ý tới thứ An Ninh muốn đặt xuống, ông chỉ chú ý thái độ chực muốn đi của cô, đột nhiên ông nói: “Các em có thể làm xong môn này, có lẽ em phải cảm ơn Từ Mạc Đình đó.”

An Ninh nghĩ vị giáo sư này bình thường rất cẩn thận dè dặt, sao hôm nay lại đột nhiên nhiệt tình đến vậy? Không thể không quay lại, cô nói một cách bình tĩnh, nhưng lúc đó không hiểu sao cô lại đưa tay ra: “Cảm ơn sư huynh.”

Đối phương khẽ cười, đưa tay ra bắt: “Chuyện nên làm thôi.”

Lúc An Ninh thu tay về, bàn tay vẫn còn lưu lại hơi ấm khiến mặt cô hồng lên, lập tức tranh thủ thời cơ cáo từ. “Vây thưa thầy, không còn chuyện gì nữa em xin phép về trước ạ.”

Lúc An Ninh vội bước ra như nhận được thánh chỉ, cô nhận được tin nhắn, “Ồ bên ngoài đợi anh một chút.”

An Ninh đáp: “Không muốn, em muốn về.”

Người ở trong phòng làm việc cau mày, ánh mắt lưu chuyển, cặp mắt như mang nặng cảm xúc.

Khi An Ninh về ký túc, đúng lúc gặp phải Tường Vy bước đến cửa phòng bọn cô, đối phương hỏi: “Sao thế? Đằng sau có người bám theo bà à, chạy gì mà vội thế?”

“À... Tôi nhớ ra là quần áo vẫn chưa giặt.”

Tường Vy im lặng: “Dầu sao cũng không phải là Giorgio Armani, bà bị cướp tay rồi cũng tốn cả trăm tệ. Nói ra mới nhớ, lần trước tôi thấy chiếc đồng hồ em đeo chính là nhãn hiệu này, chiếc GA tổng trăm xinh đẹp, tôi nheo đến đau cả mắt mới nhìn rõ. Còn nữa, bà không phát hiện ra em đeo có rất nhiều quần áo hiệu GA à, à, một người rất chung thủy.”

Thực ra, im lặng chính là lời lẽ không có giới hạn sao?

Tường Vy nói chuyện hứng thú tốt độ lại nhìn thấy người nghe rõ ràng hồn phách trên mây, khó trách lòng sinh oán hận - hận đầu óc khó cải tạo, liền ăn vai đối phương: “Tôi nói thì tốt xấu gì bà cũng phải có chút phản ứng chứ?” Sao cô ấy nói toàn chuyện về người con trai có liên hệ mật thiết đến cô vậy?

“Ừ.” Cô phản ứng rồi, “Vậy thì Tường Vy, tôi có thể đi giặt quần áo dù sẽ phải tiêu cả trăm tệ chứ?”

“...”

Tối đó, An Ninh nhận được tin nhắn: “Em bận thì anh cũng không quấy rầy nữa. Đi nghỉ sớm một chút đi.”

An Ninh thoải mái thở phào một tiếng, sau đó lại nhẹ nhàng “hừ” một tiếng.

Từ Mạc Đình lúc này ngồi trên giường, thong thả ung dung lật xem cuốn *Một trăm chiêu nuôi mèo*.

Chiêu thứ 1: Không được vội vàng, hấp tấp.

Tuần thi sắp kết thúc, An Ninh kết thúc chương trình này sớm nhất, trong khi mấy người Mao Mao vẫn phải vật lộn giữa ranh giới sống chết, cô đã mở máy tính xem phim hài rồi.

Mao Mao, Tường Vy, Triều Dương chỉ cô nói: “Bà không phải là người!”

An Ninh: “...”

Vốn An Ninh đã có thể về nhà, nhưng Mao Mao kiên trì, thi xong mọi người phải cùng mở đại tiệc. Sang năm đều phải chuẩn bị công tác thực tập, thời gian tự tập sẽ không còn nhiều như trước, tính ra sắp tới lúc mỗi người một ngã, thân ai nấy lo.

Vì thế lúc này cô đang lúc nhàn hạ, lại phải chờ đợi mọi người cùng mở đại tiệc, xem phim giết thời gian không phải là quá đáng sao?

Mao Mao tỏ ra kỳ quái: “Nếu tôi có thời gian, có bạn trai anh tuần như thế nhất định mỗi ngày sẽ làm mười hiệp liên miên, khiến anh ta không bước nổi xuống giường, chỉ có thể rung rung lệ mà nhìn tôi, tôi sẽ dùng ánh mắt ảo ảnh như ma nhìn anh ta. Đừng! Không được, anh hết sức rồi. Nhưng người ta vẫn còn muốn mà. Vậy thì ngồi dậy thôi.”

An Ninh phun cả nước trong miệng vào màn hình.

Đám Mao Mao vừa đi chưa bao lâu, điện thoại của cô đã reo lên, là Trương Tề gọi cô ra ngoài ăn cơm.

An Ninh nhìn thời gian, ba giờ, không trưa không chiều... vậy gọi là bữa gì đây?

Đối phương cười: “Chị dâu, chị thi xong rồi phải không? Chúng tôi cũng xong rồi, nhàm chán quá, định đến quán bar uống rượu, Trình Vũ cũng ở đây, đến đây đi, tất nhiên lão đại cũng sẽ tới.”

An Ninh nghĩ chính xác là cô thấy hơi nhàm chán, hơn nữa Từ Mạc Đình cũng sẽ tới, cô bất giác ngồi thẳng dậy, cô việc gì phải ngại, nói thế nào cũng là tại anh, haizz, anh giờ trở lại trước, nếu ngại thì phải là anh ngại mới đúng.

Trương Tề nhận được câu trả lời đồng ý liền điện thoại cho Từ Mạc Đình: “Lão đại, đi uống với bọn tôi - đừng cúp máy, chị dâu cũng đi.”

Từ Mạc Đình không ở trong trường, cho nên An Ninh ngồi xe Trương Tề, lúc đó trên xe còn có ba cô gái khác, xe lão tam ở phía sau, toàn nam sinh.

Từ Mạc Đình đến nơi tương đối muộn, lúc mở cửa phòng, bên trong đã âm ỉ, mọi người nhìn thấy anh bước vào liền cùng hét lên, quy tắc cũ ai đến muộn phải phạt rượu, anh nhìn An Ninh ngồi trên sofa bên trái, ánh mắt cô lấp lánh, rõ ràng là cô chỉ đứng ngoài xem kịch, Mạc Đình mỉm cười uống liền.

Ba ly đã xuống bụng, Từ Mạc Đình bước đến bên An Ninh ngồi xuống, anh lấy cốc nước quả của cô nhấp hai ngụm, làm nhạt đi mùi rượu trong miệng, anh vẫn luôn không thích những thứ đắng chát.

Lúc này, một nữ sinh nghiêng tay đưa qua một cốc đồ uống mới rót: “Từ Mạc Đình, cốc đó là của bạn Lý, cốc này chưa ai uống.”

Lão tam ngồi một bên khác đã bật cười: “Chị bí thư đoàn, cô ấy là bạn gái của lão đại chúng tôi. Chúng tôi vẫn gọi chị dâu, chị không phải không nghe thấy đấy chứ?”

Nữ sinh đó rõ ràng ngây ra, hơi ngượng ngùng: “Tôi nghĩ các anh gọi đùa chứ, ai biết...” Vừa nói vừa liếc nhìn Từ Mạc Đình.

Từ lão đại chẳng bao giờ để ý đến những nữ sinh khác, quen biết lắm cũng chỉ gật đầu, chủ yếu là anh “không muốn dây dưa”, các đồng chí nữ cuối cùng chỉ đành cắn môi bước đi.

Hóa ra cảnh giới cao nhất khiến đối phương biết khó mà rút lui chính là không quan tâm, An Ninh rất khâm phục, dưới bàn Từ Mạc Đình nắm lấy tay cô, đặt lên đùi mình, đây là động tác thân mật theo quán tính của anh.

An Ninh nghĩ, anh động tay động chân không phải cũng rất tinh thông sao!

Bắt đầu từ khi nào, giữa bọn họ đã hình thành một khuôn mẫu thói quen, tay của cô đặt trên đầu gối anh, anh ngồi bên cạnh cô thoải mái thong dong? Đường như hết thảy đều biến đổi âm thầm và trở thành lẽ hiển nhiên.

An Ninh nhớ lại lần đầu tiên gặp anh, trong ký ức của cô là ở thư viện trường, cũng đã là nửa năm trước, cô đã cho anh mượn thẻ thư viện của mình, anh lúc đó quay lại bình thân nói câu cảm ơn, thực sự rất bình thân, khiến cô không khỏi nghĩ thầm có phải những người đẹp trai đều lạnh lùng không thêm nhìn người như vậy không? Rất khó tưởng tượng rằng hôm nay bản thân cô lại trở thành bạn gái của nhân vật số má này. Không thể nói là cô kinh ngạc, nhưng cô vẫn cảm thấy thế sự thật khó lường. Không biết sao anh lại phải lòng cô? Ách, theo anh nói là anh phải lòng cô được mấy năm rồi.

Từ Mạc Đình lúc này nhẹ nhàng lên tiếng: “Em tiếp tục chăm chăm nhìn anh, anh có thể sẽ ngại đó.”

Hít một hơi thật sâu, An Ninh quay đầu đi, về mặt lạnh lùng.

“Lão đại, anh chẳng chịu uống rượu với chúng tôi, chỉ ngồi nói chuyện với chị dâu, thật quá đáng đó.” Có người trách móc.

Tâm trạng Từ lão đại hôm nay rất tốt, nhếch miệng phối hợp: “Sao hả, có ý kiến à?”

Tất nhiên là có ý kiến, chỉ anh có bạn gái, chúng tôi vẫn là trai đơn, thật tàn khốc cũng thật tàn nhẫn, “Chi bằng để chị dâu uống với chúng tôi hai ly?”

Lão tam rót cuộc cũng may mắn được chứng kiến thế nào gọi là “Chiến lược sai lầm có thể dẫn tới hậu quả mang tính hủy diệt”!

“Được thôi.” Chị dâu thân thiện đáp lại.

Thế là, sau khi lão tam một năm trước tôn Từ Mạc Đình anh minh thần võ lên làm lão đại, hôm nay lại có thêm một đối tượng để sùng bái, chính là chị dâu - lần đầu tiên anh thấy nữ sinh uống rượu dứt khoát như thế, hơn nữa tư lượng sâu không thấy đáy.

Khó trách Trương Tề cảm khái: “Chị dâu là chân nhân bất lộ tướng.”

An Ninh cũng cảm thán, cô mỗi lần cũng muốn lộ ra đây chứ, chỉ là người bên cạnh luôn bảo cô uống ít một chút, có điều hiếm khi Từ Mạc Đình lại khai ân như hôm nay, “Vây phiền phu nhân tiếp rượu rồi”, sau đó đứng là anh ngồi yên một bên uống nước hoa quả.

Lão tam hôm đó rượu vào lời ra: “Lấy vợ phải lấy hạng văn võ song toàn như chị dâu!”

Các đồng chí nam có mặt ở đó đều đổ kị với Từ Mạc Đình - bạn gái tiếp rượu (mình ngồi uống nước hoa quả), máu chó vẫn là ở các mỹ nhân! Nhưng các đồng chí nữ sau khi đánh giá thực lực của đối thủ quyết định bỏ tới theo sáng, nói cách khác Từ Mạc Đình chính là mây cuối trời, chỉ có thể ngắm nhìn, nếu muốn với tới e là tương đối khó khăn, hơn nữa hôm nay đã chứng minh rõ ràng rằng hoa đã có chủ!

Chỉ có Từ Trình Vũ trong lòng ngầm than vãn anh họ cô trước sau như một, lúc nào cũng cao ngạo như vậy.

Còn An Ninh uống rượu lại thấy tâm trạng vui vẻ, tư lượng của cô có thể nói hơn Tường Vy một bậc, lúc còn nhỏ ba mẹ bận việc, cô đều theo ông nội đến quán rượu nhỏ vùng ven nội ô. Ông cảm thấy cho cô cháu gái nhỏ tập uống một chút rượu gạo cũng chẳng có gì là quá đáng, cứ thế nhiều năm liền tư lượng bây giờ của cô tự nhiên được luyện thành, sau này ba cô được thăng chức chuyển đến sống trong thành phố thì cô rất ít uống rượu, khi lên cấp hai, vào mỗi dịp nghỉ lễ, Tết, cô đều đến chỗ ông nội chơi hai ngày, và uống với ông hai ly, năm học lớp chín, ông nội qua đời, căn nhà cũ ở ngoại ô cũng vì thế mà bị bán đi, sau đó cô càng ít uống rượu hơn.

Có điều An Ninh là người càng uống rượu càng ít nói, cho nên người nào định nhân cơ hội gọi chuyện đều vô ích.

Giữa chừng, Từ Mạc Đình rời khỏi đó nghe điện thoại, lão tam vì đổ kị mà bắt đầu giờ kể ly gián: “Chị dâu, chị không thể bảo vệ lão đại một cách hồ đồ như vậy được! Tôi nói cho chị biết, chị đừng thấy lão đại đạo mạo nghiêm trang, thực ra chuyện gì anh ấy cũng có thể làm được, nhớ lại năm đó khi anh ấy mới chuyển đến Đại học X, theo lẽ thường ở đời, với những người không quen cũng nên khiêm tốn nhã nhặn một chút - kết quả, haizz, chuyện cũ không nên nhắc lại, chuyện về đám nam sinh chúng tôi không nói làm gì! Ngay cả với nữ sinh, anh ấy cũng rất nhẫn tâm, thực sự nhẫn tâm, ví dụ như hoa khôi bên khoa Ngoại ngữ ấy, thực sự không biết nên nói sao mới phải.”

An Ninh không nói, bởi đây căn bản là nói cũng như không! Nhưng cô lại có chút hứng thú, sự thực là rất hứng thú, cô nhìn về một nơi nào đó, hình như anh còn đang gọi điện một lúc nữa, sao cô không nhanh chóng nhân cơ hội hỏi cho rõ ràng? “Lão tam sư huynh...” Cô vẫn chưa nói xong, chỉ thấy lão tam nôn khan hai tiếng, lấy tay bịt miệng chạy vội ra cửa.

An Ninh ngồi ngây ra nhìn, miễn cưỡng nói tiếp một câu: “Cẩn thận nhé!”

Trình Vũ bước tới nói chuyện với cô: “Chúng ta nói vào trọng điểm thôi, anh họ tôi quay lại tôi sẽ phải chuồn ngay!”

An Ninh vã mồ hôi, sao nghe giống như gặp phải lũ lụt với hỏa hoạn vậy? Cô tỏ vẻ biết nghe lời: “Cô muốn nói chuyện gì?” Cô đột nhiên nảy sinh cảm giác mình nghiêm nhiên đã thành cái ghế câu khách.

“Người anh họ đó của tôi rất khó trị đúng không?”

An Ninh bắt đầu suy nghĩ... “trọng điểm” cần nói: “À, thực ra anh ấy cũng được.”

“Ha ha, hai người đã từng tiếp xúc thân mật chưa?” Trình Vũ thấy đối phương hiển nhiên bị kinh hãi, không thể không đổi ngôn từ diễn đạt: “Anh họ tôi từ nhỏ đã khó gần, người quen anh ấy cũng tránh nói chuyện, cho nên tôi rất hiếu kỳ với chuyện này!”

An Ninh háng giọng một tiếng: “Chưa từng.”

Bỗng nhiên cô lại nhớ tới một tối nào đó, đúng là bức mình! Đó là ảo giác trong mơ mà thôi, Amen!

Lúc này, người rất khó trị đó đã bước về phía này, người bên cạnh cô lập tức lùi vào đám đông.

Đột khi anh bước đến bên cạnh, An Ninh trấn tĩnh bắt đầu câu chuyện: “Có phải anh từ nhỏ đã bắt nạt em gái anh không?” Xem người ta sợ anh đến nông nổi kia kìa.

Mạc Đình không hứng thú thảo luận vấn đề này, chỉ nói: “Em uống bao nhiêu rồi? Mặt đỏ rồi kia.” Hình như cô hơi say, Từ Mạc Đình trầm ngâm, lập tức mỉm cười: “Em có muốn về không?”

“Không muốn.” An Ninh lắc đầu.

Mạc Đình ghé sát tai cô nói nhỏ: “Nhưng mà anh muốn về rồi.”

An Ninh đúng là bị làm khó, Từ Mạc Đình thừa cơ tiến tới, nói về chính đáng: “Nếu em muốn uống, về nhà cũng có thể uống mà, phải không?”

Mắt tròn tròn nhìn mỹ nhân bị dẫn đi, lão tam vừa quay lại lặng lẽ lắc đầu: “Lão đại rõ ràng là làm điều người quân tử không nên làm.”

Có người say bí tỉ nhắc nhở: “Lão đại đã bao giờ quân tử chưa?”

“...” Từ Mạc Đình vừa bước ra khỏi cửa thờ dài, bỏ qua đi, sau này tính nợ với họ vậy.

Bên này, An Ninh đã ngồi lên xe, mơ mơ hồ hồ lôi túi xách ra lấy điện thoại.

“Lại sao thế?” Anh mỉm cười.

Đầu óc An Ninh không hề mơ hồ, chỉ là hơi rượu xộc lên làm cô thấy khó chịu: “Gọi điện thoại.”

“Gọi cho ai?” Có người hơi nhượng mây, tiếp đó một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cơ thể trượt xuống của cô.

“Bạn cùng phòng.” An Ninh dựa đầu vào vai anh: “Em muốn ngủ.”

Trong lúc mơ màng, một chiếc khăn bông mềm mại ấm áp lau trên mặt cô, khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn, cảm giác có ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hàng mi, bờ môi của cô, An Ninh từ từ mở to hai mắt, mới nhận ra cô đang ngủ trên giường, theo thói quen nghiêng người quân mình trong chăn, vị trí bên cạnh im lặng, bên tai truyền tới một vài lời nói, khiến cô thấy vô cùng dễ chịu, rồi cô lại mệt mỏi chìm vào giấc mộng.

Trời tờ mờ sáng Từ Mạc Đình đã tới công viên gần đó chạy một vòng, nhân tiện mang về một chút điểm tâm. Về nhà tắm rửa thay quần áo xong, anh mở máy tính làm việc, lúc tám giờ hơn di động reo, là đi động của cô ấy, Từ Mạc Đình liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình, cầm lên nghe máy.

“An Ninh, ngại quá, em nên dậy thôi! Anh đã hẹn với Vy Vy hôm nay cùng nhau ăn cơm, em...”

Mạc Đình nhấp chuột, từ từ nói: “Cô ấy vẫn đang ngủ.”

“...” Giang Húc.

Thời gian trôi qua một tiếng. Từ Mạc Đình tắt máy tính, phát hiện bên ngoài cửa sổ tuyết đang rơi, nhìn người đang nằm trên giường hình như muốn ngủ đến quên trời đất, anh bước tới quỳ trên thảm cạnh giường, đưa tay nhẹ vuốt khuôn mặt cô: “Lý An Ninh, tuyết rơi rồi...”

“Lý An Ninh, học kỳ này em đã đi muộn mười ba lần rồi đó...” Đã nhiều năm làm chủ nhiệm, thầy giáo cũng không muốn phê bình cô học trò ưu tú này, nhưng cô liên tục đến muộn làm lớp bị trừ điểm thi đua cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Dạ... Thưa thầy, hôm nay tuyết rơi ạ.” Cô gái trắng trẻo, giọng nói nhu mì dịu dàng, xem ra cũng rất ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Thầy giáo thực sự không thể nghiêm khắc với những học sinh như vậy, cuối cùng nói: “Hôm nay lạnh, nhưng các bạn khác đều không tới muộn, được rồi, lần này tôi cho qua, lần sau em nhất định phải chú ý.”

“Dạ...” Câu nói tiếp theo là “Em sẽ cố gắng” nói rất nhỏ, cho nên thầy giáo đã đi tắt nhiên không nghe thấy. Nhưng An Ninh nghĩ, thời tiết này có lẽ ngày mai cô vẫn không thể bỏ dậy nổi.

Lúc này, có người từ phía sau đi tới, hai nam sinh có chiều cao tương đương, một người còn quay đầu cười cười với cô, An Ninh đương nhiên không quen, họ từ hành lang phía đông đi tới có lẽ là lớp bên cạnh. Nhưng một người không quay đầu lại mặc một chiếc áo khoác màu trắng, bóng lưng cao cao xem ra tương đối ưa nhìn.

“An Ninh,” bạn học cùng lớp hét gọi cô từ cửa sổ, An Ninh chậm rãi bước vào, thi đại học, không thành công cũng thành nhân, còn nửa năm nữa mà cô đã cảm thấy hơi ngột ngạt, không phải là nói áp lực từ bản thân, mà là bầu không khí bên trong lớp học.

Quay đầu nhìn mưa tuyết bay bay ngoài hành lang, cô như muốn ngủ đông.

An Ninh dần dần tỉnh lại, về mặt có chút mông lung, thực ra cô vẫn còn muốn ngủ, đầu cô hơi đau, hơn nữa trong chăn lại rất ấm.

“Hi.” Anh lười biếng chào hỏi, An Ninh quay đầu lại nhìn ánh mắt người quý bên cạnh giường, cô không ngừng chớp chớp mắt: “Chào buổi sáng.”

Mạc Đình mỉm cười, từ từ nói: “Không còn sớm nữa, đợi em ngủ dậy, chúng ta có thể đi ăn trưa được rồi đấy.”

An Ninh đã hoàn toàn tỉnh táo, ngồi dậy, đang định nói chi bằng em mời anh bữa trưa gì đó, nhưng lại bị cứng miệng luôn.

An Ninh sau khi bị anh trêu chọc, nhìn đồng hồ, mới có hơn chín giờ thôi mà! Nhà nào mà ăn trưa sớm như vậy chứ?!

Rửa mặt xong, ăn mặc chỉnh tề, cô lên tiếng dò hỏi, trong ngữ khí dường như muốn nhận được một đáp án phủ định: “Vậy anh không muốn ăn trưa với em phải không?”

“Có chứ, anh dù sao cũng không có việc gì.”

Lí do gì đây? Lúc ra khỏi cửa cô vừa cười vừa bước tới khoác tay anh, ra về thân mật, sau đó hỏi: “Vậy, hôm qua em có làm gì không?”

Đối phương liếc nhìn cô: “Hà?”

“Chính là có nói năng linh tinh hay là...” Thế là đủ rõ còn gì? Có điều An Ninh khẳng định là không có, nghe nói cô uống say là chỉ im lặng.

“Không có.”

An Ninh yên tâm rồi. Một giây sau đối phương bổ sung: “Ngoại trừ việc cả đêm ôm anh không chịu buông.”

“...”

Đương sự ra vẻ rất biết đàm phán: “Đã đến nước này, An Ninh, chúng ta chọn thời điểm kết hôn đi?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ký ức xanh xao

Rốt cuộc cũng đến kỳ nghỉ đông, ra ngoài với đám bạn cùng phòng ăn uống một bữa trước khi về nhà, Tường Vy chọn ngay một quán lẩu, chỉ có điều mùa đông người ăn lẩu đông đúc, bước vào quán là đã hết chỗ, thế là bọn cô đành phải ngồi đợi trên sofa đặt ở cửa, bên cạnh có hai người Hàn Quốc đang nói chuyện về đồ ăn Trung Quốc, rồi cả chuyện quán ăn chỗ nào ở thành phố X được coi là chính tông.

Mao Mao nói kháy: “Cái nước chỉ có mỗi món kim chi ăn được thật là đáng thương đó nha xư mi ta.”

Kết quả là câu này bị bọn họ nghe thấy, đối phương ngay lập tức dùng cái giọng tiếng Hán ậm ọe đáp trả bằng một thái độ gai gai: “Kim chi Hàn Quốc của chúng tôi cũng khá nổi tiếng đấy!”

Mới nghe thấy thế, Mao Mao liền cười hùa: “Hơ hơ, các anh chắc là đến Trung Quốc lần đầu nhĩ xư mi ta? Có cần tôi giới thiệu cho các anh một quán lẩu ăn vừa ngon lại vừa rẻ hơn cái quán lẩu này không xư mi ta?”

Triều Dương với Tường Vy cũng bật miệng cười, đoán chắc hai gã Hàn Quốc đó ngoài cái chữ xư mi ta ra, còn lại chắc chả hiểu gì hết.

Chẳng ngờ hai gã đó lại hiểu hết: “Ồ đâu?”

Mao Mao bèn đứng dậy chỉ đường nhiệt tình: “Ra khỏi cửa rẽ trái, qua ba cái đèn xanh đèn đỏ rẽ trái tiếp, đến ngã tư đầu tiên lại rẽ trái, rồi đi qua ba cái đèn xanh đèn đỏ là đến, có một đoạn thôi, chẳng cần gọi xe đâu xư mi ta.”

Đối phương nghe xong, suy nghĩ chốc lát, bèn đứng dậy đi thật.

Triều Dương với Tường Vy nhìn nhau tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

An Ninh than thở: “Vòng vèo một vòng, chẳng phải quay lại chỗ này hay sao, chỉ là khác nhau cửa trước, cửa sau.”

Chỉ có Mao Mao là cười sung sướng: “Đợi đến lúc họ quay lại, chắc là mình cũng ăn xong rồi, dám huênh hoang trên địa bàn của chúng ta, hô hô, tôi thực sự là một người yêu nước nhĩ, xư mi ta.”

Ngày hôm đó, trừ Mao Mao ra thì ba người còn lại đều ăn nhanh hơn bình thường một chút. Đến buổi chiều An Ninh về nhà, Mạc Đình qua đón cô, vừa nhìn thấy cô, anh hỏi ngay: “Em khó chịu à?”

Meo Meo ôm bụng, cô không dám nói là do ăn no quá, chỉ nói “bụng hơi đau.” Hành lý trên tay đối phương đã đón lấy: “Trên xe anh có thuốc, lát lên xe em uống một viên.”

An Ninh kinh ngạc với sự chu đáo của Từ Mạc Đình, buột miệng nói: “Không phải anh mang theo cả tủ thuốc y tế đấy chứ?”

Từ Mạc Đình nhìn An Ninh: “Sau này chắc chắn phải thế.”

Bên này, Tường Vy với Mao Mao đang kéo túi to túi nhỏ ra ngoài (Triều Dương ở lại trường cố gắng phấn đấu, nói là phải gắng đến năm ba mươi tuổi mới về nhà = !), rồi cười nhắc nhở với Từ Mạc Đình, không có thêm biểu hiện gì khác, “Ngại quá! Em rể, đi nhờ hai người.”

An Ninh cũng đã nói trước chuyện này rồi, Mao Mao và Tường Vy muốn đi tàu hỏa, nhưng cứ vào mỗi dịp nghỉ lễ, nghỉ Tết đều khó bắt được tàu, vì vậy, ách, đành nhờ Từ lão đại nhân tiện chở đi luôn.

Từ Mạc Đình giúp khuôn hành lý bỏ vào cốp xe. Mao Mao hạ nhỏ giọng tỏ vẻ thần bí hỏi An Ninh: “Meo Meo, hai người sống chung chưa?”

An Ninh giật mình: “Linh tinh.”

Mao Mao cũng giật mình, sau đó tỏ vẻ ám ức: “Không có thì không có chứ sao, làm gì mà hung dữ thế?”

Mạc Đình quay lại: “An Ninh! Đừng bắt nạt người khác!”

“...”

Hôm đó, ở trên xe, An Ninh uống hai viên thuốc đau bụng xong, đến cả đầu cũng ong ong luôn.

“Em rể à! Lần đầu tiên tôi gặp Meo Meo, bà ấy cũng bắt nạt tôi...” Bây giờ không tố cáo còn đợi bao giờ? Mao Mao bắt đầu lộ sự chua ngoa của mình. “Tôi thi được vào trường X có dễ dàng gì đâu?! Tôi áp ụ một khát vọng tốt đẹp và tâm thái lạnh mạnh đến đây, kết quả là chưa bước chân vào phòng, Meo Meo đã sẵn đến hỏi tôi: “Vào được không?””

Vào được không..

“Tôi có béo đến như vậy không?”

An Ninh nào có tội tình gì, chỉ là lúc ấy cô thấy bạn cùng phòng mới đến tay xách nách mang nhiều đồ quá, cô chỉ muốn giúp mà thôi, chứ nào có ý chê bai gì đâu.

Từ Mạc Đình đang lái xe, hắng nhẹ một tiếng, ra vẻ rất công bằng chính trực nói: “Đúng là hơi quá đáng.”

An Ninh nhìn trời không nói, trong miệng mặc niệm: “Từ xưa kẻ lập đại sự, chẳng những phải có tài năng xuất chúng, mà còn phải có ý chí kiên định không thể lay chuyển.”

Mạc Đình cười một cái, nói: “An Ninh, thay hộ anh cái đĩa!”

An Ninh tuy đang bối rối nhưng vẫn rất nghe lời mở khoang đựng đồ trên xe, trong đó có bốn, năm chiếc đĩa, đang định hỏi anh muốn nghe đĩa gì? Nhưng nghĩ tại sao cứ phải nghe người khác chỉ huy, thế là cô tự ý nhét ngay một chiếc đĩa tiếng Anh vào.

Mở bài hát tiếng Anh, Tường Vy bỗng thấy rầu rĩ “Đột nhiên nhớ ra là tôi vẫn chưa qua cấp sáu.”

Mao Mao nghe cũng thấy cảm động: “Thật không thể hiểu nổi sao bọn mình sinh viên ngành Tự nhiên mà cứ phải yêu cầu qua cấp sáu, haizz, nhớ lại khi tôi làm CET4* lần đầu tiên chép đáp án của An Ninh, ra ngoài rồi mới phát hiện hóa ra là đề phân AB.” [*CET4: viết tắt của College English Test (Band) 4, một bài kiểm tra trình độ tiếng Anh.]

“... Tôi nhớ hình như tôi đã ra hiệu cho bà đừng có chép y nguyên mà.”

Mao Mao lườm cô: “Lúc ấy bà đã ngủ say rồi, đúng chưa? Làm xong là bỏ ra ngủ, chỉ quàng tay về phía tôi, tôi cứ tưởng ý bà bảo là ‘chép được rồi’.”

An Ninh cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này, chuyện xấu trong phòng chắc bị lộ ra cả đống.

Mao Mao giờ mới cười cười hỏi: “Em rề, nghe mấy chuyện này chắc thấy vô vị lắm nhỉ?”

Từ Mạc Đình cười mỉm: “Không, rất thú vị!”

Rất thú vị.. An Ninh lúc này có thể khẳng định chắc chắn, Từ lão đại thích làm cô... khó xử đây mà.

Đến bên xe, Từ Mạc Đình giúp hai cô bạn mang hành lý xuống, Mao Mao, Tường Vy nhận xong cảm kích hết lần này đến lần khác.

An Ninh hỏi: “Có cần tiễn chân hai người vào không?”

Mao Mao: “Không cần tiễn nữa, không cần tiễn nữa đâu, về đi em rề.”

Tường Vy: “Sang năm gặp nhé, em rề!”

An Ninh: “...”

Quả nhiên là diễn y như thật.

Khi bánh xe lần nữa chậm chạp lăn đi, Mạc Đình nhìn An Ninh qua gương chiếu hậu: “Giờ em đi đâu?”

An Ninh ngẩng đầu ai oán: “Em muốn về nhà.”

Trong mắt Mạc Đình lộ rõ nét cười, rút trong túi ra một chiếc thẻ hội viên màu xanh đậm: “Em cầm lấy này.”

An Ninh đón lấy, thiết kế của tấm thẻ khá đơn giản, bên trên chỉ ghi Thẻ bạch kim của câu lạc bộ XX: “Cái này để làm gì?”

“Hẹn hò.”

An Ninh không hiểu. Từ Mạc Đình từ từ nói: “Chúng ta không thể không gặp nhau cả kỳ nghỉ đông, đúng không?”

Ách, An Ninh nhất thời không phản ứng kịp, với lại câu này có lỗi ngữ pháp, cái gì mà “không thể”?

Lúc đó, Từ Mạc Đình đã cho xe đỗ lại bên đường. Anh quay đầu nhìn An Ninh, ánh mắt phóng túng hơn bình thường khiến tim cô đập rộn ràng: “Sao anh lại dừng xe?”

Anh cười cười: “Anh không muốn đi nữa.”

Trò gì vậy? An Ninh lườm anh, rồi trong khoảnh khắc thất thần (thật ra là bốn mắt nhìn nhau), đối phương xích lại, chạm vào môi cô, thật nhẹ nhàng, cô gái họ Lý bị hạ gục trong giây lát.

“Xin lỗi nhé, anh không có cảm giác an toàn, vì vậy, em phải nói gì cho anh an tâm đi.”

Trên đường về nhà, An Ninh luôn nghĩ vừa rồi cô đã trả lời lộn xộn những gì? Nhưng cho dù đã nói gì, Tết cô cũng phải về thành phố G.

Hình như, cô có chút gì đó quyến luyến không nỡ rời đi...

Đến chân tòa nhà, cô còn ngồi lại trong xe một lúc: “Thế... em lên nhé!”

Từ Mạc Đình thở dài, An Ninh thấy hình như có nét gì đó như bất lực vừa vụt qua khuôn mặt tuấn tú của anh.

“Hôm nào đi chúng ta gặp nhau nhé!”

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Từ Mạc Đình không muốn phạm phải sai sót, nhưng vẫn có những chuyện khiến anh cảm thấy khó chịu.

An Ninh cảm thấy hơi do dự, hỏi: “Anh có muốn lên không, gặp mẹ em một lát?”

Ánh mắt Mạc Đình long lanh, cười: “Thôi, để lần sau đi, chính thức hơn.”

An Ninh không phát hiện ra phút giây trước đó cô đã vô tình nhẹ nhàng vỗ về tâm tư không tốt của anh.

Khi xe đi ra khỏi cửa lớn, An Ninh lấy chiếc thẻ trong túi ra xem, sau đó cẩn thận đút vào ví.

Mẹ An Ninh gõ cửa phòng con gái rồi bước vào.

“Sao về đến nhà mà cứ nằm bẹp trên giường thế con?” Bà ngồi bên giường, vừa nói vừa vén tóc mai ra sau tai cho con gái: “Tối nay ăn com với bác cả, bác hai nhé?”

An Ninh tự nhiên lật mình quay ra ôm eo mẹ: “Mẹ, mẹ!”

“Sao vậy nha đầu?” Mẹ An Ninh vuốt vuốt khuôn mặt con gái: “Còn làm nũng nữa, con nghỉ chút đi, lát nữa ăn tối gặp chị họ con, hai đứa lại có ổi chuyện mà nói đấy.”

Đêm hôm đó, tại một nhà hàng nổi tiếng ở thành phố X.

Một cô gái... phong tình là lướt chạy lại như phim quay chậm: “Em họ!”

“Chị họ...”

“Thái độ lạnh nhạt thế!”

“Nửa năm không gặp rồi cuộc cũng có cảm giác xa lạ.”

“Chị em mình chẳng phải thường xuyên ám độ Trần Thương* còn gì”, một lát sau, “Sao em không nói gì?” [** Ám độ Trần Thương: chỉ việc ngắm ngắm hành động.*]

“... Chị, ngực của chị đè làm em không thở nổi.”

Bác cả lắc đầu cười: “Đừng giỡn nữa, mấy tuổi đầu rồi. Mau chọn món đi, có gì thì vừa ăn vừa nói chuyện.”

Hai chị em nhìn nhau cười một cái, rồi bắt đầu gọi đồ ăn. Lúc ăn com, người lớn vẫn có thói quen hỏi han về việc học tập và tình hình yêu đương thế nào.

Chị họ nói: “Thời đại này cái sự yêu đương ấy mà, yêu cũng ít đương cũng chán, có mỗi cái H là thực tế.” (haizz)

Mới đầu, mấy trưởng bối còn chưa hiểu gì, mãi đến khi bác hai bật cười, mới lập tức nghiêm túc phê bình: “Con gái con đứa mới tí tuổi sao không chịu học hành cho tốt đi?!”

“Ninh Ninh thì sao? Có bạn trai chưa, nếu chưa có, có cần bác giới thiệu cho một cậu không? Cứ gặp mặt đi, không ổn thì thôi.”

Mẹ An Ninh cười cười bảo: “Ninh Ninh có rồi!”

Mẹ, mẹ nói thế cứ như là... con dính bầu rồi ý!

Thế là An Ninh bị quây vào hỏi han bạn trai là người thế nào, ở đâu, học gì, tình hình công việc, hoàn cảnh gia đình...

An Ninh trả lời: “Anh ấy học cùng trường, cũng ở thành phố này, học Ngoại giao, đang làm việc rồi, cháu cũng không rõ nữa...”

Bác cả bảo: “Lần sau cháu dẫn tới xem mặt nhé, nếu không ổn thì ta đổi!”

“Dạ!” Cô có chút muộn phiền.

Chị họ: “Mẹ này, sao càng ngày mẹ càng giống má mị thế nhỉ?”

Bác cả dờ khóc dờ cười: “Con bé này, tôi chẳng phải là vì các chị thì sao...”

Chị họ: “Đừng, bài lý luận về sự vô tư cống hiến cho đời sau của các mẹ bọn con đều thuộc lâu lâu rồi.”

Thế là, như thường lệ hai mẹ con lại ôm tôi một hồi.

An Ninh nghĩ chị họ của mình thật là trọng nghĩa.

Đêm đó, sau khi ra khỏi nhà hàng chẳng bao lâu, hai chị em họ nói là muốn ôn chuyện cũ nên dắt nhau đi tản bộ, chị họ vỗ vai em họ: “Được đấy, dám cướp người sau lưng chị! Thật thà khai ra mau.”

= =!

An Ninh bình tĩnh nói: “Thì thông minh lại bị thông minh hại.”

“Chị họ cảm thấy trình của cô em họ rèn luyện càng ngày càng cao rồi thì phải.

Trên quãng đường đi dạo hôm đó, chị họ chẳng hỏi han gì khác ngoài câu: “Có ảnh không? Lấy chị xem với nào!”

An Ninh lắc đầu tỏ vẻ miệt thị: “Chị chỉ biết để ý đến ngoại hình thôi à?”

Chị họ cười cười: “Chẳng nhẽ lại còn đi quan tâm về đẹp nội tâm?”

Ách! Nội tâm của Từ lão đại...

“Rốt cuộc thì trông thế nào, xấu đẹp gì em tả bằng miệng cũng được mà.” Chị họ không chút nhả nạt: “Chắc không đến nỗi xấu xí chứ?”

An Ninh lườm cô chị một cái: “Chị mới xấu xí ý!”

“Chị 92, 63, 94, đúng tiêu chuẩn quốc tế đó nha!” Chị họ bức rức rồi. An Ninh thấy cứ buồn tiếp kiểu này cũng không phải là cách hay: “Tóm lại là kiểu em thích.”

Chị họ nhìn cô chằm chằm: “Chết nhá, mắt xinh e lệ khép hờ, môi son thắm thắm đương chờ cười duyên... Em tôi phát tình rồi!”

An Ninh “...”

Chị họ sau khi gỡ lại được một bản thì tâm trạng vui vẻ, miệng ư ừ hát: “Những ngôi sao trên trời...” Quên lời rồi, ngược đầu lên: “... hướng về sao Bắc Đẩu!”

“...”

An Ninh muốn về nhà quá!

Suốt trên đường về, Meo Meo cứ cúi gầm mặt, chị họ cũng không hỏi nữa, xem như hai bên hòa.

Hai người vừa mới bước vào cửa thì chuông điện thoại di động kêu, cô nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, liền cười với mẹ đang ngồi xem ti vi trong phòng khách một cái rồi vọt lên phòng ngay.

“Em ăn cơm chưa?” Một giọng nói nhỏ nhẹ, dễ nghe. An Ninh ôm cái điện thoại nằm trên giường: “Rồi, em ra ngoài ăn cùng mẹ và các bác.”

“Mai chúng ta gặp nhau, được không?”

“Á? Nhanh vậy?” Lời nói hoàn toàn là vô thức, dù sao cũng mới dứt nhau ra lúc chiều thôi mà, nhưng hỏi xong An Ninh mới cảm thấy hình như mắc phải đá ngầm, quả nhiên đối phương trả lời lạnh nhạt: “Xem ra tôi gửi nhầm nhầm người rồi.”

Gửi nhầm nhầm người? An Ninh toát mồ hôi lạnh, Từ lão đại, lời lẽ của anh cũng thật là...

“Sáng mai em phải đi siêu thị với mẹ mua đồ, chiều mới rảnh.”

“Thế thì chiều nhé!” Đối phương lúc này mới nở nụ cười: “An Ninh, anh đang xem e-mail của em.”

Hả? Á!

Nhớ lại mấy ngày sau khi thi cuối kỳ, rảnh rồi không có việc gì, thế là cô lôi cái máy tính để trong phòng lâu lâu chưa dùng ra tó tó vẽ vẽ, tốc họa cũng được bảy, tám bức tranh nhân vật (chân dung Từ Mạc Đình), cảm giác đó là một thành tựu ghê gớm lắm, cô mới lưu vào hòm thư của mình, định về nhà rồi mới đem ra chỉnh sửa thêm, vấn đề là cô đã gửi hay chưa?

“Anh vào trộm hòm thư của em à?”

Từ Mạc Đình im lặng một lát: “Anh nghĩ chắc là em gửi cho anh.”

Sao thế được? Đầu óc cô không phải bị chập mạch, chỉ có Mao Mao... động vào máy tính của cô.

An Ninh có vẻ như muốn bỏ qua.

Nếu như An Ninh biết là do cô gửi đi, ách, không đúng tiêu đề e-mail mà Mao nào đó “gửi hộ” là: “Hỡi chàng nam tử kia ơi, đẹp sao đẹp thế ông trời cũng ghen”.

“Em... tiện về với thôi.”

“Ừm!”

“Đừng cho là thật!”

Từ lão đại thở dài: “Mai em tự đi hay để anh đến đón?”

“Tự đi.”

Ngừng trong giây lát, Từ Mạc Đình nói với giọng đều đều: “An Ninh, em đang chống đối anh một cách tiêu cực đấy à?”

Sau khi mằm mống tiêu cực bị bóp chết, lập tức xuất hiện phản ứng tích cực: “Anh bạn như vậy, là bạn gái của anh, em phải độc lập tác chiến mà.”

Bạn gái, tuy đã là bạn gái từ lâu, nhưng lúc này nghe được hai tiếng ấy thốt ra tự nhiên từ miệng cô, Từ Mạc Đình cảm thấy thoải mái, rất thoải mái.

“An Ninh.” Giọng nói nhỏ nhẹ ảm áp từ đầu dây bên kia truyền đến, khiến nhịp tim của người được gọi tên bất chợt đập nhanh hơn.

Qua một lúc, chẳng ai nói gì, anh dường như chỉ muốn gọi tên cô, có luồng khí bé bỏng nào đó như đang chảy qua lại giữa đôi bên, An Ninh cảm thấy cứ thế này chẳng tốt cho tim chút nào, thế là quyết đoán: “Em đi ngủ đây, anh cũng nghỉ sớm đi, mai gặp nhau, bye bye!”

Tiếng cúp máy xem chừng dứt khoát lắm, mẹ cô đang đứng dựa vào cửa mỉm cười: “Gọi điện thoại xong chưa?”

An Ninh ngồi dậy: “Mẹ nghe trộm.”

“Mẹ gõ cửa mà con không nghe.” Bà đến bên cạnh giường, hai tay ôm nựng khuôn mặt cô: “Có con gái lớn trong nhà...”

An Ninh nhớ lại trước kia, muốn đọc tiếp câu sau thì bà Lý đã đọc xong: “Bao giờ ẵm cháu lên bà ngoại đây?”

Cô còn biết nói gì nữa, gục đầu ngủ luôn.

Hôm sau, cô đi siêu thị mua đồ với mẫu thân đại nhân, sắp đến Tết có khác, siêu thị đã lừng lững treo biển giảm giá, An Ninh nhớ đến một chuyện kinh điển, có một sản phẩm nào đó vốn hai mươi đồng nay giảm còn mười chín phẩy chín mươi chín đồng. Cô nói với mẹ, bà chỉ “ừm” một tiếng, An Ninh nghĩ, quả nhiên đáng cay mẹ từng ném trái còn nhiều hơn số cơm mình ăn, mẹ cô lúc nào cũng điềm tĩnh. Vừa đi được vài mét, bà Lý đột nhiên đứng khựng lại rồi cười nói: “Giảm giá như thế có khác gì không giảm đâu cơ chứ!”

Haiz! Mẹ cô vẫn chuẩn như ngày nào.

Đang bước ra khỏi khu đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, An Ninh đột nhiên dừng bước, người đang bước lại chính là Chu Cẩm Trình, bên cạnh là một cô gái đáng điệu phóng khoáng, đang khoác tay anh ta. Cẩm Trình tất nhiên cũng nhìn thấy cô, cũng có chút bất ngờ, tiến lại gần hơn, anh ta chào mẹ An Ninh, mẹ An Ninh đối với Chu Cẩm Trình cũng chẳng phải là có thiện cảm hay ác cảm, suy cho cùng thì cũng chỉ là quen biết.

“Anh Chu đưa bạn gái đi shopping à?”

Chu Cẩm Trình gật đầu, cười nhạt nói: “Trường Ninh Ninh được nghỉ rồi nhỉ?”

“... Ừm.”

An Ninh thấy cô gái đối diện cười với mình, cô cũng cười lại một cái.

“Đây là cháu gái anh.” Chu Cẩm Trình giới thiệu với bạn gái, lại quay sang giới thiệu tên bạn gái với mẹ An Ninh.

An Ninh cảm thấy không cần thiết phải giới thiệu như thế.

Đối phương quay sang mỉm cười: “Chào bác!”

Lúc này, ánh nhìn của Chu Cẩm Trình lại hướng về phía An Ninh, tỏ vẻ như là bất chợt nhớ ra điều gì, hỏi: “Ninh Ninh năm nay chắc cũng về thành phố G chúc Tết nhỉ? Mấy ngày nữa tôi cũng phải về đó một chuyến, có thể về cùng đường với tôi, bố cháu cũng yên tâm hơn.”

“Ách, không cần đâu!” Tuy không được khách khí, nhưng có lúc An Ninh cũng không muốn vòng vo tam quốc: “Cảm ơn, nhưng không cần đâu ạ.”

Mẹ An Ninh cười cười xoa đầu con: “Con bé này! Anh Chu, muộn một chút tôi sẽ đưa nó đi, cảm ơn ý tốt của anh!”

Đã như vậy rồi, Chu Cẩm Trình cũng không nói gì thêm, chỉ qua loa khách sáo mấy câu rồi chào tạm biệt luôn.

So với trước kia, Chu Cẩm Trình bây giờ có vẻ đã khôi phục lập trường thân phận vốn dĩ, giống một bậc “trưởng bối” thực sự.

Đến khi họ đi xa, An Ninh mới nghĩ đến một chuyện: “Mẹ đưa con đi á?” Gì thì gì cũng không nỡ lòng nào để mẫu thân đại nhân lái xe ba tiếng đồng hồ đưa mình đi được.

Bà Lý đáp: “Đưa con ra bến xe mà.”

An Ninh ngẩn tò te, cười tươi khoác lấy cánh tay mẹ yêu quý: “Mẹ thật là tuyệt! Để con giúp mẹ đẩy xe nhé!”

Buổi chiều, An Ninh đến chỗ hẹn, đường cũng không xa, nơi Từ Mạc Đình hẹn chỉ đi xe hai mươi phút là tới, cô vừa đến cửa, thấy có hai bạn nữ sinh đang bị nhân viên ngăn lại: “Xin lỗi cô, chỗ này chúng tôi chỉ dành cho hội viên...”

“Gi cơ?” Nữ sinh kia cảm thấy bức bối, bị người ta chặn cửa thật mất mặt: “Nào đã phải câu lạc bộ hoàng gia chứ?”

Nhân viên phục vụ cười nhăn nhó, ôn tồn giải thích: “Thật sự xin lỗi, quy định của chúng tôi đúng là như vậy ạ.”

Khi một nhân viên khác đang định bước lại “phục vụ” An Ninh, An Ninh lập tức rút thẻ trong túi đưa ra.

Đôi phương: “Cô Lý phải không ạ? Xin mời theo tôi!”

Lúc đi ngang qua hai cô nữ sinh kia, cô cảm giác được như có ánh mắt quét qua người mình, An Ninh cười cười tỏ vẻ ngại ngùng, trong lòng thầm nghĩ, thời đại này làm sao những nơi hù bại còn thiết kế cả bậc cửa làm gì?

Dẫn lối lên lầu, tầng hai là phòng trà, không gian rất thanh tịnh.

An Ninh đến sớm, chọn ngồi ở một góc khá kín đáo trên chiếc ghế dài trong phòng, cô tháo khăn quàng cổ xuống: “Cho tôi một ly nước ấm trước, cảm ơn!”

Trong lúc đợi Từ Mạc Đình, cô thấy giá gỗ bên cạnh bày la liệt sách, có cả cuốn *Sử ký Tư Mã Thiên*, cô lấy ra xem thử, lật đến đoạn trận Mộc Dã, chiến lược lấy ít thắng nhiều, nhà Chu diệt nhà Thương lập nên thiên hạ. An Ninh nghĩ mãi trận chiến này nguyên nhân lớn khiến nhà Thương bại trận không phải ở sự thất sách trong chiến lược mà ở chỗ tập hợp con người, quân Ân (quân đội của nhà Thương) sử dụng có bảy mươi vạn đại quân nhưng quá nửa là nô lệ và tù binh, mà cái đám nô lệ với tù binh bản thân sáng chẳng lo được tối, dễ phản lăm, ách, nếu nói như vậy, cái câu “lấy ít địch nhiều” rất đáng để xem xét.

An Ninh yêu thích lịch sử, chủ yếu là vì nó có nhiều điểm có thể tìm tòi suy ngẫm, nhưng lại là thứ cố định, không thay đổi được.

Tiếng chuông thang máy làm cô ngẩng đầu dậy, Từ Mạc Đình bước ra, An Ninh ngỡ ngàng, hiển nhiên không nghĩ cạnh anh còn có người khác, Mạc Đình cũng nhìn thấy cô, ánh mắt sáng lên rồi bình thường trở lại. Đợi mấy người mặc Âu phục, giày da đi vào trong lối rẽ, An Ninh tiếp tục cúi xuống xem sách.

Mấy phút sau, Từ Mạc Đình bước tới, ánh mắt chưa hề rời khỏi thân hình đẹp đẽ của cô. Khi cảm thấy có người ngồi xuống bên cạnh, An Ninh quay đầu sang, chạm vào ánh mắt anh, anh cười: “Em đến sớm thế?”

Trên mặt An Ninh tỏ vẻ ai oán: “Anh bận việc công, sao còn hẹn em ra đây?”

“Cũng không phải việc công gì mà.” Từ Mạc Đình nói: “Ba anh cũng ở trong, lát em gặp ba anh nhé?”

“Á?” Thế này bắt ngờ quá.

“Em vẫn chưa chuẩn bị.”

Mạc Đình nhìn lướt cô trên dưới một lượt: “Thế này là được rồi.”

Trong lòng An Ninh suy tư trăm mối, sao uống trà lại thành ra gặp mặt người lớn thế này?!

Hôm đó, cô chuyển vào ngồi trong một phòng riêng của câu lạc bộ, cảm giác duy nhất của An Ninh là đây đâu phải cuộc gặp mặt bố mẹ chứ? Là gặp mặt cả gia tộc mới đúng.

Chú chú bác bác, sau đó, An Ninh kinh ngạc một chút, cô đã thấy ba của Mạc Đình trên tivi, ách, cô có cần phải bày tỏ sự ủng hộ đối với chính sách của ông ấy không?

Nhưng cô chưa kịp bày tỏ gì, vị lớn nhất gia tộc họ Từ ảm áp độ lượng ấy đã cười và nói với cô một câu: “Cô gái, ngưỡng mộ đã lâu!”

Đó vốn là điều cô muốn nói.

An Ninh nghiêng đầu nhìn người đang đứng cạnh mình, Từ Mạc Đình chẳng yểm trợ gì cả.

“An Ninh phải không, ngồi đi!” Ba Mạc Đình chỉ tay vào ghế.

Ngay cả tên cũng biết rồi? Được thôi, cô đỡ phải giới thiệu bản thân nữa.

An Ninh ngồi xuống một cách cẩn thận.

Sau đó, mấy trưởng bối nhà họ Từ nhẹ nhàng hỏi chuyện cô, cô bình tĩnh trả lời từng điều một. Mà nếu nói cô bình tĩnh, chi bằng nói... cô đã thoát khỏi hồi hộp mới phải. Hơn nữa, ngoại hình ưa nhìn và tính cách nhẹ nhàng của An Ninh cũng khiến người lớn rất thích, vì vậy, xét tổng thể thì lần gặp mặt này cũng coi là viên mãn, thậm chí sau cùng có người còn bảo: “Đợi năm sau tốt nghiệp rồi cưới luôn, năm kia là năm Nhâm Thìn, sinh con đẻ cái cũng tốt.”

An Ninh chán luôn. Hóa ra kết hôn là vì năm kia là năm rồng, sinh con tốt.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, một ngày cô bị hăm hại tung bưng.

Từ phòng riêng bước ra, An Ninh nổi giận: “Sao anh không đỡ cho em?”

Mười phút trước, sau khi nói xong chuyện sinh con năm rồng, mấy vị chú bác tiện miệng nhắc đến một người thân thích trong gia tộc, quanh năm ở nước ngoài, lần này về nước là do bà xã sắp sinh đứa thứ hai gì gì đó, An Ninh trong lúc đang cảm khái chuyện hóa ra các nhân vật lớn khi ăn cơm uống trà cũng bình dân như ai, khi nghe thấy thế, lại do bị bạn bè đầu độc quá nặng, nói không suy nghĩ: “Quanh năm ở nước ngoài, sao lại có đứa thứ hai?”

“...”

Cả phòng im phăng phắc, ba giây sau, tiếng cười vang như sấm.

Bây giờ An Ninh mới thật sự biết thế nào là “hối hận không kịp”, thế mà người đứng bên cạnh cứ trơ ra như phỗng thấy chết không cứu, đáng hận hơn nữa, cô dám thề là anh cũng đã cười!

Sau cùng, Từ Mạc Đình cũng háng lên một tiếng, nói là phải đưa cô đi loanh quanh, mới thoát ra được.

Mạc Đình mỉm cười: “Em đã làm rất tốt.”

Giả tạo, thật sự là giả tạo. An Ninh chán chẳng muốn nói.

Từ Mạc Đình tuy trước nay vốn là người bình tĩnh, vững chãi, nhưng về mảng tình cảm nghĩ cho cùng vẫn là người mới chập chững, cứ từng bước từng bước tiến được đến bây giờ không thể nói là không lo âu hồi hộp, ít nhất cũng lo cô sẽ từ chối. Đúng là có nhiều điểm khiến anh lo lắng. Chuyện như thế anh đã từng vấp, chẳng muốn ném cái dư vị đó thêm một lần nào nữa. Lần này, anh sẽ cẩn thận hơn, chỉ là, đôi khi cảm thấy hơi sốt ruột.

“Giờ đi đâu đây?” Ra khỏi cửa, An Ninh hỏi.

“Loanh quanh dạo phố nhé!” Anh kéo tay cô.

Tuy cô cũng thường xuyên đi dạo phố cùng mẹ hoặc bạn bè, nhưng cùng... Từ Mạc Đình? Dạo phố? Cảm giác là lạ thế nào đó.

“Sao vậy? Không muốn đi à?” Ai đó đang gán tội danh cho cô.

“Em nào dám” Giọng cô ai oán.

“Không sao, khi em mệt, anh sẽ công em” Từ Mạc Đình an ủi thích đáng, nhẹ nhàng.

An Ninh vô cùng kiên quyết: “Không thêm nhé!” Trên phố đông đúc, người qua kẻ lại, dựa vào lưng Từ lão đại sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý.

Lúc ngang qua một con phố, An Ninh chợt nhớ tới một đoạn đối thoại thú vị xem được trên mạng, liền hỏi người bên cạnh: “Anh biết thành phố mình đường nào an toàn nhất không?”

“Là phố bên tay trái em.”

Còn xa mới đúng với đáp án chuẩn. Nhưng thôi cũng được, chính xác thì, chính là con phố bên tay trái cô là an toàn nhất, chỉ mấy trăm mét mà có cả sở công an, viện kiểm sát, tòa án. Phạm pháp ở phố này thì chưa bước chân ra khỏi nhà đã bị xích lại rồi.

Mạc Đình cười sặc lên một tiếng: “Thực ra, cũng rất thú vị đó!”

An Ninh chán chẳng buồn xua tay, đầu cần miễn cưỡng thế chứ!

Đèn phố lấp lánh, người qua lại náo nhiệt, mùa đông năm nay lạnh hơn năm ngoái, nhưng cũng có thêm một chút gì đó ấm áp lòng người.

Hai người đi đến quảng trường, Mạc Đình nghe điện thoại, mới nghe được hai câu liền đưa máy cho An Ninh, cô nghi hoặc nhìn anh.

“Trương Tề.”

An Ninh cầm máy mà chẳng hiểu gì, đã nghe thấy đầu dây bên kia nói luôn: “Chị dâu, axit thì rửa bằng cái gì?!”

=!= “Anh bị tạt axit à?”

Trương Tề sau phút ngập ngừng, nói hàm hồ: “Không cần thận tạt vào một người bạn, chỉ bị ở tay thôi.”

An Ninh suy nghĩ: “Có bicarbonate ở đó không? Chính là soda ấy. Dùng rửa bằng nước, dùng khăn sạch lau đi, sau đó bôi soda, nếu nặng, tốt nhất đi bệnh viện chữa trị.”

“Cảm ơn nhé, chị dâu!” Sau khi đổi phương cúp máy; An Ninh đưa máy cho Mạc Đình. Bất chợt lại gặp ánh nhìn của anh, bất giác thót tim: “Anh làm gì nhìn em ghê thế?”

Mạc Đình cúi đầu, cười: “Không có gì, chỉ là, cảm thấy em rất được.”

An Ninh nghĩ, chắc anh không có ý bốn cột mình đâu nhỉ?!

Cũng may, đúng lúc ấy có tin nhắn của chị họ gửi đến chữa cảnh éo le, mà thực ra cũng chẳng éo le lắm.

“Nghe nói em đang hẹn hò, chị cũng đang ngồi uống nước hoa quả ở một quán KFC trong trung tâm thành phố, có muốn qua đây buôn dưa chuyện tình cảm không?”

Chắc là nghe mẹ nói đây mà, An Ninh trả lời; “Không muốn.”

Chị họ cũng tỏ ra dứt khoát, lập tức gọi điện tới: “Em đang làm tình à mà không muốn? Mau qua đây đi, đồ uống cũng đã gọi rồi!”

An Ninh lẩm nhẩm, đã thế sao còn phải hỏi ý kiến người ta? Quay sang nhìn người bên cạnh, Từ Mạc Đình trước giờ vốn là người vô cùng nhạy bén, lạnh lợi.

“Cần anh tiếp khách không?”

Khiếp! Nói thế hóa người ta là ma cô dẫn khách chắc?

“Chị họ em nói năng chẳng giữ mồm.” Nếu đi gặp chị ấy thì phải bàn trước, tránh lát nữa lại lệch hết cả bài.

“Không phải lo, anh xưa nay yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng.”

“...”

Được rồi, đương sự còn “rộng rãi” như vậy, cô lảng tránh thêm nữa cũng không cần thiết, bèn trả lời chị họ: “Thì qua.” Hy vọng bà chị họ đừng bốc quá, bà ấy bốc lên thì còn khiếp hơn Mao Mao và Tường Vy nhiều, người khác khó mà đỡ nổi, nhưng, kiểu người như Từ lão đại... có phải cô lo lắng nhầm đối tượng rồi không?

Hôm đó, gặp chị họ cũng là nằm ngoài dự kiến của An Ninh.

Từ Mạc Đình vốn là một người thản nhiên như không, chị họ hôm nay cũng tỏ ra rất nghiêm túc: “Khiến hai người xa xôi lặn lội qua đây thật ngại quá!”

Mạc Đình khẽ nở nụ cười, bình thản đáp: “Không sao, người thân của An Ninh cũng nên gặp một chút.”

Chị họ hỏi rất nghiêm túc: “Hai người cũng coi như là đã yêu nhau chính thức rồi? Ninh Ninh nhà tôi các phương diện đều tương đối xuất sắc, chỉ là thỉnh thoảng cũng hay mơ hồ, tư tưởng vượt ngoài khuôn khổ thôi.”

“Không phải thế chứ?”

Ý anh là vẫn rất thích đúng không?

“Thế thì tốt, về sau nhờ anh quan tâm nhiều hơn đến Ninh Ninh nhà tôi.”

“Việc nên làm mà.”

An Ninh quả thực có cảm giác cứ như người trên giong vẫy, đang tự hỏi bà chị mình đổi tính đổi nết từ bao giờ, thì có tin nhắn đến: “Aaaaaaa! Chàng đẹp giai!!! Đâu ra một cục phẩm như vậy chứ? Đôi môi kìa, đôi mắt kìa, thần thái kìa! Đẹp cứ như Apollo vậy!”

An Ninh xém chút nữa là phun hết nước trong miệng ra, hóa ra tất cả chỉ là giả, chỉ là giả mà thôi, cô bị lừa rồi.

Chị họ lúc này mới nháy mắt với cô em họ: “Ninh Ninh, sao không nói gì?”

Cô chẳng có gì để nói cả...

Kết quả là một bên thì chân thành gửi gắm, một bên thì ung dung hứa hẹn, ai rốt cuộc mới là ma cô đây?

Đêm ấy, Từ Mạc Đình lái xe đưa hai chị em về, đầu tiên là đi vòng cả quảng xa đưa bà chị họ về nhà, xuống xe, chị họ lịch sự nói:

“Có dịp lại ra ngoài ăn cơm nhé!”

“Được ạ!” Từ Mạc Đình luôn ăn nói lễ phép với người thân của bạn gái.

“Vậy được rồi, đi đường cẩn thận nhé!” Sau đó mới dặn dò cô em họ: “Ninh Ninh, về đến nhà thì gọi điện cho chị.”

“Ừm!” Cô biết trước là lúc nửa thôi thế nào cũng có một phen đầu khẩu ra trò.

Cuối cùng, chỉ còn lại hai người, An Ninh nghĩ đến một chuyện không biết có nên nói ra vào lúc này, chần chừ mãi rồi cũng quyết định, chết sớm thì siêu sinh sớm vậy: “Ngày kia có thể em sẽ đến chỗ ba em.”

Đối phương chỉ “Ừ” một tiếng, không đoán được tâm tư thế nào, An Ninh cảm thấy sự lo lắng của mình trước đây hoàn toàn là thừa, mới nhẹ nhõm cười, nói: “Thế... chúng mình sang năm gặp lại!”

Từ Mạc Đình không trả lời, im lặng, qua một hồi anh mới hỏi: “Sang năm em dự định thi tiến sĩ không?”

An Ninh không thấy bất ngờ về việc anh sẽ biết, bởi việc này sớm muộn cũng phải đem ra bàn bạc. Tiếp tục học hành nghiên cứu ở đây, lại thêm một lý do cho chuyện lưu lại thành phố X.

“Ừm!” Nói ra mới nhớ tiếng Anh của anh rất ôn: “Anh có giúp em học thêm không?”

“Anh không định thế.”

An Ninh tròn tròn mắt, Từ Mạc Đình mới từ từ nói: “Nhưng anh có thể hy sinh một chút.”

“Hả?”

“Học tiến sĩ ở Đại học X, nếu có một tấm giấy phép cấp quốc gia sẽ được cộng thêm mười điểm.”

An Ninh càng cảm thấy hồ đồ.

Từ lão đại ôn tồn, từ tốn tiếp tục bổ sung: “Giấy chứng nhận kết hôn cũng là giấy phép cấp quốc gia rồi.”

Thế này... thế này có coi là cầu hôn không?

Ui!

Mặt An Ninh đỏ bừng, chính đồn ngôn từ: “Em phải dựa vào thực lực của mình! Không đi cửa sau, thực ra, thế cũng không coi là đi cửa sau chứ?”

“Thế à?” Từ Mạc Đình không chút miễn cưỡng: “Thế thôi vậy.”

An Ninh hoài nghi hình như mình lại bị sắp đặt.

Lẽ nào đúng như lời Mạnh Từ nói, trời cao muốn trao trọng trách cho người này, nên trước tiên phải khiến người đó lao tâm khổ tứ? Nhưng cô vốn chẳng có việc gì được coi là lớn phải làm cả.

An Ninh đoán vu vơ: “Có phải anh cũng thi tiến sĩ không? Vì vậy mới muốn tìm một cái...”

Đối phương ngắt lời: “Nói những lời như vậy, em không sợ trời giáng con sấm sét à?”

“...” Nói thì nói, làm gì mà phải trù ẻo cô vậy!

Xe dừng lại trên con đường trước cổng lớn vào khu nhà, Từ Mạc Đình quay sang ngắm cô, An Ninh cũng nghiêng đầu sang một cách vô thức. Anh cười, đưa tay phải ra kéo cổ cô xuống mà hôn, sau đó chọt há miệng ra cắn cô.

Lòng anh tựa như chiếc mỏ neo chưa từng được thả xuống để níu giữ con tàu kể từ khi rời bến, sau khi gặp cô một vài lần, anh mới ý thức được sự cô độc trước đây của mình, bến bờ anh muốn chính là ở đây, sự ích kỷ của anh đã ăn vào máu, anh nhất định muốn có cô, người khác đều không được đụng vào cô.

Ngay lúc này, hơi thở của cô bao trùm lấy anh khiến anh như mê mẩn trong giây lát, từ khi quen biết đến giờ, từng mảnh ký ức như chắp lại thành đoạn, tình cảnh mấy năm trước khiến anh biết rằng người con gái mà anh thầm yêu có thể quay lưng quên anh đi bất cứ lúc nào...

“Từ Mạc Đình, hôm nay học xong có muốn đi hát Karaoke không?”

“Không, hai người đi đi, chơi vui nhé!”

Đội hai bạn nữ sinh đi khỏi, Lâm Văn Hân ngồi ở hàng trên mới quay lại: “Người ta lấy hết dũng khí để hẹn cậu, sao lạnh nhạt thế?”

Từ Mạc Đình lật trang sách trên tay, ý muốn nói chẳng có hứng: “Sắp thi cuối kỳ rồi, phải chịu khó xem thêm sách.”

“Tôi nói lão đại này, với năng lực của cậu thì cho dù không đọc sách cũng vẫn đứng trong top ba, làm gì mà phải khổ sở thế, làm tôi cũng ngại chẳng dám ra ngoài chơi.”

Từ Mạc Đình vẫn lạnh nhạt nói: “Trên thế giới này chẳng có thứ gì được đền đáp mà không phải bỏ ra công sức nỗ lực cả.”

Bạn ngồi cùng bàn của Từ Mạc Đình lúc này mới rời mắt khỏi đề thi, ngược đầu lên phụ họa: “Lão đại nói có lý, trúng phúc.”

Lâm Văn Hân bĩu môi: “Cậu có biết người đứng đầu bảng khoa Tự nhiên khóa mình không? Nghe nói quá nửa thời gian là đọc sách.”

Từ Mạc Đình nghe thấy thế, ánh mắt lóe lên một vài tia sáng, có gì đó quyến luyến sâu thẳm, lại nghe mấy bạn bên cạnh buồn vài câu, anh bỏ sách xuống, đang định đứng dậy thì suýt chút nữa va phải một bạn gái bước vào từ cửa sau.

“Xin lỗi!” Cô lùi lại một bước, cười e thẹn: “Tôi tìm lớp trưởng lớp các bạn, giáo viên chủ nhiệm gọi bạn ấy lên văn phòng.”

Mạc Đình quay đầu ngoảnh về phía sau, nói bình thản: “Cậu ấy không có ở đây.”

Bạn nam bên cạnh giờ giờ cánh tay: “Bạn à, lớp trưởng lớp tôi đi toilet rồi, cậu ấy quay lại tôi sẽ bảo cậu ấy.”

“Cảm ơn!” Cô đã quay lưng đi rồi, nghĩ thế nào lại quay lại nói với Từ Mạc Đình: “Cảm ơn nhé!”

Trong cõi mơ hồ, anh cẩn thận gọi lại những ký ức đã chìm sâu từ lâu, rồi lại cúi đầu xuống hôn cô.

An Ninh cảm thấy môi mình hơi đau, nghĩ rằng trong bao nhiêu cặp đôi trên khắp thế giới này, có thể coi cô là bi tráng nhất.

“An Ninh à, đừng quay lưng đi mà quên mất anh nhé!”

Cô quên, là vì cô không nhớ, không để ý.

Vì thế anh thấy muộn phiền, thấy khó chịu.

Nhưng bản thân đã thích mất rồi, trên thế giới này luôn luôn có một người tình tế đi vào tận cùng con tim và lời ra tất thấy những tình cảm non nớt, ngây thơ nhất, từng chút, từng chút một.

“Bạn gái vừa nãy chính là đầu bảng khoa Tự nhiên ư?”

“Nói ra mới nhớ, mẹ bạn ấy dạy Ngữ văn ở trường ta, sao bạn ấy không học Ngữ văn nhỉ? Chưa biết chừng lại học cùng lớp mình, tiếc thật!”

“À, thế chẳng phải chúng ta có một đối thủ nặng ký hay sao?”

Từ Mạc Đình đã quay lưng bước đi, bạn gái kia vốn muốn nói chuyện, tự dưng lại chẳng còn nhiệt tình, “Haizz, đọc sách đi, nói chuyện về người khác làm gì.” Quay về chỗ ngồi, ngoài đầu nhìn theo chiếc bóng đó, cái bóng “cao lớn” lặng lẽ kia luôn khiến người ta phải theo đuổi.

Nhân phẩm, học vấn của Từ Mạc Đình đều ưu việt, lại tuyệt đỉnh thông minh, là đối tượng của biết bao nhiêu bạn gái, cũng là nhân vật được đám nam sinh sùng bái ngưỡng mộ. Trương Ly Thanh vẫn còn nhớ lần đầu gặp anh ở buổi diễn giảng của học sinh mới, anh mặc bộ đồ thể thao màu trắng, mái tóc đen mềm mại, sự thanh khiết ấy nổi bật hẳn giữa một đám nam sinh nhuộm tóc xanh đỏ, bàn tay cầm giấy phát biểu, từng ngón từng ngón trắng trẻo thon dài, nói năng rành mạch, giọng điệu từ tốn nhưng vẫn giữ được sự cương nghị không thể thỏa hiệp.

Anh là nhân vật tiêu điểm của hội nữ sinh mỗi khi nằm ườn trên giường ký túc xá nữ buồn chuyện, không ít người mỗi khi nói đến anh thì mặt cứ đỏ ửng lên không tài nào giấu giếm được.

Nhưng có khi, thêm thương nhớ lại chẳng phải chuyện tốt, anh quá ư xuất chúng khiến những người yêu mến anh không dám gần, mà anh thì lúc nào cũng tỏ ra lãnh đạm, luôn giữ một khoảng cách nhất định với mọi người.

Nghe đâu, anh là con trai của một nhà ngoại giao, người thường xuyên xuất hiện trên báo đài, ti vi, mẹ anh là lãnh đạo của Sở Giáo dục, từ nhỏ anh đã giành được các giải thưởng toàn quốc, thầy hiệu trưởng coi anh là học sinh ưu tú; anh là cầu thủ chủ lực của đội bóng rổ của trường, cuộc thi nào anh tham gia cũng đoạt giải... Người như thế khiến mấy kẻ dám trèo cao, đến tuổi này ai cũng đã ý thức được thế nào là xứng đôi vừa lứa, vì thế chỉ dám thầm để ý, thỉnh thoảng được nói chuyện vài câu cũng thấy mãn nguyện rồi.

Buổi chiều, tiết Thể dục cuối, Từ Mạc Đình đang chơi bóng cùng bạn, như một sự vận động giết thời gian để tâm hồn thôi nhớ nhưng ai đó.

Mạc Đình ra khỏi sân, đi đến gốc cây long não lấy nước uống vài ngụm, Lâm Văn Hân tiến đến dựa vào bên cạnh: “Lão đại, hôm nay không nương tay nhé!”

Từ Mạc Đình cười, không nói gì. Lúc này, có một bạn gái ở vòng ngoài bỗng hét lên: “Từ Mạc Đình, em yêu anh!” khiến Lâm Văn Hân đang uống nước sặc ra ngoài, “Chết mất thôi!” Ngoài ra xem cũng không biết là ai hét, tùm tùm năm ba bạn gái kẻ đùn người đẩy lẫn nhau.

Từ Mạc Đình đã quen mấy chuyện như vậy, anh không phải người quá tự mãn, chỉ là anh thiếu sự nhiệt tình với một số chuyện, sự nhiệt tình của anh... chỉ biểu hiện với một người, thậm chí đến nỗi anh không biết làm thế nào để kiềm chế được. Chẳng thiếu niên chí khí cao ngạo nửa năm trước đã trải qua cảm giác thế nào là đêm nhớ, ngày mong một người...

Mạc Đình mím môi, ném chai nước đang uống vào thùng rác bên cạnh, nói: “Tôi đi trước đây.”

“Ây, lão đại, cậu về nhà à?” Một bạn nam ném quả bóng qua, hét.

Đưa tay ra sau lưng vẫy vẫy, Từ Mạc Đình bước ra khỏi sân bóng, đi vào giảng đường. Vốn định lấy chìa khóa và túi sách để về nhà vì anh không thích mình có mùi mồ hôi thì gặp cô ở chân cầu thang. Anh dừng bước, cô đang cúi húi tìm gì đó trong cặp, lúc đi ngang qua anh, cô bước hụt, Mạc Đình lần đầu tiên đỡ lấy cô, và lập tức buông tay ra.

An Ninh còn chưa định thần đã vội ngẩng lên: “Cảm ơn!”

“Không có gì.”

An Ninh không dừng lại lấy một giây, lời chiếc di động đang rung trong cặp, vừa chạy vừa nghe điện: “Đến rồi đây, đến rồi đây.”

Từ Mạc Đình nắm chặt bàn tay, khóe miệng nhếch lên cười khổ.

Tuổi thanh xuân luôn có nhiều biến động, bao nhiêu phiền não, cho dù có là Từ Mạc Đình thì cũng không ngoại lệ. Anh là học sinh ưu tú trong mắt thầy cô, là tấm gương của bạn bè, là đối tượng các bạn gái mê đắm, nhưng chỉ mình anh biết trong thời gian này có bao nhiêu sự mong lung. Anh cần kết quả, anh cần thăng lợi, không thể phủ nhận rằng một khi lòng người ta đã rung động, đó quả thực là một trải nghiệm đáng sợ, anh thậm chí còn giống như mấy cậu thiếu niên mộng muội đi viết thư tình.

Thời trung học phổ thông mà theo đuổi bạn gái, đã là điều không tương đối với tính cách của anh, vậy mà đối phương lại không thêm đề ý và tỏ ra khó chịu.

Sự giáo dục anh nhận được từ nhỏ, yêu cầu tự đặt ra đối với bản thân mình, cho dù có lúc không thực hiện được một cách hoàn hảo, nhưng anh luôn kiêu ngạo hơn người. Nếu đã... bị từ chối, vậy thì, cần gì phải bám như sam. Anh không muốn đóng phim bi kịch tình yêu, ông trời cho anh thời gian và không gian để dần quên đi, tốt nghiệp xong, anh liền ra nước ngoài du học.

Mấy năm sau đó, anh sống rất bận rộn.

Từ Mạc Đình đưa tay nắn vuốt vết răng anh cắn còn để lại trên cạnh cổ, nhẹ nhàng nói với cô: “An Ninh à, trước đây em đi đường mà đầu óc cứ như trên mây, anh luôn lo lắng sợ em bị ngã.”

“Hả?”

“Nói ra thì anh còn cứu em một lần đấy.”

An Ninh không rõ người này có phải sau khi cắn cô xong còn tự tâng bốc mình không? Nhưng tay bị anh nắm chặt muốn đi cũng không được, chỉ biết ai oán nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Muốn trả ơn.” Anh dịu dàng nói.

An Ninh nghĩ, chém một nhát là chém, chém hai nhát cũng là chém: “Trả ơn thế nào?”

“Lấy thân mình báo đáp.”

Một nhát chỉ mạng chẳng? An Ninh tức chết mất, mặt cũng đỏ bừng cả lên: “Em phải lên đây, mẹ chắc cũng đang đợi em về.”

Ai đấy đang trốn chạy, nhưng cô cũng biết anh cũng đồng ý bỏ tay cô ra, cô xuống xe bước vội mấy bước rồi quay đầu lại, hét: “Từ Mạc Đình, em sẽ nhớ anh lắm!”

Lúc ấy, có mấy người đi ngang qua nhận ra cô gái dừng cảm đang tỏ bày tình yêu này: “Ninh Ninh à?”

Vậy mới nói, không thể hành động theo cảm tính được.

Đêm nay An Ninh mất ngủ nghiêm trọng, chủ yếu là vì điện thoại của chị họ gọi lúc hơn hai giờ đêm: “Chị cứ đợi em gọi điện mãi, sao đến bây giờ vẫn không gọi cho chị hả?”

Bị hành cho đến gần ba giờ sáng, hôm sau hơn mười giờ An Ninh mới bò dậy được, ra khỏi phòng đã nhìn thấy Chu Cẩm Trình đang ở phòng khách, chẳng lấy gì làm lạ, cô đến bên cạnh mẹ nhận ly nước ấm: “Cảm ơn mẹ!”

Bà nói nhỏ: “Đi sớm một ngày đi, mẹ không vấn đề gì, cậu ấy đến đón con, cũng coi là có thành ý.”

An Ninh hơi chau mày: “Chẳng phải mẹ bảo ngày mai sao?”

“Nha đầu ngọc, sớm muộn gì một ngày, có phải một đi không trở lại đâu.”

Chu Cẩm Trình đứng dậy: “Nếu Ninh Ninh quyết định mai mới đi thì chậm một ngày cũng được.”

Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến cậu, cần gì cậu nhiều chuyện? An Ninh định nói như thế xong kìm lại được, rốt cuộc thì cô không muốn làm những việc tổn thương đến người khác.

Mẹ cô đang giúp cô sắp xếp hành lý, An Ninh nhấn mạnh năm lần bảy lượt: “Hai mươi ngày nữa con về.”

“Biết rồi!” Bà Lý quay ra ôm con gái: “Mẹ đợi con về.”

Tạm biệt mẹ xong, An Ninh lặng lẽ đi phía trước, Chu Cẩm Trình đi cách xa phía sau chừng một mét.

Cô không suy nghĩ gì, bước đi chậm rãi.

Anh ta xưa nay vẫn giỏi phát hiện những thứ ở tầng sâu kín nhất, cũng có lẽ bởi vì quan tâm quá mức nên khó tránh bị chịu ảnh hưởng, thành ra tạo nên những thứ mà bản thân cũng không phân biệt nổi nó là cái gì, anh ta chạy lên trước đón hành lý từ tay cô: “Để tôi!”

Những đốt ngón tay đang xách túi hành lý theo bản năng co lại: “Không cần đâu.”

Tình cảnh ấy khiến cô nhớ lại chuyện mấy năm trước, Chu Cẩm Trình ép buộc đưa cô rời đi.

An Ninh lắc lắc đầu, như muốn ngăn lại những ký ức không vui.

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Điều gì đáng quý nhất

Thành phố G, lúc đến nơi đã là hai giờ chiều, An Ninh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cả quãng đường cô chẳng nói chẳng rằng, còn Chu Cẩm Trình mở cửa xe một cách đầy tâm trạng, và cũng không cố kiếm chuyện gì để nói.

An Ninh kéo hành lý xuống xe, nhìn một vòng xung quanh ngôi nhà lớn, trong vườn hoa có thêm một con chó to lúc này đang gằm gừ nhìn cô - một vị khách xa lạ.

Cô chẳng sợ gì chó nhỏ, mèo con, nhưng con chó to như vậy rõ ràng là có phần nguy hiểm, may mà nó bị xích bằng xích sắt, An Ninh cẩn thận đi rón rén từng bước, trong khi người sau lưng cô thì chỉ cười cười: “Sống với nó một thời gian là sẽ ổn ngay, lấy lòng nó dễ thôi.”

An Ninh yêu vật nuôi, nhưng mà... nhìn lại thì... nó to quá.

Người đầu tiên trong nhà ra đón cô là di Chiêm - người giúp việc của bà, di nhìn thấy cô mà phấn chấn đến nỗi suýt lạc cả tiếng: “Ninh Ninh!?” Rồi ngoái đầu mừng rỡ gọi người trong nhà: “Bà ơi, Ninh Ninh về rồi!”

Bà tuy đã quá tuổi cổ lai hy nhưng vẫn khỏe mạnh lắm, bà khoác áo bông chạy vội ra ngoài, nhìn thấy cháu gái mà mừng quá, suýt rơi nước mắt: “Ninh Ninh nhà ta về rồi, cháu làm bà nhớ chết mất.”

An Ninh cười tươi, chạy đến ôm bà: “Cháu cũng nhớ bà, bà ơi!”

Một già, một trẻ mừng mừng tủi tủi, lúc này bà mới nhìn thấy Chu Cẩm Trình lúc trước đứng dựa ở cửa đang bước lại, liền lập tức chào hỏi: “Cẩm Trình, qua đây xem cháu gái ta, một năm không gặp có phải xinh lên nhiều rồi không?”

Chu Cẩm Trình lại giả vờ làm bộ vừa mới gặp mặt: “Chào Ninh Ninh!”

An Ninh nghĩ thầm: Kiểu diễn này ở đâu ra vậy? Theo lệ chỉ gật gật đầu thôi mà.

Tối đó cô gặp ba, và Chu Hề - chị của Chu Cẩm Trình, An Ninh không có ấn tượng hay cảm tình gì đặc biệt đối với người mẹ kế ôn hòa nhu thuận này, cô không thân cũng không có ý định tiếp xúc nhiều. Những câu hỏi của ba, An Ninh cũng chỉ trả lời cho phải phép. Lý Khải Sơn cũng biết con gái chỉ yêu mẹ đẻ nên có chút hiềm khích với mình, vì vậy nhiều khi ông cũng chiều cô, không miễn cưỡng ép buộc.

Ăn tối xong, An Ninh xuống bếp phụ giúp dọn dẹp, di Chiêm đột nhiên hỏi riêng: “Lúc trước có phải anh Chu đón cháu đến đây không?”

“Dạ?” An Ninh đang rửa hoa quả, không nghe rõ.

Di Chiêm tự mình lắm bả: “Hôm kia anh Chu còn ở đây, rồi lái xe đi thành phố X, cũng không nói gì cụ thể, chỉ bảo đến đó xử lý công việc, di đã bảo mà, Tết nhất thế này lấy đâu ra có việc gì mà không đi không được, hóa ra là đi đón Ninh Ninh nhà ta, kể ra cũng có lòng.”

An Ninh ngán người.

Lúc đi ra vừa hay gặp Chu Cẩm Trình đang định ra ngoài, hai người đối diện, đối phương khẽ gật đầu với cô.

An Ninh nhìn bóng anh ta đi khỏi, trong lòng chợt nghĩ tâm tư của người lớn thật khó hiểu.

Mang hoa quả lên phòng bà nói chuyện, lúc hơn tám giờ lên lầu thấy Chu Hề đang mang thêm chăn bông cho cô, An Ninh nhẹ nhàng cảm ơn, đối phương cũng cẩn thận, chỉ cười rồi bước ra.

An Ninh thở dài một tiếng rồi ngã xuống giường, cảm thấy mình như người xấu vậy.

Não nề một chút rồi bật dậy lấy máy tính lên mạng, vừa mới online đã thấy avatar của Tường Vy sáng, “Meo Meo aaaaaaaa! Bà đến thành phố G rồi à?”

An Ninh: “Ừ!”

“Tốt quá rồi! Ngày kia ra ngoài với tôi.”

Tường Vy là người thành phố G, hồi năm thứ nhất đại học An Ninh bảo ăn Tết ở thành phố G khiến Tường Vy luôn mồm kêu duyên phận, duyên phận.

“Tôi có thể hỏi trước là làm gì không?”

“Xem mặt.”

“Á? Thế thì tôi không đi.”

“Có phải là bà xem mặt đâu, tôi biết bà đã có em rể quốc sắc thiên hương rồi, những gã khác chỉ là phù phiếm, nhưng tôi vẫn còn độc thân, độc thân...”

Đang xem một loạt không ngừng chữ “độc thân, độc thân” của Tường Vy thì điện thoại kêu, với xem thì chính là quốc sắc nào đó... haizz, là Từ Mạc Đình.

“Em sang bên đó rồi à?” Một giọng nam trầm ấm vang lên, tuy đã nghe quen, nhưng mỗi lần nghe đều cảm thấy mê hồn, An Ninh không khỏi hoài nghi mình mắc tật bị âm thanh điều khiển.

“Ừm.” Trước đó đã gửi tin nhắn cho mẹ và anh, mẹ thì tất nhiên rồi, còn Từ Mạc Đình, lúc đó cô cũng rất tự nhiên báo cáo hành trình của mình cho anh. Ngón tay vẫn đang vuốt vuốt cái tua rua cạnh bàn, cô nói chậm chậm: “Hôm qua em gửi cho anh hai cái túi thơm, trong đó có hoa cát đằng, còn có một ít hoa tố hình, mùi hương cũng nhẹ thôi, nhưng chắc vẫn có thể làm tỉnh rượu được.”

“Ừ.”

“Em cố ý chọn túi màu đen tuyền, con trai mang trên người cũng không khó coi, với lại nếu phải đi tiếp khách thì để ở áo trong cũng được.”

“Anh biết rồi.” giọng anh như ở ngay bên tai cô, nhỏ nhẹ lắm.

An Ninh nóng tai, bảo: “Sao anh không nói tiếng cảm ơn?”

Đối phương mỉm cười: “An Ninh, chúng ta đại ơn đại đức không nói đến chuyện cảm ơn.”

Mãi lâu sau An Ninh vẫn chưa hiểu, anh muốn nói ân huệ đó lớn (nhưng mà hai cái túi thơm không thể tính là ơn huệ lớn), hay là ám chỉ câu sau của cô: “Ban ơn không cần báo đáp.”

Lúc đó, ở thành phố X.

Từ Mạc Đình đang uống rượu cùng vài người bạn mới về nước trong quán bar.

Có một anh chàng đáng người hơi đậm dầy một ly rượu đến trước mặt Từ Mạc Đình

Một người ngồi trong quán bar, áo gió màu xanh thẫm, mái tóc đen sạch sẽ thơm tho, một chân ghế lên giá để chân, dáng vẻ lạnh lùng... nhưng thần thái lúc gọi điện thoại lại nhân nại và dịu dàng, lúc này anh đang cúi đầu, điện thoại vẫn để trên mặt bàn, ngón tay không ngừng gõ gõ.

Anh chàng đáng đậm kia mới ngồi xuống cạnh Từ Mạc Đình: “Này, biết sớm đã không gọi ông đến, ông đến cái làm mấy em xinh tươi toàn quanh quẩn để soi ông thôi.”

Từ Mạc Đình cầm ly rượu lên, hững hờ nhấp một ngụm: “Tạm tạm rồi đấy, phải đi rồi.”

“Không phải chứ? Còn sớm thế này!”

Từ Mạc Đình giờ tay lên cho xem đồng hồ, ý là mười giờ rồi, không còn sớm nữa.

Đối phương than lớn: “Tôi nói ông đường đường là Từ đại thiếu gia, đẹp trai, có tài, lại có tiền, sao sống nhạt nhẽo thế nhỉ?” Anh ta vừa nói vừa chỉ về phía sau lưng. Mạc Đình ngoái đầu lại nhìn, trên ghế bành có một cô gái mặc váy hai dây màu hồng, yêu kiều diễm lệ đang nhìn về phía anh.

“Mạc Đình, ông biết cả đời này tôi ngưỡng mộ điều gì ở ông nhất không? Sát gái! Hiếm khi có một người đẹp thế kia, có muốn qua làm quen không?”

Từ Mạc Đình cười: “Tôi rất kén chọn với phụ nữ.”

“Đẳng cấp này còn chưa đủ cao à?”

Từ lão đại đứng dậy, để tiền rượu lên quầy bar: “Còn thua xa.”

Nói xong, đi luôn.

Có hai người thất thểu bước đến: “Từ Mạc Đình đi rồi à?”

“Ừ!”

“Sao để cho cậu ta đi mất?! Cậu ta ở đây các em mới ở đây.”

“Cậu ta là Từ Mạc Đình, tôi cảm được chắc!”

Ba người trần trối nhìn nhau.

Lúc đó Từ Mạc Đình đã lái xe về chung cư, trên tay còn cầm một hộp com cá.

Vừa mở cửa phòng đã có một vật màu đen chạy ra quán lấy chân anh, anh cúi xuống bế nó lên, con vật bé nhỏ liếm liếm cái móng, meo meo hai tiếng, đáng yêu dị thường.

Từ Mạc Đình bế nó vào trong bếp, mở hộp com ra, thế là anh bạn mèo đen mập mạp cắm đầu vào ăn. Mạc Đình đưa tay ra vuốt vuốt đôi tai của nó.

“Có cần đưa mày đi gặp mami không? Hử?”

Anh bạn nhỏ hóa ra rất biết hợp tác, ngóc đầu lên nhìn chủ nhân rồi lại “meo” một tiếng.

Từ Mạc Đình hơi ngẩn người, rồi bật cười.

Thời gian đã trôi qua hai ngày, lại nói về An Ninh, tâm trạng thanh thản nên mấy ngày nay trôi qua cũng thoải mái, hàng ngày cô gọi điện cho mẹ, và cả... Từ Mạc Đình.

Sáng sớm nay cô ra công viên gần nhà luyện thái cực quyền với bà nửa tiếng, lúc quay về thì Chu Hề đang ăn sáng.

“Ninh Ninh, ăn sáng chưa? Nếu hôm nay rảnh, cùng đi đi dạo phố nhé?”

An Ninh nghĩ một lúc, lắc đầu: “Con có việc.” Đúng là cô có việc thật, mười giờ hẹn gặp Tường Vy ở một quán cà phê.

Lúc gặp Tường Vy, An Ninh liền cảm thấy mình thật sự không nên gãi vào vũng bùn này.

Có một nụ cười đầy ẩn ý nơi khóe miệng Tường Vy, ánh mắt thì sắc lẹm như dao.

“Sao phải ăn mặc kiểu đồng tính thế này?” An Ninh dờ khóc dờ cười.

“Thử nghiệm xu hướng sex của anh ta.”

“...”

Lúc đó, An Ninh bị lời xềnh xệch vào, khi Tường Vy đến trước mặt một người đàn ông, và nói đến câu: “Tôi là Phó Tường Vy, đây là vợ tôi”, An Ninh suýt chút nữa chỉ biết ngửa mặt kêu trời.

Đối phương cười: “Phó tiểu thư phải không? Mời ngồi!” Anh ta nhìn An Ninh: “Xin hỏi cô tên...”

“Tôi họ Lý.” An Ninh không định nói tên, chỉ định ăn xong rồi rút, vì quá xấu hổ.

Tường Vy đang cao hứng, vì anh ta đẹp trai.

Nhưng, mười giờ, bệnh viện làm việc, mười một giờ, bệnh viện làm việc, mười hai giờ, bệnh viện làm việc... Tường Vy cắt hứng dần.

“Tôi nói anh này, ngoài chuyện bệnh viện của anh ra, chúng ta có thể nói chuyện khác được không vậy?”

Đối phương ngừng lại, cười cười: “Được, cô muốn nói gì?”

“Lúc trước anh bảo anh làm ở khoa gì nhỉ?”

“Department of gynecology, dịch ra là phụ khoa.”

Tường Vy hoàn toàn cụt hứng, muốn rút ngay nhưng không thể tỏ ra quá bất lịch sự, thế là cười hỏi: “Bệnh viện của anh và màng trinh chi phí hết bao nhiêu?”

Đối phương co rút cơ mồm, từ từ đứng dậy: “Xin lỗi, tôi nhớ ra hôm nay có việc phải đến bệnh viện.”

Đến khi anh chàng đáng thương đó bước vội ra khỏi quán cà phê, An Ninh không nhịn được nữa bèn phá lên cười: “Bà không tìm được một lý do nào nghe uyển chuyển hơn à?”

Tường Vy nhún vai: “Lý do uyển chuyển thì không có sức công kích. Bà nói xem, một thằng đàn ông, phụ khoa, bà già tôi cũng thật là...” Nói xong, cô phui phui tay đầy thương cảm, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, liền hỏi: “Đúng rồi, lần này bà đến thành phố G, em rể có bày tỏ gì không?”

“Cái gì?” An Ninh điềm nhiên.

“Thì kiểu như không cho bà đi hoặc là cứ dính lấy bà ấy? Có không?”

An Ninh nhìn vói về khinh bi: “Anh ấy rất rộng lượng, được chưa?” Nhưng, hai ngày trước khi cô đến đây có coi là luôn dính lấy cô không?

Tường Vy lắc đầu trầm ngâm: “Bà phải biết rằng, người đàn ông càng thần tiên thì càng có nhiều điểm ma quỷ! Phòng anh ấy chẳng phải có một người tên là Trương Tề sao? Hôm qua lên mạng là hỏi tôi ngay xem bà đi đâu? Lão đại của bọn họ nhàn rồi đi tìm bọn họ đánh bóng, cụ thể nguyên văn là “Khốn kiếp, trình độ như lão đại bọn tôi đánh sao lại hã hã hã!? Thua một trận là ra đi một tháng lương a a a! Có định để người khác sống nữa hay không đây! Chị dâu ở đâu rồi?””

An Ninh sa sầm.

Tường Vy tiếp tục nói theo giọng của Trương Tề: “Lão đại của chúng tôi từ trước đến nay chưa từng nắm tay ai bao giờ, chưa từng có chuyện nhận ra một bạn gái nào đó là ai dù chỉ cách mấy chục mét, giờ thì thường xuyên đến trường báo cáo đúng giờ, mẹ kiếp, năm ngoái còn không lên lớp quá mười tiết, lão đại với chị dâu trong sáng thật, trong sáng quá, tôi nói nhiều thế cô có hiểu không? Không có chị dâu bọn tôi rất buồn. Còn nữa, hắc hắc, có thể nhờ chị dâu giúp bọn tôi đòi tiền lại không?”

An Ninh hỏi yếu ớt: “Bao nhiêu?”

Tường Vy trả lời một cách đầy thông cảm: “Sáu nghìn.”

“...” Từ lão đại, anh cũng nhẩn tâm quá thể.

Lúc An Ninh và Tường Vy rời khỏi quán cà phê thì lại gặp Chu Hề, hai bên đều hơi bất ngờ, vẫn là Chu Hề phản ứng trước với nụ cười tươi bảo: “Ninh Ninh, dạo phố với bạn xong rồi à? Đã muốn về chưa?” Trên vai Chu Hề còn khoác hai túi đồ với quần áo, là nhãn hiệu mà học sinh hay mặc, còn có một số đồ trang sức dùng trong dịp Tết, khá là nhiều đồ khiến cô cũng có vẻ mệt.

An Ninh thấy thế do dự có nên cầm đồ hay không, cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, cuối cùng chỉ “Ừm” một tiếng, may mà có Tường Vy bên cạnh đứng ra giải nguy, nói với người đang đứng trước mặt: “Dì à, chúng cháu còn phải đi vài chỗ nữa, chúng cháu đi trước nhé!”

“Bà ấy chính là mẹ kế của bà à?” Chưa đi được mấy bước, Tường Vy đã vội hỏi.

“Ừ!”

“Xem ra cũng chẳng đến nỗi nào.”

“Đúng thế không đến nỗi nào.”

Thực ra, tính cách của bà mẹ kế với mẹ cô đều có gì đó giống nhau, thậm chí có lúc còn thấy dịu dàng hơn, nhưng An Ninh quả thực không biết phải xử sự, giao lưu với bà ấy thế nào.

Phảng phất trong ký ức, cô còn nhớ lần đầu tiên gặp Chu Hề, bà là thư ký của ba, trong đầu cô vẫn còn nhớ chiếc váy dài màu tím, bước đi thanh thoát trong tà váy bay bay.

Nhưng cô thư ký xinh đẹp ấy đã từng nói với mẹ cô: “Người anh ấy yêu là tôi, sao chị không tác thành cho chúng tôi?”

Vì sao? Vì sao có người cảm thấy có thể dùng danh nghĩa của chữ “yêu” để chia lìa một gia đình? Sao có thể biến một người vợ tào khang luôn sánh bước trên đường đời với người đàn ông đó trở thành một tảng đá vướng chân, ngăn cản cái gọi là tình yêu cao cả đó? An Ninh không thể hiểu nổi, chỉ

biết mẹ mình vì việc này mà sức khỏe ngày càng suy giảm, thậm chí xuất huyết dạ dày phải nhập viện, lúc ấy An Ninh chưa ý thức được việc đó nghiêm trọng thế nào, chỉ biết buồn rầu ở bên mẹ mình, không có ai khác, chỉ có cô.

Tình dậy, mẹ nói với cô: “Mẹ làm giáo viên mười mấy năm, lúc gục xuống không phải vì “con tằm đến chết hầy còn vương tơ” mà lại vì “nhi nữ tình trường” tranh trước tranh sau, thật là xấu hổ!”

Mẹ đồng ý ly hôn. Cô được tòa phán để cô ở với ba. Cuộc hôn nhân chấm dứt, điều duy nhất khiến bà khóc là con gái không thuộc về mình.

Ngày hôm đó, ba cô nhờ người đưa cô về thành phố G, người đó rất giống Chu Hề, ngũ quan ưa nhìn, đôi mắt biết cười, tất cả toát lên vẻ phong thái đại gia tự nhiên thiên thành. Cô lúc ấy cũng không biết sao nữa, tự dưng thấy ghét cay ghét đắng cái kiểu đạo mạo trang nghiêm đó... Cô khóc, quậy phá, không muốn rời xa nơi này, không muốn rời xa mẹ.

Những chuyện trước đây hồi tưởng lại có vẻ vụn vặt chi ly, tuy nhiên đó chẳng qua chỉ là chút cảm xúc không thoải mái, không làm sao gạt đi được.

Tường Vy thấy An Ninh mãi chẳng nói năng gì, kéo kéo cánh tay cô: “Meo Meo, em rề kia!”

An Ninh nhìn quanh một lượt, làm gì có Từ Mạc Đình, không khỏi cau mày nói: “Sao bà lại hù tôi?”

Tường Vy nắc nê: “Sao thấy Từ Mạc Đình lại hóa ra “hù” bà?”

An Ninh mặt hầm hầm giận dữ, nhưng bao nhiêu tâm tư tiêu cực cũng đã biến đi hết lúc nào mà cô không hay biết.

Tường Vy quàng eo Meo Meo: “Đi thôi, cùng tôi đến một nơi.”

“Còn gặp ai à?” An Ninh đau hết cả đầu: “Rốt cuộc bà hẹn mấy người?”

Tường Vy an ủi: “Yên tâm, người tiếp theo là con gái.”

Càng không yên tâm

Tường Vy ra bãi gửi xe lấy xe, xe đạp của cô để giữa một đồng ô tô, cảm thấy mọi người qua lại đều chú ý. Tường Vy vừa mở khóa xe vừa nói: “Meo Meo, bà có biết phòng bà có trộm không?”

An Ninh hồi hộp: “Bao giờ?”

“Hôm qua, Triều Dương bảo nửa đêm nửa hôm có người rờ rẫm vào phòng ăn trộm, kết quả là bị đánh cho nhập viện, haizz, bà nói thử xem tên trộm ấy cũng thật biết chọn chỗ quá đi, lão Thẩm có chứng chỉ vận động viên cấp hai cấp quốc gia chứ chẳng chơi!”

“... Ăn trộm cũng là một nghệ thuật”, vừa nói đến đó, An Ninh nhớ ra một chuyện: “Trường mình lên tiến sĩ, một giấy chứng nhận cấp quốc gia có thể thêm mười điểm phải không?”

“Bà nghe ai nói vậy? Làm gì có chuyện đó, lần trước Triều Dương đã đi hỏi giáo viên hướng dẫn, thêm điểm chỉ là chính sách cho đợt thi nghiên cứu sinh năm nay.”

An Ninh ngây người.

Tường Vy cau mày: “Chắc không phải có người muốn bán chứng nhận giả cho bà chứ?”

“Không phải vấn đề giả hay không giả...” mà là, sự lừa dối! Thất đức quá, thất đức quá. An Ninh nghiêng chặt rằng, Từ Mạc Đình... đúng là chẳng lương thiện gì.

Tường Vy vút khóa vào trong giỏ xe, thấy mặt An Ninh nhăn nhó, hỏi: “Chắc không phải bà bị lừa rồi chứ?”

An Ninh nói với giọng đều đều: “Tôi muốn về thành phố X”.

Lúc ấy bên cạnh có chiếc chiếc ô tô đang hạ kính xe xuống: “Người đẹp, đi đâu đấy, tôi chở hai người đẹp đi nhé!”

Tường Vy soi xem chủ xe là ai, chiếc xe thế nào, rồi cười nhạt: “Cảm ơn! Không cần đâu, tôi có xe rồi.”

Ra đến ngoài, An Ninh cười bảo: “Chiếc Mec cũng được đấy chứ!”

“Không được, tôi đang đợi quả Aston Martin!”

Người Tường Vy muốn đưa An Ninh đi gặp là Phó đại tỷ, theo cách nói của Tường Vy thì chị cô bỏ nhà ra đi, muốn nhờ An Ninh khuyên bảo vài câu. “Bà già tôi ngày nào cũng hỏi bà ấy xem đã được tăng lương chưa. Bà chị dạo này áp lực cũng lớn, ầm ĩ một hồi, tạch một câu: “Làm gái gọi rồi, lương tăng theo ngày”, thế rồi đi luôn.”

An Ninh ngần tò te: “Tôi biết khuyên thế nào? Tôi với chị bà cũng chẳng quen thân.” Mới gặp nhau có một lần, làm thế e là hơi đường đột.

“Không sao, chị ý thích bà lắm!”

Có liên quan trực tiếp gì đến thích hay không thích sao?

Nhưng hôm đó cũng không gặp được chị Tường Vy như dự tính, Tường Vy chắc hẳn “Bà ý đi giấc hơi rồi, mấy hôm trước thấy lưng bà lấm đốm cứ như con bọ rùa bầy đốm ấy. Đúng rồi, hôm nào bọn mình cũng đi giấc hơi đi, nghe đầu giúp thông khí hoạt huyết, cân bằng âm dương, cân bằng âm dương.”

“...” Cô muốn về thành phố X.

Thành phố X lúc này vẫn còn hơi lạnh, nhưng vẫn có mặt trời, cuối tuần Từ lão đại vẫn dắt theo mèo con đi tản bộ, người đi lại trên con đường rừng nhỏ nhỏ thênh thang vẫn ngó nhìn chàng trai tuấn tú và con mèo đen đáng yêu đang lon ton dưới chân.

Từ Mạc Đình ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh đường, chú mèo cũng ngoan, thấy thế nhảy lên cuộn tròn mình lại, liếm liếm lông trên lưng nó rồi “meo” một tiếng với chủ. Mạc Đình mỉm cười: “Mày cũng thật biết phối hợp với tao, không giống ai đó...” Vừa nói vừa vuốt ve anh bạn nhỏ. Đúng lúc chuông điện thoại kêu, Từ Mạc Đình nghe máy, đối phương bảo: “Lão đại, chơi bóng đi”, vẫn là lão tam đã thua tiền chơi bóng.

Người đang phơi nắng uể oải nói: “Không rảnh.”

“Làm gì mà không rảnh? Chị dâu thì không có ở đây.” Quả này không lấy lại tiền quyết không buông tha.

Từ Mạc Đình lìm dim mắt, có cảm giác đánh trúng hồng tâm: “Cậu còn tiền không?”

Mẹ kiếp, si nhục người khác! Lão tam câu quá bèn tung tuyệt chiêu: “Tôi có một tấm ảnh của chị dâu.”

Từ Mạc Đình cười cười: “Ảnh của cô ấy, cần tôi có thể tự chụp.”

Lão tam cười cười: “Hi hi, ảnh trong tay tôi là ảnh chụp chị hồi năm thứ nhất, mười chín tuổi, mười chín tuổi đấy, lão đại chụp được không, chụp nổi không? Ha ha ha ha!”

Mạc Đình hừ một tiếng: “Muốn chết à?”

Chiều hôm ấy, trên đường về nhà, An Ninh nhận được một cú điện thoại của người lạ: “Chị dâu! Bao giờ thì chị về thếêêê...?”

Không giống giọng Trương Tề. Ai thế nhỉ, nghe giọng quen quen.

An Ninh bước vào cửa, Chu Hề đã về nhà, đang lúi húi trong bếp làm cơm tối, nghe thấy tiếng liền thò đầu ra: “Ninh Ninh, về rồi à?”

“Dạ, bà đâu ạ?”

Chu Hề cười, nói: “Đang ở trong phòng, cơm cũng sắp xong rồi, con gọi bà xuống ăn cơm nhé.”

Bà đeo cặp kính lão, đang xem kinh kịch. An Ninh bước lên ngồi xuống bên giường, bà kéo bàn tay cô cháu gái còn lạnh đưa vào trong chăn. “Cháu vẫn không thích người nhà họ Chu à?”

An Ninh lắc đầu chậm chậm: “Cũng không phải là không thích ạ!”

Bà vỗ vỗ lên vai cô, nói: “Không thích cũng không cần miễn cưỡng, suy cho cùng, có một số người trong cuộc đời cháu chỉ là khách qua đường. Haizz, mà mấy năm nữa bà cũng thực sự trở thành khách qua đường với cháu rồi.”

“Bà sống lâu muôn tuổi.”

Bà cười to: “Thế cho bà vay mấy lời tốt lành của cô cháu vàng cháu bạc vậy!”

Ăn cơm xong, An Ninh ngồi xem ti vi với bà và Chu Hề một lúc thì về phòng. Vừa mở máy tính ra đã thấy Mạc Đình online, đúng là chuyện ngàn năm khó gặp. An Ninh nghĩ một lúc rồi gửi cho anh biểu tượng mặt cười.

Từ Mạc Đình: “Webcam”

An Ninh: “= =! Lên mạng cái đã web với chẳng cam, phù phiếm! Đúng là bi kịch.” Cô đánh máy còn nhanh hơn tốc độ suy nghĩ.

Rất cuộc thì webcam cũng được bật lên, hai người ba, bốn ngày chưa gặp mặt, nhìn thấy anh, An Ninh phát hiện mình có cảm giác rất nhớ người đó. Ở nhà, Từ Mạc Đình ăn mặc rất thoải mái, đúng kiểu ở nhà, không phải áo ni thì là áo thun. Tướng mạo tính cách anh đều lạnh như băng, ăn mặc lại thích chất liệu ôn hòa, màu sắc cũng ôn hòa.

An Ninh thở dài một tiếng: “Lâu rồi không gặp.”

Từ Mạc Đình hơi nhướng mày: “Đúng là lâu lắm rồi.”

“Haizzzz... Gần đây anh bận lắm hả?”

“Nhờ phúc của em...”

“...” Cảnh giới này cô có tu luyện cả đời cũng không đạt được.

Hai người nói chuyện nhí nhảnh một lúc, nhớ đến cú điện thoại lúc trước với mấy lời kể của Tường Vy, An Ninh hỏi bóng gió: “Mạc Đình, Trương Tề là người thành phố X à?”

“Trương Tề và lão tam đều là người ở đây.”

“Ồ, anh đi cá cược à?” An Ninh vốn định khéo léo hỏi từng chút một, ban đầu là: “Anh đi chơi bóng với Trương sư huynh à?” Sau đó sẽ hỏi: “Bọn anh ai chơi thua sẽ bị phạt đúng không?” Cuối cùng sẽ hỏi: “Phạt gì vậy?” Thế mà...

Từ Mạc Đình xem chừng đã bỏ ra bàn, đôi mắt có vẻ cười cười nhưng giọng điệu vẫn bình thản: “Thực ra, muốn trả lại tiền cũng không phải là không được.”

An Ninh ngẩng đầu lên: “Hử?”

“Người anh thích... trả nợ bằng cả tấm thân.”

Từ lão đại, kiếp trước anh là thổ phi hay sao? Tự nhiên thì thầm: “May mà anh không ở đây.”

“Nếu phu nhân đã có lời mời, vậy thì... ta đến nhé!”

Mãi lâu sau đó An Ninh cũng không có phản ứng gì, lúc định thần lại, đối phương đã nói: “Không còn sớm nữa, em ngủ sớm đi.”

Làm sao mà ngủ được chứ?!

Đêm ấy, An Ninh mất ngủ, lăn qua lộn lại trần trọc băng khuôn, đến khi ngủ được thì gặp ác mộng, một con sói xám bước tới nói với con thỏ trắng: “Muốn ta cho ngươi cả rôt cũng được, ngươi phải cho ta cắn ngươi một miếng.”

Meo Meo đáng thương quên mất rằng, thực ra, suy cho cùng món nợ cá cược đó vốn chẳng liên quan gì đến cô cả.

An Ninh cứ nơm nớp mất hai ngày, cuối cùng thì cũng sống yên bình lặng. Chỉ là bất giác hoài nghi không biết có phải Từ Mạc Đình đang trêu chọc mình?

Ngày thứ ba, Tường Vy gọi điện báo cô ra ngoài, nói là đã phát hiện ra tung tích bà chị cả.

Lúc bước ra cửa thì gặp bà đang ngồi phơi nắng. Bà cười hà hà bảo: “Ninh Ninh, hôm nay ăn mặc đẹp thế, có phải là đi hẹn hò không?”

An Ninh nhoèn miệng cười: “Bà nghĩ nhiều quá, cháu đi gặp bạn thôi.”

Hẹn gặp Tường Vy ở một bến xe bus trong thành phố, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng thân quen đang nghe điện thoại lướt đến: “Xin lỗi! Chị gọi nhầm số rồi, tôi không quen anh ta. Cái cô này thật là, tôi nói rồi, tôi không quen bác sĩ nào cả.” Càng ngày càng hết kiên nhẫn, cũng không biết bên kia nói những gì, Tường Vy đã chạy đến nơi, vỗ vào vai An Ninh, nói một mạch: “Mẹ kiếp, chúng tôi còn chưa ngủ dậy, đang bận, anh ấy không rảnh nghe điện thoại của cô.”

Đám người đợi xe xung quanh đều ngoái cổ lại nhìn, An Ninh vẫn bình thản cười ý nhị, đúng là đạt đến cảnh giới...

Tường Vy sẫm soi An Ninh từ trên xuống dưới: “Cô nương, đẹp đấy!”

“Chứ còn gì nữa.”

Nghe đâu, chị cả Tường Vy mấy hôm nay ở một khu gần trung tâm thành phố, hai người vừa bước đến cổng khu đã nghe thấy tiếng cãi cọ ầm ĩ từ phía vườn hoa. An Ninh và Tường Vy nhìn theo hướng phát ra tiếng cãi cọ, chỉ thấy một nam một nữ đang chửi nhau, nhân vật nữ chính là Phó đại tỷ: “Anh tưởng anh kiếm được nhiều lắm đây hả, còn không bằng tôi kiếm”

Nhân vật nam bị nói cho đỏ mặt tía tai, ngượng quá hóa cục, ngay giữa chốn đông người định sấn đến tát cho Phó đại tỷ mấy tát. Nhưng động tác của Tường Vy nhanh hơn, xông đến từ phía sau đập cho anh ta một phát: “Chị tao mày cũng dám đánh! Tao đánh cho mày chết!” Nói xong lại bồi thêm hai cú, người hiếu kỳ xúm lại ngày càng đông: “Nhìn gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy đánh lộn bao giờ à?”

“...”

Nhân vật nam kia đã lồm ngồm bò dậy, phun ra một câu tục tĩu “Mẹ mày chứ!”, rồi định xông đến đánh Tường Vy. Lúc này, chị cả Tường Vy lại từ phía sau đập cho anh ta một đập.

Cục diện này An Ninh không biết là nên lo lắng hay nên cười, còn anh chàng kia thì hình như bị đánh đau nên sôi máu, xô Tường Vy ngã rồi quay ra ầu ầu với bà chị. Chị Tường Vy suy cho cùng cũng chỉ là phụ nữ, chẳng mấy chốc đã ở thế hạ phong. Tình hình có vẻ khó thu xếp, An Ninh nhìn thấy ở chỗ cửa sắt có một cái gậy, nghĩ ngợi gì đó, cô nhặt lấy cây gậy phang một phát, cũng từ phía sau anh ta.

Mọi người xung quanh đều nhìn cô, anh chàng kia cũng chỉ kịp nhìn cô một cái rồi gục luôn.

Cũng không biết ai đã báo cảnh sát, lúc anh ta gục xuống cũng là lúc cảnh sát đến hiện trường.

Sau đó, lần đầu tiên trong đời An Ninh đến Sở cảnh sát.

Trong căn phòng hai mươi mét vuông, bày mấy chiếc ghế dài, ở giữa là một chiếc bàn vuông. Trong phòng, ngoài ba người họ ra, còn có hai nam, một nữ.

“Xin lỗi em gái nhé, khiến em bị liên lụy.” Phó đại tỷ ngồi xuống bên cạnh An Ninh, vỗ vỗ vào vai cô.

An Ninh cười cười: “Coi như cũng được biết sự đời.” “Biết mà, chị đã bảo em rất thú vị mà!”

Tường Vy lúc ấy đang đứng ở cửa ngõ nghiêng bên ngoài, quay lại hỏi: “Chắc không giam giữ chúng ta thật đây chứ? Chỉ là đánh nhau thôi mà!”

Người nam trong phòng đang cúi đầu bỗng ngẩng lên nhìn Tường Vy: “Lần đầu vào đây đúng không? Bảo người nhà chuẩn bị tám trăm tệ đi, rồi cầu cho người bị cô đánh không tố cáo cô, chứ nếu không đi tù cũng có khi!”

“Không phải chứ?” Tường Vy và An Ninh nhìn nhau. Chị Tường Vy lúc này lại tỏ ra khá điềm tĩnh: “Không sao, chị có người đỡ!” Nói xong lời điện thoại ra gọi.

An Ninh ngồi mãi thấy cũng bứt rứt, định lấy điện thoại ra xem tin tức, kết quả là không lên được mạng, khóc ròng. Tin hiệu ở Sở cảnh sát sao còn kém hơn cả miền núi thế này? đành quay sang gửi tin nhắn. Tin nhắn gửi đi chưa được nửa phút thì điện thoại đã gọi đến.

“Có chuyện gì thế?” Giọng của Từ Mạc Đình không nhanh không chậm, không khác gì mấy so với bình thường.

“À, không sao.” Tin nhắn của cô lúc trước là: “Em đánh nhau, đang ở Sở cảnh sát, không lên mạng được.” Ý cô muốn nói chủ yếu là: Sở cảnh sát mà không lên được mạng, đúng là cơ quan nhà nước.

“Thế có bị thương không?”

“Không sao, không sao.” An Ninh hoàn toàn không muốn anh phải lo lắng, hơn nữa đây chính xác là một vụ việc nhỏ nên mới nói với anh, coi như là báo cáo tình hình.

Mạc Đình hơi trầm ngâm: “Em làm người khác bị thương à?”

Ách! Khá là xấu hổ: “Ừ, đúng.”

Đối phương ngừng lại hai giây, “Ừ” một tiếng: “Thế thì không sao.”

An Ninh nhìn lên trần nhà, làm sao cô có cảm giác cứ giống như... “giúp Trụ Vương làm điều bạo ngược” vậy?!

Nói thêm mấy câu với Mạc Đình, đối phương hình như cũng không lo lắng nữa, An Ninh cúp máy, thấy chị cả Tường Vy đang ném điện thoại: “Bình thường bốc phét cứ gọi là lên trời, quen biết hết cục trưởng nọ, quan chức kia, đến lúc có chuyện thì chẳng thấy quen biết ai, quen mỗi tay lái xe quèn! Đồ vô tích sự!”

Tường Vy nói: “Hay là mất chút tiền là xong thôi.”

Chị cả không đồng ý: “Cần gì phải mất tiền, mình đâu có sai, gã dê tiện kia thật là không biết phải trái mà, chưa đánh cho nó tìm răng dưới đất là may cho nó rồi. Hơn nữa, nếu đút tiền chẳng phải là góp phần làm tăng thêm hiện tượng tiêu cực trong xã hội sao?”

Tường Vy chỉ còn biết cười khổ: “Thế làm sao? Kiểu gì cũng không thể để bị giam giữ, ra ngoài mà có “vết” là không tìm được người yêu đâu.”

An Ninh hỏi: “Hay để tôi tìm người thử xem?”

Chị cả quay đầu: “Em quen người của Sở cảnh sát à?”

“Cũng không phải Sở cảnh sát... nhưng cũng là quan chức.”

Người An Ninh tìm là Chu Cẩm Trình, tuy trong lòng thấy không thoải mái, nhưng chuyện này còn có cả chị em Tường Vy vướng vào, cảm xúc cá nhân đành phải xếp sau thôi, với lại quan chức mà cô quen biết cũng chỉ có anh ta.

Đối phương hỏi cặn kẽ về quá trình sự việc, An Ninh kể đến đoạn dùng gậy đánh ngất đối phương, Chu Cẩm Trình ở đầu dây bên kia hình như cười.

Đang gọi điện thì có viên cảnh sát bước vào nói là phải lấy lời khai, ai trước đây, chị cả bèn lên trước.

“Mấy người dính vào vụ gì?” Người nữ không quen biết trong phòng giam đã để ý đến bọn họ ngay từ khi bọn họ bước vào phòng.

Tường Vy nhún vai: “Àu ồ.”

“À, không giống.”

An Ninh lắc lắc đầu, hỏi: “Thế giống cái gì?”

Đôi phương nói: “Phần tử trí thức.”

Tường Vy cười ngay: “Bà chị đúng là có con mắt tinh đời, bọn tôi chính là những nhà khoa học tương lai.”

An Ninh lặng lẽ quay đầu nhìn vào góc tường.

Vừa đến lúc An Ninh phải đi lấy lời khai thì Chu Cẩm Trình đến, nhìn thấy người đang cần mình nhưng Chu Cẩm Trình không vội bước đến gặp cô ngay mà bắt tay hàn huyên với một lãnh đạo Sở cảnh sát đang đi ra từ trong văn phòng.

“Hóa ra là con gái của Bí thư Lý.”

Chu Cẩm Trình cười: “Còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện.”

“Thực ra anh Chu không đến thì chúng tôi cũng sắp phải thả người, cấp trên gọi điện đến, người nhà họ Từ, anh bảo tôi phải... Haizz, thực ra cũng là việc nhỏ thôi, bệnh viện đã gọi điện đến thông báo người bị đánh cũng không có gì đáng ngại. Bên tôi làm xong trình tự, cái gì cần hỏi thì hỏi, hỏi xong là bọn họ có thể đi.”

Chu Cẩm Trình gật đầu, bắt tay người đó lần nữa: “Cảm ơn anh!”

Ra khỏi Sở cảnh sát, chị cả cảm ơn Chu Cẩm Trình, Tường Vy với An Ninh làm một ám hiệu tay với nhau là tối nay liên lạc rồi chị em họ bắt xe đi luôn.

An Ninh theo sau Chu Cẩm Trình một đoạn: “Việc hôm nay, cảm ơn anh!”

Chu Cẩm Trình nhìn cô, nói: “Tôi đưa em về nhà nhé!”

An Ninh cũng không nói gì thêm, về đến nhà tắm xong thì điện thoại kêu, là Tường Vy. Mân chào hỏi xã giao được bỏ qua, Tường Vy đi vào chủ đề chính: “Ông cậu của bà cũng lợi hại nhỉ?”

“Ừ!” Cô vừa lau khô đầu vừa trả lời qua loa.

“Meo Meo à, chị tôi bảo tôi hỏi bà, cậu bà đã có người yêu chưa?”

“Haizz!”

Tối hôm đó, Lý Khải Sơn về nhà ăn cơm như thường lệ, thời gian này ông luôn tìm con gái nói chuyện. An Ninh từ trên tầng đi xuống thì thấy Lý Khải Sơn đang bước vào cửa, còn có cả Chu Cẩm Trình lúc trước về cùng cô. Cô nghĩ, lát nữa sẽ cùng bà ra ngoài đi dạo.

Đang ngồi trên ghế sofa, thấy An Ninh đi xuống, bà nội liền đứng dậy dắt tay cô cháu gái với nụ cười hiền hòa: “Đói chưa? Hôm nay bà với đi Chiêm đi siêu thị mua nhiều đồ ăn lắm, toàn là thứ cháu thích ăn cả đấy.”

“Cảm ơn bà!”

Lý Khải Sơn thấy bà coi cháu như bảo bối, lắc đầu bảo: “Đã từng ấy tuổi đầu rồi, bà còn coi nó như trẻ con.” Bà đâu có để ý mấy lời đó, cười hà hà bảo: “Tôi chỉ có cô cháu gái này, không thương nó thì thương ai?”

An Ninh theo bà ra ngồi trên sofa, Chu Cẩm Trình ngồi ở chỗ cách cô không xa. Cô và cậu trẻ xưa nay vốn chẳng hòa hợp, chủ yếu là vì trước đây có chuyện không mấy vui vẻ. Nhưng hôm nay dù sao người ta cũng đã giúp mình, An Ninh chào một câu: “Cậu!” Đôi phương khẽ gật đầu. Lý Khải Sơn với Chu Cẩm Trình nói chuyện một thôi một hỏi về công việc mới chuyển sự chú ý sang cô: “Sang năm con có dự định gì chưa?”

“Thì tiến sĩ ạ.”

Chỉ mới nói thế, tất cả mọi người đang ngồi đều quay ra nhìn cô. Bà nội cũng ngạc nhiên: “Sao cơ? Ninh Ninh lại đi học tiếp à?”

Lý Khải Sơn nói: “Học nhiều chưa chắc đã hữu dụng.”

Trong lòng An Ninh cũng hiểu, ba cô sẽ không dễ dàng đồng ý để cô đi học tiếp, đang định mở lời thì Chu Cẩm Trình ngồi bên cạnh đã cười nói: “Chuyên ngành của Ninh Ninh nếu học tiếp được tiến sĩ thì còn gì tốt hơn nữa, đã là khoa Lý hóa, bằng cấp là yêu cầu cứng mà.”

An Ninh ngăn người, có đôi chút không lý giải nổi.

Lý Khải Sơn rõ ràng là không tán thành: “Con gái không cần học cao quá.”

Bà nội bảo: “Ninh Ninh muốn học, cứ để nó học.”

“Ông, bà, có thể ăn cơm được rồi.” Di Chiêm bắt đầu bê từ trong bếp ra một món ăn, An Ninh đứng dậy giúp, cũng là để không khí đỡ căng thẳng. Chỉ là cô không hiểu sao Chu Cẩm Trình vừa nãy lại nói đỡ cho mình?

Lúc ăn cơm, bà toàn nói về đạo Phật, Lý Khải Sơn cũng không tiện nói gì thêm với con gái. “Kẻ giữ chữ tín thì trong nhà được an hòa, phúc lành tự nhiên giáng chiếu, chứ tuyệt nhiên không phải là thứ thần thánh ban cho.” Rồi bà lại cười nói: “Mấy đứa đều còn trẻ, phải ngộ thêm mấy năm nữa mới hiểu được.”

An Ninh cười hỏi: “Bà à, đây là câu ông A Nan nói phải không ạ?”

“Đúng, đúng!” Bà ngạc nhiên, tươi như hoa bảo cháu gái: “Người sống trăm tuổi mà chẳng hiểu lẽ sinh tử, chỉ bằng sống một ngày mà giác ngộ.”

“Ừm. Bà ơi, nghe nói A Nan tuần tú đến mức mà người và thần đều ganh ghét phải không bà?”

“...”

Cô lại khiến bà một phen sững sờ, nhưng nhìn thấy Chu Cẩm Trình ở phía đối diện đang nhìn mình cười đầy ý nhị, An Ninh hang giọng rồi cúi đầu xuống ăn tiếp.

Di Chiêm chạy đến bảo: “Ninh Ninh, có người tìm đấy.”

An Ninh “ạ” một tiếng, tự nghĩ, giờ này không biết còn ai tìm mình?

An Ninh đứng dậy, đi ra hành lang: “Di Chiêm, ai kiếm cháu vậy?”

Di Chiêm dắt con chó lớn vào nhà, mặt mũi tươi cười chỉ ra cổng vườn hoa: “Kia! Thật là một anh chàng đẹp trai!”

An Ninh nhìn theo, thấy một chiếc xe trắng đỗ cạnh hàng rào, có một người đứng cạnh xe, diện bộ quần áo nhả nhặn, phong độ phi phàm.

An Ninh thật không dám tin vào mắt mình, đến khi trấn tĩnh lại, liền lập tức chạy ra: “Sao anh đến đây vậy?”

Khuôn mặt của Từ Mạc Đình trước nay nếu chỉ nhìn thì khó mà biết được tâm tư, anh vuốt đôi má cô: “Anh đến đòi nợ.”

An Ninh nhớ lại chuyện “Đền đáp bằng cả tấm thân” mấy ngày trước, mặt đỏ sặc!

Sau khi đã ngắm cô no nê, Mạc Đình mới từ từ nói: “Anh đến thăm em, hình như em không vui?”

Đối với tội mà người khác muốn gán cho mình, giờ đây An Ninh đã có thể ung dung ứng đáp: “Nhìn thấy anh, em vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng rất vui, rất rất vui.”

Trong mắt Mạc Đình như ánh lên điều gì đó, anh nói: “Nếu đã như vậy thì thêm một chút “vui” đi!”

Đó là một nụ hôn cháy bỏng, đem theo bao nhiêu những nhớ nhung chất chứa. An Ninh căn bản chưa kịp phản ứng gì thì như có dòng điện chạy qua người cô, khiến cô rùng mình, đang muốn mở miệng nói thì chiếc lưỡi ướt át nhân lúc không phòng bị đã đưa sâu vào nuốt trọn tất cả ngôn từ của cô. Từ Mạc Đình hơi nghiêng người khiến lưng của An Ninh như bị dính chặt vào chiếc xe, chiếc cổ xinh xắn bị đôi tay anh vít xuống, khiến cô chẳng còn chút không gian nào để cử động nữa. Một mùi đàn ông thanh tân nóng bỏng bao vây lấy cô, đôi môi gắn chặt, cảm giác như không thể thở được. Cũng không biết trải qua bao lâu, đôi phương dần dần thả lỏng ra, điểm lên những chiếc hôn dịu nhẹ, rồi trở lại về thanh lịch thường thấy.

Anh nói bên tai cô: “Anh chưa ăn cơm tối, không phiền thì đi với anh một chút.”

Tâm trí bị mê hoặc, Meo Meo gật đầu như người máy.

Từ Mạc Đình nở nụ cười, nhìn ra sau lưng cô: “Thế thì em nói với người nhà một tiếng đi.”

An Ninh quay đầu lại, thấy Di Chiêm vẫn chưa dắt con chó vào nhà, di thấy cô nhìn mình nên cũng ngại vì cái bộ điệu sấm soi của mấy bà, mấy mợ nhìn hai đứa bên giả vờ cúi xuống ve vuốt con chó lớn.

An Ninh hai má ửng hồng, quay lại nhìn người trước mặt mình, sau đó nói với vẻ ầm ức: “Anh không chọn được chỗ nào không có ai hay sao?”

Từ Mạc Đình nhìn thẳng vào đôi mắt người yêu đang long lanh, nhướn môi: “Em nói phải.”

Vừa nói gì vậy... An Ninh cảm thấy ở lâu bên Từ Mạc Đình, bản thân thành ra nhiều khi không đúng nữa.

“Nói tạm biệt.” Từ Mạc Đình nhẹ nhàng vuốt lên đuôi tóc của cô.

An Ninh liếc anh một cái, quay đầu lại nói khẽ với dì Chiêm: “Dì ơi! Cháu đi với bạn một lát, về muộn một chút ạ!”

“Đi đi, đi đi!” Dì Chiêm mặt mày hớn hớn, chỉ thiếu nước vẫy tay xua đi.

Dì à, trông ưa nhìn không có nghĩa là không hiếp đáp người già trẻ nhỏ đâu =!

Ngồi lên xe rồi An Ninh mới nhớ đến một chuyện, bèn quay sang hỏi người ngồi bên cạnh: “Anh có muốn vào trong gặp người nhà em một chút không?”

Từ Mạc Đình nói: “Nếu là gặp chính thức, anh muốn gặp mẹ em trước.”

An Ninh ngẩn ngơ, nhìn anh đầy xúc động, ồ, hình như cô càng ngày càng thích anh hơn.

Sau khi xe đã đi xa, dì Chiêm tươi cười chạy vội vào trong nhà, nhìn thấy bà nội đang đồ thức ăn thừa trong bếp bèn vỗn vỗ: “Bà à, vừa này bạn trai của Ninh Ninh đến đây!”

Bà húng hắng một tiếng, hỏi: “Ai đến?”

“Bạn trai của Ninh Ninh, khôi ngô tuấn tú lắm, tôi chưa từng thấy ai đẹp trai như vậy, đứng cùng Ninh Ninh thật là xứng đôi vừa lứa.” Nói đến đây, khuôn mặt dì Chiêm tuổi đã ngoài bốn mươi lăm đỏ cả lên: “Còn ôm nhau, hôn nhau nữa cơ, thanh niên bây giờ cũng thật là bạo quá cơ!”

Bà nội vội chạy đến bên cửa sổ thò đầu ra nhìn: “Người đâu?”

Dì Chiêm chạy đến đỡ lấy bà, cười bảo: “Đi chơi rồi, đôi bạn trẻ mà.”

Bà nội cũng cười: “Đến com cũng đã ăn xong đâu. Dì xem, cậu trai đó có đáng tin không?”

Dì Chiêm gạt đầu lia lia: “Nhìn là đã biết con nhà tử tế, được dạy dỗ đàng hoàng, rất lễ phép, lúc nói chuyện với tôi cũng rất khách sáo.”

“Con nha đầu này sao không dắt vào cho tôi xem thế nào chứ?” Nói xong bà như cảm thấy thấp thoáng có gì đó mất mát: “Chóp mắt mà Ninh Ninh nhà ta đã tuổi yêu đương, tôi vẫn còn nhớ cái dáng vẻ hồi nó mười một tuổi, để bím đuôi ngựa đi học khiêu vũ như thế nào đấy.” Trong lòng bà có gì đó tự hào, lại có gì đó như không nữa.

“Bà ơi, đó là việc đáng mừng mà, với lại bảo đảm sau này cháu chất của bà, đứa nào đứa nấy cũng đều xuất sắc cả.” Lúc này, dì Chiêm nhìn thấy Chu Cẩm Trình đang mang bát đĩa vào trong bếp bèn chạy đến đón hộ: “Anh Chu, cứ để đây tôi dọn cho.”

“Không sao đâu ạ!”

Chu Cẩm Trình đi ra xoa xoa đôi chân mỏi, trong phòng khách, Lý Khải Sơn đứng dậy nói: “Cẩm Trình, nếu không vội thì nói chuyện với anh một chút.”

Đến thư phòng, Chu Cẩm Trình vừa ngồi xuống đã chủ động nói rõ: “Anh muốn nói chuyện học tiếp của An Ninh à?”

Lý Khải Sơn: “Học tiến sĩ, hừm, học rồi thì có tác dụng gì chứ!”

Chu Cẩm Trình mở lời: “Anh đã từng nghĩ chưa, có lẽ An Ninh không thích hợp với cuộc sống quá cần cù tận tụy...”

Lý Khải Sơn quay đầu nhìn anh ta: “Cẩm Trình, anh bảo cậu quan tâm đến nó, giúp được gì thì giúp nó, chứ không bảo cậu đứng về phe nó.”

Chu Cẩm Trình khẽ gạt đầu, không nói thêm gì nữa.

Lý Khải Sơn: “Cậu cũng biết anh luôn mong nó quay về, Ninh Ninh là con gái duy nhất của anh, những gì anh có thể cho nó là trải sẵn cho nó một con đường, nó cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi. Trước đây thì anh cũng để nó tự sống cuộc sống của nó, nhưng từ nay về sau, anh tuyệt đối không để nó tiếp tục như vậy nữa.”

Năm đó sau khi ly hôn, căn nhà cũ ở thành phố X và phân nửa tài sản đã chia cho người vợ cũ, công việc cũng xin điều đến thành phố G, Lý Khải Sơn cái gì cũng có thể nhường, nhưng con gái nhất thiết phải theo bố, phải mang họ Lý của ông, về điểm này thì chẳng nghi ngờ gì, mà lúc ấy tòa cũng đã phán quyết cho Ninh Ninh theo bố, nhưng con gái yêu quý không may bị tai nạn xe cộ phải nhập viện, suýt chút nữa thì bị mù.

Hai tháng nằm viện cô chẳng nói lấy nửa lời, câu đầu tiên nói ra là: “Con muốn ở với mẹ.”

Câu nói ấy khiến ông nghẹn lòng, bứt rứt, ông là một người cha, cũng hy vọng con gái quán mình một chút... nhưng cuối cùng đành phải nhường bộ, đợi con gái lớn một chút, hiểu chuyện rồi sẽ đưa về thành phố G, nhưng không ngờ con gái không hề có ý định quay về với ông, còn mẹ đẻ thì mặc kệ để con gái thích sống sao cũng được.

Mấy năm trước còn có thể nói do con cái chưa khôn lớn, nhưng đến giờ vẫn như thế, con gái không hiểu gì thế thái nhân tình, không có những kế hoạch tương lai, mãi như thế, ông thật sự không thể chấp nhận được.

Lý Khải Sơn ý tứ sâu xa nói: “Cầm Trình, anh tin tưởng cậu, không chỉ vì quan hệ thân thích mà còn vì anh xem trọng năng lực của cậu.”

Chu Cầm Trình cười: “Em biết.”

“Chị cậu mấy năm nay chung sống với anh cũng chẳng dễ dàng gì. Anh bảo Ninh Ninh gọi cậu một tiếng “cậu” nó cũng gọi rồi, nhưng từ đầu đến cuối không chịu gọi Chu Hề một tiếng “dì”, tuy chị cậu không nói ra nhưng anh biết trong lòng chị cậu rất khó chịu. Năm xưa anh không để chị sinh con là vì muốn bù đắp cho Ninh Ninh, nhưng như thế cũng là không phải với Chu Hề, anh muốn chị cậu coi Ninh Ninh như con đẻ, nhưng con bé thì...”

Lý Khải Sơn cầm tờ trên bàn sách lên một tấm ảnh trẻ con, xinh đẹp dịu dàng, mắt sáng long lanh, miệng cười má lúm như hoa nở, nói: “Cậu nói xem, Ninh Ninh ngoan thì ngoan thật, nhưng tính tình lại lạnh lùng, đã không thích ai thì không bao giờ biết quan tâm, ngay đến cả ông bố như anh nó cũng chẳng để tâm mắt rồi.”

Chu Cầm Trình lặng lẽ không nói, trong ánh mắt hiện lên vẻ hồ hững hồ hồ.

Từ Mạc Đình tìm chỗ đỗ xe, An Ninh vào trước tìm chỗ.

“Xin hỏi có mấy người ạ?”

“Hai người.” Cô đang định đi vào cửa trong, bên cạnh có người bước vội qua An Ninh, hai người chen nhau, người phụ nữ kia nhìn An Ninh, gắt: “Lộn à, không biết nghiêng người mà đi sao?”

An Ninh cau mày: “Tôi có phải là cua đâu.”

Hai nhân viên phục vụ đứng cạnh đó được phen cười sung sướng.

Người kia bực tức thấy rõ: “Cười cái gì? Thái độ phục vụ của mấy người kiểu gì thế hả?”

Nhân viên thấy vị khách này thể hình rõ ràng là “đầy đà” hơn An Ninh n lần, thực sự cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng vẫn đơn giản chào hỏi: “Xin hỏi có mấy người ạ?”

Đối phương liếc xéo An Ninh một cái rồi mới quay sang nói với nhân viên: “Có người đặt chỗ rồi, dẫn đường đi!” Nói xong ưỡn ẹo đi vào trong.

Còn An Ninh được nhân viên phục vụ tận tình tìm một chỗ khá ổn cạnh cửa sổ, nhưng vừa mới ngồi xuống đã nhìn thấy người phụ nữ kia đang ngồi cách đó hai bàn.

An Ninh “á” lên một tiếng, bởi vì người ngồi đối diện với chị ta nhìn rất quen, là ai nhỉ?

An Ninh thấy lạnh hết má, ngược mắt lên nhìn thì ra là Từ Mạc Đình, bàn tay anh áp vào má trái cô rồi mới ngồi xuống đối diện.

“Ngó nghiêng gì đấy?”

An Ninh nghĩ người này lại sắp tìm cớ để trêu mình. Cô âm thầm phòng bị.

Từ Mạc Đình rót trà cho An Ninh: “Phu nhân, mời nhé!”

“Được thôi!”

“...”

Lúc đồ ăn mang lên thì điện thoại của cô đổ chuông, nhìn số rất quen: “Xin chào!”

“Chị dâu, tôi hết tiền ăn cơm rồi!”

= =!

Bên cạnh có tiếng chửi: “Lão tam! Chúng ta không đòi tiền chị dâu, phải nói cho rõ, nhờ chị dâu giúp khiến lão đại XXOO!”

“...”

“Đứng đứng!” Lão tam tiếp tục than vãn: “Chị dâu, bao giờ chị mới về? Lão đại tàn độc ghê gớm, đến một con đường lùi cũng không chừa cho bọn này. Lão ăn thịt người không thêm nhả xương...”

Điều vô giương oai sau lưng người khác, âm lượng tự nhiên rõ ràng, vì thế, ngồi cạnh cũng nghe thấy tiếng trong điện thoại của đối phương, Từ Mạc Đình cầm máy từ tay của An Ninh.

Đối đối phương kể lể ai oán ba phút đồ ăn cũng đã mang hết lên, lúc này Từ Mạc Đình mới từ từ nói: “Yên tâm, lúc về tôi sẽ “hoàn trả” gấp bội.”

“... Tôi là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại đang gọi điện thoại...” Giọng của lão tam xa xa dần.

An Ninh mím môi nhin cười nhận lại điện thoại.

“Lần sau bọn họ gọi đến em cứ mặc kệ đi.”

An Ninh rót cuộc cũng cười thành tiếng: “Nhưng vui mà...”

“Vui bằng anh không?” Có người cau mặt lại.

An Ninh nhìn anh, miệng lẩm bầm: “Anh mà sinh ra vào thời cổ đại, chắc chắn sẽ là một giáo chủ mà giáo giết người không chớp mắt.”

Từ Mạc Đình cười: “Phu nhân quá khen rồi!”

Từ Mạc Đình ăn uống lúc nào cũng từ tốn chậm rãi, An Ninh đã ăn rồi nên chỉ cùng ngồi uống trà, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, hoặc nhìn người ngồi đối diện. Từ Mạc Đình mặt mũi sáng sủa, nhưng vì dáng vẻ lạnh lùng quá nên khiến người ta có cảm giác lạnh lạnh, nhưng... vẫn đẹp trai như thường. An Ninh cảm thấy cả khuôn mặt anh đâu đâu cũng thanh rạng như vàng trắng thu. Hay là, người ta luôn đẹp trong mắt người yêu nhỉ?

Cô hoàn toàn không biết cái sự “ngâm thương thức” đã bị đối phương phát hiện, Từ Mạc Đình ngẩng đầu lên nói như không có chuyện gì: “Có phải em định đem gán cả thân mình cho anh không?”

Cái người này...

Tuy mặt có đỏ nhưng An Ninh lướt qua chuyện đó rất dễ dàng, rồi như nhớ ra việc gì, An Ninh hỏi chen ngang: “Hôm kia mẹ em bảo nhận được một túi đồ, đều là các sản phẩm bồi bổ sức khỏe, dưỡng sinh cao cấp. Bác cả bảo nếu là hàng thật, tổng cộng cũng phải mấy trăm nghìn đồng.” An Ninh cảm thấy món quà có vẻ cũng hơi xa xỉ quá.

Từ Mạc Đình đặt đôi đũa đang ăn xuống, nhẹ nhàng nói: “Không phải của anh tặng đâu.”

An Ninh không tin, nhìn anh đầy hoài nghi, cảm giác của cô trước nay đều rất chuẩn mà.

Từ Mạc Đình không biết làm thế nào, đành mỉm cười: “Là của mẹ chồng tương lai em tặng.”

>0

“Em đừng để tâm mấy cái đó, chỉ là... nếu như em giúp được mẹ, mọi thứ khác đều không quan trọng.” Mạc Đình không muốn cô phải nghĩ ngợi nhiều.

An Ninh nhìn anh một lúc lâu, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng vẫn nghiêm túc bảo: “Lần sau bảo mẹ anh đừng tặng nữa, tốn kém quá!” An Ninh thật sự nghĩ chúng quá đắt.

“Không sao, dù gì cũng là người một nhà cả.” Từ Mạc Đình nói kiểu như đó là đạo lý tự nhiên của trời đất vậy.

Từ lão đại, anh cứ nhất định phải vòng vèo sang chuyện đó à?

“Anh nói thật đấy!”

Từ Mạc Đình hơi mỉm cười, nói: “An Ninh, anh nói không thể thật hơn được nữa đâu.”

Lại có kẻ chịu thua triệt để rồi.

Lúc ấy, An Ninh nhìn thấy người phụ nữ ngồi cách hai bàn đang chỉ vào người ngồi đối diện mà hỏi: “Sao anh lại nhìn cô ta? Có phải là cô ta không?”

An Ninh không hiểu gì cả, người nam kia còn nhìn cô thêm một cái rồi cúi đầu xuống, bắt đầu giải thích.

Nhưng rõ ràng là chị kia không có ý hợp tác: “Tôi không nghe! Các người quen nhau từ bao giờ? Anh nói đi, nói mau!” Cách nhau chỉ khoảng bốn, năm mét, ở giữa lại không có người ngồi nên dù bàn bên kia không nói to thì bên này cũng có thể nghe thấy, huống hồ là âm lượng thế này.

An Ninh nghĩ bụng, chả nhẽ cô lại gặp phải “vô thừa” giữa ban ngày... Người nam kia lại dòm sang An Ninh lần nữa, rồi nói như hối hận giả mà trước đây... “Thì mấy hôm trước.”

An Ninh mắt đờ đẫn, anh ta là ai nhỉ?

Từ Mạc Đình hỏi: “Có cãi nhau à?” Anh ngồi quay lưng lại với hai bọn họ, thành ghế sofa lại khá cao, thế nên hai người đang đóng vai trong cuộc chiến bảo vệ tình yêu kia, ngoài An Ninh có thể nhìn rõ ra thì Mạc Đình chỉ thấy lấp ló một chút bóng người.

An Ninh thu mắt về không nhìn nữa, dù sao cũng là người không liên quan, kệ bọn họ là xong. Nhưng cô đâu biết “vô thừa” thường gọi không trôi.

“Có phải cô ta theo anh đến đây không? Thảo nào vào đến cửa là cô ta đã kiếm chuyện với tôi!” Blah, blah, blah, nhiều khách ở các bàn xung quanh bắt

đầu nghên cổ lên hóng.

An Ninh dờ khóc dờ cười. Người phụ nữ kia lại nói một thời một hồi, người nam đành ập a ập ứng trả lời: “Cô ta và bạn cô ta từng hỏi tôi chuyện bệnh viện tôi có dịch vụ vá màng...”

Nghe xong câu ấy, An Ninh mới mơ hồ nhận ra người nam đó là ai. Là tay bác sĩ phụ khoa mà Tường Vy xem mặt?

Nhưng An Ninh vẫn thấy tức tối, hai người đó cũng thật là chả ra gì.

“Quen à?” Mạc Đình hỏi, anh cũng chẳng thèm quay lưng lại xem đám nhăng nhít đó là ai.

An Ninh lắc đầu: “Không hẳn thế chỉ là Tường Vy đi xem mặt anh ta...”

Từ Mạc Đình nhướn mày: “Em đi xem mặt cùng?”

An Ninh có vẻ muốn cười: “Em chỉ quan tâm cái...”

“Quan tâm cái gì?”

Ách! Thực ra...

An Ninh thấy Mạc Đình tỏ vẻ bình thản, nhưng để an toàn nên vẫn nói: “Không sao, suy cho cùng thì cái miệng mọc ở trên đầu người khác...” Chỉ cần anh không hiểu nhầm, câu cuối An Ninh vẫn để trong lòng.

“Không được!” Mạc Đình cười: “Anh xưa nay có thù tất báo.”

An Ninh ngẩn ra mấy giây, Từ lão đại chắc không định giết người không cần hỏi chứ?

Tuy rất vui vì sự tin tưởng và che chở của anh, nhưng nếu là loại người đó thì không đáng.

An Ninh đang định nói: “Cứ đi con đường của mình, mặc kệ người ta nói gì” thì tay bác sĩ đó đã chủ động mò đến.

Đối phương đi đến chào một tiếng về xin lỗi: “Cô Lý”, quay ra muốn nhìn cho rõ người đối diện với An Ninh, bất giác sững người.

An Ninh không nỡ để Mạc Đình tham gia vào vở kịch “thấp kém” này; bèn mở lời lạnh nhạt: “Có việc gì vậy?” Chỉ hy vọng anh ta mau đi cho.

Tay bác sĩ do dự một hồi rồi nói: “Cô Lý, bạn gái tôi... haizz, có thể nhờ cô giúp tôi được không?”

Giúp đỡ? An Ninh chưa từng thấy ai mặt dày như vậy, cô ngỡ ngàng đến mức không đỡ nổi.

Tay bác sĩ phụ khoa lại muốn nói gì đó thì nghe thấy một giọng hỏi đột ngột: “Anh muốn giúp gì?”

Tay bác sĩ quay đầu xem người nói là ai, An Ninh cũng nhìn anh, khuôn mặt Từ Mạc Đình không có biểu hiện gì, chỉ thấy anh nói: “Anh nhờ vợ tôi giúp, tôi cũng muốn biết là việc gì?”

Tay bác sĩ dờ dẩn, An Ninh cũng dờ luôn.

Vợ tôi?

“Phu nhân” An Ninh nghe đã thấy rất kịch, đằng này còn “vợ tôi”...

Tay bác sĩ cảm thấy ngượng, vốn nghĩ người đàn ông có vẻ đẹp lạnh lùng này chỉ là một đối tượng xem mặt khác, ai ngờ lại là...

Từ Mạc Đình xưa nay vốn không nhần nại với người khác, đợi mấy giây sau thấy anh ta không có gì để nói, liền bảo: “Nếu không có chuyện gì, vậy có thể để chúng tôi dùng com tiếp không?” Ý tứ chẳng qua là anh rút đi được rồi đây.

“...”

Cứ nghĩ thế là kết thúc, nhưng không, lúc người phụ nữ béo tốt kia vừa khéo mò qua, Từ Mạc Đình lại nói chậm chậm: “Anh cho rằng nếu anh so với tôi, vợ tôi sẽ thêm nhìn anh sao?”

An Ninh cũng a dua theo, bổ sung cho đầy đủ câu nói của Mạc Đình: “Anh đem so với tôi, đâu chỉ kém một chút, vợ tôi sẽ thêm nhìn anh sao? Trong bất kỳ trường hợp nào cũng thế.”

Vậy mới nói, đừng có dây vào mấy nhà ngoại giao giỏi che giấu và đầy mưu mô, sở trường của họ là dùng lời lẽ lịch thiệp để nghe để giết người.

Lúc ấy, chẳng thấy người phụ nữ đàn hanh kia phát rồ lên, An Ninh cũng thấy lạ, nhưng sau đó ngộ ra ngay, đây là kiểu hạ gục trong tích tắc.

Ra ngoài, An Ninh cứ kéo vạt áo Mạc Đình mà cười, tuy là không nên, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy sướng: “Anh tẻ thật đấy!”

“Em không thích à?”

“Thích quá đi chứ.” An Ninh sững lại, gõ nhẹ vào anh: “Lại còn cài lời của em nữa chứ.”

Từ Mạc Đình cúi xuống cười: “Anh cài lời em bao giờ, anh không còn dùng chiêu này lâu rồi.”

Ôi cái con người này...

Thấp thoáng đâu đó trong lòng cô cảm thấy nóng bùng

An Ninh hắng giọng hỏi: “Trước đây anh cũng đôi phó như vậy với những người anh cảm thấy không vừa mắt à?”

“Không, đây là lần đầu tiên.”

An Ninh không tin.

“Thông thường chẳng có mấy ai dám mạo phạm anh.”

“...”

Bên này, Chu Cẩm Trinh đang lái xe về chỗ ở, ngang qua phố thấy một cặp tình nhân, trai tài gái sắc, họ đang dựa vào nhau, cảm giác như mình chứng cho một câu nói: “Trời sinh một cặp.” Tay người con gái đang khoắc lấy tay người vêu, thì thầm to nhỏ, đôi má lúm tựa như hoa nở mùa hè.

Chu Cẩm Trinh thấy thế cũng cười theo, nhưng nụ cười biến mất trong giây lát. Đèn xanh đã sáng, anh đạp ga, hạ kính xe, để những cơn gió lạnh mùa đông thổi vào cho tỉnh táo. Chu Cẩm Trinh là người hiểu đời, lại giỏi ứng biến che giấu cảm xúc thực của mình, vì thế, sống cũng mệt mỏi hơn người khác.

Xe đỗ ở cửa nhà, Cẩm Trinh vẫn còn ngồi lại trong xe một lúc, thò tay mở khoang chứa đồ, bên trong có một cuốn *Ngũ đại sử* đã rất cũ rồi, trên bìa còn có vài vết máu.

Đó là chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng khó có thể biện minh cho lỗi lầm được, đáng ra anh phải để ý đến cảm xúc của cô lúc đó...

Thế mà anh lại coi cô là một cô gái ấu trĩ, tùy tiện.

Lúc anh bế cô vào bệnh viện, cô chỉ nói không ngừng: “Cho tôi về chỗ mẹ tôi được không..”

Cẩm Trinh mở cuốn sách ra, trong còn có một lá thư, cũng nhuộm vệt máu.

Mở lá thư xem, những vết máu đã nhòe nhoẹt thành những vết ố đến mức gần như không đọc được, chỉ còn đoạn cuối thư chưa bị nhuộm máu có thể lờ mờ đọc được một cái tên: Từ Mạc Đình.

An Ninh cùng Từ Mạc Đình đi tìm khách sạn, thực ra, ngành kinh doanh khách sạn ở thành phố G tương đối phát triển, phải nói là đâu đâu cũng có. Từ Mạc Đình thì trời sinh cho cái tính kén chọn, ga giường không sạch sẽ khô ráo thì không được, nhân viên không ưa nhìn cũng không được.

An Ninh bực mình: “Anh quan trọng gì nhân viên đẹp hay không đẹp! Đây là khách sạn năm sao cuối cùng rồi. Hơn nữa, bạn gái đẹp chẳng phải là được rồi sao!”

Mạc Đình mỉm miệng cười: “Thế em vào cùng anh chứ?”

“...”

Trong khi An Ninh vẫn còn đang nhõng nhẽo thì Từ Mạc Đình đã quẹt thẻ một phòng đôi. Nhân viên lễ tân thấy tình nhân đôi lứa xứng đôi cũng cảm thấy thích trong lòng.

Trong thang máy, An Ninh nghiêm túc: “Em chỉ ngồi một lúc rồi đi.”

Từ Mạc Đình gật đầu: “Được mà!”

Tự nhiên lại dễ dãi thế, An Ninh không thích ứng được, đang định quay sang nhìn anh thì thấy mắt mình như tối đi, bờ môi ấm nóng mềm mại đã trùm lên bờ môi cô.

An Ninh tứ chi bải hoải như không còn sức, mắt chỉ còn mờ hé hé nhìn người đang hôn mình. Trong ánh mắt rạng ngời mà sâu thẳm của anh đang bùng lên ngọn lửa cuồng nhiệt. Từ Mạc Đình không phải là người nhiệt tình, nhưng mỗi khi đối diện với An Ninh, trong anh luôn ẩn hiện một khát vọng chân thành và mãnh liệt.

“An Ninh!” Trong sự mơ màng nóng bỏng, Từ Mạc Đình nâng cằm cô, từng chút một chiếm trọn hơi thở gấp gáp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngoại truyện 1: Tuần trăng mật ở Lima

Sáng sớm, một cơn mưa bụi bao trùm lên toàn thành phố Lima, xa xa có tiếng chuông của đại giáo đường vọng lại, cùng với đó là bầu trời xanh ngắt đã làm nên một chiếc áo choàng tạo nhã mỹ lệ cho thành phố.

Lima vốn nổi tiếng bởi nó là một thành phố không có mưa, nhưng hôm nay trời lại đổ mưa, mặc dù chỉ là một cơn mưa nhỏ, nhưng đó cũng là một chuyện lạ.

Nhà mấy người hàng xóm được che chắn bằng bìa các tông nên e rằng tối nay họ sẽ phải chịu khổ rồi, nghĩ như vậy, Gouvinho vội khoác chiếc áo choàng lên người, anh nhìn về phía quảng trường Vũ Trang không một bóng người mà khẽ thở dài, hôm nay e là buôn bán cũng không được tốt.

Anh thấp giọng cầu nguyện trước cây thánh giá, đang chờ đợi trong vô thức thì một cô gái vội vàng chạy đến quảng trường thu hút sự chú ý của anh.

Ôm một tia hy vọng, Gouvinho cố hết sức chào hàng: “Sữa dê tươi đây, có cả cá nướng vừa ra lò đây!”

Rõ ràng âm thanh bất ngờ kia đã làm cô giật mình, An Ninh dừng chân lại, cô nghi ngờ quay lại nhìn.

Mái tóc đen bóng cùng đôi mắt sáng đã nói cho Gouvinho biết, cô không phải là người phương Tây, anh có chút luống cuống, mình đang nói tiếng Tây Ban Nha, không biết cô ấy có hiểu hay không?

Hiện giờ khách du lịch phương Đông đến Peru ngày càng nhiều, trong đó chủ yếu là người Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc, anh có biết một chút tiếng Trung, chỉ là không biết cô là người nước nào, thôi được, thử vận may vậy.

Do đó Gouvinho chào cô bằng thứ tiếng Trung lơ lớ: “Xin chào!”

Cô hơi sửng sốt, sau đó nghiêng đầu mỉm cười. Anh nhìn cô chạy đến phía trước sạp hàng, mỉm cười nói tiếng Tây Ban Nha với ngữ điệu ngắc ngứ: “Xin chào.” Gouvinho đột nhiên cảm thấy tâm trạng cả ngày bị che lấp bởi đám mây u ám kia chỉ trong chớp mắt đã bị nụ cười tươi sáng này làm cho thoải mái hơn nhiều.

Anh ân cần nhìn cô chờ đợi: “Cô cần gì?”

Cô có chút ngập ngừng... Có thể nhìn ra là cô không có ý định mua gì, nhưng cô do dự một lúc, rồi cười và gật đầu: “Cá, ba phần, sữa, ba phần, cảm ơn.”

Anh cảm kích cười với cô, Gouvinho nhanh tay bắt đầu nướng cá, đồng thời cũng bắt chuyện với cô: “Từ trước đến nay Lima thường không mưa, không biết có chuyện gì mà hôm nay lại có mưa, ở đây không mưa được dù, có làm cô thấy phiền phức không?”

Cô nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc ướt rù trước trán, da của người con gái này trắng hơn nhiều những người phụ nữ châu Á mà anh thường gặp, ánh đèn đường mờ ảo dừng trên mặt cô, tạo nên một cái bóng màu tím nhẹ. Cô ngẩng đầu quan sát bầu trời u ám, quay đầu lại, vẫn là nụ cười ảm áp đó: “Không sao.”

Thật đúng là người lương thiện... Gouvinho xúc động, anh nhìn đồng hồ cô đang cầm trên tay, rốt cuộc tại sao người thân của cô lại nỡ lòng nào để cô ra ngoài mua đồ trong thời tiết này?

An Ninh lại ngẩng đầu nhìn màu trời, ánh đèn xanh mờ nhạt rơi vào ánh mắt cô hiện lên một tia bất An Ninh, thời gian không sớm nữa, nếu cứ kéo dài e rằng sẽ có người lo lắng, sau đó, cô sẽ bị mắng, sau đó tối nay sẽ rất thảm..

Chỉ là cô muốn giữ nguyên tắc nhất định phải thân thiện lịch sự với người đối diện, lúc này An Ninh có chết cũng không thể nói ra mấy câu đại loại như thời gian gấp gáp tôi không mua gì và tôi phải đi ngay.

Vì thế cô chỉ có thể yên lặng đứng trước sạp hàng, miệng vẫn giữ nụ cười ảm áp nghe người đối diện liến thoắng nói về thời tiết, cô cố gắng dùng vài từ đơn giản lịch sự trả lời vài câu.

Quảng trường bắt đầu có sương mù, phảng phất như có sinh mệnh, dần dần hòa vào cùng màu xanh đậm của thế giới. Để ý đến ánh mắt của cô, người chủ sạp hàng mỉm cười giải thích: “Đây chính là hơi nước tạo thành sương mù, chỉ có ở đây mới nhìn thấy cảnh tượng này.”

“Thật không? Rất đẹp...” An Ninh thốt lên khi nhìn thấy nhà bảo tàng lúc ẩn lúc hiện trong sương mù giống như chốn tiên cảnh, nếu Mạc Đình biết anh đã

bỏ lỡ cảnh trí tuyệt đẹp này, liệu có cảm thấy tiếc nuối không nhỉ? À, quay về kể lại cho anh, tưởng tượng ra nét mặt của Từ Mạc Đình, cô không nhịn nổi mà khẽ nở nụ cười.

Đối phương nhìn nét mặt vui sướng của cô, đột nhiên thốt lên một câu: “Tuổi trẻ thật là tuyệt, vô ưu vô lo, không cần phải buồn phiền vì chuyện gì.”

Không may là câu này Lý An Ninh lại hiểu hết, nụ cười trên mặt đột nhiên co lại, sau lưng hình như có một cơn gió lạnh thổi qua, cô không khỏi rùng mình.

Trước khi cô miêu tả lại cảnh đẹp, họ Từ nào đó sẽ... bức mình hoặc ham muốn, anh tuyệt đối sẽ chọn cách thứ hai, nghĩ đến đây, An Ninh thở dài thườn thượt, quả nhiên lên đi mua đồ cũng là muốn tìm cơ trốn chạy? Gặp mưa sau đó lại nán lại đây...

“Xin lỗi đã để cô phải đợi lâu.” Người con trai nhanh chóng dùng giấy dầu gói cá nướng và sữa dê lại đưa cho cô.

Nhận lấy tiền, anh ta có chút lo lắng khi nhìn đồ trong tay cô: “Cô cầm được không?”

An Ninh cười an ủi anh ta, cô đặt túi giấy dầu vào trong một túi giấy to hơn, sau đó gói lại thành một cái túi đầy ắp: “Cảm ơn, tạm biệt.” Cô quay người nhanh chóng đi về hướng khách sạn, bóng dáng yếu ớt dần dần hòa vào cơn phố thành phố vắng lặng.

Vừa mở phòng khách sạn, An Ninh liền đặt mấy thứ đồ trong tay lên bàn trà, hít sâu mấy lần, cô lấy hết dũng khí, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, khẽ gọi: “Từ Mạc Đình?”

Không có tiếng trả lời, cô mạnh dạn đi vào phòng ngủ... anh vẫn chưa tỉnh sao? An Ninh suýt nữa vui đến phát khóc.

Từ Mạc Đình đang nằm trong tư thế cực kỳ thoải mái, ngón tay thon dài đặt ở mép giường, chân chỉ đắp nửa người, ánh đèn mờ nhạt ngoài cửa sổ lọt qua rèm cửa hắt vào phòng, khiến sự nổi bật của người đang nằm trên giường cũng có chút mờ ảo.

An Ninh đi đến cạnh giường, vốn định giúp anh đắp lại chăn, nhưng phát hiện xương quai xanh của anh lộ ra ngoài chăn trắng nõn khiến cô nuốt nước miếng, cô quyết định quay lại phòng khách, đúng lúc đang định bỏ đi, đột nhiên có một sức mạnh kéo tay cô lại.

Cô sợ hãi, nhìn đối phương đang lim dim đôi mắt nửa tỉnh nửa mơ, từ từ quay đầu về phía cô.

“Em đi đâu đấy?”

“Không...”

Bị giữ lại, An Ninh lao đảo ngã lên người Từ Mạc Đình, không để cô phản ứng, anh liền choàng tay ôm lấy cô, chiếm giữ môi cô.

Cảm giác anh đang đưa lưỡi tiến vào, từ từ lướt qua răng cô lại giống như hút sâu vào bên trong, một lúc chân cô nhũn ra, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, càng lúc càng nóng, bàn tay bắt đầu thô bạo tiến xuống phía dưới.

An Ninh quá sợ hãi, dùng chút sức lực để tạo một khe nhỏ giữa hai người, không khỏi cầu xin: “Em mua đồ ăn sáng rồi.”

“Ồ?” Giọng nam quen thuộc, kèm theo một chút khàn khàn, hình như anh đang muốn được yêu.

An Ninh cảm thấy eo mình lại mềm ra.

“Em mua sữa dê nóng và cá nướng.”

Từ Mạc Đình nhìn cô, hình như vẫn chưa tỉnh, cuối cùng cũng nở nụ cười, hôn lên môi người trước mặt, nhưng không cuồng nhiệt, chỉ là một cuộc tiếp xúc nhẹ nhàng: “Buổi sáng tốt lành, Từ phu nhân.”

Tiếp đó là bí mật nơi khuê phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ngoại truyện 2: Cuộc sống thường ngày sau hôn nhân

An Ninh nuôi một con mèo trong nhà, cô luôn chăm chỉ cho nó ăn thức ăn của mèo, mỗi bữa đều rất đầy, lần đầu tiên nuôi thú cưng nên cô không biết rõ nên làm thế nào, nhưng chú mèo này ăn rất ít, nên thường tha thức ăn thừa về ổ của mình, hình như là muốn dự trữ cho lúc cần.

Một ngày nọ, khi An Ninh dọn dẹp vệ sinh, nhân tiện dọn dẹp ổ của nó, đồng thời thu dọn hết những thứ nó chứa trong ổ. Kết quả là hôm đó chú mèo kia vào trong ổ không ngừng lục lọi, cuối cùng bối rối trông mắt nhìn An Ninh. Mẹ chồng cô đến thấy bộ dạng tội nghiệp của nó, liền nói: “Vật nhỏ như vậy mà cũng bị người ta ăn trộm...”

Sau khi An Ninh bước chân vào cửa lớn của nhà họ Từ, liền cảm thấy số lần mình được thoải mái rất ít.

Buổi tối cô nói chuyện này với Mạc Đình, nhấn mạnh thêm một lần nữa là con mèo đó vẫn trong tình trạng không vui, cầu xin anh tìm đối sách, Từ lão đại rất thông minh mà. Kết quả người đang đánh răng đưa ra một câu nói vu vơ: “Không hợp khí hậu thôi.”

Không hợp khí hậu? Nó chắc là mèo ở vùng này chứ?

Lúc cô đang nằm trên giường lo lắng, đối phương liền treo lên, sau đó... Ồ ồ, nuôi mèo mà, từng bước từng bước một, cần phải chu đáo cẩn thận, cần có tình yêu, em phải khiến nó chỉ biết nghe một mình em.

Sau đó, cách một ngày An Ninh lại đi làm muộn.

A Lan nhìn vết hôn lộ rõ trên người ai kia, nụ cười đầy ẩn ý: “Đêm qua chắc mưa thuận gió hòa lắm.”

An Ninh đỏ mặt tía tai.

Lại nói tiếp, trong đám nữ giới của công ty, cô được coi là người kết hôn sớm, lại vì chồng là họ Từ nào đó được nói là người có khí chất phi phàm, mặt mũi khôi ngô, khi cau mày mang theo vẻ lạnh lùng cao ngạo, cho nên, thường có đồng nghiệp muốn tìm hiểu kỹ cuộc sống sau hôn nhân của cô, nên diễn ra các cuộc điều tra.

An Ninh luôn thật thà trả lời: “Ăn cơm, ngủ, đi làm...”

Đám nữ nhân viên không tin, hỏi mãi cũng không có kết quả gì, bắt đầu tiến hành tự tưởng tượng... Mỗi quan hệ giữa một anh chàng nho nhã đẹp trai cùng một cô gái dịu dàng thú vị chắc phải có cuộc sống thường ngày... vui buồn lẫn lộn.

An Ninh không thể không cảm phục sức tưởng tượng của họ, thực ra mối quan hệ giữa cô và Từ Mạc Đình thật sự chỉ là ăn cơm, ngủ, đi làm, thỉnh thoảng đi dạo phố hay vào siêu thị, có bộ phim nào hay thì đi xem.

= =! Các chị, thực sự không có người thứ ba hay chuyện bất cóc đòi chuẩn bị một tỉ đô la nếu không sẽ giết phu nhân anh đâu.

An Ninh đang gục đầu trên mặt bàn, điện thoại kêu, là tin nhắn.

Cô mở ra xem, là Từ Mạc Đình hẹn cô đi ăn.

An Ninh nghĩ ngợi, trả lời: “Về nhà ăn, anh nấu.”

“Bọn lão tam mời. Em chuẩn bị đi, anh sẽ đến đón.”

An Ninh không nói gì, vậy lúc trước sao anh còn hỏi: “Có muốn ăn cơm cùng nhau không?” Anh trên người cô sao?

Sau khi tan ca, An Ninh vừa ra khỏi cửa thì đã nhìn thấy chiếc xe thể thao, đương nhiên, bọn A Lan bên cạnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy: “Có chồng như vậy, vợ mong gì hơn chứ?!”

Được rồi, vẻ đẹp của người tiến lại gần không cần phải nói, nhưng, các cô lại không thể theo đuôi!

“Ây, An Ninh, chiếc xe của chồng cô, nếu tính cả đăng ký chắc gần tám trăm nghìn nhỉ? Mong ước cả đời tôi là kiếm đủ một triệu để dưỡng già.”

An Ninh: “...”

Từ Mạc Đình tiến lại gần, An Ninh chào tạm biệt đồng nghiệp, Mạc Đình cũng nở nụ cười gật đầu chào họ.

A Lan, Giai Giai cũng đang cười chào tạm biệt.

Nói thật, Từ Mạc Đình lời ít mà ý nhiều, mặc dù chỉ ngẫu nhiên chào hỏi với họ vài câu, nhưng thái độ lại rất thành khẩn, cho nên bọn họ có ấn tượng tốt với anh, nhưng, tiềm ẩn bên trong có cảm giác vị quan ngoại giao họ Từ có khí chất nhìn đời bằng nửa con mắt, trước mặt anh ta, không được phép mạo phạm.

An Ninh lên xe liền hỏi vị quan ngoại giao họ Từ: “Lão tam sư huynh tại sao lại mời chúng ta ăn cơm?”

Từ Mạc Đình khởi động xe nói: “Cậu ta nói là trúng số.”

An Ninh ngạc nhiên: “Thật không? Chúc mừng, chúc mừng!”

“Bình thường câu đầu tiên người khác nói sẽ là hỏi trúng bao nhiêu. Em thất dấy an toàn vào đi.”

An Ninh thất xong dây an toàn, cũng hỏi luôn: “Trúng bao nhiêu?”

“Ba mươi nghìn.”

“Oa.”

Mạc Đình liếc cô một cái: “Anh cũng từng trúng, sao em không ‘oa’?”

“Anh mới chỉ trúng một cái điện thoại đúng không?”

Cuối tuần trước, cô đi xem phim với anh, xem xong đi ra, khi vẫn còn hoa mắt thì bất gặp ngay một trung tâm thương mại mới mở, trên tấm biển màu đỏ thẫm có viết chỉ cần xuất trình chứng minh thư là có thể tham gia hoạt động bắt thăm trúng thưởng. An Ninh nổi máu liền kéo anh đi tham gia, người nào đó lại không chút hứng thú, trong khi rất nhiều người rút được câu an ủi: “Hoan nghênh ghé thăm”, thì anh lại trúng một chiếc điện thoại, sau đó bị người ta kéo lên khán đài nói mấy lời cảm ơn, An Ninh vui chết đi được.

Bây giờ nghĩ lại cô vẫn thấy vui!

Mạc Đình không cần đoán cũng biết cô đang nghĩ gì, anh nắm lấy tay cô đưa lên miệng cắn một miếng.

Hai người có thói quen cắn lẫn nhau, thói quen này không tốt, phải sửa.

An Ninh đột nhiên nghĩ tới: “Lần thứ hai em gặp anh, ách, không đúng, là lần thứ hai gặp anh ở đại học, chính là lúc anh lên xe hiển máu lấy điện thoại của anh. Anh nói chúng ta có được gọi là mối tình điện thoại không?”

Mạc Đình không buông tay cô ra, mà theo thông lệ đặt ở phía dưới nhẹ nhàng vuốt ve: “Vậy sao lúc đó em lại viết tên anh?”

An Ninh nói thật: “Bởi vì chữ anh viết rất đẹp.”

Từ lâu đại khế “hừ” một tiếng.

An Ninh phiền muộn, mỗi lần nhắc đến chuyện trước đây làm gì, anh đều rất nhỏ mọn.

“Bởi vì, chúng ta nhất định sẽ ở cùng nhau, do đó Thượng đế bắt em phải yêu cái tên của anh ngay từ ánh nhìn đầu tiên.” An Ninh nói xong liền bật cười.

Trong mắt Từ Mạc Đình bỗng xuất hiện một nét cười, nói: “Em về viết lại câu này, rồi đưa anh xem.”

“Mạc Đình... anh đang trả thù à?”

Không được nghĩ tới chuyện thư tình.

Bởi vì trước khi kết hôn có người từng nói sau khi kết hôn sẽ đọc bức thư tình truyền thuyết ấy cho cô nghe, vì thế vào buổi tối nào đó, trên giường, trước khi H, cô nói: “Mạc Đình, đọc thư tình.”

Hội thoại tiếp theo là thế này:

“Đọc thư tình, anh nói mà.”

“Lý An Ninh, anh yêu em.” Hôn một cái lên trán.

“Không đúng, thư tình, không được phép giở trò.”

Đối phương đứng thẳng dậy nhìn cô, trong mắt anh vẻ nhu tình như nước, từ từ đọc: “Lý An Ninh, anh là Từ Mạc Đình.”

“...”

“Anh yêu em ngay từ ánh nhìn đầu tiên.” Một nụ hôn.

“Nhìn em lần nữa anh đã si mê.” Lại hôn.

“Nhưng khi trong mắt và trong lòng anh tràn ngập hình bóng em, thì em vẫn không hề biết đến tên anh.” Cắn nhẹ lên cổ cô.

“Biết làm sao đây? Không thể lần nào cũng chỉ lướt qua nhau, anh vô cùng hồi hộp, chờ đợi, nhưng em vẫn hờ hững như con gió thoảng.”

“Anh chỉ muốn em nói một câu, nói trước mặt anh, có thể hay không thể, anh đều sẽ chấp nhận.”

“An Ninh, lần đầu tiên anh có cảm giác yêu, khó tránh khỏi trong lòng có chút lo sợ, cho nên, đừng để anh đợi lâu.”

“Ký tên, Từ Mạc Đình, Ngày 14 tháng 3 năm 2003.”

“...”

Người lái xe tỏ ra trầm tư với câu “Là anh đang báo thù”, nhưng lại không phản đối.

An Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính, nước mắt, cô thật bất hạnh.

Lúc đó, người đang râu rĩ không chú ý đến Từ lão đại đang khẽ mỉm cười.

Đến chỗ hẹn, Từ Mạc Đình dừng xe, An Ninh đi trước, ngồi ở vị trí dễ nhìn thấy của cửa hàng là Tường Vy, Triều Dương, lão tam, Trương Tề.

Tốt nghiệp nửa năm, cô với Từ Mạc Đình, còn cả lão tam, Trương Tề đều đã đi làm, Tường Vy vẫn ở thành phố X để phát triển, Triều Dương đang học tiến sĩ, chỉ có Mao Mao về quê.

An Ninh tiến lại gần, lão tam liền rót hai cốc trà: “Chị dâu, lâu rồi không gặp, càng ngày càng khiến người ta mê đắm đấy!”

Tường Vy lườm một cái: “Anh lúc nào cũng nịnh nọt như vậy sao?”

Lão tam lắc lắc ngón tay: “NO. NO. NO, “già rồi”, cô nương, hãy thưởng thức từ này đi, cô sẽ thấy câu nói này không bao giờ sai.”

Triều Dương cười: “Thảo nào anh hai mươi bảy tuổi rồi mà vẫn không có bạn gái, hóa ra đây chính là lý do.”

Trương Tề cảm khái: “Tôi luôn cảm thấy mấy bạn tốt của chị dâu thật mạnh mẽ không thể sánh nổi.”

Lúc này Từ Mạc Đình cũng đã tiến lại, kéo chiếc ghế cạnh An Ninh ngồi xuống, sau đó lão tam lại chêm vào một câu: “Lão đại, già rồi lại đẹp trai lên đấy!”

Mọi người cùng ồ lên.

Lão tam chép miệng: “Lời này nói với người khác có chút khoa trương, nhưng nói về lão đại và chị dâu thì lại vô cùng đúng.”

Tường Vy phụ họa thêm: “Chắc là cuộc sống hôn nhân mỹ mãn, nên khiến người ta thay da đổi thịt!”

Lão tam nói: “Hay là hai chúng ta cũng kết hôn đi, mỗi lần nhìn thấy lão đại và chị dâu là tôi lại thấy hôn nhân thật là tuyệt.”

“Được thôi, đợi đến năm bằng số thu nhập của anh, chúng ta cũng cưới nhé.” Tường Vy vừa nói, lão tam liền ngả ngửa người.

Cả đám gọi đồ ăn ẩm ỉ cả lên, Trương Tề luôn nói chuyện công việc với lão đại, Từ Mạc Đình vừa đề xuất một chút, đối phương thu được lợi không nhỏ, nói thẳng: “Vẫn là lão đại lợi hại, câu nói này so với bên ngoài có lợi hại hơn XX mười lần.”

An Ninh nghe vậy, gật đầu: “Đúng vậy,” khiến Tường Vy ôm bụng mà cười: “Thật là vinh hạnh đó!”

An Ninh cũng không cảm thấy ngại, Từ Mạc Đình thật lợi hại, nên nói là một thiên tài mới đúng.

Triều Dương nói: “Meo Meo, đừng có kích bọn tôi. Tôi sau khi theo Diệt Tuyệt sư thái thì chi tiêu cũng giảm, cảm xúc rất không ổn định.”

An Ninh: “...”

Mạc Đình lấy khăn ướt lau bàn tay cô vừa ăn cua, lấy muôi múc một ít canh cá đưa cho cô, “Em uống chút canh nóng vào, đừng chỉ ăn đồ nguội.”

Hai cô kia hét lên, trình độ đả kích người khác của lão đại ngày càng cao.

Tường Vy hét xong, bắt đầu ca thán: “Lão tam trúng được ba mươi nghìn, mỗi bữa cơm này thì dễ dàng quá.”

Sau đó, mọi người bắt đầu đưa ra ý kiến đề tiêu ba mươi nghìn này, có ý kiến đi trượt tuyết, có ý kiến đi leo núi, có ý kiến mùa đông nên đi Hải Nam, mỗi người một ý, loạn cả lên, lão tam rất muốn nói với họ anh trúng ba mươi nghìn chứ không phải ba trăm nghìn.

Cuối cùng sau khi ăn uống no say, nói chuyện vui vẻ, lão tam hào phóng rút tiền ra thanh toán. Còn về việc ba mươi nghìn kia tiêu thế nào, ý kiến không thống nhất, nên bàn sau.

Ra đến cửa mọi người chia tay nhau, Tường Vy, Trương Tề, ngồi cùng xe lão tam, Triều Dương đi xe đạp điện đến, An Ninh muốn tiễn cô, liền bị từ chối kịch liệt: “Một đoạn đường ấy mà, cũng coi như là vận động một chút.”

An Ninh toát mồ hôi: “Là cừu non vận động đấy chứ?”

Triều Dương đã nhảy lên xe, vẫy tay chào bọn họ: “Goodbye, goodnight!”

Trước cửa nhà hàng chỉ còn lại hai người, An Ninh ngẩng đầu lên, bất ngờ phát hiện tuyết đang rơi.

“Từ Mạc Đình, tuyết rơi!”

Mạc Đình cũng ngẩng đầu lên, quả nhiên đang có những bông hoa tuyết từ từ rơi xuống, quay sang bên cạnh thấy mũi cô đã đỏ hết lên vì lạnh, anh giơ tay ra ôm lấy cô: “Về nhà thôi.”

Ở trong lòng anh luôn rất ấm áp: “Ồ, ừ.”

“Em về nhà phải tắm trước. Em phải tắm nước nóng. Anh không được giành với em, không đứng, anh không được phá em.” An Ninh vừa nói vừa ôm chặt lấy anh: “Thật ấm áp, thật ấm áp!”

Từ Mạc Đình cười nói: “Anh không phá em, nhưng lúc anh tắm em có thể đến phá anh.”

“...”

Cuộc sống của cô rất êm đềm, không có sóng to gió lớn, thảnh thơi chỉ không nói, hay tranh cãi tí ti, nhưng, chỉ là hâm lại bầu không khí thôi. Cô cảm thấy rất tốt, rất tốt.

“Mạc Đình, em đột nhiên phát hiện ra bản thân mình lần thứ hai gặp mặt anh đã cảm mến rồi, lần thứ ba thì yêu say đắm, làm sao đây? Hay em viết một bức thư tình cho anh nhé?”

“...”

“Tiêu đề là: Gặp anh là điều tuyệt vời nhất.”

Ánh đèn rực rỡ, mặt đường ẩm ướt được ánh đèn chiếu vào tạo nên một thứ ánh sáng ngũ sắc khiến người ta mê mẩn, một đôi tình nhân nép sát vào nhau từ từ bước đi, từng bông tuyết nhẹ rơi trên tóc và quần áo của họ.

Giây phút này sẽ là vĩnh cửu.

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ngoại truyện 3: Mặt trời mọc ở phương Đông (Mao Mao)

1. Cảm ơn ông trời!

Mao Hiểu Húc quyết định xem mắt và theo đuổi một chàng trai!

Chỉ là khi kế hoạch được tiến hành, cô nàng mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: Tại sao Đại học X mỹ nhân nhiều như vậy lại cạnh tranh ác liệt thế, mà nam sinh lại không thèm ngó ngang tới? Đau thương nhất là trước mặt lại có một em rể thuộc dòng dõi quý tộc làm chuẩn mực, hại Mao Mao bây giờ gặp ai cũng thấy kém, kém xa! Thậm chí một số nam sinh còn nữ tính hơn cả cô, không nhận được cô nàng ngẩng mặt lên trời thở dài: “Bộ dạng của các người không thể xứng với “hồng nọc” của chính mình!”

Tường Vy nói: “A Mao, người con trai tốt không thể nhảy vào ôm lấy chúng ta, hơn nữa lại là trong lòng bà, hay là bà nghĩ làm sao dụ sói vào hang không thì bà chỉ có một kết cục, ham đâm đến chết.”

“Khụ!” Triều Dương phụt nước miếng: “Vi Mao Mao, tôi sẽ nghĩ ngay tới cảnh “cạn tình mà chết”!”

Người nằm trên giường rõ ràng đang bị kích động, bật người lên như một con cá chép: “Đi bắt giai thôi!”

Sau đó Mao Mao đi loanh quanh khắp các góc ngách trong vườn trường, săn lùng con mồi, bởi vì ánh mắt quá... ti tiện, cho nên trong phạm vi quanh cô nàng mười mét không có một ai dám đến gần.

Bản thân Mao Mao lại không cảm thấy thế, luôn dùng ánh mắt săn mồi sắc nhọn để tìm kiếm khắp vườn trường:

Quá gầy!

Lại thêm một tên nam không ra nam, nữ không ra nữ!

Thấp quá!

Cuối cùng không còn cách nào khác, cô nàng quyết định đi tìm bên ngoài trường, tài nguyên trong trường quá thiếu thốn, lúc đi ngang qua trạm xe bus: “Oa oa oa, chính là anh ta!” Có một nam sinh đứng trước tấm biển của trạm xe bus! Một giây sau, Mao Mao mắt chữ O mồm chữ O nhìn hai vị mỹ nữ đi tới, anh chàng đẹp trai liền ôm lấy hai cô, đi qua trước mặt cô nàng chuyện trò vui vẻ.

Mao Hiểu Húc ngồi dưới đài hoa bên cạnh cửa chính của trường đại học bên cạnh, lặng lẽ nhìn một cậu bé chừng tám, chín tuổi mặt mũi tươi cười: “Trông rất đẹp, dứt khoát đem về rằm là được rồi!”

Cậu bé cảm nhận được ánh mắt của ai đó, quay đầu lại: “U oa mẹ ơi!” Một người phụ nữ từ cửa lớn liền vội chạy đến.

Cuối cùng Mao nào đó đành chán nản quay về trường, chỉ là cô nàng đã quên, Đại học X rất rộng rãi với người ra khỏi trường, nhưng lại kiểm tra nghiêm ngặt với người vào trường, cô lại quên mang theo thẻ sinh viên.

Lúc đó, bên cạnh xuất hiện một giọng nam trong cao, lại pha chút mệt mỏi: “Đây là học sinh của lớp tôi, để cô ấy vào đi.”

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, vừa lúc người đó đưa thẻ giáo viên cho bảo vệ.

Mao Mao lúc đó đứng ngoài phòng bảo vệ, còn người đàn ông kia lại đứng bên trong, trong tay cầm một tờ tường trình, hình như đã ký tên rồi.

Anh đứng ngoài cửa sổ quay lưng về phía gian nhà có ánh đèn sáng chói, chỉ cách đó không xa là ánh đèn đường mờ ảo rơi xuống đất, ánh đèn chân không dịu nhẹ, trên gương mặt anh xuất hiện một bóng người mờ mờ ảo ảo.

A Mao chợt thấy như bị đâm một nhát vào tim, có chút gì đó trào lên, ngo ngắc nhìn anh lịch sự cười với mình, sau đó đi vào sân trường.

“Chẳng lẽ không khí đã căng tràn trong lồng ngực?”

Ngo ngắc một lúc, A Mao liền nhảy lên một cái, ngẩng lên trời hét to: “Cảm ơn ông trời! Cảm ơn ba mẹ! Cảm ơn Đại học X! Tôi thực sự cảm ơn mọi người!”

Trong khi hai bảo vệ ngo ngắc nhìn cô, Mao Mao ngược ngược quay về phòng ngủ, dưới sự chờ đợi của ba người bạn, cô tuyên bố: Cô đã rơi vào bể tình!

Tường Vy hỏi: “Đối phương là ai? Tuổi tác? Tướng mạo? Tính cách? Nơi sinh? Thành viên gia đình? Và cả lịch sử tình trường?”

“Oa ha ha ha! Các bà ghen tị với khả năng ghi nhớ trong nháy mắt và thị lực hai chấm kính người của tôi à? Tôi đã ghi nhớ tất cả các dữ liệu của người ấy khi anh ta đưa thẻ giáo viên cho bảo vệ!” Mao Mao đứng giữa phòng, vắn lưng, ngửa mặt lên trời mà cười điên loạn, cho đến khi đau hai cạnh sườn mới thôi.

Triều Dương lắc đầu: “Bà nên để sự nhiệt tình này vào việc học tập, thì chắc cũng không đến nỗi mỗi kỳ đều có một môn bị trượt.”

Tường Vy hết kiên nhẫn: “Nói về vấn đề chính đi, làm gì có thầy giáo nào đẹp trai chứ?”

Mao Mao hưng phấn tuyên bố: “Thầy ấy là chủ nhiệm mới đến của lớp chín bên cạnh!”

Tường Vy ngạc nhiên: “Thầy giáo? Được, dê già gặm cỏ non!” Nghĩ lại thấy không đúng: “Được thôi, dê non ăn cỏ già!”

Triều Dương nói: “Ở bất kỳ một đất nước nào, tình yêu thầy trò đều không được phép.”

Mao Mao giả vờ như không nghe thấy: “Tôi sẽ dùng sự nhiệt tình và sức hút của mình để chinh phục thầy ấy!” Nói xong muôn vạn phong tình thổi đến... làm rối tung cả mái tóc.

“Tôi nay gió to quá.” Meo Meo kết luận.

2. Đau lòng, thật đau lòng...

Hôm sau, Mao Mao hỏi A Tam ở lớp kế bên địa chỉ phòng làm việc của thầy Tô Tuấn, một giây sau cô nàng đã đứng trước mặt thầy, gọi một cái tên mỹ miều là “tâm sự”, tuy nhiên là tâm sự với người khác lớp, lúc đó thầy chủ nhiệm lớp mười ngồi bên cạnh nhìn cô chằm chằm!

Mao Mao nói: “Ba mẹ em luôn bận công việc, từ trước đến nay đều không quan tâm đến em, từ nhỏ đến lớn em rất ít có cơ hội được đi chơi cùng bạn bè...”

Cái cổ tuyệt đẹp, không biết liếm vào sẽ thế nào nhỉ...

“Hiện tại ở trong lớp hay trong ký túc, em không có bạn tốt à?” Tô Tuấn hơi nhàu mày, nếu học sinh xuất hiện những vấn đề tâm lý thì phiền phức rồi.

“Không có.” Xin lỗi nhé, các chị em, vì hạnh phúc của tôi nên mọi người tạm thời chịu lạnh nhạt một chút - ánh mắt đáng thương từ từ mở to, trong đáy mắt mơ hồ sương khói, nếu biết sớm thì đã không cần phải đeo kính áp tròng! Kẹp vào thật khó chịu!

Nhưng, cho dù hai mắt cô nàng có nhắm lại thì khi nhìn người phía trước vẫn thấy đẹp trai vô cùng, khuôn ngực hơi gầy kia, vùng hông mềm mại kia, đôi chân vững chãi kia... đến đây đi!

Tô Tuấn thực sự chưa từng gặp qua việc như thế này, hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi vẫn còn đi kiếm bạn.

Mao Mao càng nói càng lợi hại: “Nữ sinh đều tạo cho mình một vòng quan hệ, không phải muốn chơi cùng nhau thì cũng có thể lập thành một nhóm... Em thường bị xa lánh, bị bỏ rơi, bị ức hiếp... bởi vì em quá xuất sắc.” Mao nào đấy không quên kèm theo một nụ cười chán nản và bất lực, khoe mắt đỏ hoe, thầy à, điều hòa trong phòng làm việc mở to quá, kính áp tròng của em sắp khô cong rồi!

Nhưng cô nàng vẫn không ngại biểu lộ ánh mắt ướt át, đôi môi này nếu hôn vào nhất định thích thú vô cùng - ép vào cửa mà hôn, hay là trên giường, hay là bên cạnh bồn rửa tay?

“Vậy... Vậy em có dự định gì?” Ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, Tô Tuấn ngẩng đầu nhìn cô.

Lên giường đi!

Mao Mao cố gắng nặn ra một nụ cười: “Nếu biết nên làm thế nào, thì em đâu cần phải than phiền ở đây.” Lời vừa nói xong, cô nàng quay người xông ra khỏi phòng làm việc, khoe mắt có giọt lệ rơi... Mắt đau chết đi được! Em không chịu được nữa, nóng quá!

Tô Tuấn trầm tư nhìn cánh cửa bị đóng sầm lại, cuối cùng lắc đầu.

Hai tuần sau, lớp chín và mười cùng nhau đi chơi, do Mao Hiểu Húc dẫn đầu - thành phố này phía sau là núi phía trước là biển, phong cảnh tuyệt đẹp, trước nay đều đi biển, lần này thay đổi khẩu vị, đi leo núi.

Khi thầy không còn sức để leo lên núi, cô nàng có thể... Oa ha ha ha ha!

Thế là khi leo lên lưng chừng ngọn núi cách mực nước biển khoảng bảy trăm mét, Tô Tuấn chán nản nhìn Mao Mao đang nằm bò trên hòn đá có chết cũng không chịu di chuyển nửa bước: “Mấy bạn đồng hành của em đâu?”

“Triều Dương và Tường Vy nghe nói trên núi có một đôi nam nữ đang tắm cùng nhau trong suối nước nóng liền đi lên trước, Meo Meo không biết đi đâu, em muốn chết ở đây...” Mao Mao thề lười trả lời yếu ớt.

Qua một quãng cô nàng bị tụt xuống cuối cùng: “Được rồi! Nếu em không muốn thực sự bị chết ở đây, thì hãy đứng lên đi tiếp.”

“Nếu em có thể đứng lên đi tiếp, em không cần phải nói em sẽ chết ở nơi này.” Mao Mao dùng hơi thở yếu ớt kia để rên rỉ.

“Uống chút nước, sau đó đứng lên đi tiếp.” Tô Tuấn lấy bình nước của mình đưa cho cô.

Hai mắt Mao Mao lập tức sáng lên, cầm lấy bình nước uống luôn, đương nhiên mục đích của cô nàng là nước hay là cái gì khác thì không ai biết, sau khi đầy lấp lại, Mao Mao “khà” một tiếng lại quay về phía hòn đá vừa nãy: “Cho dù thầy có ném em xuống khe suối kia, uống no nước, em cũng vẫn như vậy không thể treo nổi nữa... Nhưng vừa nãy có rất nhiều bạn rửa chân ở đây, cho nên nếu thầy muốn ném em xuống thì hãy ném ở thượng nguồn.”

Tô Tuấn chán nản khoác ba lô lên vai, lời Mao nào đó từ tảng đá xuống, nửa lời nửa ôm cô leo tiếp: “Có thể leo đến đây thì thể lực vẫn còn tốt lắm!”

“Không được, không được, em rất yếu ớt...” Ồ oa! Anh và cô dựa vào nhau rất gần! Mặt của anh áp vào cô, tay anh trên eo cô!

Chân mềm rồi, mềm rồi, mềm rồi...

Tô Tuấn nhìn người đến nhấc chân cũng không còn sức, lấy ba lô khoác lên lưng cô, sau đó quỳ xuống: “Thôi được, tôi công em”

Thần núi ơi! Cảm ơn ngài! A Mao cảm tạ trời đất, sau đó không chút do dự leo lên!

Thật là một tấm lưng đầy gọi cảm, sờ vào cũng rất thoải mái, nếu như lúc XXOO để lại vài vết tích thì lại càng gọi cảm, a... không cần, không cần... người ta đã...

“Đã đến rồi.” Tô Tuấn đặt người xuống, sau đó đến lớp của mình điểm danh.

Sau khi cuộc đi chơi kết thúc, Mao Mao cũng không kiếm được cơ hội nào nói chuyện với Tô Tuấn.

Nhưng bạn cùng phòng, thậm chí là mấy bạn khác lớp, đối với việc này lại bỏ ra không ít công sức để làm chân sau cho cô!

Ông trời không phụ người có tâm, ngày thứ hai sau khi quay về, cuối cùng Mao Hiểu Húc cũng có cơ hội thể hiện “sự cảm ơn” của mình với Tô Tuấn.

Quả cảm ơn là vé xem phim, Tô Tuấn nhìn tấm vé rồi đưa lên phẩy phẩy: “Em học viên, cái này không cần...”

“Cần mà, cần mà.”

“Em có thể mời bạn của em.”

“Em không có bạn mà.” Cô nàng nhìn với vé túi thân: “Cuối tuần này thầy có bận không? Em vừa nghe thầy chủ nhiệm khoa và thầy nói chuyện ngoài hành lang, cuối tuần này thầy được nghỉ ba ngày...”

“...” Tô Tuấn không còn lời nào để phản kháng. Lâu đầu bị nữ sinh làm cho lú lẫn hết.

Do đó, việc này được ấn định một cách mơ hồ.

Chủ nhật, Mao Mao như con chim sổ lồng chạy ra khỏi ký túc.

Tường Vy lắc đầu: “Đứng ra trong rừng sâu thì chim nào cũng có.”

“...”

Mao nào đó vui mừng quá mà quên mất câu nói cổ nhân đã dạy: “Vui quá hóa buồn.”

Khi cô khỏ sở đứng đợi cả tiếng đồng hồ ở cổng trường, lại một tiếng, rồi một tiếng nữa... mà trời chuyển từ âm u sang mưa bay, tất cả niềm vui đã tắt, thay vào đó là sự ưu phiền.

“Nhìn gì mà nhìn?” Cô trừng mắt nhìn mấy người không quen biết.

Chân cô đã rất mỏi, hơi tê, xong rồi, xong rồi, không nhấc lên nổi...

A Mao nhìn thời gian, xong rồi! Hết phim rồi!

Hay là cứ đợi, may thì có thể gặp được.

“La la la la, tôi là một con chim nhỏ, la la la la, muốn bay nhưng lại bay không cao... Tôi tìm kiếm, tìm kiếm...”

Đang trong lúc “tìm tìm kiếm kiếm”, A Mao nhìn thấy người mà mình mong đợi... nhìn thấy một chiếc xe từ con phố lớn bên kia chạy tới... bên cạnh là một người đẹp.

Mao Mao đợi cho đến khi chiếc xe rẽ vào chỗ đỗ xe mới lấy lại được tinh thần, sau đó cô run rẩy quay về phòng: “Đau lòng, thật đau lòng...”

3. Em là Mao Hiểu Húc

Mao Mao trải qua ba tiếng mưa lạnh, coi như là lễ rửa tội, ngày hôm sau sinh khí đã như rồng như hổ, thật đáng thương.

Hôm đó, Mao Mao đến chỗ phòng trưng bày tranh để làm mấy việc vặt, sự thật là vừa ra khỏi cổng trường, lại gặp người hôm qua cô đợi, lập tức vui mừng chạy lại, nhưng cô lại chú ý đến mỹ nữ bên cạnh anh đang nhẹ nhàng gục vào lòng anh, cô không khỏi... rào chân bước đến! “Đời người chỗ nào cũng có thể gặp lại, hai người cũng đến để đợi xe buýt à?”

Tô Tuấn quay đầu lại nhìn thấy cô, lịch sự nói: “Xin chào.”

Mao Mao nhìn lướt qua cô gái kia: “Chân cô ấy bị sao vậy?” Đang định giơ tay ra đã bị Tô Tuấn ngăn lại: “Trật khớp thôi, không sao, em đừng động vào.”

Mỹ nữ nhìn cô, nở nụ cười yếu ớt.

Mao Mao cười hi hi: “Ba em là bác sĩ, thực ra xoay một cái là có thể như cũ, rất đơn giản.”

Tô Tuấn trầm ngâm, cuối cùng vẫn không dám mạo hiểm: “Cảm ơn, không cần, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Bên cạnh có người ngạc nhiên thốt lên một câu: “Cô ấy không phải là á quân của Đại học X Trương Tử Yến sao?”

“Ây da, đúng là cô ấy.”

“May quá, xin chữ ký!”

“...”

Còn Mao Mao đã bị đẩy ra bên ngoài.

Người con gái luôn gục đầu vào ngực Tô Tuấn lại bị bu lấy, những người xung quanh ai cũng chen vào, chân mày Tô Tuấn nhăn lại.

Mao Mao “chặc” một tiếng, tạo ra một lối thoát: “Thầy mau đưa cô ấy đi, chỗ này để em ngăn lại.”

“Ủầy, cô bé, tránh ra!”

Mao Mao vặn lưng: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn gặp mỹ nữ kia, hãy để lại tiền mãi lộ.”

“Cô là cái thá gì chứ?! Cút mau!”

“Nam sinh nói chuyện sao lại chẳng có chút khí phách, dám đấu với lão nhị nhà ta?”

“Cái gì?!”

“Lão nhị, cái dưới đũng quần ấy.” Cô lập tức ngạc nhiên nói: “Người không thể không có lão nhị?!”

“...”

Tô Tuấn đã gọi được taxi, để Từ Yên vào trước, khom người nghiêng đầu nhìn về phía sau.

“Sao thế?” Từ Yên khẽ gọi.

“Không, không có gì.”

Khi Mao Mao giải quyết xong đám người phiền phức này thì xe đã quay đầu chạy đi rất xa: “Chắc, xa mấy cũng có thể nói tạm biệt mà!” Buông cánh tay xuống, đứng là rất đau, vừa nãy tên khốn đó còn vận tay cô!

Khi cô quay về ký túc với thương tích đầy mình, bỗng nhìn thấy người đang đứng trước cửa khu nhà, mắt cô lập tức sáng lên: “Thầy tìm em à?”

Tô Tuấn liếc nhìn cánh tay cô: “Em không sao chứ?”

“A? Ồ, không sao, không sao, vết thương nhỏ, không đáng gì!” Nói xong còn vung lên một cái.

“Hôm nay thật cảm ơn em.”

Mao Mao xua tay: “Đừng khách sáo, đừng khách sáo, nhưng cũng phải nói lại, tại sao hôm đó thầy không đến? Hại em đợi bao lâu!”

Tô Tuấn thực sự cảm thấy có lỗi: “Xin lỗi, lúc đó tôi có việc đột xuất, lại không có cách nào liên lạc với em, cho nên...”

Mao Mao hơi cúi đầu, nghĩ đến việc tự mình dán tên số điện thoại của cô lên máy tính... lúc quay đầu lại hai mắt chạm vào nhau: “Cái đó, ngày mai thầy dẫn em đi chơi công viên giải trí được không? Lúc nhỏ em rất muốn đi, nhưng không có ai dẫn đi. Thầy sẽ không cho em leo cây nữa chứ?”

“...”

Thế là cuối tuần, Mao Hiểu Húc và Tô Tuấn cùng đứng trước một tấm biển lớn của khu giải trí.

Hôm nay Tô Tuấn ăn mặc rất thoải mái, lại còn đeo một cặp kính, càng khiến anh toát lên vẻ thư sinh, chiếc áo len màu kem được khoác lên người anh thật phù hợp.

Còn Mao Mao lại ăn mặc như là lễ Noel, đứng ở đây, rất bắt mắt.

“Tôi nhớ còn lâu mới đến lễ Noel mà?”

Mao Mao cười nói: “Chúc mừng trước.” Ngắm có ý thâm sâu.

Tô Tuấn biết rõ, nên chuyển đề tài: “Vậy bây giờ em muốn chơi gì?”

“Theo như em điều tra, nữ sinh bất luận là đi với bạn trai hay bạn gái, thì chụp ảnh là không thể thiếu.” Nói rồi lấy từ trong túi ra một tờ giấy, xem thật kỹ, rồi lại thu về.

“Vậy em đi đi.”

“Một người chụp thì có gì vui?!” Mao Mao liếc nhìn anh, vẻ mặt muốn nói: “Thầy không phải thật sự để em đi chụp một mình chứ?!”

Tô Tuấn lại đau đầu: “Vậy tôi sẽ vào đó ngồi một lúc, xem em chụp là được rồi.”

Mao nhanh chóng nắm lấy áo Tô Tuấn, khoe hàm răng trắng như tuyết.

Mấy phút sau, hai người đứng trước mặt cô nhân viên, xem tấm thiệp lớn trong tay hình như là ảnh cưới của những năm 40.

“Xem ra chúng ta không hợp với cái này.”

Mao Mao gật đầu: “Cắt thành hai nửa là có thể làm đi ảnh rồi.”

“...”

Cô bán hàng khỏe miệng giật giật tiễn khách, Mao Mao kéo Tô Tuấn thực hiện mục tiêu tiếp theo.

“Theo sự điều tra của em, nếu có nam sinh đi cùng, nữ sinh nhất định sẽ lựa chọn đi Nhà Ma.” Mao nhìn chăm chăm vào tờ giấy, nghiêm túc trả lời.

“Vậy nếu không có bạn trai thì sao?” Tô Tuấn cảm thấy có chút thú vị.

“Đến quán kem.”

“Vậy em chọn cái nào?”

Mao Mao nghiêng đầu hỏi: “Thầy tự nhận là nữ hay nam?”

“Vậy đi Nhà Ma.”

Mười phút sau, tại cổng ra của Nhà Ma.

Tô Tuấn thần nhiên kết luận: “Hiệu quả âm thanh không tồi, hiệu quả bất ngờ cũng tạm được.”

Mao Mao cười hi hi: “Tiếng la hét của nữ sinh bên cạnh mới khiến người ta sợ hãi.”

“Xem ra chúng ta thật sự không hợp với nơi này, hay là quay về.” Tô Tuấn quay người đi về hướng cửa ra.

“Đội đã!” Mao nhanh như bay ôm lấy cánh tay của anh - đây chính là thứ cô tính sẽ làm khi đến Nhà Ma, đáng tiếc hiện thực cũng tạm được, nhưng trước mắt điều quan trọng nhất là: “Lãng phí sẽ bị Thiên Lôi đánh chết!”

“Cái gì?” Tô Tuấn dờ khóc dờ cười nhìn nữ sinh đáng vẻ như con gấu Koala đang níu lấy cánh tay anh: “Vậy em vẫn còn muốn chơi gì nữa?”

“Theo như điều tra, nữ sinh cảm thấy bị kích thích nhất chính là đi tàu lượn, chúng ta đi chơi cái đó đi!” Cô lôi người đi.

Cơ bản anh đã tưởng tượng được kết cục thể nào.

Tô Tuấn nhìn theo nữ sinh đã chạy tới chen ngang vào dòng người đông đúc, đột nhiên lại muốn cười, cô ấy thật sự là một người kỳ lạ.

Theo bản năng, một bàn tay nhẹ nhàng mân mê những đường chỉ tay trong lòng bàn tay vẫn còn hơi ấm kia, Tô Tuấn thờ nhẹ một cái, hình như anh đã gặp phải một phiền toái ghê gớm.

Hôm nay Mao Mao rất vui, về trường tạm biệt người trong lòng, cô chợt nhớ ra điều gì, gọi giật lại người đã rời đi được hai bước: “Hey, Tô Tuấn, anh biết em tên gì không?”

“Em là Mao Hiểu Húc!”

4. Em thích ăn nhất là món thịt bò kho tàu

Mao Mao rất tận tụy trong công việc đưa cơm, mỗi ngày ba bữa sáng trưa tối sau khi làm xong các món ăn ngon đều không quên mang cho Tô Tuấn một phần, anh thấy chuyện này thật phiền phức, nhiều lần khuyên bảo nhưng đều không có kết quả, cuối cùng chỉ có thể trả tiền ăn cho cô.

Mao Mao lúc nhìn thấy anh rút tấm thẻ tiền lương của anh đưa cho cô, đột nhiên máu nóng trong người trào lên, hình như còn nghe thấy cả khúc nhạc cử hành hôn lễ.

Nhìn thấy cô phấn khích rời đi, Tô Tuấn không chịu được lại lắc đầu, nhưng trong mắt thì như đang cười.

Sau này, Mao Mao mua hai suất cơm mang đến phòng làm việc ăn cùng người trong lòng, trước đây cô đều ăn với tốc độ như tên bắn, nhưng đối diện với cách ăn nhồm nhả của Tô Tuấn, cô cũng miễn cưỡng ăn chậm theo.

Thầy chủ nhiệm lớp mười ngồi bên cạnh, dốc hết tâm huyết mà ăn.

Sau này thầy ấy hỏi Tô Tuấn có phải anh đã thích Mao Hiểu Húc rồi không, Tô Tuấn lúc đó có chút ngập ngừng, cuối cùng hình như trả lời là không phải.

Thật đấy, với sinh viên, sao có thể?

Hơn nữa, xem ra cô ấy chỉ là một phút nông nổi, qua một thời gian nhiệt tình thì cũng sẽ không quần lấy anh nữa.

Mao Mao vừa ăn vừa nói: “Anh thích ăn nhất thịt bò, cà chua, ghét nhất là ớt xanh và cà.”

Tô Tuấn có chút ngạc nhiên, bởi vì cô nói đúng: “Em làm sao mà biết được vậy?”

“Mỗi ngày em đều quan sát mà, nhìn xem, em quan tâm đến anh bao nhiêu, cảm động không?”

“...”

“Tô Tuấn, em thích ăn nhất là thịt bò kho tàu, anh nhất định phải nhớ nha.”

Sau một tháng ăn cùng Tô Tuấn, kết quả là Mao Mao gây đi hai cân rưỡi, trời ơi, đây chẳng phải là một mũi tên trúng hai đích sao?!

Hôm nay, cô mang hai suất trứng cuộn cà chua, hạnh phúc mở cửa phòng làm việc, nhưng lại thấy có người ngồi bên cạnh Tô Tuấn, trong lòng Mao Mao buồn vui lẫn lộn, ánh mắt có chút tà khí, nhìn thấy thầy chủ nhiệm lớp mình hình như chưa ăn cơm, liền nở nụ cười, chạy lại: “Thầy, em mời thầy ăn cơm được không?”

Phản ứng đầu tiên của thầy chủ nhiệm lớp mười là kinh ngạc, sau đó nhìn Tô Tuấn đang cùng Trương Từ Yến ăn cơm, đôi phương cũng liếc mắt nhìn bọn họ, Tô Tuấn hình như hơi nhú mồm, nhưng lại không nói gì.

“Thầy ơi, mỳ xào để nguội sẽ không ngon!” Mao nào đấy nhanh chóng quay đầu.

“À, được, cái này, bạn học Mao, sau này sẽ trả em tiền.”

Mao Mao xua tay: “Phần của thầy là dùng tiền của Tô Tuấn mua, thầy đưa cho thầy ấy là được rồi.”

Mao Mao quay lại ký túc thì bị đau bụng, ồ, ăn nhanh quá đấy mà! Một tháng cô ăn với tốc độ chậm, sức co bóp dạ dày đương nhiên không theo kịp, thật thê thảm!

Triều Dương hỏi: “A Mao, bà không sao chứ?”

Mao Mao rên rỉ: “Tôi sắp chết đây, cà chua thật khó ăn.”

Triều Dương mặt trắng dã: “Tự tạo nghiệp chương thì không thể sống nổi.”

Mấy ngày không thấy người kia đến đưa cơm, Tô Tuấn đột nhiên cảm thấy có chút... chán ăn. Một trạng thái rất lạ.

Lúc anh đến nhà ăn, vừa lên đến tầng hai thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, không phải Mao Hiểu Húc thì là ai? Anh vừa thoáng nhìn đã phát hiện ra cô... Điều này thật lạ, cô không hề nổi bật cơ mà!

Lúc này Mao nào đó đang cùng mấy người bạn ăn cơm, trên tay cầm một cái đùi gà nướng, ngồi bên cạnh cô là một nam sinh vừa cười, vừa đưa cho cô khăn giấy.

Không hiểu sao Tô Tuấn nhìn thấy cảnh này, đột nhiên lại không muốn ăn ở nhà ăn nữa, lúc này anh từ từ đi xuống, trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc cô ấy mua mỳ xào trứng cà chua ở cửa hàng nào nhỉ?

Sau đó một tuần, Mao nào đó lại mang thức ăn ngon xuất hiện tại phòng làm việc của Tô Tuấn khiến anh không khỏi giật mình.

“Đói quá, đói quá, ăn đi, em ăn xong còn phải đi làm thêm.”

Tô Tuấn nghi ngờ nhìn cô: “Em dạo này thiếu tiền sao?”

Nói đến chuyện này, Mao Mao phần uất: “Ông già em cắt bớt tiền tiêu vặt của em! Thật là thất đức, không phải chỉ cái ông một câu “già rồi mà còn ki bo” đấy chứ - anh nhìn em gì chứ?”

“Em có thể dùng thẻ của anh.” Anh mở nắp hộp cơm, thực ra anh luôn muốn nói với cô chuyện này, cũng coi như là “phí vất vả” cô giúp anh mua cơm.

“Ý của anh là...?” Mao Mao trong lòng thấy máu nóng chạy khắp cơ thể, YY đã đạt đến cực điểm!

Tô Tuấn ăn sắp xong cơm thì nhận được một cuộc điện thoại, sau khi tắt máy hơi miễn cưỡng hỏi Mao Mao: “Ngày mai em có thể đi dạo phố cùng anh

không?”

Thế nào gọi là mở cò trong bụng, lúc này Mao nào đó chính là ví dụ điển hình cho câu nói này, gật đầu cái rụp: “Được thôi, được thôi!”

“Từ Yến muốn mua một chút đồ, anh sợ có người sẽ chú ý, em...”

Mao Mao ngây ra: “Không sao, không sao, 3P* mà.” [** 3P: quan hệ giữa ba người.*]

“...” Ý gì vậy?

Hôm nay đi dạo phố mọi việc đều rất tốt, cho đến khi chiếc mũ che nắng của Trương Từ Yến bị bay mất.

Đám đường làm mỗi câu, lần này Mao Hiểu Húc bị giẫm suýt nữa gãy chân, mẹ nó, đây là thế giới gì vậy, cô cũng là con gái mà! Nhưng cũng coi như là không phụ sự ủy thác, mỹ nữ không bị thương chút nào. Quả nhiên đi ra ngoài cần mang mỗi như!

A Mao đang bị chân một con heo giẫm lên, suýt nữa đau đến phát khóc, ngay sau đó cô được Tô Tuấn kéo ra phía sau lưng, giọt nước mắt nóng hổi của Mao Mao trào ra, anh vươn cánh tay ôm mạnh lấy cái eo thon thả của người đối diện, cô có chết cũng cam lòng!

Sau đó Tô Tuấn giúp cô bôi thuốc lên vết thương, đồng thời nói: “Sau này em đừng chần ở phía trước.”

“Hi hi, em thích chần ở phía trước anh.”

“...” Tô Tuấn nói: “Từ Yến, cô ấy... Em cũng không cần phải liều mạng, không sao đâu, thực ra em vốn dĩ cũng không cần...”

“Không sao, không sao, chăm sóc mỹ nữ là điều nên làm mà.” Mao Mao cười to: “Huống hồ yêu ai yêu cả đường đi lối về.” Nói xong lập tức chớp lấy thời cơ: “Cuối tuần này đi hát Karaoke với em nhé?” Một kiểu hẹn hò biến tướng! Oh yeah!

A Mao đáng thương của chúng ta chưa từng yêu, cô chỉ là nghe người khác nói phải đến rạp chiếu phim công viên giải trí, hay Karaoke mà thôi.

5. Thời buổi này làm người tốt khó lắm

Karaoke cuối tuần.

Tường Vy, Triều Dương không hiểu: “Tại sao ngày cả bọn tôi cũng phải đến?”

Mao Mao cười đầy ẩn ý: “Nước đục dễ thả câu mà.”

Lúc Tô Tuấn đi vào, Mao Mao đã ngồi ngay ngắn, nhưng hai mắt thì sáng lên như mắt mèo đi đêm.

“Để em chọn bài.” Triều Dương và Tường Vy trong giây lát không nói năng gì, nhưng ánh mắt lại nhìn nhau.

Trong khi giai đoạn quen thuộc vang lên, Mao Mao ngây người, Khuynh nước khuynh thành của cô... xét thấy giọng mình không thể thể hiện ở nơi này, cô quyết định nhét micro vào tay Tô Tuấn, “Anh hát đi.”

Tô Tuấn quay đầu lại, muốn đưa micro cho nữ sinh khác, nhưng Tường Vy trả lời: “Em không biết hát.”

Chán nản, Tô Tuấn chỉ có thể cầm lấy micro, không ngờ anh lại có một chất giọng trầm ấm pha chút mê hoặc, sau khi âm thanh từ micro truyền ra, cả căn phòng như chìm trong tiếng hát của anh, lay động lòng người...

Đầu óc Mao Mao dần dần nóng lên, thần trí chao đảo, bài hát vừa kết thúc, cô đã nhào ra tặng anh một nụ hôn, sự việc diễn ra bất ngờ khiến cô vấp phải bàn trà té ngã, để giữ thăng bằng cô giơ tay vịn vào áo ai đó.

Rất hiển nhiên là ngay cả chiếc áo sơ mi của Tô Tuấn cũng cảm thấy bất ngờ, vì thế, trong con mắt chờ đợi của người khác, “ô da” một tiếng, Mao Mao nắm chặt một mẫu chiếc áo sơ mi trong tư thế “bình sa lạc nhận” ngã úp mặt xuống đất, bàn tay dừng lại trên eo anh còn sờ loạn xạ.

Tô Tuấn lùi lại phía sau một bước, lúc Mao Hiểu Húc đang cố gắng bò dậy, anh đã mặc xong chiếc vest, mặt hơi đỏ lên, không đợi Mao Mao lấy lại tinh thần, anh vội vàng bỏ đi mà không quay đầu lại.

Tinh thần của Mao Mao có thể quy gọn lại một câu: “Em thực ra không nhìn thấy gì!” mặc dù sờ thấy.

Mao Mao đau lòng: “Đừng cản tôi! Tôi muốn đi nhảy lầu!” Thực sự, không ai cản cô.

Hai tuần tiếp theo, ngay cả mặt Tô Tuấn cũng không nhìn được, rình thế nào cũng không gặp được.

“Không lẽ bốn cô nương bị thất tình?” Mao Mao ôm cánh cửa phòng ngủ gào khóc, chủ yếu là vì trên cửa có dán áp phích của Trần Quán Hy, sau vụ YZM, anh ta liền trở thành thần tượng của Mao Mao.

Tường Vy hỏi: “Hai người đã bắt đầu chưa?”

Triều Dương đưa ra ý kiến: “Mao, hay là thôi đi, hai người là hai thế giới khác nhau.”

“Hoàng tử đang ở địa ngục, ta không vào địa ngục thì ai vào!” Tinh thần hùng hổ hiện ngang của Mao Mao lại nổi lên.

Lần này cô không đến phòng làm việc để tìm, mà trực tiếp lên mạng tra lịch dạy của Tô Tuấn.

Thứ sáu tuần này có một cuộc thi, Tô Tuấn phải đi coi thi, địa điểm thi là phòng 112 tầng hai, còn những buổi học khác đều là các phòng từ tầng bốn đổ lên... không thể nhìn trộm.

Hôm đó Mao Mao chỉ cầm một quyển vở và một chiếc bút ghi nhớ.

Đến ngoài cửa sổ... của phòng thi, nhẩn nạy núp sau bụi cỏ, đợi đến khi có tiếng chuông vang lên, mọi người vào phòng thi mới thôi.

Mao Mao cố gắng xuất hiện trong phạm vi mà Tô Tuấn có thể nhìn thấy, cho nên kết quả là: Thí sinh luôn nhìn thấy một cái đầu cứ di chuyển ngoài cửa sổ, phúc chốc lại hơi mất tập trung, không thể làm bài.

Cuối cùng, sau nửa tiết, Tô Tuấn cũng chú ý đến Mao Mao đang thập thò ngoài cửa sổ.

Mao Mao vui mừng anh, giở lên tờ giấy ghi: [Tô Tuấn, tối nay anh không có tiết dạy, em có chuyện muốn nói với anh!]

Tô Tuấn hơi chau mày, vốn dĩ không muốn để ý tới, nhưng lại sợ học sinh nhìn thấy rồi sẽ phiền phức, nghĩ ngợi, anh cúi đầu lấy một tờ giấy trắng, viết hai chữ, tiến lại đưa cho cô: [Không rảnh.]

Mao Mao không hề nản lòng, cúi đầu loay hoay viết, giở lên: [Không sao, em có thể đợi anh, đợi anh cả cuộc đời!]

Tô Tuấn chẳng biết phải làm sao, nhưng trong lòng lại có chút vui mừng: “Em rất cuộc muốn làm cái gì?”

“Nói chuyện, sẽ không làm gì anh đâu, hi hi, hi hi.”

Tô Tuấn nghe xong câu này, không khỏi nhún mày.

“Em về trước đi, anh đang coi thi, việc này nói sau.”

“Tại sao? Tại sao?”

“Anh không có cảm tình với em.”

“Em có cảm tình với anh.”

Câu nói này làm tai anh nóng lên, nghĩ đến bị cô kéo quần áo, tay cô lướt qua chỗ ấm nóng dưới bụng... Tô Tuấn ngại ngùng vì những suy nghĩ trong đầu mình: “Rất cuộc em muốn làm gì?”

“Tuy rằng em rất muốn nói chuyện với anh mãi thế này, nhưng, khụ khụ, học sinh của anh đang nhìn.”

“...”

“Hẹn rồi nhé, bây giờ tối nay, quán trà ở cổng sau của trường, trong phòng số ba, em đợi anh, không gặp không về!”

Lần thứ hai cô bị cho leo cây, sau khi đợi hai tiếng, được rồi, quá tam ba bận, cô lại đợi một tiếng nữa, làm người phải có trước có sau, cũng cần có nguyên tắc, sau đó Mao Mao bị lôi ra khỏi quán trà, mười giờ đóng cửa, người này đã kéo cô cả nửa tiếng đồng hồ.

Khi cô vừa đi ra liền nhìn thấy Trương Tử Yên từ khách sạn bên cạnh đi ra, bị một gã lớn tuổi lôi đi... Phản ứng đầu tiên của Mao Mao: “Hey, mỹ nữ, cô không sao chứ? Cô cần giúp không?”

Trương Tử Yên quay đầu lại trông thấy cô, bỗng hoảng loạn, sau đó lôi người bên cạnh bỏ đi.

Mao Mao chua xót: “Tiện thì hỏi thôi, không cần thì thôi.”

Kết quả vừa quay người thì nghe thấy tiếng kêu cứu, lúc cô chạy đến thì nhìn thấy lão kia tát Trương Tử Yên, Mao Mao ghét nhất là đàn ông đánh phụ nữ, tiếp theo là một trận tay đập chân đá, nhưng có thể nào thì thể lực cũng không bằng đàn ông, cô bị tát một cái trời giáng: “Cút! Đừng có nhiều chuyện!”

Mao Mao nhìn thấy hẳn lại giờ trò sàm sỡ với Trương Tử Yên, cô không để ý đến nước trà lạnh và cái dạ dày không ngừng co thắt chỉ chực xông lên, trong lòng nghĩ: Tô Tuấn, lần này anh nhất định phải bồi thường cho em.

Ây da, chảy máu, chảy máu, trong mơ màng cô nghe thấy có người hô lên ở đây có đánh nhau, rồi ngất đi.

6. Hóa ra, đúng là có một loại cảm giác, rất chua xót, rất đáng cay

Lúc cô tỉnh lại là trong bệnh viện, thực ra cũng chỉ là bất tỉnh một lúc mà thôi.

Mao Mao nhìn thấy Tô Tuấn ngồi trước mặt, suýt nữa bật dậy: “Anh đến rồi?”

Sắc mặt của đối phương không tốt, chậm chạp hỏi: “Vết thương của Từ Yến do cô làm à?”

Mao Mao ngây người: “Cái gì?”

Tô Tuấn nhìn cô, cuối cùng đứng dậy: “Cô... làm chuyện gì cũng cần phải suy nghĩ đúng sai, ba mẹ cô chắc đã từng dạy làm người phải như thế nào.”

Mao Mao càng nghe càng hồ đồ: “Cái gì với cái gì?”

Mất Tô Tuấn dần dần sầm lại: “Mao Hiểu Húc, cho dù tôi không có cảm tình với cô, cô cũng không nên báo thù lên người khác, tôi còn cho rằng chí ít cô cũng là một người lương thiện...” Câu cuối cùng anh vẫn chưa nói xong, một con người lúc nào cũng ôn hòa trong mắt lại xuất hiện sự căm giận: “Cô hãy tự nghĩ đi.”

Triều Dương đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Mao Mao hình như đang trong tình trạng mơ hồ về cái gì đó.

Triều Dương đặt bình nước xuống, nói: “Tin đồn là thế này, bà không theo đuổi được người ta, liền gọi người trong lòng hấn ra ngoài, lại còn gọi một kẻ dê xồm đến ức hiếp cô ta, cô ta phản kháng, bà đánh cô ta, kẻ dê tiện kia cuối cùng bị cô ta làm cho cảm động, quay lại giúp cô ta đánh lại bà, cứu được cô ta, sau đó...”

Mao Mao nghe mà ngây ra: “Đây là chuyện gì vậy?”

“Câu chuyện tình yêu.”

A Mao không nói được gì: “Sẽ không có ai tin chứ? Thật quá hoang đường!”

Tường Vy tựa vào cửa cười: “Lại còn nói, ai cũng tin, bà đi sang phòng bên cạnh có thể còn nghe được trực tiếp hiện trường vụ án, tôi bảo đảm bà cũng sẽ tin.”

Mao Mao xót xa: “Vậy làm thế nào đây? Tôi bị oan.”

Triều Dương nói: “Hàm oan mà chết. An Ninh đã nói với Tô Tuấn, giữ bí mật chuyện này, anh ta hình như cũng không muốn tố cáo bà, trường sẽ không biết, nếu không thì bà sẽ bị tốt nghiệp sớm.”

Mao Mao lắc đầu: “Nghiêm trọng, thật nghiêm trọng...”

Tường Vy phê bình: “Biết là nghiêm trọng, vậy ai kêu bà ra ngoài nửa đêm, lại còn đi cứu người khác.”

Mao Mao đầu khò: “Nếu tôi nói với anh ấy, anh ấy có tin tôi không?”

Triều Dương nói: “Tôi thấy hay là thôi đi, người ta ân ái... lại còn chuẩn bị cho cô ta cả bầu trời riêng.”

Tường Vy phụ họa thêm: “A Mao, chỉ là bớt một người, chúng ta lại tiếp tục đi săn đàn ông, cả một máy bay mà!”

“Không được, tôi thực sự thích anh ấy.” Mao Mao giãy giụa nhồm lên: “Tôi phải đích thân đi hỏi anh ấy.”

Tường Vy thở dài: “Bà thật ngốc.”

Triều Dương kéo Tường Vy lại: “Đề bà ấy đi, chết sớm đắc đạo sớm.”

Mao Mao vịn vào cây nạng lết từng bước sang phòng bên cạnh, Tô Tuấn đang đốt cháo cho người trên giường, cô đột nhiên có chút tiến thoái lưỡng nan, nhưng đối phương đã nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt lóe lên, lập tức tối lại: “Có chuyện gì?”

Trương Từ Yến quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mao Mao sờ sờ mặt: “Em muốn nói, không phải em đánh cô ấy.”

Giọng anh hơi khan, nhẹ nhàng nói: “Đều đã qua rồi. Cô cũng quay về dưỡng bệnh đi.”

“Nếu muốn tốt nghiệp, thì đừng đến nữa.”

“Còn nữa, sau này cũng đừng đến tìm tôi.”

“...”

Mao Mao dờ khóc dờ cười: “Vậy là anh không tin?”

“... Cô đi đi.”

Hóa ra đúng là có một loại cảm giác, rất chua xót, rất đắng cay, rất buồn bã!

Mao Mao cầm lấy cây nạng: “Nếu em không tốt nghiệp được, thì cha em chắc cũng đánh em gãy chân.”

Cuối cùng cô cúi đầu: “Thầy... Tò, em vẫn muốn tốt nghiệp, em sẽ không đến nữa.”

“Sau này, em cũng không đến tìm thầy.”

Lúc Mao Mao khập khiễng cầm cây nạng quay về, trong miệng lầm nhảm: “Thời buổi này thật khó để làm một người tốt.”

Từ Yên nhìn thấy anh nhìn về phía cửa, bất giác trong lòng có chút sợ hãi, nắm chặt tay anh: “Tô Tuấn, anh không tin em ư?”

Tô Tuấn quay lại, từ từ rút tay ra, giúp cô đắp lại chăn: “Em ngủ một lúc đi.”

Anh không trả lời, Trương Từ Yên lo lắng: “Anh Tô, chúng ta đã gắn bó với nhau bao nhiêu năm như vậy, anh sẽ luôn bên em đúng không? Cô ấy là học sinh của anh, cô ấy lại không xinh đẹp, sao anh lại để ý đến cô học sinh đó, có phải...? Anh Tô?”

Anh nói nhỏ: “Ngủ đi.”

Tô Tuấn vẫn luôn ôn hòa, nhưng Từ Yên lại cảm giác có gì đó không ổn, nhưng lại không dám nói nhiều, sợ càng nói càng sai.

Sau khi Trương Từ Yên xuất viện, cũng là lúc Tô Tuấn hết phép quay lại làm việc.

Mỗi lần lên lớp và quay về văn phòng, thế giới của anh lại yên tĩnh như vốn dĩ, nhưng anh lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Đi trong trường, anh luôn có cảm giác, sẽ có một người nhảy xô ra.

Lúc ăn cơm, theo bản năng nghĩ đến một vài chuyện, mới có ba tháng, làm sao anh có thể thay đổi cả thói quen.

“Thầy Tô. Chào buổi sáng.”

Tô Tuấn ngạc nhiên, nhìn thấy người bước lên đi cùng với anh là một học sinh trong lớp mình: “Chào buổi sáng.”

Anh nói chuyện với học sinh vài câu, đến văn phòng thấy trên bàn làm việc có một suất ăn sáng, tìm anh lại đập rộn lên.

Thầy chủ nhiệm lớp mười cười nói: “Cô Trương vừa mang đến.”

Anh day lông mày, ngồi lên ghế, cắn một miếng thức ăn vẫn còn nóng, có một vài thứ không hợp khẩu vị.

7. Sự ngang bướng của tuổi trẻ

Chỉ còn một tháng nữa là tốt nghiệp, Mao Mao toàn tâm toàn ý vào làm luận văn, cô chỉ viết luận văn mà không để ý đến những chuyện linh tinh khác.

Cả tháng này cô đều không gặp Tô Tuấn, có lẽ là cô đã thay đổi hoàn toàn tuyến đường đi của mình, quán ăn trước đây đã từng mua bánh giò nhất định không vào nữa, chỉnh sửa luận văn, bảo vệ luận văn đều đi những con đường khác, cho nên, cô cũng coi như nói được, làm được. Trừ việc bữa cơm chia tay sau lễ tốt nghiệp, do hai lớp chín và mười cùng làm.

Bạn của Mao Mao luôn nhiều và đủ kiểu, nam sinh rất thích xưng hô huynh đệ với cô, cho nên các bạn nam tìm cô để uống rượu là không thể thiếu, Mao Mao cười ha ha, lẩn át quần hùng.

Khi mời thầy cô, Mao Mao cùng thầy chủ nhiệm lớp mười uống liền ba cốc, thầy nói: “Mao Hiểu Húc à, thầy rất lo em không thể tốt nghiệp được, có quá nhiều chuyện xảy ra, đến hôm nay đã tốt nghiệp thuận lợi, thầy cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.”

“Ha ha, mang lại nhiều phiền phức cho thầy, em thật ngại quá!”

Mao Mao hình như uống hơi nhiều, lúc quay người đi lại nhìn thấy thầy giáo ngồi ngay cạnh thầy chủ nhiệm lớp mình, cảm giác cô nên đối xử bình đẳng, do đó cô vẫy vẫy tay kêu huynh đệ bên cạnh rót rượu, kính đối phương: “Thầy... Tô, em kính thầy, vậy đi, chúc thầy vạn sự như ý. Em xin cạn trước,

thầy tự nhiên.”

Bạn nam bên cạnh lay lay vai A Mao: “Mao, có được không vậy?”

“Được! Tôi mới say có hai phần, muốn chúc tôi gục hãy còn sớm.”

“Ha ha, vậy thì được!”

Mao Mao uống say, nôn thốc trong phòng vệ sinh, An Ninh đứng đằng sau giúp cô vuốt lưng, “Tửu lượng không tốt bằng tôi lại còn giúp tôi đỡ rượu, chút nữa đừng uống nữa, biết không?”

Mao Mao úp mặt vào bồn rửa mặt: “Meo Meo ơi, thật khó chịu!”

An Ninh thở dài, lấy khăn giấy giúp cô lau nước mắt: “Tôi sẽ không nói ra đâu, bà khóc đi.”

Từ nước nở biến thành gào khóc, An Ninh ôm lấy cô, nhẹ nhàng an ủi: “Ngoan nào, Mao Mao rất dũng cảm, Mao Mao lợi hại nhất, Mao Mao là vô địch, cái gì cũng không sợ...”

An Ninh ra trước, để cô yên tĩnh một mình, Mao Mao rửa mặt, lúc đi ra có chút uể oải, vừa bước ra khỏi cửa liền bị va vào người khác, lập tức ngã xuống đất.

Đối phương hình như ngây người giây lát, lập tức quỳ xuống, nắm lấy tay cô, muốn đỡ cô lên.

“Được rồi, cảm ơn thầy, em có thể làm được.” Mao Mao rút tay lại, vịn vào tường đứng dậy.

Đi được mấy bước, Mao Mao quay đầu lại, mặc dù có say bí tỉ, nhưng ý chí rất minh mẫn, “Thầy Tô, hình như sau khi em tốt nghiệp sẽ không có cơ hội gặp thầy, món mỳ xào, mỳ nước mà thầy thích, là của một cửa hàng ở khu vắng vẻ chỗ cổng Bắc, gọi là “Quán mỳ mẹ béo”, những loại rau mà thầy thích, là mua ở cửa hàng ăn ở cổng sau của trường, tên là “Món ngon Giang Nam”, mặc dù tên nghe rất hoành tráng, nhưng diện tích quán lại rất nhỏ, có điều thức ăn vừa ngon vừa rẻ.” Mao Mao nói xong liền nắm lấy tóc: “Ồ, còn một câu nữa, con người em dù không phải là lương thiện, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ nói dối... Ày, thầy tin hay không thì tùy.”

Mao Mao loạng choạng đi ra hành lang, Tô Tuấn đứng bất động một chỗ.

Tháng Sáu, Mao Mao khoác ba lô quần áo ngồi lên tàu về Bắc, vĩnh quy bất tử.

Cô đứng ở ga tàu với Tường Vy, Triều Dương. An Ninh khóc lóc tạm biệt nhau, vừa mới rời đi đã nhớ phòng 315. Sau này sẽ không có người mua vịt quay cho cô ăn, sau này không có người đấu khẩu với cô, sau này không có người cùng cô nghiên cứu AV... Nhưng, một vài người, đến một lúc nào đó cũng phải chia tay.

Mao Mao nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ: “Tốt nghiệp rồi, sao lại cảm thấy cái gì cũng hết.”

Trong đám bạn cô, người kết hôn sớm nhất là An Ninh, chưa tốt nghiệp đã đăng ký kết hôn, sau đó một năm đã sinh đôi. Tường Vy ở lại thành phố X làm việc, vẫn đi tìm hiểu, hẹn hò với mấy người, nhưng đều không quá nửa năm, cô ấy nói: “Luôn thiếu một chút kích thích”, Triều Dương thi đỗ tiến sĩ, vẫn ở lại thành phố X, nghe nói bạn trai ở quê vẫn đợi cô ấy quay về. Mỗi người đều có chuyện muốn người khác biết và không muốn người khác biết, hoặc vô vị, hoặc vui vẻ, còn cuộc sống của cô - Mao Hiểu Húc - chính là trong lúc ăn tạp chờ chết có xen vào một vài trò lưu manh vô độ, chỉ là, sau khi tốt nghiệp có giờ trò lưu manh cũng không lấy gì làm hưng phấn nữa.

Sau đó Mao Mao nghe Triều Dương nói, thầy ấy sắp kết hôn.

Lúc đó cô đang chơi trộm điện tử ở công ty, bị giật mình, mà “Thiên Gian Mao Mao Vũ” trong trò chơi cũng bị người chơi đồ sát.

“Cảm thấy thế nào?” Triều Dương hỏi đều.

“Hò, bị đồ sát rồi! Có gan đừng chạy để chị đồ sát em một trăm lần, một trăm lần!” Sau đó Mao Mao nói: “Bà mẹ nó, làm sao làm được chuyện lớn?”

“Bà nghĩ thoáng thế là được.” Triều Dương cười nói: “Đối tượng của thầy Tô, cũng chính là cô gái bị bà đánh, có thai rồi, do đó mới vội vã kết hôn, à, không biết là con của ai, Tô Tuấn thật là lạng lạng.”

Mao Mao ngửa đầu dựa vào ghế: “Haizz, cuộc sống chỉ như một trò chơi.”

Buổi tối, A Mao đi xe đạp điện về nhà, tắm xong, mở máy tính, suy nghĩ, đăng nhập hòm thư điện tử, trong một năm qua, cô nhận được thư của anh hai lần, một bức nói là: “Xin lỗi.” Một bức hôm qua nhận được, anh nói: “Anh sắp kết hôn, Hiểu Húc. Từ Yến có em bé rồi, anh không thể bỏ cô ấy. Nếu em đến, anh đợi em.”

Mao Mao cảm thấy buồn bực, cô đến đây làm gì, anh ấy kết hôn, có liên quan gì đến cô!

Trong một năm, anh có rất nhiều đêm không vui, uống say, sự nghiệp không như ý, khi anh và Từ Yến cãi nhau, anh đều gọi điện thoại cho cô, lúc mới đầu chỉ nói một, hai câu, cuộc gọi đầu tiên anh gọi đến là lúc anh đang say, anh nói, Hiểu Húc, xin lỗi. Mao Mao từ trong mơ như bị dọa cho tỉnh, cô nói

cáu: “Trong đầu anh có bệnh à, nửa đêm canh ba toàn nói những lời vô nghĩa!”. Anh chỉ cười. Sau đó, hai người kể cho nhau nghe mọi chuyện. Cô vẫn nghe, cũng nói chuyện, Mao Mao nói chuyện rất thoải mái, cái gì cũng dám nói, đôi phương nghe xong chỉ cười. Mao Mao luôn nghĩ, mình là thuốc cứu mạng, mặc dù người ta là trai tài gái sắc, nhưng người nổi tiếng cũng rất mệt.

Cứ coi như cô là một cái thùng rác, cũng có lúc chứa đầy đến mức không chứa nổi nữa.

Cô tắt máy tính, chuông điện thoại reo, bên trên hiện lên: Tô A Tuân.

Mao Hiểu Húc cô dù dừng cảm, dù lợi hại, dù vô địch thật nhưng cũng có thể bị thương, cũng có thể buồn, bởi cô đâu phải là người chết!

Mao Mao lần đầu tiên không nghe điện thoại của anh, đợi chuông ngắt, cô gửi một tin nhắn: “Thầy Tô, chúc mừng thầy kết hôn, khi em bé chào đời, em sẽ đến uống rượu đầy tháng, hôn lễ em không đến được, gần đây rất bận.”

Đôi phương rất lâu sau mới trả lời lại: “Anh biết.”

Mao Mao nằm lên giường, nhìn trần nhà, cô hát bằng giọng hát sai nhịp: “Em là một con chim nhỏ, muốn bay nhưng bay không cao, em đang tìm kiếm, tìm kiếm một vòng tay ấm áp, yêu cầu như vậy có được coi là quá lớn lao...”

Hôm sau, Mao Mao tỉnh dậy, nhanh chóng đi làm, vừa bước ra khỏi cửa, liền nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đứng dưới gốc cây ngô đồng trên con đường trước mặt.

Mao Mao ngạc nhiên nhìn anh, tiến lại gần, sau đó nói: “Shit! Sao anh lại đến đây?!”

Anh nghe thấy cô nói mấy lời thô tục cũng không chau mày, cười hỏi: “Trên đường đến đây anh luôn nghĩ tại sao? Em nói cho anh biết được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ngoại truyện 4: Trương Tề đẹp trai vào nhầm giới đồng tính

(1)

Nếu trừ Từ Mạc Đình ra thì vị thiếu gia nhà họ Trương tuyệt đối là một nhân vật có tầm cỡ. Đẹp trai: có! Tiền: không ít! Nhân cách: cao thượng (tự nhận)!

Vậy nên, từ khi chị dâu giới thiệu anh quen với Phó Tường Vy và Mao Hiểu Húc, thì những ngày tháng của anh đã trở nên không bình thường.

Rất cuộc, cuối cùng là kinh hãi.

Đó là trước vũ hội của Đại học X một tuần, anh bị gọi đến hội DM để giúp đỡ, nói là muốn anh là người dẫn đạo trong vũ hội hôm đó (Điều kiện đầu tiên là luyện một điệu nhảy, Trương huynh lại không biết khiêu vũ), Trương Tề là người thích chơi trội, nên đương nhiên không thể từ chối. Hơn nữa, họ Phó kia lại chỉ tay lên trời mà thề rằng tuyệt đối an toàn... Anh đã sai, anh nên kiên định rằng lời thề của phụ nữ chuyên dùng để lừa bọn con trai thôi!

Hôm đó, Trương huynh bị kéo đến hiện trường, đập vào mắt anh là một căn phòng nhỏ tường sơn xanh, ngói rêu xanh, rõ ràng đã rất cũ rồi, cũ kỹ nhưng lại rất cuốn hút, cửa lớn màu đen bên cạnh có treo một tấm biển gỗ được sơn loang lổ, bên trên có vài chữ: “Hội những người DM”.

DM? Đối mặt? Đối mới? Đi mưa? Rất thú vị (DM thật ra là đam mê.)

Phó Tường Vy vừa mở cửa vừa giải thích: “Đây là phòng hoạt động của một hội thú vị - đối với những lời tuyên truyền bên ngoài thì có nghĩa là hội những người cùng sở thích Deman*, nhưng chỉ cần nhìn thấy tên viết tắt bằng tiếng Anh là hiểu... Nhân tiện, tôi xin giới thiệu tôi là hội phó.” Lời nói vang vọng trong bóng tối vô tận của căn phòng, Trương Tề nuốt nước miếng, rất thận trọng đi theo sát Tường Vy tiến vào phía trong. [* Deman: tên một công ty kinh doanh mạng của Trung Quốc, rất nổi tiếng.]

Khi mới bước vào bóng đêm ấy, Trương huynh có cảm giác rất lạ, hình như đang bước vào một nhà giam, mà một khi bước vào đó thì sẽ vĩnh viễn không thể quay lại cái thế giới tươi đẹp ngoài kia...

Vốn nghĩ sẽ gặp một đám yêu quái người không ra người, nhưng sau khi bước vào căn phòng, Trương Tề lại vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy những cô

gái rất bình thường đang mãi miết đi qua đi lại trong phòng khách, và một tên con trai đang dựa vào cửa sổ có vẻ không còn tỉnh thần, sự xuất hiện của Trương Tề đã thu hút sự chú ý của mọi người, có người rất niềm nở đưa cho Phó Tường Vy... một chiếc ghế ngồi, một cốc hồng trà và chút điểm tâm, sau đó đứng bên cạnh đưa ánh mắt kỳ lạ khiến người ta sờn gai ốc để đánh giá anh.

Cho đến khi người Trương Tề không còn thoải mái nữa, họ Phó kia mới mở miệng: “Trang phục chuẩn bị thế nào rồi?”

“Làm xong mười bộ rồi, đủ để chọn.” Một nữ sinh trả lời.

“Vậy dẫn anh ấy đi thay.” Tường Vy nhấp một ngụm trà: “Nhớ là một lần không nên có quá nhiều người cùng vào.”

“Tuân lệnh!” Cô nữ sinh đó nghiêm túc cúi đầu, sau đó dùng ánh mắt vô cùng đáng sợ nhìn Trương Tề, giống như một con sói đang quan sát con thỏ, làm cho anh run cầm cập.

Anh còn chưa kịp phản ứng lại, liền bị một đám nữ sinh lôi vào bên trong.

Trong chốc lát, trong phòng thay đồ vọng ra một âm thanh vô cùng thảm thiết.

“Không cần vào cùng!”

“A! Quần áo của tôi!!!”

“Không được sờ lung tung!”

“Trả quần áo lại cho tôi!”

“Cứu tôi với!!!!!!!!!!!!!!”

Tường Vy thở dài: “Nói rồi, không được vào quá nhiều một lần, nếu trước lễ hội bị hỏng thì phải làm sao?”

Một cô gái lập tức giải thích: “Tự động dẫn xác đến thật là hiếm có, cho nên mọi người nhất thời kích động.”

Rất xin lỗi, hẳn là do bà cô đây ép buộc đến.

Không lâu sau, Trương huynh thay quần áo đi ra, không dám nhìn vì sắc mắt rất kinh khủng, còn bộ quần áo quả thật rất được.

Tiếp theo là luyện khiêu vũ...

Phó Tường Vy nhìn lướt qua người đứng bên cạnh cửa sổ: “Tần Thư Thần, anh sẽ là chân nữ, luyện tập cùng Trương Tề.”

Người bên cạnh cửa sổ không nói gì, chỉ nhún nhún vai.

Trương Tề: “Tại sao không phải làm một nữ sinh?”

Tường Vy trả lời: “Anh không nhìn thấy mọi người đều đang bận sao?”

Sau đó, Trương huynh đành miễn cưỡng chấp nhận, bước nhảy đầu tiên là do bạn nam kia đảm nhiệm.

Trong nháy mắt xung quanh vang lên một tiếng xì xào, thỉnh thoảng lại có lần tiếng máy chụp ảnh.

Theo tiếng nhạc nhảy được vài bước, một người không biết nhảy như Trương huynh liền giẫm lên chân người đối diện.

Tần Thư Thần vì đau mà theo phản xạ có điều kiện, lập tức rút chân về, nên trong nháy mắt đã khiến hai người họ mất thăng bằng...

Nháy mắt sau, một khoảng không gian với những âm thanh chói tai và ánh đèn flash loang loáng.

Trương Tề mặt mày xám ngắt nhồm đậy, xấu hổ chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui vào, ánh mắt oán hận chỉ vào họ Phó nào đó.

Phó Tường Vy nhẹ nhàng giơ tay ra hiệu cho âm thanh dừng lại, sau đó cười: “Động tác của anh quá cứng nhắc, xem ra bình thường rất ít luyện tập, trước khi tập khiêu vũ, hãy tập luyện thể lực trước, phiền các vị giúp đỡ.”

Do vậy, Trương Tề lập tức bị lôi sang một bên, bắt đầu ép dây chằng.

“Dạng chân ra, đứng, dạng thêm một chút, đừng lo lắng, tôi sẽ không làm anh đau đâu... Khụ khụ, tôi sẽ nhẹ nhàng... Khụ khụ, thôi đi, đưa tay dang ra phía trước...” Một nữ sinh ngồi bên cạnh Trương Tề, dùng ngữ điệu kỳ lạ để nói những điều kỳ lạ.

Trương Tề cảm thấy rất khó hiểu, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn dạng chân một trăm hai mươi độ, hai tay dang ra phía trước, sau đó hỏi nhỏ vị nữ sinh kia: “Bạn tên gì?”

“Tôi à?” Bạn nữ sinh cười híp mắt nhìn anh: “Gọi tôi là Bắc Bình Quân.”

Bắc Bình Quân? Sao lại có cảm giác như quay lại thời kỳ Dân Quốc... Trương Tề không nói gì, đổi đề tài: “Bắc Bình... Quân, vậy người lúc này cùng nhảy với tôi cũng bị mọi người ép... à, mời đến à?”

Anh nói Tần Thu Thuần? Anh ấy học ở trường nghệ thuật, cũng là do chị Tường Vy dẫn đến.” Sau đó hai tay ôm ngực: “Ồ! Là một người rất nhỏ nhả... (Bỏ đi cả nghìn từ khen ngợi sau đó.)”

Trương Tề cả đầu toàn tia đen tối: “Cũng bình thường thôi mà.” Thực ra vì ở bên cạnh Từ Mặc Đình quá lâu, nên mọi loại con trai khác đều cảm thấy bình thường.

“NO, NO, NO!” Bắc Bình giờ một ngón tay khua khua trước mặt Trương Tề: “Nếu anh biết được truyền thuyết cuộc đời của anh ấy, anh sẽ lập tức bái phục mà nằm rạp dưới chân anh ấy không chịu rời đi cho mà xem.” Tiếp theo cô bắt đầu kể chuyện cổ tích: “Khi còn nhỏ, do có một sự cố mà anh ấy thất lạc gia đình, một mình đơn độc sống trong thế giới đầy tội ác này, đã sớm trải qua chuyện nhân tình thế thái nên khiến anh ấy không từ thủ đoạn nào để tồn tại, nhưng lại dùng một thái độ tao nhã lãnh đạm để che giấu đi nội tâm mềm yếu của mình...”

Một người không hay hóng chuyện như Trương Tề cũng hoàn toàn mất đi khả năng ngôn ngữ, nhìn thấy bộ dạng vẫn đang say sưa kể chuyện của cô gái trước mặt, anh không khỏi thấp giọng rên rỉ đứng dậy...

Đột nhiên tay bị nắm lại, Trương Tề quay đầu lại, nhìn thấy Bắc Bình Quân với gương mặt nghiêm túc quay về phía sau dặn dò: “Tiểu D!”

“Vâng!”

Không đợi Trương Tề hiểu ra chuyện gì, vai anh lập tức bị một lực ép mạnh xuống, phía sau anh, người con gái tên Tiểu D dồn hết lực ép lên vai anh, trong nháy mắt cơ thể anh bị ép nằm sấp xuống đất, Trương Tề cảm thấy lưng mình như sắp gãy ra, nhưng ngoài việc rên rỉ thì một tiếng cứu mạng cũng không thể thốt ra được.

“Ồ, âm thanh quả thật rất hay.” Hai tay của Bắc Bình Quân bóp vào hai má của anh, nói với anh thật ngọt ngào.

Đám nữ sinh bên cạnh hưng phấn xì xào to nhỏ: “Quả nhiên là ‘bóng’* bẩm sinh.” [** Bóng: chỉ người đồng tính, Gay hoặc Les.*]

Tiếp đến, Trương nào đó lại bị đám nữ sinh ép đến bên tường, luyện tư thế đứng: “Ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, chống hông, khụ khụ, cuối cùng không phải là cái đó, hãy đứng sát vào tường, người phải thẳng ra, trọng tâm dồn về giữa chân.”

Trương Tề toàn thân cứng nhắc, để mặc cho đám nữ sinh tự điều chỉnh tư thế đứng của anh, cuối cùng không chịu được, nói: “Rốt cuộc hội của mấy người làm cái gì? Thiết kế trang phục, rèn luyện hình thể, dạy tư thế đứng, lại còn...?! Đừng nói với tôi chuyện gì các người cũng có thể làm?”

“Cái đó... nói thế nào nhỉ?” Nữ sinh vừa cầm một cây gậy gỗ để chỉ cho anh tư thế đứng bật cười đứng dậy: “Thực ra chúng tôi đều hoạt động ở những hội khác nữa, có thể tập trung ở đây hoàn toàn là do cùng sở thích, cho nên anh muốn nói chúng tôi cái gì cũng có thể làm là không sai. Tôi nghĩ, in ấn, thiết kế, chế tác áp phích đều là hội Huỳnh Đề Quân và 3P Quân làm, làm truyền đơn phân phát cho các lớp trong trường là do Tiểu H và Ngụy Công Quân làm, số đồ dùng để thiết kế bộ phận vũ đài là do Tiểu Thụ Quân làm, các bức tranh hư cấu 3D đều do XD Quân cũng chính là do tôi làm, tiếp theo còn việc sắp xếp tiết mục, phục trang của người dẫn chương trình và bản thảo bài phát biểu, làm giấy mời, đăng ký nhân viên...”

“Dừng!” Trương Tề có chút choáng váng: “Nhiều việc như vậy mọi người không ca thán gì sao?”

“Sao phải kêu ca?” Một nữ sinh đang cầm một cái thước dây nghi ngờ hỏi, nhân tiện lấy số đo ba vòng của Trương Tề: “Có ảnh PS, có bài viết, có ghi hình, có CP (couple) có thể YY, có mỹ nam để ngắm, đời người mà, thật tuyệt đẹp, nhưng cũng phải nói lại, không phải tôi xem thường anh, trong tất cả CP anh chỉ là một người bị ép buộc, tôi rất mong anh có một sự đam mê rung động tâm can dám trải qua mọi thách thức, tất nhiên vì anh mãi mãi là một “bóng”.” Nói xong, cô ta cầm số đo đi vụt qua.

Đó là ý gì? A, a, a!!!

Trương Tề cảm thấy tình thần nhanh chóng bị vỡ ra từng mảnh.

“Nét mặt anh mơ hồ bối rối, phiền muộn, đau khổ nhưng lại không có nửa lời oán than, chưa quen là “bóng” hả?” Nữ sinh cầm cây gậy gỗ - XD Quân đã kích anh đòn cuối cùng.

Trương Tề mặt đầy nước mắt nhìn trời một góc bốn mươi lăm độ... Trần nhà hay ai cũng được, mau đến cứu anh ra khỏi đây!

(2)

Ba ngày sau khi Trương huynh bị Phó Tường Vy kêu đến hội DM, anh hy vọng thảm họa 2012 lập tức xảy ra!

Đáng tiếc, hiện thực lại đi liền với cô gái đang đứng ở tấm bảng trước cửa kia, nhìn anh nở một nụ cười tuyệt đẹp nhưng thật tàn ác.

Đó chính là cô gái tên Bắc Bình.

Nhìn anh tiến lại gần, Bắc Bình Quân vui mừng chào hỏi: “y da, thiếu gia, cuối cùng thì Người cũng đến, các cô nương ở đây đều nhớ ngài chết đi được!” Sau đó quay đầu nhìn vào trong phòng: “Các chị em, mau ra đây tiếp khách!”

... Đây chính là quay về thanh lâu của thời cổ đại sao?

Trương Tề không nói gì, sau đó quyết định không nhìn mà đi vào bên trong, nhưng bỗng có một bóng người xông ra: “Cẩn thận những đạo cụ trên mặt đất, đừng để bị ngã nhé Tàn sư huynh...” Lời còn chưa dứt, chân cô liền giẫm lên một vật gì đó rồi cả người ngã xuống.

Theo phản xạ có điều kiện, Tàn Thư Thần bước tới đỡ lấy cô, trong giây phút bốn mắt nhìn nhau, chỉ có tiếng nuốt nước bọt.

“Ái Hận Quân, trong khi nhắc nhở người khác cẩn thận thì cũng mong cô chú ý một chút.” Bắc Bình Quân ở đằng sau bắt lực vuốt trán, ngoài ra cũng nhờ cô mà che giấu được tiếng nước miếng phát ra, thật mất mặt.

“Lần sau chú ý là được rồi.” Tàn Thư Thần đỡ Ái Hận Quân, gạt đầu với cô, đi qua chỗ Trương Tề đang ngơ ngác rồi lại đi vào phòng.

“A ha, lần sau chú ý, lần sau nhất định em sẽ chú ý!” Người con gái nào đó hai tay đưa lên che hai mắt có chút ngượng mồm.

“Em chắc chắn lần sau sẽ không để nghiêm trọng hơn chứ?” Bên cạnh có tiếng cười khúc khích, chính là cô gái lúc trước cầm thước dây đo số đo ba vòng của Trương Tề.

“Ha ha, cô đang đồ kị à?” Ái Hận Quân nói xong lập tức bỏ đi, về chỗ của mình.

“Tôi luôn cảm thấy cô rất đáng ghét.” Nữ sinh kia không hề tức giận, chỉ quay lại nhìn Trương Tề: “Hôm qua XD Quân nói chuyện với anh thật bất lịch sự, tôi thay cô ấy xin lỗi anh, cô ấy hôm nay có hoạt động ở nhóm khác nên không đến được.”

“Không cần, không cần.” Trương Tề liên tục từ chối, các cô không gây sức ép với tôi là tôi đã cảm ơn rồi.

“Những gì cô ấy nói với anh, anh đừng để ý, thật quá đáng, rõ ràng là cô ấy nên nhẫn nhịn để lộ ‘bóng’!” Trương Phùng Quân lòng đầy căm phẫn nói.

“Nói vậy, nên nói là nhẫn nhịn, ngậm ngậm lộ ‘bóng’ mới đúng!” Bên kia, Bắc Bình Quân phản bác.

Trời xanh ơi, hãy để sét đánh chết con đi.

Sắp đến ngày diễn ra vũ hội, công việc chuẩn bị của hội càng ngày càng nhiều, sự an ủi cho các cô nương mỗi ngày chính là hai người Tàn Thư Thần và Trương Tề.

Đặc biệt là lúc Tàn Thư Thần thay quần áo, trong hội tiếng gào thét thấu trời đất.

Trương Tề cũng gào thét thấu trời: “Cái gì thế này! Tôi vì cái gì mà lại bị cuốn vào con lũ này?”

Có thể tiếng than khóc của Trương Tề đã được một vị thần đi chơi đêm nghe thấy, hoặc là cũng có thể con giun xéo lắm cũng quăn. Tóm lại, đêm trước khi vũ hội bắt đầu, phòng để quần áo đã bị cháy.

Lúc Tường Vy chạy đến nơi, lửa đã được dập tắt, may mà mấy phòng chứa đồ bên cạnh không việc gì, quần áo của người khác không bị làm sao.

“Còn có thể cứu được không?” Tường Vy liền hỏi một người thường xuyên ở lại phòng hoạt động của nhóm có biệt danh là Tiểu Trùng.

“Theo tình hình điều tra trước mắt, hai bộ lễ phục của Tàn sư huynh còn nguyên vẹn, quần áo của mấy bạn nữ nhảy chính vẫn còn, chỉ có của Trương Tề... e rằng không còn có bộ trang phục nam nào phù hợp, bây giờ có đi mượn cũng không kịp, nếu đi mua thì giờ này các cửa hàng đều đã đóng cửa, hơn nữa trường học cách thành phố rất xa.” Mặt mày Tiểu Trùng nghiêm túc báo cáo tình hình khẩn cấp trước mắt.

Tường Vy hỏi: “Chắc còn trang phục khác phù hợp với kích cỡ của anh ấy chứ?”

“... Có... Nhưng...”

“Cái gì?”

“Là đồ nữ.”

“Có cả giày nữ đi kèm chứ?”

“Có.”

“Có tóc giả?”

“Có.”

“Vậy thì được, chuẩn bị tốt những thứ liên quan, chọn một bộ quần áo phù hợp, may mà anh ấy cũng đã luyện chân nữ, tốt, ngày mai cứ theo kế hoạch mà làm.”

“Vâng!”

Cái gì “theo kế hoạch”? Trong lòng Trương huynh không khỏi ca thán!

Do vậy, chúng ta có thể tưởng tượng được tâm trạng kinh sợ muốn trốn sau cánh cửa rồi bỏ chạy của Trương huynh khi mặc bộ trang phục này đi ra ngoài.

Cho đến khi nhìn thấy Trương Phùng Quân trong tay cầm nội y của con gái đưa cho anh, anh lần nữa sụp đổ hoàn toàn.

Sau khi bị lôi lại lần nữa, Bắc Bình Quân vỗ vào vai anh mà nói: “Ông anh, làm việc phải có đạo đức nghề nghiệp...”

Cuối cùng, sau gần nửa tiếng bị tẩy não, Trương Tề xuất hiện trước mặt mọi người với một thân hình đẹp mỹ miều như con gái.

Bởi vì nét mặt sợ hãi và trắng bệch nên vốn dĩ không cần hóa trang, chỉ kẻ thêm một ít chân mày, đội tóc giả, sẽ khiến một người con trai cao một mét bảy mươi biến thành một mỹ nữ.

Phó Tường Vy về cầm, suy tư, sao từ trước tới nay cô lại không nhận ra vị sư huynh này lại có tố chất như vậy? Nếu với bộ dạng này anh mà là một cô gái thì có thể làm say đắm biết bao chàng trai cơ chứ?!

Bên kia, Tần Thư Thần cũng đã thay quần áo xong, lúc xuất hiện thu hút biết bao ánh nhìn ngưỡng mộ của các mỹ nữ, cuối cùng nói một câu: “Rất được.”

Anh còn hơn rất được ấy, nữ sinh bên cạnh trong lòng khen thầm.

Nhưng Trương huynh lại rất ghét lời khen ngợi từ kẻ đồng tính, trong lòng anh có chút oán giận với nam sinh họ Tần kia: “Trông như con chó đội lốt người! Tư chất bại hoại!”

“Tốt rồi, xuất phát.” Phó Tường Vy dẫn mọi người hướng về hội trường.

Lễ hội của Đại học X, cuối cùng cũng được diễn ra một cách sôi nổi.

Hôm nay đến tham dự buổi lễ, không chỉ có lãnh đạo của trường, ngay cả giám đốc Sở Giáo dục cũng đến, ai cũng thăm hỏi khen ngợi tài năng của người tổ chức.

Và không biết là tại sao Tần Thư Thần nhảy cẫng với người dẫn đạo Trương huynh lại nhận được sự cổ vũ nhiệt tình của mọi người, không thể không nói hội DM nắm rất rõ cảm giác của Trương Tề... Từ phía xung quanh có không ít nam sinh đang dò hỏi xem vị mỹ nữ kia là ai.

Vũ hội diễn ra hết sức thuận lợi, Tần Thư Thần mặc bộ Âu phục trắng cùng với Từ Mặc Đình mặc bộ Âu phục đen đã thu hút được mọi ánh nhìn của nữ sinh.

Tối hôm đó, trong phòng thay đồ, họ Trương nào đó bị nam sinh họ Tần ép vào tủ quần áo tặng một nụ hôn nồng nàn.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bức Thư Bị Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.